CHUCK HOGAN

ÎNCERCUIREA

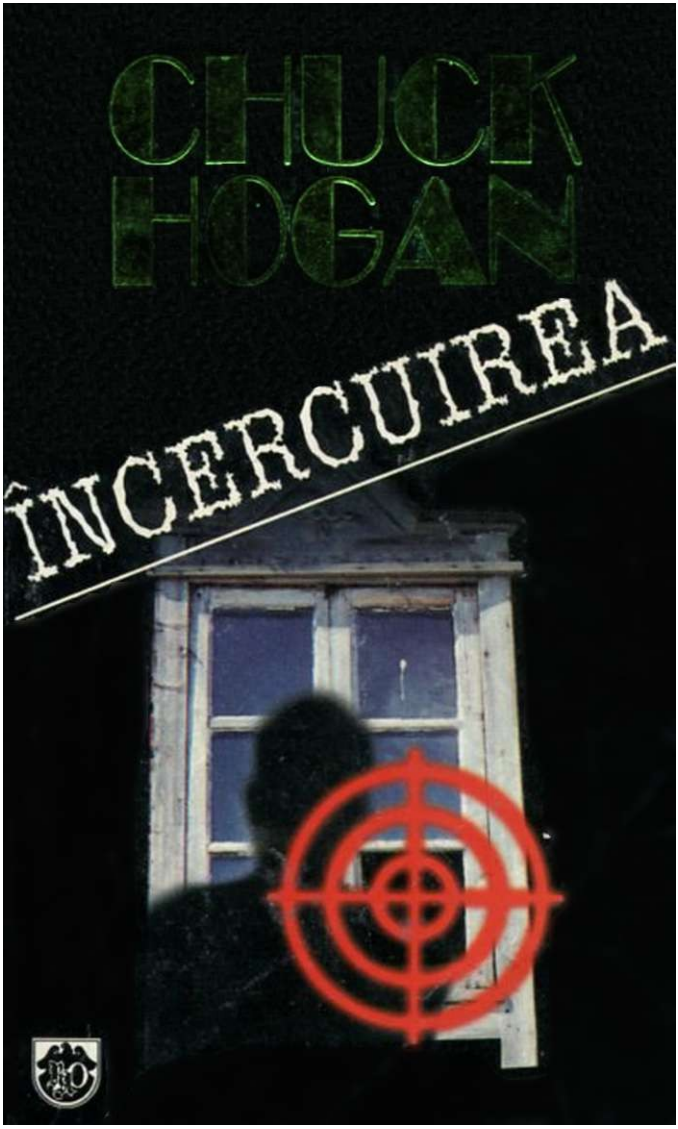

Oameni prinşi într-un război al nervilor ce poartă un singur nume:

ÎNCERCUIREA

Într-un loc izolat din Montana a izbucnit un conflict care ameninţă să ia proporţii de neînchipuit. Când un şerif local primeşte din greşeală ordinul de a-l evacua pe unul din locuitorii zonei, acesta răspunde într-un mod cu totul neaşteptat: împuşcă doi poliţişti şi se baricadează împreună cu familia în cabana sa de pe vârful lui Paradise Ridge.

Editura RAO
Bucureşti
CHUCK HOGAN
The Standoff
Chuck Hogan, 1995
Traducere din limba engleză IULIAN COMĂNESCU
Coperta DONE STAN
Ediţia I

Editura RAO Bucureşti 1998

Septembrie 1998

Pentru
CHARLOTTE BRIGHT

Mulţumiri

Mulţumesc lui Charlotte, mamei şi tatei, lui Mary şi Julie, familiei lui Charlotte, întregii noastre familii şi prietenilor – cei mai buni prieteni pe care i-a avut vreodată cineva care a încercat să scrie un roman; de asemenea, grupului de la Chef Chow: Jon Blake, Sara Foster, Monica Gambino, Mary Ellen Schloss şi mai ales lui Peterkneisel; lui Deborah Futter şi David Gemert de la Doubleday; lui Irene Webb de la Hollywood; şi mai ales, Amandei Urban.

Prolog
Joi, 13 iunie 1991

Sanatoriul

Există un secret pe care-l ştiu aproape toţi membrii serviciilor de informaţii americane şi toţi cei care trebuie să aplice legea şi anume că Biroul Federal de Investigaţii achită cheltuielile de întreţinere ale unei aripi private, situate într-o clinică de boli mintale din oraşul Chapel Hill, Carolina de Nord.

Sanatoriul, cum i se spune, supravieţuieşte în fiecare an târguielilor crâncene legate de buget, datorită planului general de sănătate al FBI care garantează funcţionarilor federali şase luni de tratament, la cerere, în cazuri de boli mintale şi abuz de alcool. În aceste situaţii, angajaţii pot opta pentru: demisie, trecere timpurie în rezervă sau aşa-zisul „concediu din motive umanitare”.

Agentul special John T. Banish a ales concediul din motive umanitare. După şase luni petrecute la Sanatoriu a fost declarat sănătos şi urma să fie externat. Alcoolismul

i se părea singura boală în care „terapia” în grup ar putea avea succes.

Stătea pe unul din cele patru scaune pliante, de metal, plasate într-un semicerc în faţa doctoriţei Julie Reed, şefa secţiei de psihiatrie a clinicii. Ceilalţi trei pacienţi, cu toţii bărbaţi şi mai tineri decât Banish, erau îmbrăcaţi în halate de spital albastre, din bumbac. Banish purta sacou şi cravată şi-şi pusese valiza lângă scaun. Doctoriţa Reed purta, ca de obicei, pantofi cu tocuri joase şi o fustă lungă de în. Avea un aer profesional, exigent, dar arbora un zâmbet încurajator.

Deşi Banish o plăcea pe doctoriţa Reed, ar fi preferat să n-o mai vadă niciodată.

În afara lor nu mai era nimeni la ora la care avea loc în flecare zi întâlnirea de dimineaţă. Un televizor, cu ecranul acoperit de o reţea de sârmă, pâlpâia în fundal. Gresia mirosea de la antisepticele de peste noapte, iar o viespe dintr-o specie des întâlnită prin acele locuri zumzăia şi se lovea de ferestrele înalte cu geamuri groase, căutând o ieşire.

Doctoriţa Reed făcu o însemnare preliminară în notesul ei, apoi începu jovial:

— Ştim cu toţii că este ultima zi în care

John mai este cu noi. Nimeni nu răspunse. Nimic nu era prea evident pentru nişte oameni blazaţi. Banish auzea cum ticăie ceasul de la încheietura doctoriţei. John se întoarce la FBI fără să-şi piardă continuitatea în muncă şi va fi reîncadrat cu acelaşi salariu. Asta ar trebui să fie o încurajare pentru voi, ceilalţi, pentru că îmi dau seama că vă îngrijorează faptul…

— E un paria, rosti sec Nettles. Toţi suntem nişte paria.

Doctoriţa îşi mai notă ceva în notes.

Nettles fusese specialist în medicină legală la secţia Ştiinţe Comportamentale şi îşi câştigase existenţa vânând ucigaşi în serie. Ceva se petrecuse cu el în timpul unui caz zguduitor din Miami. Poziţia lui de comandă îi permisese însă să evite controlul obligatoriu după fiecare misiune, pentru depistarea unor eventuale traume. Alţi doi agenţi, care lucraseră cu el, trecuseră cu bine de verificare. Lucrurile începuseră, ca întotdeauna, cu băutura. Apoi câinii din vecinătatea locuinţei sale au început să dispară în circumstanţe misterioase. În cele din urmă, un paznic a găsit două schelete mutilate ale unor pui de doberman, într-un

Dumpster din garajul aflat la subsolul clădirii J. Edgar Hoover. Se vorbise chiar de deviaţie sexuală.

— Am mai discutat despre asta de multe ori, reluă doctoriţa Reed. Nu avem niciun motiv să credem că lui John sau altuia dintre voi nu i se va permite să reintre în serviciul activ…

— Au să-l exileze, o întrerupse Rice.

Doctoriţa tăcu. Îşi aşează mâinile pe notesul din poală.

— „Exil” e un cuvânt tare, Daniel.

Rice îşi desfăcu mâinile pe care până atunci şi le ţinuse încrucişate.

— Întreg FBI-ul ştie unde suntem şi de ce suntem aici. Cine şi-ar mai pune viaţa în mâinile astea? Din chiştocul care-i tremura în degete se desprinseră câteva fire de scrum. Din cauza sedativelor era epuizat. Nimeni nu va spune o vorbă, dar va urma transferul la un Birou Teritorial al Grupului 4 sau la vreo Agenţie de Coordonare, undeva, prin Midwest – în Dakota de Nord sau în Oregon, undeva, la periferie. Într-un loc de unde se va auzi zăngănitul lanţurilor.

Rice anchetase cazul de jaf al unei bănci din Minneapolis. Era implicată şi o tânără

casieriţă despre care se credea că furnizase prietenului ei, un fost puşcăriaş, date asupra sistemului de alarmă şi codurile de acces la seif. Rice a făcut două greşeli majore. Prima că s-a îndrăgostit de casieriţă. A doua, că a tras sforile pentru a o scoate din toată povestea, încercând să facă din prietenul ei singurul vinovat. Violarea şi uciderea fetei de către fostul ei prieten l-au scos pe Rice din circulaţie.

— Dar n-avem nimic împotriva mutării, răspunse doctoriţa Reed. Şi nici împotriva unei perioade mai liniştite. Doar nu ne aşteptăm ca John să se apuce din nou, imediat, să negocieze ostatici.

— Prostii, izbucni Nettles, foindu-se pe scaun. Prostii. Eu m-am confesat şi m-am răsconfesat aici în şedinţe, până mi s-a acrit. Ştiţi cu toţii ce am văzut în casa aceea din Miami, nu? Dar Banish şi-a ţinut gura. Despre ceea ce s-a întâmplat la World Financial Center nu ştim mai mult decât s-a spus prin ziare.

— Niciunul dintre voi nu poate să susţină că e vindecat, rosti doctoriţa Reed. Că şi-a revenit în totalitate. Planul de sănătate prevede şase luni de internare la

psihiatrie pentru fiecare pacient, iar John a beneficiat de această perioadă. Atât. În viitor, va continua cu terapia scrisului, pe cont propriu, şi va lua parte la întâlnirile antialcoolicilor de trei ori pe săptămână.

Lumina soarelui se răspândea în cameră. Ventilatoarele de sus porniră, iar tavanul începu să trepideze acoperind ticăitul ceasului doctoriţei Reed şi zgomotul viespii care se lovea de geam. Banish, care stătuse până atunci răbdător, ca un om care aşteaptă trenul, se uită la valiză.

— Ce ştiţi despre soţia şi fiica mea? întrebă.

Doctoriţa Reed se întoarse mai mult înspre el.

— Am vorbit destul despre obsesia ta în legătură cu ele, John.

— Toate scrisorile mi-au fost returnate, răspunse Banish. Mi-ai promis că ai să iei legătura cu amândouă înainte de ieşirea mea.

Doctoriţa încuviinţă clătinând uşor din cap, cu ochii aţintiţi asupra lui. Pur şi simplu din curiozitate profesională.

— Ştii foarte bine să restricţia de a le vedea nu a fost ridicată.

— Nu vreau decât să ştiu unde se află. Vreau să ştiu dacă le e bine.

Doctoriţa îl privi cercetător. Treaba ei era să pătrundă în mintea oamenilor, să le înţeleagă experienţa fără s-o fi trăit ea însăşi. Banish o urmărea. Doctoriţa avea cam treizeci şi cinci de ani. El, cincizeci şi doi. Ea era psihiatru. El, veteran al Biroului Federal de Investigaţii, cu o vechime de douăzeci şi şase de ani.

Banish bănuia doar că ea nu s-a târguit niciodată pentru viaţa cuiva şi nici n-a avut sub comanda sa peste o sută de oameni ai legii de a căror singurătate să fie direct răspunzătoare. De un lucru, însă, era absolut sigur: ea nu a fost alături de el în acea noapte, la World Financial Center.

— Îmi pare rău, John, spuse doctoriţa. Au plecat. S-au mutat din New York. Am vorbit cu soacra ta azi-dimineaţă. Mi-a spus că, dacă încerci să le găseşti, vor avea grijă să fii arestat.

Banish rămase cu ochii mari, privind în gol, fără să se poată concentra la ceva anume. Vru să dea din cap, apoi renunţă. După un răstimp, fixă cu privirea podeaua de gresie lustruită.

— Atunci, cum dracu’ ies de-aici? Simţi cum pereţii încep să se ridice. Apoi, povara tuturor zilelor trăite îl împinse în jos. Viespea bâzâia undeva, în apropierea lui. Îşi ridică privirea şi o urmări cum zbura către partea opusă a camerei, ieşind apoi prin uşa care se deschise.

Sora de serviciu se apropie.

— Iertaţi-mă, doamnă doctor. A venit o femeie, care îl caută pe agentul Banish.

Banish se uită la doctoriţa Reed şi se ridică. Contrariată, aceasta se ridică şi ea, dar mai încet, aplecându-se să-şi lase notesul pe scaun. Plin de speranţă, Banish era încremenit, cu respiraţia oprită.

Sora făcu loc unei femei tinere scundă, subţire, caucaziană albă, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu păr şaten şi ochi albaştri. Avea faţa obosită, ca şi cum condusese sau se gândise la ceva multă vreme. Era îmbrăcată simplu, dar cu o poşetă scumpă, de piele maro, care îi atârna de umăr.

Speranţele lui Banish se năruiră. Femeia nu era nici soţia, nici fiica lui. Aceasta păşi către el, surâzând nesigur, şi totuşi uşurată. Se opri la vreo doi metri.

— Sunteţi agentul Banish? întrebă. Mă

numesc Lucy Ames.

Banish dădu din cap. Tot nu ştia cine era.

— De la World Financial Center. Am fost printre ostatici, spuse femeia scotocind în geantă. Voiam numai să vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat viaţa.

Scoase un pistol şi trase. Arma fulgeră şi Banish simţi o arsură în adâncul stomacului. O izbucnire de durere îi inundă tot corpul. În clipa următoare, era pe podea.

Urmară confuzia, gălăgia, zgomotul scaunelor răsturnate. Doctoriţa îngenunche lângă el, ţipând după soră. Pe mâinile ei era sânge.

Banish privi peste umărul ei la tavanul din scânduri din lemn de plută. Buzele i se mişcau. Încerca să spună ceva. Nu-i venea să creadă că avea să moară astfel.

Luni, 2 august 1993
Huddleston, Montana

Era o clădire oficială, mică, cu acoperişul plat, înconjurată de o alee de ciment; arbuşti uscaţi mărgineau aleea de la intrare, iar parcarea din faţă era acoperită

cu pietriş. Dincolo de colinele arcuite, în depărtare, se conturau munţi enormi, verzi-albaştri, impunători în liniştea lor, iar ceaţa se învolbura în giulgiuri şi se răsucea deasupra piscurilor acoperite de zăpadă, ca aburul care iese de la duş. Cerul era vast, de un albastru rece, şi pătat de nori.

Era o dimineaţă de luni. Singurul vehicul de care dispunea Departamentul Şerifului Ţinutului de Frontieră, un Ford Bronco din 1991, ieşi de pe autostrada cu două benzi şi făcu o curbă în parcarea circulară, cu pietricelele pocnindu-i sub cauciucurile antiderapante. Şeriful Leonard M. Blood coborî din maşină, îndreptându-se, cu umbletul uşor al unui fermier, cu cizmele de cowboy, din piele de şarpe, scârţâind pe prundiş, către zona acoperită de iarbă a parcării care se învecina cu aleea de ciment. Aici erau ţintuite de nişte stâlpi două pancarde de lemn. Pe una scria ŞEFUL POLIŢIEI. Imaculată, bara de protecţie a maşinii şefului se odihnea la mai puţin de cincisprezece centimetri de indicator. Pe cealaltă placă scria ŞERIFUL ŢINUTULUI. În dreptul acesteia era parcată o maşină de teren a poliţiei, cu bara plină

de semne şi masca de protecţie a radiatorului jupuită.

Şeriful Blood evaluă situaţia. Ca întotdeauna, încerca să privească lucrurile dintr-o anumită perspectivă. O maşină de teren a poliţiei parcase pe locul lui. Faptul putea fi considerat de alţii banal, se gândi. Punând însă cap la cap toate aceste afronturi, ajungeai să-ţi dai seama de diferenţa dintre o împunsătură şi un brânci.

Şeriful se întoarse şi o porni în pas săltat pe aleea de ciment către intrare. Purta o pălărie de cowboy cu calota unsuroasă şi borurile tari – dar nu avea niciunul din celelalte ticuri ale şerifului din Hinterland, ca mestecatul tutunului, scuipatul, sau greutatea mult peste limita normală. Blood avea o înfăţişare îngrijită, era destul de vânjos, şi pe umerii laţi ai bărbatului de patruzeci de ani se revărsa părul des, negru ca pana corbului, lins şi curat.

Era unul dintre indienii Blackfoot din tribul Blood. Numele îi provenea probabil dintr-un certificat de naştere încropit în urmă cu câteva generaţii. Indienii Blackfoot împânzeau pământurile cunoscute în zilele noastre sub numele de Montana; se

războiseră cu tribul Shoshoni din Idaho-ul învecinat. Fuseseră călăreţi desăvârşiţi şi se mândreau cu măiestria lor de a-şi scalpa curat duşmanii. Acum, Leonard Blood purta o stea de şerif al Statelor Unite, având în răspunderea sa nord-vestul extrem al statului Montana. Uneori, când făcea duş sau când tundea gazonul, sau când se trântea pe canapea, ca să se uite la „Pericol!” se simţea pătruns de importanţa funcţiei sale.

Mersul lui aparte, zgomotul cizmelor pe holul îngust al clădirii în care se afla şi Departamentul de Poliţie o făcură pe secretara sa, Marylene, să ridice ochii şi să zâmbească din spatele biroului. Marylene era mai în vârstă decât şeriful şi purta o pereche de cercei de argint în formă de inel, ce spânzurau de lobii cărnoşi ai urechilor ei, de chelneriţă bătrână. Marylene îşi lua, uşor orgolioasă, libertatea de a-l dădăci.

— Mneaţa, Marylene, spuse şeriful.

— Mneaţa. Cafeaua e gata.

Primul act oficial pe care-l săvârşise Blood după ce-şi depusese jurământul ca şerif cu doi ani în urmă fusese să o aducă pe Marylene de la Mugvdunk în centrul

oraşului Huddleston. A fost o lovitură îndrăzneaţă, prin care Blood începea să se desprindă de imaginea sa de indian rustic şi de magazinul de ustensile de pescuit pe care îl ţinuse până atunci. Localnicii au comentat multă vreme după aceea abilitatea dovedită a noului şerif. Marylene era înzestrată cu acel inefabil al şaselea simţ, al secretului preparării unei cafele bune. Era o vrăjitoare domestică în epoca roboţilor, a filtrelor şi a râşniţelor de tot felul. Şeriful Blood deschise uşa biroului său şi văzu pe masa de lucru cana care aburea măreţ. Îşi aruncă pălăria şi se lăsă să cadă în scaunul de lemn. Aburul făcea rotocoale în lumina soarelui, ridicându-se în spirală, ca un ciclon în miniatură, apoi dispărând. Îi plăcea cafeaua fierbinte şi neagră. Marylene o pregătea în aşa fel, încât căpăta, parcă, o dulceaţă specială, fără a mai fi nevoie de zahăr sau frişcă. Blood mângâie toarta cănii, apoi se concentră asupra harababurii de pe biroul său.

În faţa lui, chiar în mijlocul sugativei pătate de funduri de cană, se afla un ordin al tribunalului regional, pe o singură pagină. O dispoziţie de la judecătorie, care

începea cu ORDIN DE EVACUARE, bătut la maşină, cu litere mari şi negre. Ochii lui Blood coborâră pe foaie, către locul unde se aflau semnătura, parafa şi data înscrisă de judecătorul Jonas D. Leary în vinerea dinaintea weekendului.

Blood îşi luă degetul de pe toarta cănii. Se ridică în picioare, îşi roti ochii de la masă la scaunele din încăpere, apoi la înscrisurile pe care şi le adresase sieşi şi le ţintuise în pereţi, în fine, la cutiile de carton clădite în colţ. Toate păreau a fi la locul lor. Se duse la fişier şi începu să tragă fiecare sertar, căutând eventualele zgârieturi de pe ornamentele din lemn de migdal ale broaştelor încuiate. Apoi luă ordinul şi pălăria. Lăsă cafeaua să-l aştepte.

Cizmele lui bocăniră pe holul scurt care ducea spre uşile de sticlă ale Secţiei de Poliţie din Huddleston. Intră, trecând, fără a rosti o vorbă, de biroul la care stătea un om în uniformă, şi se îndreptă spre uşa de lemn închisă, din fund, a biroului şefului Poliţiei.

Şeful Poliţiei, Gale C. Moody, era tolănit în scaunul său larg, capitonat, cu faţa spre fereastră. Privea munţii şi soarele care se ivea din spatele lor, şi îşi bea şi el cafeaua.

Se răsuci încet şi se uită la Blood, cu înţeles. Singurul lucru care-i depăşea dezinteresul era plictiseala. Spre deosebire de şerif, Moody avea multe dintre stereotipurile caracteristice profesiei lui. Pe un şerveţel unsuros aflat pe masa sa de lucru se găsea un com cu miere ce părea să fi fost devorat pe jumătate de un urs. Cureaua cu pistolul, crestată într-un fel care amintea de alfabetul Morse, spânzura alături de pălărie într-un cuier din apropierea uşii.

— Nu ştii să baţi la uşă? întrebă.

Blood înaintă şi aşeză ordinul pe birou, în faţa şefului.

— Ce caută ăsta la mine?

Moody îi examină cu privirea, fără să-şi schimbe poziţia sau să-şi lase cana jos.

— Nu-i un ordin de evacuare? Ca şerif al Ţinutului de Frontieră, una dintre îndatoririle tale este să răspunzi…

— Ştiu care-mi sunt îndatoririle. Te-am întrebat ce caută pe biroul meu.

Moody îl măsură din ochi, apoi clătină din cap ca şi cum şi-ar fi amintit în sfârşit.

— A venit vineri, târziu. L-am pus pe unul din băieţi să-l ducă dincolo, ca să nu se

rătăcească în weekend. Unul dintre avantajele noastre este că avem sediile în aceeaşi clădire…

— Eu ţin uşa aceea încuiată.

Buza de jos a lui Moody – o buză moale – se înălţă.

— Bineînţeles.

— O cheie e la mine, iar cealaltă, la Marylene.

Moody încuviinţă din cap.

— Mi se pare corect.

— Ce ştii despre maşina de teren de-afară, care e parcată pe locul meu? întrebă Blood.

Moody îl privi.

— Ce maşină?

Blood dădu din cap şi se îmbăţoşă.

— Ce crezi că am? Crezi că am ceva? Şi dacă-aş avea, l-aş ţine la birou?

Ochii lui Moody luciră o clipă.

— Eşti şerif, dacă-mi amintesc bine, de vreo doi ani. Eu sunt şeful poliţiei din Huddleston de vreo şaisprezece. Dacă ai ceva de spus, spune. Dacă nu, stânga-mprejur şi pleacă.

Blood încuviinţă din cap şi schimbă vorba.

— Am nevoie de doi oameni şi de o maşină de teren.

— Ce dracu’ să faci cu ei?

— Ştii foarte bine că sunt singur în birou. Sau n-aţi citit asta, tu şi samaritenii tăi? Arătă către ordinul de evacuare.

Moody se încruntă din nou, obligat acum să lase cana cu cafea şi să ia ordinul. Detesta să-i facă pe plac lui Blood. Citi numele. Apoi gura, închisă până atunci, i se căscă.

— Să fiu al dracului…

— Deci n-ai anunţat Serviciul Şerifilor Federali? spuse Blood, încercând să-l ia prin surprindere.

Moody etală un rânjet larg şi fericit.

— Glenn Allen Ables, rosti, cu atâta plăcere, încât aproape că înghiţi ordinul. Evaziune fiscală.

— Nu ştiu ce-şi închipuie judecătorul Leary, rosti Blood. Se fac doi ani de când Abies a fugit de sub cauţiune şi acum, brusc, îşi dau seama că nu şi-a plătit impozitele.

— Judecătorul Leary e senil, răspunse Moody, revenind dintr-odată la atitudinea dezgustată dinainte. Apoi se lăsă pe spate în

scaunul său, atât cât putea să se lase un om de dimensiunile lui. Îşi împreună degetele teatral la ceafă, cu faţa strălucind de veselie. Şi cam cum te-ai gândit să procedezi ca să-l evacuezi pe unul care a fugit din alt stat? întrebă.

La volan se găsea bobocul Brian Kearney. Sergentul Carl Haley stătea în spate, cu braţele încrucişate, cu borul pălăriei tras peste ochi şi bărbia lăsată în piept. Şeriful Blood era în faţă. Motorul maşinii de teren ambală, puternic. Copacii ce mărgineau şoseaua interstatală începură să fugă prin dreptul ferestrei. Munţii o porniră şi ei înapoi, mai încet.

Bobocul Kearney era tânăr şi nerăbdător.

— Tot felul de elicoptere şi avioane bâzâie întruna pe deasupra muntelui. Prin oraş trec maşini ale Guvernului. Uneori se aude şi la radio cum comunică între ele.

Blood se bătu uşurel pe coapsă cu ordinul de evacuare. Pe podeaua maşinii, acoperită cu un preş albastru, erau împrăştiate coji de alune.

— Şerifii ăştia federali sunt grozavi, continuă Kearney. Tipul are ceva curaj să se

ascundă acolo, sus, printre ei.

— De doi ani e în vârful muntelui, răspunse Blood.

— Se zice că se strecoară câteodată în oraş. Oamenii spun că l-au văzut la târgurile de vechituri şi alte asemenea locuri, dar eu nu prea cred. Deşi are vecini care ţin cu el. Ştiai că-i aduc mâncarea şi poşta?

Trecură de un semn pe care scria: CERBI WAPITI. Un altul le indica distanţele până la graniţă, în mile şi kilometri. Blood văzu în depărtare Paradise Ridge, scund, viguros şi uşor de depistat datorită vârfului plat, turtit ca al unui muşuroi de furnici.

— Atâta pândă şi fâţâială, spuse Kearney. Cum de le e frică atâtor şerifi federali de un singur om?

Blood privea înainte, prin parbriz.

— Are şi familia acolo, sus, cu el. Dacă federalii dau buzna peste el şi iese rău, gândeşte-te ce-au să zică ziarele a doua zi. Ar vrea ei ca Ables să iasă la lumină de bună voie. Nu prea cred eu că federalii se dau în vânt după copii.

Mai parcurseră o porţiune de drum. Maşina înghiţea benzile albe de marcaj. Kearney îl privi pieziş.

— Şi-atunci, noi ce căutăm acolo?

— Cum adică?

— Adică, de ce mergem noi şi nu federalii? Ce-am putea face noi?

— Să remitem un ordin de evacuare. Nu contează cine-a încurcat lucrurile sau cum a ajuns toată povestea asta pe agenda judecătorului Leary. Am încercat să sun la Serviciul Şerifilor Federali din Arlington, Virginia, înainte de plecare. O doamnă foarte drăguţă m-a pus în temă.

— Crezi că are să încerce ceva? întrebă Kearney.

Blood scutură din cap.

— Batem la uşă, ei se prefac că nu sunt acasă şi lipim ordinul pe uşă. Facem ce avem de făcut, dar nu ne apucăm să-l provocăm.

— Atunci ducem şi corespondenţa, rosti Kearney cu dezamăgire în glas. După care se lumină la faţă. Mă întreb dacă federalii au încercat vreodată să facă asta, adică, să bată la uşă şi să-l invite politicos să iasă afară. Chiar nu putem face un pic de gălăgie? Mie-mi lipseşte grozav aşa ceva. Sunt sătul până peste cap de tichete şi hârţogăraie… Am ajuns să bat la maşină

patruzeci de cuvinte pe minut.

Şeriful Blood îl cercetă cu privirea. Kearney se uita fix la drum, imaginându-şi cine ştie ce act de bravură prin care să se remarce. Visuri de oameni tineri, gata să se ia la trântă cu lumea-ntreagă.

— Şterge-ţi caşul de la gură, mai întâi, rosti Blood. Kearney încuviinţă din cap, zâmbind cu docilitate şi fără aerul că i-ar părea rău. Blood ţinea la el. Ce mai face Leslie? întrebă. Cum o mai duce?

Lui Kearney îi dispăru zâmbetul.

— E-n luna a şaptea acum.

— Are probleme cu nervii, din câte-mi dau eu seama.

— Mai mult de atâta. Toată povestea asta e un coşmar. Ai crede că în şapte luni ai tot timpul să te obişnuieşti. Dar, una peste alta, pe mine mă depăşeşte. Mi se pare din ce în ce mai mult c-am făcut o prostie cât mine de mare.

Şeriful Blood reflectă o clipă.

— Ţi-am spus eu că ai caş la gură, reluă. În orice caz, eşti grozav. Zâmbeşti în faţa puştii dar nu ştii unde să te ascunzi de nevastă-ta. De două ori boboc.

Kearney încuviinţă din nou, ca şi cum ar

fi înţeles despre ce era vorba. Tocmai ieşeau de pe şoseaua internaţională, cotind-o pe drumul cu un singur sens, mărginit de copaci, ce ducea la Paradise Ridge, hâţânându-se în scaune în ritmul suspensiei maşinii.

— Şerifule, începu Kearney, de astă dată cu o undă de curiozitate în glas, deci ceva mai politicos. Vreau să te întreb şi eu ceva. Acum încerca chiar să se uite la Blood; ochii îi fugeau mereu de la drumul îngust, năpădit de iarbă. Ce-aveţi tu şi şeful?

Blood îl privi. Părea o întrebare sinceră.

— Îi urăşte pe indieni, răspunse. S-ar putea ca asta să fie toată povestea. Unii oameni nu pot să ne-nghită. În orice caz, colegul tău mai mare precis ia notiţe acolo, în spate.

Nu veni niciun fel de replică din partea lui Haley. Ieşiră de pe drumul de ţară, trecând de un indicator de fundătură ciuruit de gloanţe şi intrară pe un pod de fier care gemea sub greutatea maşinii lor, pictat într-un portocaliu apropiat de nuanţa sângelui, parcă pentru a se asorta cu petele de rugină. Paradise Creek, atât cât era, şerpuia printre malurile cafenii, argiloase.

Drumul urca în serpentine printre stejarii şi pinii înalţi ce întunecau şoseaua. Pârâul curgea alături, malurile argiloase se îndepărtau unul de altul şi între ele apăreau bolovani uzi, şlefuiţi de apă; probabil că undeva, în aval, se afla un baraj. Făgaşurile de roţi de pe drum erau adânci şi de un galben icteric.

În cele din urmă, drumul părăsi cursul apei şi şerpui în sus, sub săgeţile ascuţite ale soarelui, apoi urmă o pantă mai abruptă, după care fură cu toţii scăldaţi în lumina strălucitoare care inunda un luminiş mărginit de arbori. Era un platou, situat exact la treimea drumului, lung de peste şaptezeci şi cinci de metri şi aproape oval ca formă. Terenul era destul de neted şi plin de buruieni uscate.

La jumătatea platoului, Kearney opri motorul şi se aşternu o linişte profundă, neîntreruptă de zgomotul traficului sau de şuierături de tren, de absolut nimic.

În cele din urmă, Haley se foi în spate.

— Da’ drumul unde e? mormăi el.

Blood coborî primul din maşină. Se îndreptă şi căută din ochi cărarea îngustă care urca spre vârful muntelui, dar

vegetaţia, abundentă, parcă împiedica intenţionat trecerea.

Haley, sergent cu capul ţuguiat, din ale cărui urechi ascuţite ieşeau smocuri de păr, cărunt, coborî din maşină şi constată acelaşi lucru.

— Se pare că vom merge pe jos, spuse el.

Blood încercă să-şi dea seama ce se întâmplase de fapt. Adulmecă aerul, dar nu simţi nimic familiar.

— Mergeam la vânătoare prin locurile astea. Veveriţe, capre, ratoni. Pământul era reavăn, îşi aminti, scormonind solul crăpat cu vârful cizmei. Nu mai e aşa. Haley descuie portbagajul şi desfăcu din legături puşca aflată acolo. Ştii ce, stai puţin! rosti Blood.

Haley îşi văzu de treabă, armând Remingtonul şi verificându-l.

— S-a baricadat acolo, sus, răspunse.

— Un motiv în plus ca să fim precauţi.

Haley îşi aţinti privirea asupra lui Blood.

— Atunci, cred că te-ai gândit la un plan.

Haley îi adresase un început de provocare, dar lui Blood nu-i ardea de aşa ceva. Haley care avea vreo cincizeci de ani,

se prefăcuse că doarme pe bancheta din spate, pentru a înlesni o discuţie confidenţială. Şeful îl considera un fraier. Blood se gândi din nou la ce aveau de făcut, uitându-se la Kearney, care măsura din ochi ceea ce mai rămăsese de parcurs din munte. Aveau de urcat pieptiş, pe jos, aproape doi kilometri, printre copacii înalţi.

— Poate o să-mi vină vreo idee pe drum, conchise.

Haley încuviinţă din cap şi închise portbagajul. Luă arma de calibru doisprezece cu el şi toţi trei dădură ocol maşinii, pornind-o către lizieră, când un glas rosti:

— Staţi pe loc.

La început, Blood nici nu fu sigur de ce auzise. Glasul părea să vină din direcţia copacilor aflaţi la poalele muntelui, în stânga lor. Fură atât de surprinşi încât se opriră. Tonul nu era neapărat poruncitor, ci mai degrabă ciudat. Iar dincolo de razele de lumină care străbăteau printre rândurile de stejari era întuneric, ca într-o gură deschisă în spatele unor dinţi lungi şi cafenii.

— Ables? întrebă tare Blood.

Urmă o scurtă pauză, după care acelaşi

glas. Energic, intens:

— Rămâneţi unde sunteţi.

— Cine-i acolo? Cine eşti? întrebă Blood.

Atunci se auzi o a doua voce, din dreapta:

— Faceţi stânga-mprejur, urcaţi-vă-n maşină şi plecaţi.

Două voci. Blood nu vedea pe nimeni. Se întoarse pe jumătate şi aruncă o privire în spate. Haley avea în mâini puşca, nu ţintea cu ea, o ţinea cam la înălţimea pieptului. Kearney se uita în stânga şi-n dreapta, pipăind uşor cu mâna mânerul pistolului aflat încă în toc. În afara maşinii nu aveau altă acoperire în tot luminişul.

Blood se întoarse din nou în direcţia pomilor.

— Ascultaţi-mă puţin. Sunt şeriful Leonard M. Blood. Mă aflu aici într-o misiune oficială, despre care putem vorbi şi civilizat. Cine-i acolo? Vorbesc cu Glenn Ables?

— Urcaţi-vă în maşină şi plecaţi, rosti primul glas.

Blood făcu un pas mic înainte, nu pentru că ar fi fost curajos sau inconştient, ci doar iritat, pentru că nu era obişnuit să i se

comande. Despături ordinul şi îl ridică, ţinându-l la vedere.

— Ascultaţi-mă, repetă. Sunt şeriful, şi am doi agenţi de poliţie cu mine. Putem să ne facem treaba în două feluri. Există o cale mai puţin plăcută, dar există şi…

Prima împuşcătură veni de nicăieri şi aproape îi rupse-n două ordinul pe care îl ţinea în mâini. A doua despică aerul din preajma lui, iar Haley ţipă şi se prăbuşi.

Blood se întoarse repede. Genunchiul stâng al lui Haley era sfărâmat. Sergentul căzuse grămadă la pământ şi sângera. A treia împuşcătură lovi radioul de la coapsa lui Kearney.

Blood se furişă anevoie pe lângă capotă, spre spatele maşinii, lăsându-se să cadă pe pământul tare. Se îndreptă spre bara de protecţie din faţă lângă care se afla Kearney, care nu ştia încă dacă fusese rănit, îl apucă de umăr şi-l trase înapoi. Kearney se pipăia frenetic peste tot. Apoi îşi văzu cureaua şi radioul făcut bucăţi şi rosti:

— Drăcia dracului!

Haley se târa în coate către spatele maşinii, cu faţa în sus. Figura îi era albă de disperare, iar bărbia îi sclipea, udă de

salivă.

— Dumnezeule-Doamne! Dumnezeule…

Se opri în spatele roţii şi îşi împreună mâinile în jurul genunchiului, fără a-l atinge. Sângele ţâşnea cu putere şi intra repede în pământul uscat ca apa dintr-un bidon întors cu fundu-n sus. Nu mai avea puşca. Se contorsiona prea tare pentru ca Blood să-i poată lua radioul de la centură.

În pădure era din nou linişte acum cu excepţia tânguielilor lui Haley. Blood avu o fracţiune de secundă impresia că va fi înconjurat şi că va primi un glonţ în spate, în timp ce se întindea să deschidă portiera. O deschise între el şi Kearney, intră în maşină, lipindu-se cât putea de vinilinul scaunului, se întinse după aparatul de emisie-recepţie şi îl luă, lăsându-se să alunece iarăşi afară.

Începuse tocmai să răcnească în aparat când explodară parbrizul, apoi cauciucurile. Bucăţele de sticlă căzdeau ca o ploaie, iar capota gemea sub gloanţe. Blood se lipi de pământ cât putu de tare, îl trase şi pe Kearney după el, şi apoi închise ochii şi îşi ascunse capul în mâini. Rafalele îi pârâiau în urechi. Maşina îi izbea, legănându-se şi

clătinându-se ca un animal rănit. Praful se ridica şi plutea deasupra capetelor lor ca fumul. Dintr-odată, împuşcăturile încetară. Haley se opri şi el din înjurat, dar ecourile canonadei stăruiau încă pe culme, stingându-se în depărtare. Apoi tăcerea se lăsă din nou.

Platoul

În Bronco-ul său, Blood urcă pe drumul de munte, trecând de porţiunea abruptă şi ajungând pe platoul cel larg. Soarele era acum mai palid şi apunea, iar umbrele copacilor porneau târâş pe sol.

Întreaga forţă motorizată a Poliţiei din Huddleston se adunase aici; maşinile erau parcate oblic, cu girofarurile albastre în funcţiune. Veniseră şi întăriri din oraşele învecinate, aşa că efectivele de pe munte se ridicau la aproximativ treizeci de persoane. Blood văzu că portbagajele maşinilor erau deschise iar oamenii în uniformă se plimbau în sus şi-n jos cu armele la şold. În mijlocul acestei învălmăşeli, maşina de teren, ciuruită groaznic, fii urcată cu greu într-o autoutilitară.

Moody, şeful Poliţiei, se afla la oarecare distanţă de maşinile risipite, între ele şi cele două limuzine Ford cu plăci de înmatriculare albastre, guvernamentale. În faţa lui se afla un bărbat cu părul de culoarea nisipului, purtând un costum maro, cravată şi pantofi de oraş, iar la un pas în spate erau alţi trei bărbaţi, îmbrăcaţi la fel. Totul părea o scenă în care antrenorul unei echipe de base-ball s-a luat la harţă cu arbitrul principal.

Blood opri maşina, coborî împreună cu Kearney şi se apropiară.

— Oho, spuse Kearney, dezlipindu-şi plasturele portocaliu care-i fusese pus la spital. Şeful e negru de supărare. Îi examina cu interes pe necunoscuţii în costume. Cine-s ăştia?

— Tu cine crezi? spuse Blood rece.

Kearney zâmbi larg, plin de zel. Se zori de-a lungul platoului, pentru a ajunge lângă ceilalţi.

Mai reţinut ca de obicei, Blood se apropie de locul disputei cu paşi mărunţi, din nou stăpân pe sine, acum, după ce-şi recâştigase calmul la spital. El şi Kearney fuseseră obligaţi să intre, pentru a fi

examinaţi, şi rămăseseră până când Kearney donase sânge pentru Haley. Sergentul se afla în sala de operaţii, dar, altfel, se simţea destul de bine.

Blood urmărea desfăşurarea evenimentelor. Când nu gesticula, Moody îşi ţinea degetele mari înfipte în centura cu pistolul, între cei patru era o distanţă jurisdicţională.

— Cred că tu şi băieţii tăi aţi greşit muntele, zise Moody. Ce se întâmplă aici este o problemă locală.

Agentul federal principal, cel cu părul de culoarea nisipului, părea prea puţin impresionat, ca un adevărat profesionist.

— Am un mandat FIEUP de la procurorul Statelor Unite din Butte. Adică Fugă Ilegală pentru Evitarea Urmăririi Penale.

Moody încuviinţă din cap.

— Aha, înţeleg. Unul dintre fugarii voştri dă lovitura, trage în doi dintre oamenii mei, iar voi trebuie să preluaţi problema.

— Nu e al nostru, răspunse agentul federal. Cei de la Serviciul Şerifilor Federali sunt însărcinaţi cu arestarea fugarilor din alt stat. Noi asigurăm doar susţinerea

operaţiunii.

— Ei bine – Moody se îndreptă puţin – pe aici ne purtăm singuri de grijă.

Federalul încuviinţă din cap.

— De asta şi suntem aici. Privi către poliţiştii care aşteptau. Ordonă-le oamenilor tăi pe loc repaus.

Câteva ţevi de puşcă se lăsară în jos, în spatele lui Moody, iar cei mai mulţi dintre poliţiştii străini îşi băgară pistoalele în tocuri. Cei din Poliţia din Huddleston nu le urmară exemplul, ci se îmbăţoşară în spatele şefului lor, ceea ce-l făcu pe Moody să se umfle în pene.

— Ce ziceţi? întrebă Moody, cu un zâmbet ciudat, voi sunteţi numai patru. Federalul îşi ascunse furia sub un rânjet abia schiţat, clătinând încet din cap, cu ochii în pământ.

— Numai tolomaci în fundătura asta, spuse unul dintre poliţiştii din spatele lui, dar agentul federal principal ridică mâna, neplăcut surprins de epitet, dar nu şi de idee.

Moody spumega.

— Ce dracu’ mai căutaţi aici? Nu-i nici al vostru, cum nu-i nici al meu.

— Am primit un telefon.

Moody îl fixă cu privirea.

— Un telefon?

— Un tip care ne-a chemat. Zicea că reprezintă autorităţile locale.

Moody se sumeţi, suspicios. Degetele mari i se înfipseră din nou în centură.

— Nu v-a chemat nimeni, rosti, privind în jur. Cine dracu' să vă cheme? Privi către oamenii lui, pentru a se încredinţa, apoi ochii îi căzură pe Blood. Acesta făcu un pas înainte.

— Eu v-am chemat.

Agentul se întoarse către el, remarcându-i uniforma.

— Şeriful?

— Leonard M. Blood.

Agentul federal înclină din cap.

— Reginald Perkins, FBI. Agent special coordonator în Butte, Montana. Biroul local de campanie pentru această regiune.

— Ce dracu-nseamnă asta? interveni Moody, zgomotos. Se uita la Blood. Avea ochii mari şi umezi de mânie. Blood se întoarse către el.

— Sunt copii acolo sus, Moody. Mai multe familii. Uită-te puţin la oamenii tăi.

Umblă de colo-colo cu piedica trasă, nerăbdători. În treaba asta e nevoie de disciplină.

Moody se apropie de el şi rosti cu voce joasă:

— Indian nenorocit. Mai întâi îmi aranjezi unul din oameni, apoi mă aranjezi şi pe mine.

Blood se mulţumi să clatine din cap. Se întoarse din nou către Perkins.

— Eu v-am chemat, de la spital. Are vecini fideli acolo sus.

— Bun, răspunse Perkins, încuviinţând din cap. O să-ţi luăm depoziţia mai târziu.

Blood fu concediat atât de repede, încât nici nu apucă să-şi dea seama. Încă se uita nedumerit la Perkins, care era atent acum la huruitul ce se auzea din ce în ce mai tare pe drumul din spatele lui. Blood se întoarse.

Pe placa aflată deasupra parbrizului scria ÎNCHIRIAT, cu litere mari, galbene. Autobuzul, argintiu şi albastru, de felul celor de la aeroporturi, urcă anevoie panta, apoi se opri în centrul platoului, cu un oftat sonor. Era plin de bărbaţi în uniforme.

Uşa se deschise şi coborî un bărbat negru. Purta costum albastru, de paraşutist,

cu vestă neagră de camuflaj deasupra, cizme negre, o şapcă neagră cu o stea galbenă. În tocul de la şold îi atârna un pistol.

Se opri o clipă, rotindu-şi privirea de la copaci la munţii verzi din depărtare. Avea o expresie nerăbdător sceptică. Apoi porni spre grup, conştient că este privit, păşind încet, mândru, pe pământul uscat, acoperit de paie. De aproape, pielea lui părea şi mai neagră, avea nările largi, iar buzele şi le rotunjise într-o grimasă care părea să spună „fără prostii”. Literele din jurul stelei de aur de pe şapcă şi de la baza insignei din piept compuneau cuvintele: ŞERIF FEDERAL AL STATELOR UNITE.

Îşi plimbă ochii pe chipurile tuturor, apoi se concentra asupra lui Perkins.

— FBI?

— Perkins, agent special coordonator, Butte, răspunse acesta, păşind înainte.

— Fagin, şerif adjunct, Los Angeles.

Înclinară din cap amândoi rapid, apoi Fagin făcu un pas înapoi şi cercetă din nou platoul, ca şi când ar fi căutat un loc în care să scuipe în voie.

— Unde dracu’ mă aflu?

— Eşti în Montana, răspunse Perkins. Partea de nord-vest, la o bătaie de puşcă de frontiera canadiană. Acesta este Paradise Ridge.

Fagin privi cu coada ochiului spre munte.

— Nenorocitul ăla ne-a forţat mâna până la urmă.

— Zona înconjurată, spuse Moody, ieşind la iveală.

Fagin îi privi uniforma, apoi îl văzu pe Blood.

— Şeful Poliţiei, spuse. Şi un şerif adevărat, în carne şi oase. Măi-măi! Măsură cu privirea toate uniformele albastre din spatele lor, apoi pe albii care le purtau, rotindu-şi ochii de la un chip la altul, în timp ce glasul aspru îi creştea în intensitate. Ar fi bine ca unul din cei prezenţi să mi-l arate pe deşteptul care a făcut tâmpenia să bată la nenorocita de uşă a fugarului.

Blood înghiţi în sec. Îşi linse buzele, conştient de arsura pe care o simţea în fundul gâtului.

— Eu sunt.

Fagin se întoarse din nou către el, privindu-l fix, destul de aproape pentru ca

Blood să-i miroasă tutunul ultimei ţigări de foi.

— Ai idee unde mi-am petrecut ultimele două săptămâni? întrebă, apropiindu-se cu încă un pas. Mi-am petrecut ultimele paisprezece nenorocite de zile în White Mountains din New Hampshire, cu Grupul meu de Operaţiuni Speciale, cheltuind banii contribuabililor şi congelându-mi fundul, pregătindu-mă pentru o operaţie tactică de capturare, care trebuia să se desfăşoare aici, pe dealurile din Montana – o afurisită de OPERAŢIE ratată. Urma să-l scoatem din cabană pe nenorocitul ăla.

— Aveam un ordin de evacuare, o ţinu Blood pe-a lui. E tot ce ştiam.

Fagin clătină din cap, cu buzele ţuguiate.

— Ei bine, Kemo Sabe – vocea îi era joasă, condescendentă – cred că elementul-surpriză s-a cam dus dracului.

Atunci, Perkins păşi între ei, ca un arbitru.

— Şi ce dosar are tipul ăsta, Ables? Noi am auzit de o poveste cu arme.

Fagin se îndepărtă încet de Blood, păşind cu spatele.

— Trafic de arme, neprezentare la cererea Curţii. A învârtit ceva cu explozibili. În plus, violarea drepturilor civile. Nu există acuzaţii formale, dar sunt în dosarul lui. Arian verde. Adept cunoscut al supremaţiei albilor.

Poliţiştii nu se arătară nici şocaţi, nici surprinşi la auzul acestor cuvinte. Fagin îşi aţinti ochii asupra pâlcului de uniforme cu un surâs batjocoritor ca un rânjet.

— Şi nimeni nu suflă o vorbuliţă, spuse.

Privi peste umăr la autobuz şi făcu un semn circular, în aer, cu degetul arătător. Cei din autobuz îşi luară puştile-n spinare şi coborâră.

— Bun. Rămânem chiar aici în noaptea asta, cu rulote şi corturi. Goliţi peisajul şi începeţi să evacuaţi localnicii. Îşi mută privirea asupra lui Perkins.

— Nenorocitul ăla are toată familia cu el. Tu eşti negociatorul teritorial?

Perkins cercetă precaut cu privirea platoul.

— Poate ar fi mai bine să vorbesc cu Biroul în problema asta, răspunse.

Miercuri, 4 august

Paradise Point

*

Răsăritul soarelui. Dimineaţa se lasă repede peste vârful unui munte, ca şi cum cineva ar lustrui cerul negru, necuprins al nopţii şi i-ar scoate la iveală culoarea albastră. Aburul respiraţiei şerifului adjunct Bascombe se risipea în lumina crescândă a dimineţii. Lenjeria termo-izolatoare pe care o purta era cu o jumătate de număr prea mică şi îl strângea peste tot, iar stomacul începuse din nou să-i ghiorăie.

Bascombe intrase în cea de-a treia gardă de mai bine de patru ore. Urcaseră muntele câte doi, acoperindu-se reciproc, până la albia unui torent, sau ce-o fi fost, cu malurile netede, aflat la treizeci şi cinci de metri sub cabană. În locul în care se afla şeriful, albia semăna mai mult a tranşee. Parcurgea o curbă de nivel, după care se înfunda între copaci şi dispărea. Ar fi putut fi orice, numai opera omului nu.

Bascombe stătea în genunchi, bine ascuns, într-un punct de unde putea să vadă cabana printre copaci. Îşi trecu degetul mare şi pe cel arătător peste buza de sus, netezindu-şi mustaţa. Plictiseala inerentă

oricărei gărzi. Se uită în jur după păsări. Era ceva în aceste păduri, o împietrire, o mortificare care semăna mai curând cu decembrie decât cu august, şi ar fi trebuit să fie păsări, în oraşul unde se născuse şi crescuse, în provincialul Maryland, trecea prin pădure în fiecare zi în drum spre şcoală. În Maryland pădurile erau mai cafenii decât aceasta – şi pline de păsări cântătoare care zburau bezmetic prin aer, printre copaci, ca nişte mici proiectile cu aripi. Şi, dacă rămânea nemişcat un răstimp suficient în acele păduri, se învârtea şi în jurul lui câte o păsărică rătăcită, luându-l drept copac, repezindu-se spre el, plutind între un curent de aer şi altul. El închidea ochii şi simţea pasărea despicând aerul în preajma lui, îi auzea aripile, iuţi ca ale unei insecte, bătând aerul într-o întoarcere bruscă şi precisă. Apoi îi deschidea din nou, privind-o cum se roteşte în jurul trunchiurilor şi dispare.

Aşa că ar fi trebuit să fie aici păsări şi animale, să fie şi altceva în afară de şerifi adjuncţi care să foşnească prin tufişuri. Veveriţe, prin copaci, sau poate broaşte cafenii, săltăreţe, sau chiar coioţi. Şi, mai

ales, păsări. Fie şi numai pentru a mânca o parte din afurisitele astea de gâze.

Era începutul celei de-a doua zile petrecute în întregime pe munte. Cu toţii dormeau în ţarcuri pe saltele subţiri de un deget şi mâncau „mâncarea” de la Crucea Roşie. Făceau duş câte opt o dată, un minut de apă călduţă şi două de apă rece. Pe ultrascurte îţi suceai mâna rotind butonul de la bla-bla-ul în franceză la Psalmi şi predici despre Judecata de Apoi. Iadul e un loc în care nu există semipreparate şi nici rock clasic. Acolo caznele se desfăşoară în linişte, mai puţin ghiorăitul propriilor maţe şi binecunoscutul pârâit electrostatic al căştii din ureche.

Nu era treaba lui să se întrebe ce căutau ei acolo. Supravegheau o cabană, în pădure, în vârful unui munte. În cabană era un om, un fugar pe capul căruia se punea mare preţ. Iar ei îl aşteptau să iasă. Pădurea era plină de şerifi înarmaţi, care se ascundeau în spatele copacilor. Erau obosiţi şi morţi de foame. Când nu făceau de gardă, munceau, acolo, jos, pentru a-şi amenaja tabăra, ridicând corturi, asamblând mese de picnic, săpând puţuri pentru toalete. Petrecuseră

două săptămâni de „O-Ce-Te” în nordul New Hampshire-ului, săpând gropi în solul asemănător cu cel de aici. În plus trecuseră printr-o mulţime de probe pentru a fi admişi în Grupul pentru Operaţiuni Speciale, unitatea tactică de elită a Serviciului de Şerifi ai Statelor Unite: antrenamente, examene scrise, teste psihologice, nesfârşite verificări procedurale. Erau experţi în manipularea mulţimilor şi stingerea revoltelor, mânuirea armelor automate, în jaf, orientare în teren, pătrundere în maşini străine. Erau experţi în capturarea fugarilor federali, inclusiv a celor fugiţi peste graniţă. Aşa s-a întâmplat în cazul Noriega, după care s-au dus până-n Panama. Acela a fost război – împuşcături în depărtare, rachete explodând deasupra capului, lumini licărind puternic pe cerul nopţii. Acum aveau de-a face cu un bărbat aflat într-o cabană, în pădure.

Gărzile de rutină aminteau de antrenamentul recruţilor din Tabăra Beauregard în bălţile Pineville-ului, şi de insectele de acolo. Mlaştinile erau însufleţite zi şi noapte de urletele animalelor şi de ţipetele păsărilor. Trebuia

să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu toată palma şi să-şi facă vânt cu propriul tricou, în timp ce săpa. Frunzele din mlaştină îi gâdilau faţa şi din copaci se auzea muzica liniştită şi dulce din Louisiana.

Totul trimitea cu gândul la peştele-spadă, făcut la grătar de la Samo’s. Iar stomacul. Mâncase la Samo’s doar de două ori, dar suficient ca să nu uite niciodată. *Maître d’hôtel*-ul cel gras, decorul marin, mesele de culoare închisă, luminate de becuri roşii, peştele-spadă pe care îl mâncase acolo – grătar de mare, cum îi spunea chelnerul. Dumnezeule, delicios. Gura lui Bascombe începu să secrete un lichid care era mai mult sudoare decât salivă. Pentru prima dată în timpul schimbului respectiv, se încălzi puţin.

Bascombe plecă de la locul său. Lobach se afla undeva în dreapta lui, chircit lângă nişte rădăcini moarte de copaci răspândite în dezordine pe buza tare a terenului. Bascombe se strecură spre el, adus de spate, şi se opri. Se recunoscu în Lobach, un bărbat îngheţat, ghemuit, într-un costum de paraşutist cu pete de camuflaj, cu vestă prinsă cu bretele de umeri şi în jurul

coastelor, cu cască neagră pe cap, centură cu tocul revolverului prins de coapsă, apărători de genunchi şi coate, mănuşi negre şi cu sârma albă a radioului pornind de la umăr şi ajungând la ureche.

Erau puţine oglinzi jos, în tabără, aşa că înaintea fiecărui schimb oamenii se grupau cât doi şi îşi mâzgăleau cu unsoare unul altuia feţele, în tonuri de camuflaj măsliniu, verde vegetal şi maro. Bascombe pictase cuvântul *bagaboantă* pe fruntea lui Lobach fără ca acesta să ştie. Asta era gluma lor. Numai Dumnezeu ştia cum arăta el însuşi.

— Cred că pot să urc puţin, rosti Bascombe.

Lobach era un texan cu ochii apropiaţi. Cu excepţia acestui amănunt şi a faptului că avea vreo cinci centimetri mai mult decât Bascombe în înălţime, cei doi ar fi putut fi fraţi. Cu echipamentul tactic pe ei, toţi şerifii arătau la fel.

— Şi ce-ai să vezi? E toată căptuşită cu scânduri.

— E un copac gros tocmai bun pentru mine, mai sus, la vreo cincisprezece metri de noi.

Lobach se sprijinea de malul înclinat al

albiei torentului.

— Avem nişte ordine, răspunse.

— Ştiu. Dar simt că-nnebunesc, trebuie să fac ceva.

Lobach dădu din mână a lehamite.

— Nu e nimic de văzut acolo, sus.

— Pe dracu'! Poate c-am să sun la uşă şi-am să fug.

Ochii lui Lobach licăriră.

— Dacă suni, îţi dau raţia mea de la Crucea Roşie diseară.

Bascombe era luat în balon.

— Du-te dracului.

— Ce, preferi un masaj pe spate?

— Du-te dracului. Texan tâmpit.

— Bagaboantă de Baltimore.

— Tu vorbeşti?

Bascombe trebui să se uite-n lături ca să nu râdă. Îşi aţinti privirea asupra ramurilor înalte şi a cerului albastru, ce se făcea tot mai strălucitor. Îi plăcea să fie şerif al Statelor Unite. Iubea tradiţia de două sute de ani a Serviciului şi imaginile pe care această tradiţie le crea în mintea oamenilor – Gary Cooper, Vestul Sălbatic – şi iubea în egală măsură respectul oamenilor faţă de steaua de aur pe care o purta. Dar ceva îi

spunea că el este diferit de toţi ceilalţi. Acel ceva l-a făcut să se ofere voluntar în echipa de la Operaţiuni Speciale, împotriva dorinţei soţiei sale, Laura. Dorinţa de a fi *de-al lor*. Era, poate, un tip mai meditativ; dar cu siguranţă era croit pe cu totul alt calapod decât ceilalţi. Invidia la aceştia uşurinţa cu care se împrieteneau.

— Hei, spuse, întorcându-se, mai ţii minte, la Samo’s? Lobach îl privi pieziş, nelămurit. Peştele-spadă. Cina aia specială, şase dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

Lobach se mulţumi să-l privească amuzat. Bascombe arătă cu degetul.

— Copacul ăla de acolo. Unde panta începe să se domolească. Poate că am o vedere mai bună.

— Lua-le-ar dracu’ de gângănii, spuse Lobach apărându-se cu mâinile.

Bascombe se ridică într-o rână.

— Eu mă duc. Se ridică, încovoiat, îşi sprijini palma de pistolul calibru 9, se asigură că drumul e liber, apoi trecu de partea cealaltă a parapetului de lut.

— Ascultă, spus, ăsta-i canal sau albie?

— Canal, răspunse Lobach, într-o albie pluteşte şi-o barcă.

Bascombe încuviinţă din cap, satisfăcut. Îşi trase mai tare mănuşile şi încălecă din nou parapetul.

Se îndreptă de şale la primul copac, oprind din balans o ramură pe care o făcuse să se clatine, şi îşi scoase arma, cu ţeava în jos şi arătătorul înmănuşat lipit de-a lungul ei. Lobach nu-i arătă nimic, aşa că Bascombe se răsuci şi o porni pieziş, către al doilea copac, apoi, în diagonală, până la ridicătura de pământ la care intenţionase să ajungă.

Niciun semn din partea lui Lobach. Bascombe era sigur de asta. Trase adânc aer în piept, încălzit de alergătură, şi brusc percepu mirosul de pin. Apoi simţi scoarţa copacului zgâriindu-l pe umeri.

Cu braţele întinse şi pistolul aţintit se răsuci şi privi de după trunchiul gros. Era mai aproape de cabană decât se aşteptase. Aceasta măsura aproximativ şapte metri pe şapte şi era construită dintr-un amestec de esenţe lemnoase, mai ales placaj. Acoperişul era aşezat în unghi obtuz, şindrilă, ferestrele începeau imediat sub el, şi o verandă strâmbă, cu trei trepte, se întindea pe toată lungimea faţadei. În spate, locul

cobora; partea din mijloc şi cea din dos a cabanei erau susţinute de stâlpi de lemn de lungimi potrivite astfel încât podeaua să fie orizontală. Vârfurile arborilor se iţeau din spatele acoperişului. Se ştia că acolo se află o dependinţă; între acestea şi casă se aflau nişte acareturi mici de lemn. Singurul semn de viaţă era o dâră leneşă de fum ce ieşea din coşul de piatră.

Bascombe se ascunse din nou după copac. Îşi coborî puţin mâinile şi privi înjur, bătând din picioare. Îşi dădu seama că aici, sus, amorţea la fel de repede, îi era tot atât de frig, de foame şi se plictisea în aceeaşi măsură ca şi la fostul lui post de observaţie. Privi o frunză veştedă care cădea, apoi îşi aruncă ochii în josul muntelui, către locul unde trunchiurile copacilor, din ce în ce mai groase, se uneau într-un zid negru prin care privirea nu mai putea pătrunde.

În spatele lui se auzi un zgomot. Ceva asemănător cu un clămpănit sau cu un pocnet, iar Bascombe îşi imagină o pasăre sau o veveriţă mişcându-se pe o creangă subţire. Se întoarse şi se uită iar de după trunchi.

Uşa cabanei era deschisă. Doi bărbaţi

ieşeau cu automate, iar unul din ei corespundea precis, ca semnalmente, cu fotografia de tăntălău a lui Ables. În spatele lor apăru o fată de doisprezece-treisprezece ani, una din fiicele lui Ables. De umăr îi atârna o puşcă prea grea pentru ea, poate un AR 15, şi în pumn strângea nişte sfori de care erau legaţi trei câini supli, cenuşii.

Bascombe se ascunse din nou după trunchi, fără zgomot, cu braţele încordate. Sunetele pe care le auzea se amestecau cu sângele care îi pulsa acum în tâmple, însă pe frecvenţa radio a şerifilor nu se auzea nicio voce. Privi în jos, către albia torentului, dar nu văzu pe nimeni.

Se aplecă şi scoase capul pe partea cealaltă a trunchiului. Printre copaci văzu un om apropiindu-se singur de cabană. Era mai bătrân, părea un vecin, deşi toţi locuitorii muntelui fuseseră deja evacuaţi.

Ables, fiică-sa şi cel de-al treilea bărbat înarmat – înalt, voinic, bărbos – porniră în întâmpinarea mai vârstnicului necunoscut cu armele atârnându-le slobode; ajunseră lângă el aproape de colţul din dreapta al faţadei cabanei. Începuseră să se ciondănească. Bascombe era prea departe

pentru a auzi ceva. Câinii se învârteau în jurul lor, scurmând înfometaţi pământul, bucuroşi că se găseau în aer liber.

Bascombe se îndreptă din nou şi luă o poziţie defensivă, răsucindu-se cu faţa către sud. Indiferent ce urma să se întâmple, el era prins acolo, însă cu siguranţă la adăpost de pericolul de a fi văzut. Dădu din cap şi încercă să se relaxeze, iscodind albia torentului.

Acolo, Lobach o pornise lateral, către dreapta, iar acum se stabilea pe o nouă poziţie. Asta îl mulţumi. Clătină din nou din cap, pentru sine.

Mai întâi lătră doar unul din câini, aproape în joacă. Apoi, se porniră toţi trei, în cor, lătrând şi mormăind. Erau nişte monştri care râd şi blestemă în acelaşi timp, cu urletele sugrumate de zgărzi. Urmară mişcări, tropăit de cizme ezitant şi zgomotul labelor zgâriind pământul şi ramurile. Apoi, voci care chemau.

Bascombe înlemni. Îşi lipi degetul de trăgaci.

Se auziră alte lătrături, deformate de fugă, câinii fuseseră lăsaţi liberi. Lucrurile se petreceau cu repeziciune. Câinii erau din

ce în ce mai aproape. Un mârâit furios, apoi zgomotul labelor lovindu-se de pământul tare de parcă ar fi fost nişte copite, acum aproape în dreptul lui. Îşi lipi spinarea de trunchiul copacului. Tremura de aşteptare, cu pistolul pregătit.

Câinele din frunte trecu fulgerător pe lângă el. Labele i se împleticeau, iar capul i se bălăbănea în sus şi-n jos. Neobservat, Bascombe îl privi cum se îndepărtează. Apoi îşi dădu seama că se repezise către albia torentului, către Lobach.

Mintea lui Bascombe începu să lucreze cu repeziciune. Se bătu uşor în piept. Gloanţele de calibru mare nu s-ar fi oprit în vestă, ştia asta. Îşi găsi legitimaţia de şerif şi o scoase repede. Cu sângele pulsându-i în urechi se răsuci, ieşind brusc la lumină, cu pistolul îndreptat către pământ, legitimaţia ţinuta la vedere, exact ca la antrenamente.

— Bascombe, şerif al Statelor Unite! Staţi pe loc!

Îşi dădu seama, chiar în timp ce făcea toate acestea, că nu-l putea auzi nimeni de lătratul câinilor. Urechile îi bubuiau cu atâta putere, încât nu era sigur nici măcar că scosese vreun cuvânt. Nici acum nu se

auzea nimic la radio. Ables se oprise la douăzeci de metri de el, în sus, pe deal.

— Şerif federal, strigă Bascombe. Nu mişca!

Al doilea câine se repezi la el. Bascombe ochi şi trase o singură dată, iar câinele ţipă şi se prăbuşi mort.

Bascombe îşi ridică din nou ochii şi ţinti. În urechi auzea acum zornăituri şi huruieli. Indivizii trecuseră pe poziţii defensive, dar şi cel de-al treilea câine se repezi la el, arătându-şi colţii ascuţiţi. Atunci, Bascombe îşi dădu seama de crăpăturile care se deschideau în pereţii cabanei, şi din care apăreau ţevi de puşcă de diferite dimensiuni. Se întrebă în treacăt ce făcea Lobach în spatele lui. Dar pe fată o văzu prea târziu.

Aceasta se afla în spatele unui buştean uscat, cu ţeava AR 15-ului sprijinită de el. Fruntea copilăroasă îi era brăzdată de mânie şi de concentrare. Ţeava săltă rapid, de câteva ori. Lovit în gât, Bascombe se împletici şi căzu.

Alunecă în josul pantei vreun metru şi ceva apoi rămase întins, nemişcat. Strângea în pumnii acum goi ţărâna şi frunzele uscate

de sub el. Îşi răsuci capul în stângă şi-n dreapta, dar nu se putu ridica. În apropierea lui nu se afla nimeni, iar el era ameţit. Avea nevoie de ajutor. Acum nişte voci îi răsunară în ureche. Urmă răpăitul unei arme automate de departe. Un gust dulce în gură. Cerul dimineţii, deasupra lui. Şi o pasăre, un corb, ridicându-se de pe crengile negre de sus, speriate de toată gălăgia.

Skull Valley, Montana

Raport, agent special Coyle către (funcţia şi numele şterse): PARASIEGE

Domnule,

Ca răspuns la cererea dvs. Din 22 octombrie 1993, s-a întocmit prezentul raport pe baza declaraţiilor culese de mine în legătură cu operaţiunea PARASIEGE şi cu ancheta aflată în curs de desfăşurare. Nici FBI, nici subsemnata nu au intenţia de a face recomandări sau de a trage o concluzie. Discuţiile s-au reconstituit din memorie şi din acest motiv nu trebuie luate *ad literam*.

La data de 4 august 1993, în jurul orei

14.00, ora statului Montana, agentul special MARY GRACE COYLE şi agentul special DOUGLAS TAYLOR de la Biroul Teritorial Butte au sosit la Agenţia de Coordonare din Skull Valley, Montana, a F.B.I. Agenţia de Coordonare funcţionează într-o clădire izolată, cu un singur nivel, deţinută de Biroul Federal la periferia oraşului. Are ca personal un singur agent şi singura indicaţie că aparţine F.B.I.ului este emblema oficială a biroului de pe cutia poştală.

Agenţia din Skull Valley a fost înfiinţată în 1971, pentru a urmări şi investiga actele clandestine şi jaful la scară mare privind tăierile ilegale de copaci din vecinătatea Rezervaţiei Indiene Fort Belknap şi ale Rezervaţiei Naturale Charles M. Russel. De pe dealurile masive despădurite, pe acri întregi, plecaseră de mult chiar şi cherestegiii cu acte în regulă, aşa încât rostul înfiinţării acestei agenţii nu este suficient de clar.

Biroul Teritorial din Butte pierduse legătura cu Agenţia din Skull Valley de cel puţin douăzeci şi patru de ore (ultima comunicare fiind consemnată la 23 martie).

Aflaţi în misiune, agenţii Coyle şi Taylor s-au deplasat în zonă cu un elicopter. Ajunşi pe strada pe care se află Agenţia, am constatat că firele telefonice susţinute de stâlpii aflaţi pe trotuar păreau intacte, şi totul părea la locul lui.

Agentul Taylor a sunat de două ori. Neprimind răspuns, agentul Coyle a părăsit veranda şi a găsit o fereastră prin care a privit în interior. Totul părea în regulă. Agentul Taylor a încercat clanţa şi a văzut că uşa nu este încuiată. Cei doi agenţi şi-au scos armamentul din dotare şi au intrat.

Prima încăpere era ordonată şi sobră; nu văzură niciun indiciu al vreunei lupte. După aerul proaspăt din încăpere, se vedea că ventilaţia fusese folosită şi, deci, Agenţia fusese ocupată până nu de mult. După o examinare rapidă, agentul Coyle observă că firele telefonice şi ale teleimprimatorului fuseseră scoase din prizele aflate în perete. Au mers mai departe.

Din cele două uşi ale încăperii care duceau spre interiorul clădirii, una, aflată imediat în dreapta, era deschisă.

Agenţii s-au apropiat cu prudenţă şi au pătruns într-o mică bucătărie, în care nu se

afla nimeni şi în care toate erau în ordine. În timp ce examinau orarele detaliate de masă, somn şi lucru lipite pe dulapurile din bucătărie pe care figura inclusiv data zilei precedente, agenţilor li s-a ordonat, de către o voce din camera principală, să arunce armele imediat. Li s-a cerut să-şi pună mâinile la ceafă şi să se întoarcă. Agenţii Coyle şi Taylor nu au putut decât să se conformeze.

Individul era înarmat cu un revolver de calibru mare. Era un bărbat alb, puţin trecut de cincizeci de ani, cam de un metru nouăzeci, bine făcut, cu părul cărunt şi ochii albaştri, îmbrăcat în pantaloni kaki şi cu o cămaşă ecosez uşoară, cu ciorapi albi, fără pantofi. Purta o pereche de ochelari cu rame subţiri şi avea barbă scurtă, căruntă. Intrase pe uşa din partea opusă camerei din spatele celor doi agenţi. Părea agitat, dezorientat şi potenţial periculos.

A luat legitimaţiile de FBI ale ambilor agenţi, le-a citit şi le-a aruncat înapoi. A vrut să ştie care este motivul prezenţei lor acolo. Agentul Coyle a subliniat faptul că sunt agenţi federali şi că individul viola o proprietate federală. Agentul Coyle a mai

spus că ea şi agentul Taylor investigau aparenta dezactivare a Agenţiei şi posibila dispariţie a agentului rezident, John Banish. Apoi, agentul Coyle i-a propus să lase arma jos, fără violenţă.

În loc să se conformeze, necunoscutul a început să-i critice într-o manieră înjositoare. S-a referit în special la regulile FBI privind intrarea prin forţă într-o clădire, în cazul unei operaţiuni speciale şi anume că trebuiau să verifice toate uşile şi să se asigure înainte de a-şi continua cercetarea, şi că toţi agenţii au datoria de a-şi declina identitatea cu voce tare şi clar imediat după intrarea în clădire.

Agentul Taylor a întrebat dacă nu cumva necunoscutul este însuşi agentul special Banish, la care acesta a răspuns: „Suntem cu toţii speciali. Biroul nu face discriminări”. Agentul special JOHN BANISH şi-a coborât apoi arma şi s-a întors în încăperea din faţă. Agenţii Coyle şi Taylor l-au urmat.

Agentul Banish s-a aşezat lângă uşa deschisă de la intrare. Părea neliniştit şi stânjenit. Susţinea că alarma declanşată de Biroul din Butte nu are temei şi i-a invitat să

plece. Nu a explicat în niciun fel deconectarea telefonului şi teleimprimatorului, nici de ce nu părea să fi auzit elicopterul, şi nici motivul pentru care nu a răspuns când am sunat la uşă.

Fiind informat că agenţii Coyle şi Taylor au ordin să-l ia cu ei şi că va primi alte însărcinări, agentul Banish a devenit agitat şi, în mod evident, derutat. Apus la îndoială valabilitatea şi corectitudinea ordinului.

AGENTUL COYLE: Ştiţi ce se întâmplă la Paradise Ridge, domnule?

AGENTUL BANISH: E la nord de noi. A fost rănit un om din poliţia locală.

AGENTUL COYLE: Azi dimineaţă, într-o confruntare armată, a fost ucis un şerif federal. Un altul este izolat undeva, pe coasta muntelui. Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Serviciului Şerifilor Federali a iniţiat o acţiune de salvare.

AGENTUL BANISH: Câţi ani avea?

AGENTUL COYLE: Poftim?

AGENTUL BANISH: Şeriful care a murit. Câţi ani avea?

AGENTUL COYLE: Nu ştim.

După câteva momente de tăcere, agentul Banish a întrebat ce legătură are el cu

problema respectivă.

AGENTUL COYLE: Suspectul se află în urmărirea autorităţilor federale. Chestiunea este complicată şi de prezenţa celorlalte persoane baricadate în cabană cu el, domnule. Cinci dintre ele sunt de o vârstă foarte fragedă, copiii suspectului. Situaţia este abordată ca şi când ar fi vorba de ostatici.

AGENTUL BANISH; Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

AGENTUL COYLE: Nu, domnule. Am ordinul dumneavoastră de transfer chiar aici. Misiunea v-a fost dată în concordanţă cu abilităţile-tip: vârstă, situare în teritoriu, dosar de excepţie.

AGENTUL BANISH: E o greşeală.

AGENTUL COYLE: Nu cred, domnule. Şi chiar dacă ar fi, ordinul a fost dat. Cazul a fost trecut în categoria „Speciale” şi vă revine dumneavoastră. Trebuie să vă ocupaţi de el.

TAYLOR: V-am putea ajuta să vă faceţi bagajul în timp ce vă bărbieriţi.

AGENTUL BANISH: N-aţi înţeles. Locul meu este aici.

AGENTUL COYLE: Sunteţi negociator

federal de ostatici în cadrul Secţiunii de Operaţiuni şi Intervenţii Speciale, domnule. Locul dumneavoastră este acum în Montana.

AGENTUL BANISH: Cine mai conduce acum Divizia?

AGENTUL COYLE: Care divizie?

AGENTUL BANISH: A şaptea. Răpiri.

AGENTUL COYLE: Nu ştiu. Însă operaţiunea de faţă este condusă de Secţiunea de Operaţiuni şi Intervenţii Speciale.

AGENTUL BANISH: şi cine este şeful de la Operaţiuni şi Intervenţii?

AGENTUL COYLE: Carlson.

AGENTUL BANISH: Dar şeful departamentului? Mai este Richardsen director-adjunct?

AGENTUL COYLE: Cred că da, domnule.

AGENTUL BANISJ: Am să iau legătura cu el.

AGENTUL COYLE: Puteţi să-l sunaţi din elicopter.

AGENTUL BANISHl N-aţi înţeles. Nu mă urc în elicopter.

Agentul Banish devenea tot mai agitat în ton şi gesturi. Concluzia trasă de agentul

Coyle în acel moment a fost că agentul Banish nu mai judeca raţional situaţia. Continua să-şi exprime neîncrederea cu privire la ordin şi să refuze executarea lui, cu obstinaţie şi într-o evidentă stare de tulburare. Se retrăseseră până lângă uşa închisă din spatele lui şi părea că vrea să distragă atenţia sau să interzică accesul în camera respectivă.

Agentul Coyle i-a repetat că poate să-l contacteze pe domnul director adjunct Richardsen pe drum. Când Banish a refuzat, agentul Coyle a insistat să-l ajute la împachetat şi a intrat în camera respectivă.

Spre deosebire de încăperea din faţă, dormitorul agentului Banish era într-o dezordine totală. Cearşafurile de pe pat erau şifonate, din sertarele pe jumătate deschise ale şifonierului atârnau o serie de articole de îmbrăcăminte mototolite şi în încăpere se simţea un miros închis, pătrunzător.

Într-un colţ al camerei, sub un corp de bibliotecă cu rafturi încovoiate de greutatea cărţilor, se aflau ùn birou plin de foi de hârtie împrăştiate, rupte şi acoperite de un scris cu numeroase corecturi şi reveniri. Pe

birou se mai afla un dicţionar german-englez foarte mare şi un caiet cu cotor dintr-o spirală de sârmă, cu versuri într-o limbă străină.

Agentul Banish a urmat-o repede pe Coyle înăuntru. Părea furios şi exagerat de secretos, dar după o clipă a renunţat brusc să se mai opună şi s-a declarat de acord să-şi împacheteze cele necesare, cu singura condiţie de a fi lăsat să o facă singur.

Agentul Coyle a încuviinţat şi s-a retras. Ea şi agentul Taylor şi-au recuperat armamentul din dotare şi legitimaţiile din bucătărie, privind încă o dată neobişnuitele liste cu cantităţi de hrană, ore exacte de culcare şi de trezire etc. Apoi s-au întors în camera din faţă, aşteptându-l pe agentul Banish să iasă.

Washington, D C.

Salvatore Richardsen, director adjunct al Departamentului General de Investigaţii al FBI, ieşise din ascensor şi se afla la jumătatea drumului către maşina proprie – parcată la subsolul Clădirii J. Edgar Hoover – când o voce de femeie venind dintr-un

difuzor montat undeva, sus, îl chemă înapoi în biroul său pentru o convorbire telefonică urgentă.

Revenind, Richardsen îşi puse servieta jos, pe covorul de culoarea ardeziei, şi, fără a-şi scoate impermeabilul, apăsă pe butonul pâlpâitor al aparatului cu difuzor.

— Jack, începu, jucându-se cu bileţelul lăsat de secretară pe biroul lui. Un scris foarte sexy. Până acum, nu făcuse decât să viseze la ea, dar era foarte hotărât să treacă la fapte. Îi admiră caligrafia, încercând să-şi imagineze trăsăturile nete şi buclele ascendente cu care ar scrie ea cuvântul *p*... *a*.

— N-am mai vorbit de o groază de vreme, Jack. Chiar de prea multă. Eşti în avion?

Vocea lui Banish se auzea slabă, îndepărtată, din cutia aparatului.

— Sal, rosti acesta, cu ce ţi-am greşit?

— E o treabă urâtă, Jack. Avem nevoie acolo de cineva de calibrul tău.

— Sal, sunt într-un elicopter, nu pot vorbi. Ascultă. Nu cred că sunt în stare.

Richardsen îşi umezi cu limba buzele fierbinţi. Se încruntă. Era imposibil să-ţi dai

seama de starea sufletească a celuilalt când legătura se face prin casca dintr-un elicopter şi telefonul cu difuzor, între un capăt şi altul al ţării. Era ca şi cum ai vorbi la un telefon celular cu cineva aflat între-o maşină pe ultima sută de metri în turul final al cursei Indianapolis 500.

— Jack, *trebuie* să poţi. E groasă râu. Povestea este foarte importantă pentru mine, şi pentru Operaţiile şi Investigaţiile Speciale. Ştii că nenorocitul ala ne-a omorât un om.

Tăcere. Se auzea doar tânguitul ritmic al palelor.

— Dar Raleigh? îl auzi pe Banish.

Richardsen dădu încetişor din cap. Distrat, ridică bileţelul roz în lumina strălucitoare ce venea din tavan.

— E prins în povestea aceea cu autorităţile portuare din Los Angeles.

Felul în care îl făcea pe B îndrăzneţ, lat, cu trăsături decise, dovedea tărie de caracter şi încredere în sine. Genul de femeie cu simţul datoriei. Avea multă experienţă dar şi un mod delicat de a o pune în evidenţă. Chiar şi felul în care mergea, exprima aceleaşi trăsături. Rochia

aceea albastră, mulată, pe care o purta astăzi. Avu o iluminare. Să trimită o mostră din scrisul ei jos, la Grafologie, pentru o analiză completă. Pentru a-i descoperi laturile ascunse ale personalităţii. Va găsi ceva pe biroul ei, poate.

Puse din nou jos bileţelul şi făcu câţiva paşi.

— Uite, Jack. Ai la dispoziţie tot ce-ţi trebuie. Ia legătura cu Specialele. Cazul e al tău, dacă îl vrei. Tu ştii cum să rezolvi problema cel mai repede. El e-n vârful muntelui, aşa că ai tot timpul, poţi să acţionezi.

— Şal, de doi ani nu mai…

— Toată lumea ştie asta. Adică, nu toată lumea. Dar eşti acolo, la dracu-n praznic, şi stai degeaba. Zău, Jack. Un om cu talentul tău. Am încredere absolută în tine. Eşti cel mai bun, sunt sigur de asta. În plus, e vorba şi de copii, nu ştiu dacă ştii. Asta-i partea a doua. Copii înarmaţi şi ştiu să tragă, după cum scrie-n raport. El i-a învăţat – şi de asta îţi ziceam că e groasă. Ai priceput cum stau lucrurile? Dacă îi consideră ostatici, toată treaba intră-n parohia Operaţiunilor şi Investigaţiilor Speciale. Nu putem să-i

lăsăm pe şerifi de capul lor. Problema e mult prea importantă. Cei de la Externe ştiu ce coşmar e acolo. Asta e extrem de important. Dacă se va trage, ai grijă să o facă şerifii. Nu vreau să ne lăsăm implicaţi într-o luptă cu nişte mucoşi.

Deci… îi tratăm ca ostatici. E clar? Asta e prioritatea numărul unu.

— Sal, răspunse Banish, îmi spui că pot să cer tot ce vreau, după care mă legi de mâini şi de picioare. Ar trebui să am mână liberă.

Richardsen luă mingea de fotbal american de pe un raft.

— De parcă te-aş arunca în groapa cu lei, Jack. E meseria ta, pe care ai făcut-o mai bine ca oricine la New York, vreme de unsprezece ani. Deci, intri din nou în rândurile combatanţilor. Ai ocazia să arăţi ce ştii, să culegi laurii, da?

— Sal, Dumnezeule!

— Du-l cu zăhărelul, Jack. Fă-l să iasă din cabana aceea nenorocită, arestează-l. Adu-l pe mizerabil în faţa unui complet de judecată. Pe bune. Nu-mi pasă cum o faci. Şi, ştii ce, dacă deturnarea aceea se rezolvă repede, poate că o să-l avem şi pe Raleigh.

Doar tu l-ai învăţat tot ce ştie, nu? Trebuie să plec, Jack.

— Sal. Un singur lucru mai am. Nu cumva baţi şaua să priceapă iapa? Vreţi să-mi dau demisia?

Richardsen încremeni. Cu tot zgomotul de pe linie, de astă dată auzi. Banish era disperat. Se încruntă aspru.

— Jack, rosti, avem nevoie de experienţa ta în povestea asta. De toată lista de şmecherii pe care le ai în cap. Doamne, Jack, un om a murit şi copiii sunt şi ei în pericol de moarte, acolo, sus. Auzi? Jack, auzi? Up-up, zgomotul ritmic al palelor. Eşti cel mai bun, Jack, cel mai bun. Lasă-l naibii de New York. Dă-l la spate. Ia-o de la-nceput. Adjunctul meu vine mai târziu, aşa că poţi să-l suni pentru hârţogăraie. Agentul însărcinat cu cazul este Perkins, de la Butte. E-n regulă? E-n regulă? Ţinem legătura, Jack.

Richardsen apăsă pe buton şi lumina roşie se stinse. Rămase cu ochii pe aparat o clipă, apoi făcu un pas. Răsuci în mâini mingea de fotbal pe care-o avea din facultate. Pielea mingii pârâia deasupra camerei aproape dezumflate. Îşi aminti de

orele petrecute sprijinit de patul de fier din cămăruţa lui de la Fordham, gândindu-se la următorul meci. Şi de mâinile cu care prindea mingea, mâini cu pielea groasă, cu încheieturile sănătoase, cu degete fără inele, mâini care o apucau, o răsuceau, o apăsau. De atunci nu-şi amintea să mai fi făcut cu plăcere ceea ce trebuia să facă.

Oricine altcineva ar fi protestat sau ar fi refuzat o misiune ar fi fost terminat. Alegerea se oprise însă asupra vechiului său prieten Jack Banish, iar acesta, tocmai din cauza concediului din motive umanitare petrecut la sanatoriu, i-ar fi putut da în judecată. Sal Richardsen îşi îndesă mingea în palma dreaptă, îşi duse piciorul stâng în faţă şi brusc îşi trase braţul înapoi, ca pentru o aruncare Hail Mary dramatică şi decisivă. Apoi traversă camera şi puse mingea la loc în suportul ei de lemn, pe raft. Aruncă bileţelul, îşi luă servieta şi porni către uşă. Aveau nevoie de un negociator la locul evenimentelor cât mai urgent. Oricine ar fi făcut o greşeală şi-ar fi periclitat cariera. Banish se găsea dintr-o eroare pe lista activilor, iar Operaţiunile Speciale îl aleseseră din motive geografice. Aflat la

Quantico, Carlson nu luase legătura cu Richardsen, şi nici nu avea destule informaţii ca să aleagă pe altcineva. Aşa că ordinul fusese dat şi impresionantul angrenaj se pusese în mişcare. A-l opri pe Banish acum ar însemna să blochezi întreaga operaţiune, pentru multă vreme, şi pur şi simplu nu era timp pentru aşa ceva. Evenimentele erau în plină desfăşurare. Richardsen îşi dădu seama că va trebui să fie foarte atent, cât se poate de atent. Se va gândi la acest lucru pe lungul drum pe care-l avea de făcut până la Rockville.

Platoul

Elicopterul atinse pământul lin, fără să oprească motorul, Banish coborî pe platou după Coyle şi Taylor, aplecându-se ca să evite palele rotitoare ale elicei. Doi şerifi federali – în costume de camuflaj şi mânjiţi cu vaselină pe faţă, trecură pe lângă el. Se întoarse şi îi privi cum urcă la bord o targă grea, acoperită cu o foaie de cort. Apoi uruitul discontinuu se înteţi din nou şi elicopterul se roti leneş deasupra capetelor lor, sucindu-şi botul şi îndepărtându-se.

Banish se îndreptă de spate, privindu-l. Urechile îi ţiuiau, din cauza zgomotului care încetase brusc, ca şi cum ar fi auzit un vânt a cărui adiere n-o simţea. Obrajii proaspăt raşi îl înţepau în aerul rece. Burniţa uşor, iar ceaţa părea atârnată în copaci. Îşi simţea jacheta maronie, băţoasă, sub impermeabilul de la FBI, şi curelele de la revolver, pe umeri şi subraţ. Trei bărbaţi se îndreptau către el. Agenţi. Banish spera că va putea să-i păcălească dacă-i va privi în faţă.

Primul îşi dădu pe spate părul de culoarea nisipului şi se prezentă ca fiind Perkins. Era evident că sosirea lui Banish îi convenea.

— Avem un mort, rosti.

Banish simţi cum îşi iese din fire. Mortul care fusese încărcat în elicopter îi şi fusese pus în cârcă. Devenise agentul însărcinat cu cazul imediat ce pusese piciorul pe pământ.

— Şi celălalt şerif?

— Tocmai coboară. E bine. A fost izolat de împuşcăturile ce veneau dinspre cabană. Şeful de la Operaţiuni Speciale îşi instruieşte oamenii chiar I.A.M.

În acest Moment, îşi aminti Banish.

Acronime tembele, păsărească. Privi înjur în timp ce traversau platoul umed. Norii se îngrămădeau, iar vârful muntelui era ascuns de ceaţă. Numără trei corturi mari de pânză şi zece rulote. Mai erau amplasamente temporare de grupuri sanitare şi un şir de vehicule auxiliare, printre care o maşină de pompieri şi un camion cu hrană de la Crucea Roşie. Bărbaţi în combinezoane pentru tulburări de stradă, în uniforme de poliţie, în salopete de camuflaj ale armatei treceau de colo-colo, unii cu pahare de cafea, iar alţii, cu arme. În ciuda aranjamentului corect al vehiculelor parcate şi a calmului oamenilor, era totuşi destulă dezordine.

Încercă să-şi adune gândurile. Depărtarea la care se afla platoul oferea anumite avantaje tactice, printre care posibilitatea de a desfăşura o operaţie de amploare fără a perturba prea mult comunitatea locală, un amplasament central sigur, precum şi faptul că o situaţie ce putea scăpa de sub control se afla la adăpost de priviri indiscrete. Dezavantajele ar fi fost expunerea la intemperii, lipsa unei căi de acces rapid către teatrul evenimentelor şi

faptul că o situaţie ce putea scăpa de sub control se afla la adăpost de priviri indiscrete.

Se uită cu atenţie la Perkins. Agentul din Butte avea un aer, experimentat şi calm, probabil genul de agent federal mereu la patru ace şi zgârcit la vorbă. Cu totul diferit de tipul răsăritean, descurcăreţ, cu părul cenuşiu şi excesiv de prietenos, care până-n ultimul an al facultăţii se întoarce acasă în fiecare vacanţă, aşa cum fusese şi Banish – tinerii Kennedy, cum li se spunea. Subordonaţii lui Perkins purtau pulovere cu mânecă lungă pe sub hainele de camuflaj, cizme grele şi pe şepci aveau insigna FBI. Perkins nu-şi lepădase sacoul şi purta galoşi peste pantofi. Din politeţe nu dădu niciun semn că numele lui Banish i-ar spune ceva, şi asta îl puse pe Banish în gardă.

— Nu văd firele telefonice, începu acesta.

— Nu avem nici electricitate, răspunse Perkins. Cât ştiţi despre ceea ce se întâmplă?

— Nimic. Povesteşte-mi tot.

Perkins încuviinţă din cap.

— O să aveţi nevoie şi de dosar. Pot să vă

spun numai câteva lucruri acum. Suspectul se numeşte Glenn Allen Ables. A fost prins cu trafic de arme de foc acum mai bine de doi ani de agenţi lucrând sub acoperire de la Alcool, Tutun şi Arme. Şi-a pus cabana cauţiune şi a fugit, şi de atunci stă ascuns aici. Un şerif din zonă, încercând să-i transmită ordinul de evacuare, a declanşat toată povestea. Muntele mai este locuit de nouă persoane, care au fost evacuate acum două zile.

— Cum se poate ajunge la el?

— Pe jos. Drumul care duce sus este impracticabil.

— Câţi ani avea şeriful care a fost împuşcat?

Perkins îl privi lung.

— Nu ştiu, răspunse încurcat. Era tânăr.

— Şi căsătorit?

Perkins clătină din cap absent, cu privirea încă aţintită asupra lui Banish.

— N-aş putea să vă spun.

Porniră în sus, către cortul de pânză cel mai apropiat de baza muntelui. Câţiva şerifi cu ochii înguşti, trăgători de elită, membri ai autointitulatului Ordin Ales al Ţevilor Lungi şi al Pândarilor, stăteau afară în

ploaie, cu armele de precizie pregătite.

Din cort izbucniră strigăte şi înjurături ordinare. O masă se răsturnă. Apoi un şerif fu îmbrâncit cu putere afară de un altul, negru, mai vârstnic şi furios. Cei din Ordinul Ales se îndreptară iute către ei, pentru a-i despărţi, imobilizându-l pe negru. Bărbatul mai tânăr se ridică încet în picioare în noroiul proaspăt, cu un aer buimac. Pe figura şi în ochii lui apropiaţi nu se putea citi nicio emoţie. Banish văzu cuvântul *bagaboantă*, aproape şters, pe fruntea lui.

Şeriful ţipa printre dinţii strânşi, pentru a nu lăsa să-i scape un chiştoc de trabuc aprins.

— Lua-te-ar dracu’ cu sprayul tău. Te-ai apucat să dai cu spray de gândaci acum, în plină operaţiune de supraveghere discretă…

Se încorda în braţele celor patru şerifi care-l ţineau.

— Unde mă-ta te crezi? La picnic?

— Nu, domnule, bombăni bărbatul mâzgălit.

O jerbă de funigei scânteietori izbucni, când negrul îşi eliberă un braţ şi-şi stinse trabucul de vesta celuilalt.

— Nu mă lua cu „Nu domnule”, nenorocitul dracului. Bagaboanta dracului. Spray ţi-a trebuit! Te-au adulmecat. Câinii ăia te-au adulmecat, nenorocitule! Pe Bascombe l-au curăţat, şi tu eşti bine-mersi. Te omor cu mâna mea! Dispari din ochii mei că te-mpuşc!

Şeriful mâzgălit încremeni. Rămase cu gura căscată şi aruncă priviri plouate în stânga şi-n dreapta, ca şi cum şi-ar fi căutat partenerul mort. Apoi făcu stânga-mprejur şi se-ndepărtă.

După ce se eliberă de cei patru şerifi, şeriful negru făcu câţiva paşi fără ţintă, văzu un Jeep parcat în apropiere şi se îndreptă către el. Trânti pumnul înmănuşat în centrul parbrizului care se crăpă pârâind într-o reţea complicată. Apoi lăsă să-i cadă braţele în lături.

— Tu-i împuşcatul mă-sii, mormăi. Se întoarse şi îi văzu pe Banish şi Perkins. Ochii i se îngustară deasupra gurii strânse, iar părul abundent îi umfla şapca. Ce-i? întrebă.

Perkins făcu, pe un ton cam scăzut, prezentările.

— Şeriful-adjunct Fagin, şeful Grupului

pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor Federali; agent special John Banish. Banish este agentul însărcinat cu cazul.

— Cum adică, agent însărcinat…

Perkins se îmbăţoşă, bâlbâindu-se puţin:

— Agentul special John Banish este negociator de ostatici în cadrul Secţiunii pentru Operaţiuni Speciale şi Investigaţii…

— Ostatici?

Fagin făcu repede doi paşi înainte, neslăbindu-i din ochi.

— Nu e niciun ostatic pe muntele ăsta. Ce naiba-i asta?

— Spune-mi, ce s-a întâmplat aici, interveni Banish.

— Du-te dracului, se întoarse Fagin către el.

— Stai puţin., rosti Perkins.

— Bă tu să stai, se întoarse din nou Fagin către el. Nu-mi pasă dacă am un delegat aici, şi nici nu-mi pare rău dacă plăteşte FBI-ul. Dar asta e o operaţiune a Serviciului Şerifilor Federali.

Perkins dădu din cap, cu o expresie de regret.

— A fost.

— Pe dracu’, răspunse Fagin. Ables e un

fugar federal. Capturarea lui cade în sarcina şerifilor.

Perkins începu să enumere acuzaţiile.

— Răpire, atacarea unui cadru de poliţie, atacarea unui agent federal, uciderea unui agent federal, premeditare, premeditare în scopul uciderii…

— Tâmpenii. Fagin făcu trei paşi mari, nehotărât, apoi reveni decis înaintea lor. Gesturile îi sporeau vehemenţa cuvintelor. Tâmpenii. Sub foaia aia de cort, în elicopter, e omul meu.

În spatele lui, trăgătorii din Ordinul Ales se foiră cu interes, urmărind scena cu ochii îngustaţi de neîncredere. Bărbaţi mustăcioşi, încruntaţi. Dintre toţi, ochii cei mai înguşti îi avea. Însă Banish.

— Era căsătorit? întrebă.

Fagin întoarse capul către el. O clipă, figura păru pur şi simplu că-i explodează.

— Ăsta-i expertul vostru? îl întrebă pe Perkins. Ce-i tâmpenia asta?

— Avea copii? întrebă Banish.

Fagin se uită la el ca şi cum l-ar fi crezut nebun. Clătină din cap, iar pe faţă i se putea citi deruta.

— Era căsătorit, spuse cineva din

Ordinul Ales. Nu avea copii.

Banish mulţumi din cap.

— Până-n treizeci de ani?

Omul încuviinţă fără vorbe.

Banish închise ochii. Îşi masă cu palma stângă fruntea, apoi tâmplele, apoi ochii, numai cu degetul mare. Şi arătătorul. Nu era vorba de o durere de cap, ci doar de un vârtej de gânduri încurcate şi de voci venind de demult, deformate de îndepărtare. Aşa, cu ochii închişi, simţea că s-ar putea afla oriunde.

Deschise ochii şi reveni pe platou, cu toţi ceilalţi holbându-se la el, aşteptând plictisiţi sau întrebându-se ce naiba se-ntâmplă. Banish era obişnuit ca toată lumea să se holbeze la el.

Întoarse capul către Fagin.

— Cheamă-ţi directorul, îi spuse. Scoate-mă din treaba asta.

Fagin îl privi cu o mutră perplexă.

— Du-te dracului.

Banish scutură din cap, sincer.

— Operaţiunea e a ta, dacă vrei. Eu nu am cerut misiunea şi nici n-o vreau. Cheamă-l şi scoate-mă de-aici, chiar în clipa asta.

— Du-te dracului. Ştii că nu se poate.

Banish ştia. Dacă-ar fi fost atât de simplu, ar fi dat el însuşi telefonul, mai demult.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat aici.

Fagin îl privi cu ură şi încrucişându-şi braţele musculoase întoarse capul către Perkins, care rămase neclintit.

— Am ordonat o supraveghere de rutină, în echipe de câte doi ori doi, pentru acoperire reciprocă. Două echipe se aflau în flancuri, în albia unui torent, la treizeci şi cinci de metri mai jos de obiectiv. La ora şapte punct, în zonă apare un locuitor. Crucea Roşie îi escortează pe localnici în zonă, până la casele lor, ca să-şi hrănească animalele sau să-şi ia medicamente. Individul ăsta a scăpat cumva de sub escortă. Suspectul, Ables, cumnată-său, Mellis, şi una din fetele lui Ables ies cu câinii şi cu arme să-l salute pe oaspete. Câinii îl adulmecă pe Lobach şi se reped către albia torentului. Bascombe e după un copac, la douăzeci de metri în jos. Primul câine trece de el în direcţia Lobach. Bascombe iese la iveală, se legitimează şi împuşcă un câine, după care încasează trei

gloanţe, două în piept, unul în gât.

Banish se încordă puţin, amintindu-şi de senzaţia plumbului pătrunzând prin piele şi prin muşchi.

— Cu ce au tras?

— Arme uşoare. Gloanţe din porcăria aceea de cositor. Folosesc AR 15.

— Cine a tras?

— Nu ştim. Toţi trei trăgeau, inclusiv nenorocita aia mică. Au urmat zece minute de împuşcături din ambele părţi, apoi tir intens din direcţia cabanei şi retragerea celor trei. Câinii sunt morţi. Nu putem ajunge la doi dintre ei. Focurile dinspre cabană ne-au blocat şi, din cauza ceţii şi a terenului, n-am putut avea acoperire aeriană. Echipele de salvare au fost nevoite s-o ia pe jos, iar cadavrul l-am recuperat abia după trei încercări.

Fagin privi din nou în jur.

— Mama mă-sii de spray de gândaci.

— Şi oamenii tăi n-au rănit pe nimeni?

— Nu ştim încă.

— Fata? insistă Banish.

— Nu ştim.

— Câţi ani are?

— Câţi ani are? îl privi Fagin din nou

suspicios. Ce mă-sa contează câţi ani are?

— Contează. Ce vârstă au copiii?

— Citeşte dosarul. Pe urmă, n-ai decât să le trimiţi felicitări de ziua lor. Până una-alta, situaţia e gravă.

Banish încuviinţă din cap. Prea multe de pus la punct dintr-odată. Brusc, se simţi transparent, ca şi cum oricine ar fi putut vedea limpede prin el. Încrederea era esenţială pentru succes. Şi, mai ales, imaginea încrederii. Avea nevoie de ceva. Se întoarse repede către Perkins.

— Ne trebuie o bază de operaţiuni completă aici – camioane de aprovizionare, de transport, buldozere, mai multe rulote, maşini sanitare – toate să fie operaţionale până mâine dimineaţă.

Apoi, către Fagin:

— Gata cu plimbările Crucii Roşii. Întăriţi supravegherea cabanei şi strângeţi cercul la o rază de patruzeci de metri. Nu intră nimeni, nu iese nimeni. Cereţi urgent vestele antiglonţ regulamentare. După ce lucrurile se liniştesc, pune pe cineva să facă o colectă pentru văduva defunctului.

— Bascombe, domnule, spuse omul din Ordinul Ales.

Banish încuviinţă din cap. Trecuse la comandă, trebuia să ştie numele mortului.

— Bascombe, rosti.

În spatele lui Fagin cei din Ordinul Ales dădură din cap. Fiecare dintre ei avea familie sau intenţiona să-şi facă una, aşa că apropierea morţii îi speria. Niciunul nu voia să moară singur.

Banish simţea că începe să şovăie. Trebuia să dispară undeva ca să-şi revină. Se întoarse, o văzu pe Coyle şi îşi luă valiza de la ea.

— Care e rulota mea? întrebă.

— Suntem cazaţi câte trei într-una, răspunse Perkins. Veţi sta…

— Voi sta singur. Goliţi o rulotă şi trimiteţi pe cineva la mine cu dosarul complet. Unde duce drumul ăsta? Privea peste umăr, către partea cealaltă a platoului, de unde apăruse un Jeep.

— Jos, la pod, unde am amplasat o baricadă. Dar nu avem decât atâtea rulote câţi…

Banish plecase. Auzi neclar vocea lui Fagin, spunând ceva, înjurând. Apoi, când se mai îndepărtă, îi atraseră atenţia nişte sughiţuri. Se opri, privi printre două

camioane şi-l văzu pe Lobach, aşezat pe pământul reavăn, cu capul în mâini. Banish întoarse privirea repede, fără să se oprească. Dacă ar fi avut ceva de spus, i-ar fi spus. Nu era însă nimic de spus, nu putea face nimic. Lobach a făcut o greşeală şi altcineva a murit, şi asta avea să-l urmărească toată viaţa. Banish îşi notă mental că trebuie să-l lase la vatră.

Cortul şerifilor
PARASIEGE, pag. 11

Agentul însărcinat Perkins şi coordonatorul adjunct Fagin rămaseră pe loc, urmărindu-l cum se îndepărtează. Fagin spuse tare şi răspicat: „Ce mă-sa-i asta? Ce mă-sa are tipul ăsta?”.

După care, în urma unei deliberări interioare, agentul Coyle a avansat o serie de consideraţii. Adresându-se agentului Perkins, ea a insistat asupra circumstanţelor neobişnuite în care a fost transferat agentul Banish. A subliniat faptul că aceasta şi-a scos arma din dotare ameninţându-i pe ea şi pe Taylor, că a refuzat cu obstinaţie misiunea şi că a luat

legătura cu directorul adjunct Richardsen în timpul călătoriei, pentru a cere revocarea ordinului.

De bună seamă, aducerea în discuţie, în public, a unor astfel de abateri de conduită, este contrară uzanţelor şi poate chiar deplasată, dar reacţiile agentului Banish erau atât de nepotrivite, încât păstrarea discreţiei părea inutilă.

Agentul Perkins a întrebat care este numele subsemnatei, la care subsemnata a răspuns.

AGENTUL PERKINS: Vă mai amintiţi ce s-a întâmplat la World Financial Center, acum vreo trei ani?

AGENTUL COYLE: Eram încă în perioada de instruire, la Quantico. Un lector invitat, de la Biroul Federal de Investigaţii, ne-a prezentat pericolele inerente unei astfel de situaţii. Din câte-mi amintesc, toate tipurile de operaţiuni de negociere a ostaticilor şi toate procedurile aferente au fost revizuite, ca urmare a celor întâmplate la World Financial Center.

COORDONATOR ADJUNCT FAGIN: Ăsta-i tipul?

AGENTUL PERKINS: Unul dintre

ostaticii pe care i-a salvat i-a luat urma la un an de la operaţiune şi a încercat să-l ucidă.

COORDONATOR ADJUNCT FAGIN: Vă ţineţi de bancuri cretine? Cu ce mă-sa m-aţi procopsit? Am patruzeci de nenorociţi sub comandă pe muntele ăsta.

AGENTUL PERKINS: L-am informat pe şeful Secţiunii de Operaţiuni Speciale şi Investigaţii că situaţia de aici reclamă prezenţa unui specialist în strategie şi în dezamorsarea crizelor. Cred că numirea s-a făcut ţinând seama doar de aptitudinile-tip.

Uşorul entuziasm pe care l-a arătat Perkins iniţial, la numirea unui nou agent însărcinat, n-a fost înţeles de cei din jur. Există trei căi „neoficiale” prin care un agent îşi poate câştiga respectul din partea colegilor săi: împuşcând un suspect în linia întâi, fiind rănit în timpul unei operaţiuni sau respingând o propunere de avansare pentru a rămâne în aceeaşi linie întâi. Reieşea că Banish, în diferite momente ale carierei lui, satisfăcuse toate aceste condiţii.

Rulota

Banish îşi aşează valiza pe pat. Patru pereţi noi. Rulota arăta ca o jumătate de cameră de motel ieftin, ca jumătatea fără televizor. Se întoarse, şi se reflectă într-o oglindă. Se îndreptă spre ea şi o scoase din perete.

În cortul şerifilor vorbise fără să se gândească prea mult. Trăncăneală de comis-voiajor. Îi era teamă de revenirea la vechile clişee. Îi era teamă de vechea lui încredere în sine.

Nu avea de-a face nici cu un caz de ostatici. Nici cu o baricadă. Ci cu o încercuire, deci cu ce e mai rău din amândouă la un loc.

Nu avea prea mult timp de gândire. Trebuia să acţioneze, să meargă înainte. Trase adânc aer în piept şi îşi aminti vechile precepte: Disciplina este esenţială pentru succes. Anticiparea înseamnă nouăzeci la sută din comandă.

Deschise fermoarul valizei şi o întoarse cu susu-n jos, vărsând hainele şi obiectele de toaletă pe pătura cu modele late ce acoperea patul scund.

În uşa de aluminiu se auziră câteva

bătăi. Era Coyle, care-i aducea un teanc gros de hârtii legate în carton, dosarul lui Ables. Banish îl aşează pe podea şi se întoarse la harababura de pe pat, apoi îşi dădu seama că agenta întârzia în uşă.

— Situaţia este stabilizată, începu aceasta, chiar în clipa în care Banish trântea uşa împingând-o cu piciorul.

Scotoci prin hainele de pe pat şi nu găsi nimic potrivit. Ca întotdeauna, trebuia să pornească de la zero.

Baza de operaţiuni într-un camion de aprovizionare de afară, Banish găsi o şapcă John Deere aruncată şi îşi consideră impermeabilul de la FBI drept haină de camuflaj. Îşi puse legitimaţia în buzunarul de la piept, ieşi şi închise uşa camionului. Picăturile începură să-i răpăie pe umeri şi în borul şepcii. Burniţa se transformase în ploaie adevărată.

Tot felul de oameni cu tot felul de ocupaţii cu diverse treburi traversau platoul în pas alert, ignorându-l pe Banish. Printre cei care aşteptau, lenevind, îl identifică, după uniformă, pe şeful poliţiei locale. Acesta avea un aer pierdut şi mantaua de ploaie albastră, descheiată nu-i ascundea

corpolenţa. Îşi ţinea degetele mari înfipte în cureaua pistolului. Banish se apropie de el.

— Bună seara.

— Bună seara.

Banish duse mâna la buzunarul de la piept îşi scoase legitimaţia.

Şeful o întoarse pe o parte şi pe alta, în ploaia care răpăia pe învelitoarea de plastic.

— Alte întăriri de la centru? întrebă, încruntându-se.

— Sunt noul agent însărcinat cu cazul. Voiam doar să mă prezint celui mai înalt grad din poliţia locală…

Pufni din buze, întrebător.

— Moody. Şeful poliţiei.

Banish îşi luă legitimaţia şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Trebuie să vorbesc cu oamenii tăi. Convoacă-i în faţa cortului de comandă la ora nouăsprezece punct.

Şeful încuviinţă din cap. Fusese inclus în operaţiune.

— Vom fi acolo, răspunse, înălţându-şi bărbia mică.

Banish se îndepărtă.

Drumul

Drumul nepavat era plin de curbe, greu practicabil şi noroios. Un pârâu apărut din cauza ploii curgea în dreapta lui, iar aerul umed al muntelui mirosea a pomi proaspăt tăiaţi. Banish se gândea la despădurita Skull Valley.

Se dădu la o parte, pentru a face loc unei maşini ce ducea sus, pe platou, trei poliţişti care îi făcură semne familiare, de salut. Banish dădu din cap, apoi se opri şi privi maşina îndepărtându-se.

De la panta abruptă cu care se termina drumul pornea un pod de dimensiuni reduse, construit din componente de oţel nituite şi având ca parapete şine de tren, furate. Mai departe, începea un drum cu un singur sens, acoperit de iarbă, perpendicular pe direcţia podului. Patru şerifi înarmaţi stăteau, doi câte doi, pe pod. Erau îmbrăcaţi în *poncho-uri* verzi. Pălăvrăgeau. O bandă galbenă de interzicere a accesului parcurgea de trei ori distanţa dintre parapete la capătul podului, ca o pânză de păianjen leneş.

Ceva mai mult de o duzină de protestatari se foiau, liniştiţi, de partea

cealaltă. O maşină aflată în trecere încetini, pentru ca ocupanţii ei să poată privi, şi claxonă în semn de aprobare. Banish înţelese despre ce este vorba.

Un bărbat alb, trecut de patruzeci de ani, cu mustaţă stufoasă şi *jeans*-i pătaţi de iarbă în dreptul genunchilor, purta o pancartă pe care scria simplu: CĂRAŢI-VĂ.

O femeie albă, trecută de treizeci de ani, ţinându-şi de mână fetiţa, îşi proptise de picioare o placă pe care scria cu litere frumos conturate: ASTA E LIBERTATEA? LĂSAŢI-L PE GLENN ABLES ÎN PACE!

Un bărbat alb, de vreo cincizeci de ani, în salopetă, cu o căciulă de lână şi cu barbă caraghioasă, ţinea un panou de carton şi îi intona mesajul: „Revoltă împotriva tiraniei. Ne supunem doar lui Iehova.”.

Alţii aveau în mâini lumânări ce clipeau în ploaie. Un bărbat citea cu voce tare dintr-o Biblie, ţinând în dreapta o cruce de lemn înaltă de vreo doi metri. Banish înregistră mental pe cei patru indivizi îngrămădiţi unul într-altul la o oarecare distanţă.

Privi scrutător spre pârâul puţin adânc şi spre maşinile care treceau fără a fi oprite şi controlate, apoi îndărăt, către precara

barieră înfăşurată în jurul parapeţilor.

Nimeni nu-l opri nici la întoarcere. La jumătatea drumului un adolescent cu ţeastă rasă, albicioasă, ieşi dintre copacii înalţi aflaţi în stânga. Tinerelul privi nonşalant în susul şi-n josul drumului, apoi porni în direcţia lui Banish. Nu avea haină, ci doar o cămaşă neagră, cu mâneci scurte, cizme negre şi pantaloni de salopetă. Pe pielea albă, curată a braţelor avea întipărite tatuaje negre şi mari, între care se distingeau o svastică şi un craniu surâzător.

— Sănătate, rosti, fără a zâmbi, dar şi fără a se încrunta.

— Sănătate, răspunse Banish.

Tânărul îi întinse un bilet scris de mână. Banish îi remarcă inelele angulare şi încheieturile zdrelite.

— Ne vedem diseară, la baricadă, spuse tânărul. Adu-ţi şi un prieten cu tine.

Făcu stânga-mprejur şi dispăru din nou în spatele copacilor. Banish se uită după el, apoi îşi coborî ochii spre biletul intitulat, cu un scris imatur,

SINGURA ŞANSĂ A AMERICII

Îi înţelese în linii mari mesajul fără a mai trebui să-şi scoată ochelarii, şi îl îngrămădi

în fundul buzunarului de la haină.

Baza de operaţiuni

Şeriful Blood se trezi dând din cap. Îi privea pe bărbaţii în uniformă care treceau pe dinainte-i, în grupuri de patru sau cinci, ca soldaţii. Simţi cum muntele vibrează din nou, când încă un elicopter ateriză pe porţiunea plană, acoperită de buruieni, din spatele lui. Stătea în ploaie, în mijlocul platoului, dând efectiv din cap în sus şi-n jos, încet, încât apa adunată în borurile pălăriei lui de cowboy dublată cu plastic îi trecu în chica deja udă şi i se scurse pe după guler. Şeriful Blood se minuna. Toată treaba era organizată de profesionişti, şi erau atât de mulţi că va trebui să aibă mare grijă să nu fie scos pe tuşă.

Un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil militar şi cu şapcă de camionagiu pe cap, se apropie de el. Pantofii îi erau plini de noroi, poate chiar rupţi, iar omul era murat de ploaie, dar asta nu părea să-l deranjeze. Era mai bătrân decât Blood, în jur de cincizeci de ani, şi avea ochi înguşti şi o faţă prudentă care-l puse pe şerif imediat în

gardă.

Blood se întoarse privindu-l cum se apropie. Necunoscutul dădu din cap în semn de salut. Blood îi răspunse în acelaşi fel.

— Bună seara, spuse necunoscutul. Nu avea niciun fel de insignă. Mâinile goale îi atârnau.

— Bună seara.

Necunoscutul îşi duse mâna la buzunarul de la piept. Blood îi apucă încheietura, cu o mişcare oarecum neglijentă, dându-şi la o parte haina de şerif pentru a lăsa să i se vadă arma calibrul 38.

— Uşurel, rosti.

Necunoscutul îşi termină mişcarea, scoţând încet un portofel subţire şi arătându-i lui Blood legitimaţia, cu fotografie şi insignă.

— F.B.I., rosti bărbatul; asta scrie şi pe legitimaţie, cu litere mari, albastre.

Blood îi dădu drumul şi băgă mâinile în buzunarele hainei, dar nu-şi luă ochii de la agent, al cărui nume nu-l reţinuse.

Acesta îşi puse la loc legitimaţia.

— Şeful poliţiei nici n-a mişcat, rosti cu voce pătrunzătoare, care răzbătea uşor prin ploaia abundentă.

— Dacă voiai o reacţie, ar fi trebuit să încerci să scoţi portofelul lui, nu pe al dumitale.

Ochii agentului se mai îngustară un pic, ca şi cum l-ar fi reevaluat pe Blood. Să-i vezi ochii mişcându-se şi trădând ceea ce se petrece în spatele lor, era ca şi cum ai vedea o piatră care uită că este piatră şi încearcă să spună ceva.

— Câţi *skinheads* aveţi prin împrejurimi, şerifule?

Blood îşi dădu seama că acum îl trădează pe el faţa.

— Câţiva, răspunse. Avem şi noi faliţii noştri.

— Şi câte decese suspecte?

Lui Blood nu-i plăcu nici această întrebare. Agentul folosise terminologia locală pentru „decese neexplicate”, dar lui Blood i se păru că vorbeşte cam de sus.

— În total, opt, răspunse, prefăcându-se că încearcă să-şi aducă aminte.

Agentul încuviinţă din cap.

— Şi câţi dintre ei erau indieni, ca tine?

Firele de păr scurte, nerase de pe ceafa lui Blood se zbârliră. De astă dată nu mai făcu niciun efort să-şi ascundă neplăcerea.

— Şase, rosti, studiind în continuare figura agentului.

— Un procent foarte ridicat. Văd că individul ăsta, Ables, are ceva susţinători prin împrejurimi.

— Există şi de-ai lui.

— Alegătorii tăi.

În sfârşit Blood înţelese. Până acum fusese un fel de joc de-a şoarecele cu pisica. Necunoscutul îl lua pe departe, iar el încerca să facă faţă. Acum, că se lămurise, Blood se relaxă puţin, ca un pescar ce se lasă pe spate în şezlong, deblocând mulineta.

— Cu alte cuvinte, vrei să ştii de partea cui sunt, rosti.

— Vreau doar să aflu cum stau lucrurile pe-aici. Încerc să-mi dau seama dacă trebuie sau nu să rămân pe muntele ăsta.

Blood dădu din cap. Ploaia clipocea lovindu-se de sol şi răpăia sonor în pălăria lui.

— Te joci de-a şoarecele şi pisica. Probabil că acum dumneata ai comanda aici.

Scoase ordinul de evacuare din buzunar şi îl despături încet în ploaie, lăsând să se

vadă gaura de glonţ.

— Ăsta-i biletul meu pentru finala campionatului.

— Mai vedem. Ai ajutoare?

— Nţ.

— Ai venit singur până aici?

— Da, dar nu sunt de capul meu.

Agentul încuviinţă din cap fără a scoate un cuvânt.

— La cortul de comandă, la şapte, spuse, depărtându-se.

Blood îl urmări cu privirea. Îşi şterse ceafa pe sub părul lung, simţind cum resentimentele i se domolesc. Ploaia curgea şiroaie în jurul lui. Decese suspecte. Tare-ar fi vrut să ştie cum a reuşit acest agent să i se bage în suflet atât de repede. Blood îşi promise că data viitoare, când îşi vor încerca puterile, va fi mai bine pregătit.

Cortul de comandă

Era ora şapte punct, iar Perkins stătea pe un scaun pliant, pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Mai simţea încă în gură gustul de tocană de pui cu care îi tratase în acea seară Crucea Roşie. Luă o înghiţitură

din cafeaua neagră, fierbinte, şi o plimbă în gură, în speranţa că va îndepărta gustul persistent. Apoi se uită la pahar. Îşi simţi mâna lipicioasă. Crucea Roşie îi dăduse un recipient pentru băuturi reci, iar cafeaua fierbinte îl înmuiase, aburindu-i exteriorul şi topindu-i învelişul dinăuntru. La suprafaţa lichidului se iviră câteva pete mici de ceară. Se încruntă şi se ridică în picioare, ţinând paharul la distanţă de haine şi încercând să nu atragă atenţia asupra lui. Aruncă toată porcăria într-un coş de plastic pentru resturi şi se întoarse la locul său, frecându-şi limba lipicioasă de dinţii din faţă.

Adjunctul său stătea în spatele lui şi răsfoia paginile unui carneţel. Fagin se afla undeva, departe, în stânga lui Perkins, purtând încă şapca, vesta şi cel puţin zece kilograme de echipament pe el. Scotea nori groşi de fum din trabuc şi îşi depărtase mult picioarele pe marginea scaunului pliant, pentru a sta mai confortabil. Era un spectacol grozav. Oricine cheltuieşte atâta energie ca să-i convingă pe cei din jur că e un zmeu trebuie să fie un dobitoc, chiar neţinând seama de profesia pe care o avea Fagin. Se ştia că şerifii federali sunt foarte

buni jucători în echipă. Operaţiunea trecuse cu totul sub controlul FBI, iar şerifii acţionau doar la comanda lui Banish, deci Fagin avea un rol mai mic şi Perkins devenea numărul doi pe munte.

Era reprezentat şi Biroul Teritoriul al FBI din Spokane, şi Agenţiile de Coordonare din Montana – Kalispell, Missoula şi Great Falls. Diverşi oficiali din eşaloanele secunde ale FBI şi din Serviciul Şerifilor Federali ocupau restul scaunelor pliante.

Cortul era expus curentului iar ploaia cădea în rafale pe acoperişul şi pe pereţii foarte întinşi. Becurile de sus, fără abajur aruncau o lumină ciudată. Cea mai uşoară mişcare dădea naştere la trei sau patru umbre diferite. Firele faxurilor şi calculatoarelor şerpuiau pe podeaua de pânză plină de denivelări şi un generator torcea undeva, afară, dincolo de peretele care se afla în faţa lor. Fotografia de pe perete, realizată în raidul aerian înfăţişa în alb şi negru, cu o granulaţie mare, cabana, terenul înconjurător, şi chiar veranda largă, în dreptul căreia putea fi văzut Glenn Ables, mic dar de neconfundat, făcând un semn obscen cu degetul mijlociu înspre elicopter.

Banish intră la şapte şi cinci. Trecu mai întâi în revistă fotografiile. Între timp, Perkins studiase povestea familiei şi era pregătit pentru orice întrebare. Ables părea un individ cam de doi bani şi plin de ifose, după cum arătau fotografiile din faţă şi din profil, vechi de doi ani. Avea părul blond tuns la numărul unu, ochi de veveriţă, nasul ascuţit, urechi mari şi gură mare, deschisă într-un rânjet. Nu stătea pur şi simplu în faţa aparatului, ci părea că îl înfruntă. Categoria cocoş, scund şi subţire, puţin trecut de patruzeci. Genul de om care încasează şi pe urmă pleacă în căutare de bătăi, doar pentru a arăta cât de grozav este.

Poza format mare a lui Marjorie Ables intrând în Tribunalul Statului Montana în ziua în care soţul ei compărea în faţa instanţei, înfăţişa o femeie greoaie, între treizeci şi patruzeci de ani, purtând o redingotă, ochelari de soare şi o perucă neagră, creaţă. Îşi pierduse părul în timpul chimioterapiei pe care o urmase după extirparea unei tumori la gât. Aceasta o lăsase fără voce spre sfârşitul lui 1987. Părul nu-i mai crescuse.

Apoi pozele de la sfârşit de an şcolar. Cea mai mare dintre fete, Rebeca, avea zece ani când a fost fotografiată, iar acum avea paisprezece. Avea cosiţele prinse cu nişte fundiţe galbene cu elastice, iar sub gulerul bluzei îşi înnodase o eşarfă. Judith, pozată la opt ani, avea părul încâlcit şi un zâmbet pieziş. Avea acum doisprezece şi se credea că ea e cea care participase la schimbul de focuri. Amândouă au fost retrase de la şcoală de părinţii lor în anul imediat următor celui în care au fost făcute fotografiile. O altă fotografie aeriană, veche de numai patru luni, le înfăţişa pe Ruth – nouă ani – şi Esther – cinci ani – jucându-se lângă o şandrama de pe terenul aflat în spatele cabanei. La coapsa lui Ruth, într-un toc prins de o curea, putea fi văzut un revolver de calibru mic. Al cincilea copil şi singurul băiat, Amos, în vârstă de un an şi şase luni, se născuse în bejenie. Nu existau fotografii ale lui.

Perkins îşi molfăi limba păstoasă, înapoindu-i pozele adjunctului său, Hardy, şi întorcându-se în scaun pentru a-i acorda toată atenţia lui Banish. Banish părea un bătrân combatant excentric – aflat la numai

câţiva ani de vârsta legală a retragerii, cincizeci şi şapte – dar promptitudinea cu care fusese reactivat însemna probabil că se bucura de atenţia directorului adjunct Richardsen. Perkins auzise că Banish şi Richardsen absolviseră academia împreună, lucru care conta mult.

— Voi fi scurt, începu Banish. Numele de cod dat de Birou acestei operaţiuni va fi PARASIEGE. Silabisi. În spatele lui, pixurile scriau grăbit. Perkins spera că braţele încrucişate arată tuturor poziţia-i privilegiată. Biroul Central va fi Butte. Faxuri, memorii, rapoarte la zi, telexuri – toate trec pe dinaintea mea, toate sunt semnate de mine.

Lui Perkins nu-i convenea că toată povestea va figura în documentele Biroului său, dar semnătura lui Banish rezolva problema. Desemnarea ca Birou central presupunea că toate hârtiile vor trece prin Butte. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, statutul de „caz special” şi semnătura aveau să arunce, în ultimă instanţă, toată responsabilitatea pe umerii lui Banish. Dar, dacă lucrurile mergeau bine, Biroul lui Perkins va figura pe fiecare

bucăţică de hârtie, cu caracter privat sau public, apărută în urma operaţiunii PARASIEGE.

Între timp, Banish se putea aştepta să semneze rapoarte douăzeci şi patru de ore pe zi. Perkins ştia ce cantitate de hârtie se consumă pentru o astfel de operaţiune.

Banish descrise un triunghi imaginar în aer, arătând spre partea cea mai îndepărtată a cortului.

— Această parte va fi despărţită de rest printr-un perete, pentru biroul meu privat, începu, apoi trecu la detalii cu privire la echipamentul şi aprovizionarea de care era nevoie. Perkins îşi aminti de prima regulă a preluării comenzii: reorganizează-ţi noul birou. Un truc al puterii, un mod de a-ţi arăta autoritatea, deşi, după felul cum ceruse acest lucru, Banish părea mai interesat să aibă un loc unde să se ascundă.

— Numele meu în cadrul operaţiunii va fi „negociator-şef, agent special Bob Watson”. Odată comunicarea stabilită, voi fi singurul care va vorbi cu Ables. Voi fi unicul negociator şi singura legătură a lui Ables cu lumea din afară. Nu voi intra în niciun moment al evenimentelor în contact fizic cu

Ables. Nu voi intra în contact cu niciunul dintre ostaticii eliberaţi, şi nici nu voi efectua sau participa la vreo arestare.

Perkins recunoscu în cele de mai sus procedura operativă standard a negociatorului FBI, deşi pentru Fagin, probabil, asta însemna că Banish e laş. Totuşi, printre tunetele şi fulgerele lui Banish, Perkins vedea un ego extraordinar, clar, neruşinat chiar.

— Toate rapoartele şi rezumatele Biroului vor fi redactate sub numele meu operativ, şi vor purta iniţialele J B. Întâlnirile cu presa, dacă şi când le voi considera necesare, vor fi susţinute de agentul special Perkins. Perkins îşi încrucişă picioarele. Asta era moţul de pe prăjitură. Trebuie să-şi dea silinţa ca să nu lase să se vadă că era încântat. Washingtonul nu privea cu ochi buni apariţia în mass media şi conferinţele de presă, dar mai mult ca sigur era cu ochii pe ele. Am scos din alertă Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI. Nu este o operaţiune de salvare în sensul obişnuit al cuvântului şi a-i avea aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru n-ar face decât să complice lucrurile.

Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor va asigura supravegherea şi izolarea cabanei, ca şi securitatea în perimetrul bazei de operaţiuni. Când ridicăm cortina, oameni tăi vor pătrunde primii…

— Asta-i muzica ce-mi place, spuse Fagin.

— Numai după ce le dau eu ordinul, încheie Banish.

Perkins se aştepta la o explozie, dar Fagin dădu dovadă de un calm remarcabil.

— Voi face treaba pentru care am fost trimis aici, se mărgini să răspundă.

Banish îşi reluă expunerea.

— La ora douăzeci şi două fix, radiourile Biroului şi ale Serviciului Şerifilor vor trece pe o frecvenţă comună cu cea a Ministerului Justiţiei. Începând de la miezul nopţii, spaţiul aerian, pe o rază de două mile de la Paradise Ridge, va fi închis pentru toate avioanele particulare şi comerciale. La răsăritul soarelui, câţiva genişti trebuie să controleze podul. Aducem aici mult echipament greu, şi vreau să fim siguri. Mâine dimineaţă începem reconstrucţia şi lărgirea drumului care duce în sus, către

cabană. Angajaţi un antreprenor local, dar ţineţi-l din scurt.

Îşi ridică privirile.

— Şi-acum, să ne punem puţin la curent. Care sunt rezervele de hrană şi apă ale lui Ables?

Perkins îşi îndreptă picioarele. Se ridică şi începu, rar dar sigur pe sine.

— Impresionante, la prima vedere. Pui, câteva animale, o grădină. Apa e-n două rezervoare de câte două sute de litri.

— Situate în afara cabanei?

— În afara cabanei, ridicate de la sol.

Banish cântări informaţia.

— Sunt cinci copii acolo. Să evităm cât putem să-i lăsăm fără apă. Canalizare există?

— Da, tot afară. Primitivă.

— Trageţi două-trei gloanţe în uşă mâine, să-şi aducă aminte de noi. Nu avem nevoie de plimbăreţi în jurul cabanei. Ce construcţii se află în apropiere?

— Nişte hambare, magazii, coteţe, răspunse Perkins. Din câte ştim, toate sunt dărăpănate şi abandonate. În afară de cele de mai sus, deţine şi vârful muntelui. Cea mai apropiată proprietate se afla la

şaptezeci şi cinci de metri mai jos. A fost evacuată, ca toate celelalte.

Banish îşi puse ochelarii şi luă un fax de pe masă.

— Presupun că aţi văzut cu toţii raportul preliminar cu privire la uciderea lui Bascombe: calibrul 0,223, corespunzător unui Colt AR 15 semiautomat. După martorii oculari şi după gloanţele extrase din copaci astăzi: calibrele 0,30-06, 0,30-30, 9 milimetri, altele mari, mini M 1 şi arme automate, probabil puşti mitraliere ca cele pe care le-a vândut mai demult celor de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

Banish se opri şi îşi scoase ochelarii. Îi privi pe toţi cei de faţă.

— Cei de la Alcool ar fi trebuit să fie şi ei aici, explică Perkins.

— Îi vreau aici pe cei care l-au arestat, mâine dimineaţă, rosti Banish. Deci: un depozit confirmat de arme şi muniţie, în cabană. Avem de-a face cu un arsenal întreg. Toată lumea trebuie să ştie asta. Mai departe – căută printre hârtiile de pe masă – cine se mai află în incintă cu ei?

— Rude prin alianţă, două cupluri, răspunse Perkins. Cumnatul şi cumnata

soţiei, familia Newland. Lucru curios, pentru că sunt certaţi cu Ables. Mormoni din Provo, în relaţii proaste cu ei după toate mărturiile, aşa că s-ar putea ca pur şi simplu să fi nimerit ca musca-n lapte. Am cerut fotografii. Mai sunt sora lui Ables, Michelle, cu soţul ei, Charles Mellis. Familia Mellis este de partea lor şi împarte cele cinci camere ale cabanei cu Ables de peste un an.

Banish găsi ce căuta şi începu să citească, ţinând hârtia la o lungime de braţ de ochi.

— Charles Maynard Mellis. Are antecedente, atacarea unui poliţist în 1990. Eliberarea condiţionată.

Puse hârtia jos, satisfăcut.

— Cam îngrămădiţi într-o cabană fără prea multa hrană şi apă şi fără canalizare.

Perkins făcu o propunere:

— Garda Naţională.

— Nu, răspunse Banish. Fără soldaţi de tinichea. Contramandaţi, nu vreau decât doi piloţi de elicopter, să nu fie din împrejurimi, şi două UH-1. Vom avea nevoie de uşoare întăriri aeriene.

Perkins mai avea ceva.

— Există nouă familii evacuate care cred că cei de la Crucea Roşie fac mai mult pentru noi decât pentru ele, lucru pe care l-au şi spus la ştirile televiziunii locale, aseară.

— Organizaţi-le o tabără undeva, departe de baricadă, se încruntă din nou Banish. Alte întrebări?

Perkins se lăsă pe spate, satisfăcut că se făcuse remarcat. În mod evident, Banish nu era un om al detaliilor. Operaţia de faţă era una de amploare, în care oricare-ar fi fost rezultatul, aptitudinile de secondant ale lui Perkins aveau să fie recunoscute şi apreciate la Washington. Putea fi sigur că numele lui va ajunge pe buzele lui Richardsen într-o conjunctură favorabilă.

În stânga lui, Fagin se ridică de pe scaunul pliant.

— Am eu o întrebare, rosti, dând drumul pe gură unor vălătuci groşi de fum, după care îşi aruncă trabucul şi îl strivi sub talpa cizmei. La ce bun tot baletul ăsta?

— Ştii foarte bine la ce, răspunse Banish.

— Fiindcă tipul se-ascunde după plozi?

— Siguranţa copiilor este preocuparea

noastră numărul unu, vorbi Banish adresându-se tuturor. Fiţi atenţi că fetele sunt probabil înarmate şi în orice caz nu sunt deloc prietenoase. Tot ce facem aici are ca scop evitarea oricărei confruntări pe viaţă şi pe moarte. Asta trebuie să fie cât se poate de clar pentru toată lumea. Omul acesta se ascunde după propria familie pentru că ştie că strategia lui va funcţiona. Şi funcţionează. Tocmai de aceea nu putem pur şi simplu să intrăm peste el şi să-l ridicăm. Tocmai de aceea trebuie să-l facem pe el să vină încoace.

Atenţia lui Perkins fu atrasă de un bâzâit slab, indistinct care venea de la casca înzestrată cu un cablu alb din urechea lui Fagin. Alte câteva capete se întoarseră, dar Fagin nu schiţă nicio reacţie. Perkins se hotărî să-şi facă rost şi el de o cască.

Banish recapitula.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem mâine dimineaţă este să stabilim un canal de comunicaţie. Ables nu are telefon, aşa că se fac eforturi pentru a-i oferi unul. Nu are nici televizor, deşi fotografiile aeriene indică existenţa unei antene de dimensiuni mari – arătă către poza întoarsă

cu susu-n jos – şi se presupune că posedă şi un generator adecvat. Comunicările noastre radio nu sunt cifrate, şi el şi-a făcut serviciul militar într-o unitate de electronică, aşa că s-ar putea să ne monitorizeze transmisiile. Folosirea radioului va fi prin urmare redusă la minimum.

Fiţi atenţi, e veteran de război, aşa că ştie să iasă din tot felul de belele. S-ar putea chiar să încerce să ne bage pe noi în belea.

— E încă reţinut vecinul acela al lui, Deke Belcher. Cel care s-a despărţit de grupul Crucii Roşii şi s-a întâlnit cu Ables înaintea schimbului de focuri.

— Şi ce susţine?

— Zice că nu are nicio vină. Că proprietatea lui e aici, sus, şi că de când se ştie a urcat şi a coborât muntele în fiecare zi.

Banish deveni nerăbdător.

— Stoarceţi-l peste noapte. Am să vorbesc mâine cu autorităţile locale. Vreau nişte poliţişti din oraş jos, la baricadă, şi nişte şerifi în spate. Feţele familiare ar trebui să-i liniştească pe localnici, pentru

câtăva vreme.

— Şi spuneţi-le să nu-mi stea în cale, interveni Fagin.

Banish terminase şi se ducea să-şi ia impermeabilul. Îl chemă pe Fagin cu un semn, afară.

— Spune-le tu însuţi.

Baza de operaţiuni

Se aflau deja de vreo jumătate de oră în ploaie, aşa că toată lumea bombănea. Bărbatul de lângă el bătu din picior furios şi înjură. Brian Kearney însă tăcea. Ca şi jos, la Secţie, se trezeau vorbind. Toată lumea se unea împotriva unui râu comun: Consiliul Local, lipsea aerul condiţionat în maşini sau ploaia. Începea o voce, urmată de o alta, apoi de încă una, ca un castel de cărţi de joc, puteai ajunge chiar să te distrezi, pentru că toţi aduceau argumente de doi bani, din ce în ce mai tare, nemulţumire după nemulţumire, tărăboiul creştea din ce în ce. Asta se întâmpla şi acum. Se discutau evenimentele. Ables era doar un tip ajuns cu spatele la zid, şi cine ar fi făcut altceva în locul lui? Nimănui nu-i convenea că Haley fusese împuşcat în genunchi, dar pentru asta îl învinovăţeau pe şerif. Şi-aşa mai

departe. Şi niciunul dintre ei nu fusese de faţă. Şi nici nu fusese rănit. Uneori, genul acesta de cârteală i se părea lui Brian principala îndeletnicire a colegilor săi.

Brian fusese întotdeauna norocos. Să te trezeşti cu un glonţ în radioul de la şold, cum i se întâmplase lui. De când se ştia păţise chestii d-astea. Nu era vorba de noroc la loterie, ci de noroc prostesc. Ca atunci când coborâse din autobuzul şcolii chiar înainte de accidentul cu maşina aceea. Ca atunci când dusese un prizonier la spital şi îi plesnise apendicele în camera de internări. Sau când, nimerind din greşeală la alt mort, pentru o veghe, îi prezentase condoleanţe fetei necunoscutului defunct, şi începuseră să vorbească. În cele din urmă ea devenise soţia lui. Şi acum, iarăşi, se întâmpla acelaşi lucru: la două luni după ce-şi trimisese cererea de admitere la FBI, Biroul a venit la el.

Aşa că tăcea şi aştepta. În afara cortului mare, căruia i se spunea „de comandă”, era beznă iar ploaia cădea perpendicular, tare, fără întrerupere. Apa îi curgea de pe bărbie într-un mic şuvoi. Uniforma şi izmenele îi erau leoarcă, iar el tremura. Dar a suporta

toate acestea în tăcere însemna pentru Brian un fel de încercare, în sensul oarecum biblic al cuvântului. E curios cum toate aceste lucruri la care nu eşti atent la orele de religie ţi se întipăresc în minte pentru toată viaţa.

Acum era luat la bani mărunţi şeful poliţiei, Moody. Toate erau puse în seama lui. De pildă: Cine-a avut ideea să ne convoace aici? Şeful se plimba în sus şi-n jos ca un urs, în impermeabil albastru, înjurând în barbă, iar ploaia-i făcea clăbuci pe buze de parcă ar fi scuipat. Nimănui nu-i place să pice de prost, cu atât mai puţin lui Moody. Umblase de colo-colo, ca prâsnelul, toată ziua. Când, după ce s-a întors de la spital, Brian i-a cerut un radio nou, şeful ţipă la el să dispară din faţa lui. Apoi, când Brian îşi repetă solicitarea, înaintea cinei, Moody i-l dădu pur şi simplu pe al lui. Iar cina aceea, servită dintr-un camion al Crucii Roşii, putea fi tot o încercare.

Erau, deci, treizeci de poliţişti, aşteptând cu mâinile în buzunare şi umerii înălţaţi pentru a se apăra de ploaie, lamentându-se cu toţii. Poate că uitaseră ce înseamnă să fii poliţist, se gândi Brian,

tocmai pentru că făceau meseria asta de atâta vreme. Sau poate că niciunul din ei nu-şi dădea seama de fapt ce se întâmplă. Nu era pic de ambiţie în aceşti oameni, chiar deloc, în afară de dorinţa lor de a scăpa de ploaie.

FBI. Biroul Federal de Investigaţii. Jucători de primă divizie, veniţi să facă o partidă pe maidan. Era de necrezut că i-a chemat şeriful Blood. Cu siguranţă şeful avea să-i poarte sâmbetele pentru asta. Şeriful aştepta la o oarecare distanţă, în ploaie, ca de obicei. Era genul de om care părea că abia observă un lucru, şi după-aceea îşi aminteşte mult mai mult despre el decât oricine. Era în stare să arunce cel mult o privire piezişă unui copac, iar după trei ore îţi număra frunzele din el, dacă voiai. Singurul om, dintre cunoscuţii lui Brian, care părea că se sprijină de ceva chiar când stătea în picioare. Şi chiar acolo, în ploaie, părea că îşi lipise spatele de un gard cu uluci, cu un picior pe bârna de jos, cu mâinile desfăcute larg, morfolind un fir de pai în gură şi încălzindu-se în soarele după-amiezii. Toţi indienii aceia lenevoşi de care se tot povesteşte, genul acela de

personalitate, şeriful Blood părea tipic.

Federalii ieşiră în cele din urmă din cort şi se răspândiră în evantai, cei mai mulţi dintre ei îndepărtându-se, oameni ocupaţi, cu îndatoriri precise, guvernamentale. Rămaseră doar trei. Şeful se opri din plimbare şi se duse drept la cel din frunte.

— E şapte şi jumătate, pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse.

Agentul din frunte nu păru deloc impresionat.

— Aliniază-ţi oamenii.

Brian se încrâncenă împotriva ploii şi păşi înainte, în ceea ce avea să devină rândul întâi. Ceilalţi cârtitori, inclusiv poliţiştii veniţi din localităţile apropiate, Crater, Little Elk şi Stimson, alcătuiră o formaţie relativ ordonată, în spate şi lângă el.

Agentul din frunte era mai vârstnic, avea frunte înaltă, serioasă, sub şapca de FBI, şi faţa brăzdată de riduri. Stătea drept, înalt, iar acoperământul pentru ploaie îi atârna până la genunchi. În spate şi puţin într-o parte se aflau şeriful cel negru şi milităros, bărbatul acela impunător care coborâse primul din autobuz. Uniforma şi braţele

musculoase încrucişate se distingeau printr-un *poncho* transparent, lung, de plastic. Celălalt agent FBI, Perkins, avea faţa netedă, acoperită de pistrui palizi, greu de reţinut. Toţi trei păreau oameni obişnuiţi, şi numai negrul părea să aibă un toc cu revolver la şold. Nimic din ceea ce vezi prin filme.

Agentul din frunte mai întârzie câteva clipe, chiar după ce localnicii se adunaseră şi încremeniseră în loc, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile.

— Sunt agentul special John Banish, începu, în ploaia întunecată. Înainte de a porni la drum, vreau să clarificăm câteva lucruri. Înţeleg că sunt şi voci împotriva metodelor pe care le-am adoptat noi aici. Că pot fi luate în considerare unele circumstanţe atenuante pe care unii dintre voi cred că noi, ca străini, le-am trecut cu vederea. Dacă are cineva ceva de spus, un punct de vedere diferit sau o sugestie care ar putea fi utilă – acum e momentul.

Localnicii fură puţin surprinşi că federalii sunt atât de deschişi la sugestii. Câţiva poliţişti se mutară de pe un picior pe altul, în rânduri. Unii dintre ei întoarseră

capetele.

— Daţi-i drumul, rosti Banish, iar vocea-i răsuna în ploaie clar şi sever, şi totuşi uşor încurajatoare.

Sergentul Polchrist fu înghiontit cumva în faţă, fără ca cineva să-l atingă efectiv. Brian, privind drept înainte, vedea scena doar cu coada ochiului. Un vot ce nu avusese de fapt loc îl desemnase pe sergent drept purtător de cuvânt.

— Cred că l-am încolţit prea tare pe Ables, începu Polchrist. Sigur, nu se făcea să-mpuşte unul de-al nostru, da' nu poţi zice că n-a fost provocat.

Banish încuviinţă din cap. Privea în altă parte, cântărind cele spuse. Ceva nu era în regulă, dar Brian nu-şi putu da seama ce.

— Bine, continuă Banish. Mai are cineva ceva de zis?

Câţiva îşi schimbară un pic locul fără ca vreunul dintre ei să păşească înainte, dar se vedea clar că aveau aceeaşi părere cu Polchrist.

— Ce-ar fi să votăm? reluă Banish.

Polchrist ridică mâna în ploaie – el era acum liderul – îl urmă un alt poliţist, apoi încă vreo câţiva. Banish nu reuşea să-i vadă

pe toţi.

— Cei cu mâinile ridicate, grupaţi-vă-ntr-o parte.

Unul câte unul, şapte din cei treizeci de poliţişti ieşiră din formaţie, trecând în dreapta. Banish aşteptă până se adunară cu toţii în apropierea cortului. Apoi spuse:

— Voi şapte, liber.

La început, nu pricepură. „Liber” de la întâlnire? apoi Banish rosti:

— Mai departe. Un echipaj de trei, într-o maşină, mi-a făcut cu mâna pe drum, azi după-amiază. Cercetă cu privirea grupul şi le făcu semn cu degetul celor trei. Eram îmbrăcat în haine civile, fără niciun fel de însemne vizibile. Liber.

Lucrurile deveniseră serioase. Era clar că cei trei părăseau muntele pentru totdeauna. La dracu’, gândi Brian. La dracu’. La dracu’. Era ca în prima zi de pregătire elementară, când nu ştii ce vor de la tine, şi asta te face să te temi de tot şi de toate. Orice ar urma, orice ar pune la cale agentul Banish, Brian era hotărât să-şi păstreze cumpătul.

— Acum, căsătoriţii. Cei cu familii. Ridicaţi mâinile.

Brian nu ştiu cum să reacţioneze. Se gândi că ar putea fi o şmecherie, că totul e-ntors pe dos. Cine e căsătorit rămâne sau ceva de genul ăsta. Dar nu ştia care este răspunsul bun. Mâna dreaptă îi rămase lipită de coapsă.

În ploaie, în jurul lui, un număr de mâini se ridicară încet, aproape timid. Dacă greşea s-ar fi dat cu capul de pereţi, toată viaţa.

Banish aşteptă până ce se hotărî toată lumea.

— Negocierile ar putea dura zile întregi. Aici n-are ce să caute un bărbat cu nevastă şi alte răspunderi de acest fel. Liber, toţi.

Brian trase aer adânc în piept. Reacţia generală a oamenilor fu o tăcere buimacă. Muraţi de ploaie, se îndreptară în rânduri risipite către o parte a scenei. Brian nu ştia câţi mai rămăseseră în formaţie – erau, în orice caz, mult mai puţini de jumătate – îi era frică şi să întoarcă privirea. Nu se terminase însă. Acum, agentul Banish se plimba prin faţa fiecărui rând, privindu-i pe toţi drept în faţă. Spunea, aparent la întâmplare:

— Liber.

Brian se îndreptă. Încercă să arate cât de hotărât putu, să facă o impresie cât mai bună. Agentul Banish se apropia. Brian era penultimul din rândul din faţă. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia. Apoi îşi aminti de verighetă.

Omul acela i-o va remarca. Mai erau şi ceilalţi doi, agentul Perkins şi şeriful cel negru, care stăteau şi ei cu ochii pe cei rămaşi.

Cu degetul mare dădu un bobârnac verighetei. Nu se clintea, încerca din răsputeri să nu observe nimeni. Agentul Banish se apropia. Brian se îmbujoră şi brusc nu-l mai interesă să fie ales ci să nu fie prins cu ocaua mică. Nu-şi scosese niciodată până acum verigheta. N-avusese niciun motiv s-o facă.

Îi mai dădu un bobârnac, o frecă. Şeriful cel negru se holba drept la el. Agentul Banish se apropia, spunând:

— Liber. Liber.

De ce-i pasă tipului ăstuia de la FBI dacă un poliţist este însurat sau nu? Brian strânse pumnul, înfigându-şi unghiile în carne.

Se clinti. Verigheta se răsuci la baza

degetului. Brian o împingea, rotind-o mereu. Agentul Banish era la un pas de el. Brian deschise pumnul, reuşind să o deplaseze până la articulaţia mijlocie, împingând-o mereu, trăgând de ea. Reuşi s-o facă să treacă de articulaţie, o lăsă să lunece de pe deget şi o strecură în buzunarul hainei de ploaie chiar în momentul în care Banish îi spunea „liber” omului dinaintea lui.

În clipa următoare, era în dreptul său. Chiar acolo, în faţa lui Brian. Ploaia îi biciuia cu putere umerii, scurgându-i-se de pe borul şepcii pe faţă. Brian încercă să nu se uite fix la el, dar nu reuşi. Agentul Banish stătea acolo, înaintea lui, ca o stafie. Faţa îi era adânc brăzdată de riduri, iar din nări îi ieşeau aburi. Ochii săi păreau că adună toată lumina existentă, puţină câtă era, şi o proiectau pe figura lui Brian. Erau ochi care văzuseră multe. Brian se simţi de parcă n-ar fi făcut doi bani. Ştia că respiră prea repede, prea puternic. Îi era teamă că rămăsese cu gura căscată. Era atâta abur în dreptul feţei lui, încât se gândi că s-ar putea topi. Agentul Banish se uita drept la el.

Apoi trecu la ultimul om, dându-i şi

acestuia liber. Brian nu ştia cum să reacţioneze. Cu cea mai mare sforţare pe care o făcuse în viaţa lui, rămase nemişcat, fără să sară în sus sau să cadă grămadă. Îl inundă bucuria. Nu se întâmplase altceva decât că nu fusese trimis la plimbare, dar el se simţea de parcă ar fi fost deja ales. Voia să ştie de ce. Voia să ştie cine este acest agent Banish.

Respiraţia îi învăluia capul ca într-un nor. Banish era din nou în faţa lor, vorbind, iar Brian se chinui să se concentreze, în timp ce gândurile i se derulau cu mare viteză.

— Vă convine sau nu, sunteţi cu toţii aici ca voluntari, spunea Banish. E vorba de o problemă federală. Eu sunt negociator de ostatici al FBI, agentul însărcinat cu acest caz.

Moody aşteptase la o parte, devenind din ce în ce mai furios.

— Negociator? întrebă, apropiindu-se prin ploaie, cu gulerul ridicat acoperindu-i urechile. Vocea îi trăda o neîncredere totală. Ce înseamnă asta? Noi nu ne târguim cu criminalii, prin părţile astea.

Banish se întoarse către el şi îi susţinu

privirea.

— De asta porţi tu uniformă şi eu conduc operaţiunea. Liber.

Răspunsul şefului îl surprinse, ca pe toţi ceilalţi.

— Liber pe dracu', răspunse, mai curând surprins decât provocator. Cu ceilalţi poate să-ţi meargă, dar eu sunt şeful poliţiei.

— Muntele acesta se află dincolo de drumul de frontieră al ţinutului. Adică intră în jurisdicţia Departamentului Şerifilor. Şerifii federali au să vă escorteze, pe tine şi pe oamenii tăi, până la pod.

Moody arăta de parcă ar fi încasat una drept în figură. Era trimis la plimbare. În doi timpi şi trei mişcări. Brian îi văzu pe toţi ceilalţi ridicând capul. Devenise limpede că Banish avea putere de viaţă şi de moarte pe munte. Nu trebuia să se poarte cu mănuşi, nici măcar să ia decizii echitabile. Şeful poliţiei fusese trimis la plimbare. Era de necrezut.

Banish continuă, vorbind în ploaie.

— Glenn Allen Ables este un traficant de arme fugar, implicat în uciderea unei autorităţi federale şi, conform deciziei Procuraturii Generale a Statelor Unite,

trebuie adus în faţa unui complet de judecată. Am fost numit pentru a efectua evacuarea şi arestarea lui, şi nimeni şi nimic nu mă va împiedica. Nu tolerez două lucruri: disensiunile şi lucrul de mântuială. Este clar?

Nu părea să aştepte vreun răspuns. Oricum, nimeni nu zise nimic, până când şeriful cel negru, care rămăsese tăcut şi aproape nemişcat, dar atent, în timpul întregii scene, nu se urni brusc, cu pas vioi, din loc. Îşi apăsa cu degetul firul alb din ureche.

— E ceva jos, la baricadă, spuse, trecând prin dreptul lui Banish, dar făcându-se altminteri că-l ignoră.

Banish întârzie o clipă, apoi se puse şi el în mişcare, urmat de Perkins. Apoi porni şi Blood.

Şeful poliţiei nu mai avea la cine să ţipe. Numai atunci îndrăzni Brian să arunce o privire furişă în jur. Rămăseseră doar vreo cinci. Îşi scuturâ capul băftos. Din totdeauna avusese noroc. Spera doar ca nimeni dintre cei care ştiau să nu-l dea de gol. Pipăi în buzunar pentru a se asigura că verigheta era încă acolo şi şi-o puse la loc,

în siguranţă, pe degetul gol. Privi în sus, la ploaia care cădea din cerul negru. Tot ce se întâmplase i se păru oarecum hotărâtor pentru viaţa lui. Ca şi cum marea lui şansă s-ar fi aflat chiar aici. În plus, Leslie era doar în luna a şaptea. Şi oricum, Brian se gândi că, dacă ea nu-l va ierta niciodată, Domnul o va face cu siguranţă.

Podul

Numărul demonstranţilor aflaţi de cealaltă parte a baricadei se ridica acum la patruzeci. Era logic să crească, pe măsură ce încercuirea progresa. Se aşteptaseră. Dar ce se întâmpla acum era cu totul altceva.

Manifestanţii erau adunaţi grămadă în mijlocul drumului care începea după pod. Îşi ţineau capetele aplecate în ploaie şi tăceau cu toţii, în afara unuia, care-i îndruma. Se rugau. Bătrâne, *skinheads*, perechi tinere, copii. Indivizi cu uniforme paramilitare şi brasarde cu svastici roşii, albe şi albastre, cu mâna dreaptă ridicată şi strânsă în pumn într-un salut nazist. Aveau o atitudine respectuoasă şi erau luminaţi de

farurile din faţă ale maşinilor aranjate într-un semicerc larg, în spatele lor.

Cei patru şerifi de pe pod priveau tăcuţi, cu umerii încovoiaţi sub *poncho-uri* şi braţele încrucişate.

— Zici că-i tâmpenia aia de Zonă Crepusculară, rosti Fagin, din Jeep-ul parcat în faţa lui Banish.

Perkins stătea pe scaunul şoferului, lângă Banish, şi dădea din cap.

Banish îţi ţinea amândouă mâinile în buzunarele hainei. Tremura puţin, în parte din cauza ploii şi a aerului rece de munte. Vehiculul lui Blood se opri lângă ei, iar Banish se uită peste umăr, la indian. Fără să-şi dea seama de ce, nu avea încredere în el.

— Localnici? întrebă.

Şeriful îi cercetă cu privirea.

— Câţiva.

Aveau probleme. Dacă ar fi fost vorba doar de o treabă locală, ar fi putut s-o ţină în frâu. Era însă vorba de oameni veniţi de departe, în grupuri, fiecare cu lista lor de revendicări. Situaţia se derula mult mai repede decât şi-ar fi dorit Banish.

— Ku Klux Klan-ul? întrebă Fagin peste

umăr.

Lui Perkins îi plăceau întrebările uşoare.

— Klan-ul nu mai acţionează decât în tribunale. Aceeaşi Mărie cu altă pălărie. Oraşul Crater e la aproape o oră, cu maşina, spre sud. Este cartierul general al Rezistenţei Ariene Albe. Mai există, tot prin locurile astea, o facţiune mai mică, dar mai radicală, numită adevărul. Scopul lor este să instituie o zonă autonomă ariană, constituită din cele cinci state de nord-vest, dar îi bănuim de un număr de jafuri armate ale unor maşini, care au avut loc nu demult la sud de noi; în momentul de faţă, nu putem decât să bănuim ce fac cu banii luaţi. Ambele grupuri sunt aripi ale pseudoteologicei Mişcări a Identităţii Creştine care luptă pentru supremaţie.

— Asta cu ce mă-sa se mai mănâncă? se întoarse Fagin către el.

— O reţea separatistă, nu foarte organizată, dar unită în principiu împotriva nearienilor, negri, galbeni, indieni, evrei şi tot restul. Prin Munţii Stâncoşi, în lipsa minorităţilor şi a unor autorităţi puternice, mişună tot felul de proscrişi, fanatici, supremaţişti albi.

Banish se uită din nou la banda galbenă a poliţiei care bara accesul pe pod. Închise ochii. Capul îi era greu şi-l simţea inundat de sânge. Avea nevoie de un răgaz. I-ar fi trebuit opt ore de somn bun, dar mintea i se încinsese deja prea tare. Spera să doarmă două, poate trei.

Deschise ochii. Totul era la fel, doar că pomii păreau mai apropiaţi de-o parte şi de alta.

— Vreau să le distrugem rezerva de apă la noapte.

Lui Fagin nu-i trebuia mai mult ca să bage-ntr-a-ntâia.

— O să-mi pun cel mai bun om la treabă.

Paradise Point

Fagin făcu pe jos ultimii paşi, pe coasta muntelui împădurit. Ploaia se oprise, dar de unde mă-sa se afla, apa rămasă încă pictura de pe ramuri şi frunze. Copacii mă-sii, se gândi. Montana mă-sii.

Taber îl văzu şi pocni din călcâie, la dispozitivul cu frânghie. Fagin regăsi teama şi respectul plin de zel pe care era obişnuit să le vadă pe feţele şerifilor mai tineri. Îi

dădu lui Taber Remingtonul său 700 de precizie şi începu să-şi înfăşoare frânghia în jurul umerilor, al mijlocului, şi-o trecu printre picioare. Îl strângea ca dracu'. Ca nişte hamuri tâmpite de bebeluş.

— Linişte şi pace?

— Da, domnule, pocni Taber.

Fagin îşi luă Remingtonul şi şi-l atârnă de umăr. Îi dădu lui Taber şapca.

— Dă-ncoa' dispozitivul de vedere de noapte.

Taber îşi desfăcu cureaua căştii şi i-o înmână. Grea ca dracu'. Dar ce mai contau încă două-trei kilograme?

Fagin se lăsă în frânghie, făcând-o să se încordeze, apoi se balansă către un anumit punct şi *fâşşş*! Contragreutatea coborî, tălpile i se dezlipiră de pământ, Fagin trase de scripete şi se ridică drept în sus aproape treizeci de metri, de-a lungul trunchiului fără ramuri al stejarului. Harnaşamentul se lovi de rola de sus şi se opri cu o zguduitură; picături mari de ploaie din ramurile ude de deasupra începură să-i răpăie în cap, de parcă s-ar fi vărsat peste el o găleată cu căcăreze de pasăre, pătându-i salopeta. Fagin înjură pe înfundate, în

noapte. Descoperi platforma de lemn a trăgătorului pipăind cu piciorul drept, se descotorosi de frânghie şi se îndreptă de spate, eliberat.

Se afla undeva sus, în linia copacilor, deasupra muntelui. Al dracului aerul ăsta tare! Platforma nu era mare, însă te puteai sprijini comod de trunchiul copacului. O boare uşoară, rece, adia, mişcând ramurile în jurul lui, dar nu conta. În junglă, în urmă cu douăzeci de ani, aşezase un M-2 calibrul 0,50 pe un trepied şi culcase la pământ gherilele din Vietcong de la distanţe de peste 2.200 de metri. Pentru treaba pe care o avea acum de făcut, nici nu se obosi să-şi potrivească înălţătorul Remingtonului. Un 7,26 în plus sau în minus nu conta. Cincizeci de metri la o mie de metri pe secundă. Trebuia să facă doar nişte stricăciuni.

Privi în sus. Mamă, ce de stele! Erau peste tot, constelaţii peste constelaţii, lucind ca licuricii într-o cameră întunecată. Obscen. Şi luna nicăieri. Cine mă-sa a mai văzut aşa ceva? Sunt stele şi la Los Angeles, dar astea nu fac decât să oprească circulaţia. Cum mă-sa pot să doarmă oamenii aici? Poate că asta este – stelele îi

ţin pe oameni treji toată noaptea, îi tâmpesc de cap. Îi fac să se-mbrace în nazişti şi să lălăie în ploaie rugăciuni pentru derbedeii lor de vecini.

Lăsă să-i cadă de pe umăr Remingtonul cu zăvor. În întunericul dinaintea lui, câteva crengi lucind metalic se unduiră, printre stele. Mai departe, nu se vedea nimic.

Coborî dispozitivul pentru vedere de noapte. Era dintr-o generaţie mai nouă, diferit de vechile lunete cu infraroşu, cele care plesneau ca un bici şi bârâiau când le aprindeai, ochi roşii uşor de localizat când se apropiau de tine în întuneric. „Tehnologie pasivă”, se chema acum.

La vreo cincizeci de metri de crengile puternic luminate, strălucitoare, apărură tremurând împrejurimile cabanei, în diferite tonuri de verde spectral. Cabana propriu-zisă se distingea net, plutind în câmpul vizual ca un castel subacvatic.

Se uită mai întâi să vadă dacă nu era vreo mişcare. Nu era.

Rezervoarele gemene, aflate mai în spate, în dreapta cabanei, se distingeau cu claritate, în umbre de verde şi negru. Fagin îşi ridică Remingtonul şi ţinti primul

rezervor. Nu-şi bătu capul cu acurateţea. Apăsă pur şi simplu pe trăgaci.

Împuşcătura răsună ascuţit în munţii înconjurători. Frumos, tu-i mama mă-sii. Fagin privi cum o baltă de un verde fosforescent se lăţeşte lângă butoi.

Trase de zăvor şi ţinti al doilea rezervor. Apăsă din nou pe trăgaci. Cealaltă ţintă se crăpă cu un fâsâit şi un scârţâit şi se goli repede.

Fagin rămase cu Remingtonul în mână, cercetând încet cu privirea terenul familiei Ables. O piesă similară, un Winchester Model 70, calibrul 0,30-06, îi fusese cel mai de nădejde însoţitor în Vietnam. Remingtonul însă, cu ţeavă butucănoasă, era mai greu, pentru a tăia reculul şi a păstra linia de ochire după ce trăgeai. O chestie zdravănă, cu mult lemn. Lui Fagin îi plăcea. Puse din nou degetul pe porţiunea netedă pentru mâna stângă. Trase de zăvor. Îşi lipi obrazul de concavitatea specială. Să primească el ordine de la Banish, gândi. Apăsă de două ori, ţintind uşa cabanei. Apărură două găuri negre, ecourile se răspândiră şi se-ntoarseră repede din munţi. Banish, luându-l la trei păzeşte pe

şeful poliţiei orăşelului, pentru a-l intimida. L-a trimis la plimbare, ca să arate că el e mare şi tare, cea mai veche şmecherie din tot arsenalul. FBI-ul mă-sii, să preia ei conducerea operaţiunilor.

În clipa următoare, lua din nou cabana în vizor; ferestrele acoperite cu scânduri şi uşa din faţă se conturau în gradaţii de verde şi negru. Ce simplu era! Îi revenise vechea măiestrie. În junglă, i se spunea „Păianjenul”, pentru că era regele ochitorilor de elită, perfect stăpânit, răbdător şi al dracului de greu de localizat. Îşi întindea plasa până în locul pentru care îşi regla înălţătorul, oricât de departe ar fi fost acesta. Trasa, din cuibul său camuflat, taman pe dealul cutare sau cutare, un perimetru de orez în care moartea venea abia şoptind. Cincizeci şi şase de victime confirmate într-un schimb de două ore. Era un joc păcătos pentru el, care-l schimbase din cap până-n picioare, lăsând pentru totdeauna în urmă puştiul slăbănog de culoare din Arkansas, care în ziua în care împlinea şaptesprezece ani o implora pe maică-sa să-l lase să se înroleze la Puşcaşii Marini. Răbdarea mortală pentru inamic şi

disimularea temerară de care dăduse dovadă tânărul negru, pentru a dovedi ceva lumii de albi în care trăia, nu mai existau. Dovedise ce avea de dovedit Oamenii pocneau din călcâie când îl vedeau, acum.

Mai apăsă o dată pe trăgaci, desprinzând un colţ mare de piatră din coş. Spera că va cădea prin horn, drept în şemineu, speriind copiii, şi că Ables îl va auzi zăngănind prin burlan şi-şi va înghiţi prostiile cu Puterea Albilor sau dracu' ştie ce alte tâmpenii pe care tocmai le debita. Spera să fi făcut pe ei de frică.

Ştia că de jos Banish numără împuşcăturile. Lui Fagin i-ar fi plăcut să fie tras la răspundere pentru cea ce tocmai făcuse. Lua-l-ar dracu' pe Banish, gândi, atârnându-şi din nou Remingtonul de umăr şi apucând harnaşamentul umed, înapoi în noapte, pe muntele îngheţat. Lua-o-ar dracu' de Montană.

Joi, 5 august
Paradise Point

Banish apăsă pe trăgaci şi suflă în megafon, pentru a-l încerca. Era în

genunchi, lângă un pin gros, mirosind a ud. Ploaia se oprise peste noapte şi ceaţa dinaintea răsăritului se ridica deasupra muntelui, iar soarele se înălţa şi razele lui îşi croiau drum prin negură. Peste cincizeci de şerifi şi agenţi în costume de camuflaj şi cu veste antiglonţ stăteau în picioare, ghemuiţi sau în genunchi în copacii din jurul lui, cu toţii înarmaţi până-n dinţi, cu toţii ţintind cabana înrourată aflată în ţara nimănui, porţiunea aceea de patruzeci de metri plină de buşteni şi arbori răzleţi.

Glenn Allen Ables. Vocea antrenată a lui Banish părea a unui robot, ieşind prin megafon. Îţi vorbeşte agentul special Bob Watson, de la Biroul Federal de Investigaţii. Cabana în care te afli este în întregime înconjurată. Nu ai niciun fel de posibilitate de a ieşi din încercuire. Ascultă-mi cu atenţie instrucţiunile şi nimeni nu va păţi nimic. Aruncaţi armele şi ieşiţi câte unul, pe uşa din faţă, cu mâinile goale şi ridicate deasupra capului.

Coborî megafonul şi dădu drumul trăgaciului, apoi aşteptă. Omul din Ordinul Ales aflat în spatele lui păstra linia de ochire, tăcut. Liniştea din vârful muntelui

era profundă. Banish îşi închipui membrii familiei, înăuntru, ghemuiţi pe podea sub ferestre, cu spatele lipit de perete, cu armele în mâini, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Discursul inaugural era în mare parte o formalitate. Vorbe familiare, care-i reveneau în minte ca un refren favorit din tinereţe. Cântecul îndrăgit cândva de cine ştie ce iubită uitată. Rutina. Aruncă o privire în dreapta. Fagin aştepta între copaci, chircit în spatele unei echipe de cinci şerifi în echipament complet de potolire a revoltelor. Banish îşi ridică din nou megafonul.

— Ocupanţi ai cabanei! Şerifii federali sunt pregătiţi să vă pună la dispoziţie un telefon. Nu este vorba de un act de agresiune. Repet, nu este un act de agresiune. Orice mişcare sau activitate înregistrată din direcţia cabanei în care vă aflaţi va fi privită ca o dovadă de ostilitate şi i se va răspunde în consecinţă.

Încă un moment de tăcere desăvârşită, după care Banish îşi coborî megafonul şi dădu din cap către Fagin, care făcu semn grupului său să pornească. Planul celor cinci era rapid şi eficace. Doi dintre ei se aflau în frunte, cu scuturi şi grenade de şoc

pregătite în mâna liberă. O a doua pereche pornise în mersul piticului în spatele lor, cu câte un M 21 la ochi, ochind cabana prin vizierele de plexiglas ale căştilor. Ascuns între ei, al cincilea şerif îi dirija.

Echipa avansa câţiva paşi şi se oprea. Punctul terminus se afla la cincisprezece metri de locul unde începeau treptele din faţa uşii. Banish îl văzu pe Fagin deplasându-se către limita ţării nimănui, cu arma lui calibru 0,44 la îndemână. Buzele i se mişcau, transmiteau ordine prin radioul fixat la umăr. Chiar de la o asemenea distanţă, Banish vedea banda neagră care traversa insigna înfiptă în pieptul lui Fagin, identică cu cea a trăgătorului aflat deasupra lui. Acesta se încordase şi îşi modifica linia de ochire.

Echipa se opri în punctul terminus şi începu să se retragă. Nicio mişcare dinspre cabană tot timpul cât monstrul cu zece picioare se deplasa înapoi, printre copaci, la fel de încet şi precaut cum avansase. Trecură de primul cadavru răsucit de câine, apoi de al doilea şi reintrară în cele din urmă în desişul de unde îi acoperise Fagin. Banish simţi cum umărul trăgătorului aflat

deasupra lui coboară puţin.

Telefonul, aflat într-o cutie de plastic neagră, netedă, cu aspect masiv, rezistentă la apă şi la temperatură, aştepta liniştit la cincisprezece metri de verandă.

Banish îşi luă din nou megafonul. Glenn Allen Ables. Telefonul se află în faţa uşii. Siguranţa ta fizică, ca şi siguranţa fizică a soţiei, a celorlalţi membri ai familiei şi a rudelor tale este preocuparea noastră majoră. Ai cuvântul meu că vei putea să iei telefonul fără a ţi se întâmpla nimic. Se opri o clipă, pentru a cântări situaţia, gândindu-se cum să încheie. Sunt sigur că putem ajunge la o soluţie acceptabilă şi onorabilă pentru ambele părţi.

Coborî megafonul. Cei din pădure aşteptau reacţia cabanei.

Nimic. Uşa rămase închisă. Niciun fel de mişcare sau de reacţie de răspuns.

Basnish fu străfulgerat de ideea că, înăuntru, erau deja cu toţii morţi. Că Ables pusese mâna pe un cuţit sau pe altceva aflat la îndemână, şi îşi masacrase întreaga familie. Văzu masca morţii întipărită pe chipurile copiilor măcelăriţi şi corpurile lor căzute în diferite poziţii, cumplitele răni de

pe mâinile lor, care arătau că încercaseră să se apere, ochii larg deschişi, sângele închegat.

Trecu un timp până când mâna în care ţinea megafonul i se relaxă. Apoi, se ridică în picioare şi îi spuse trăgătorului aflat după pomul de lângă el:

— Transmite-i superiorului tău să-şi retragă oamenii încă zece metri. Vreau ca suspectului să-i fie mai uşor. Să-i lăsăm ceva spaţiu de manevră.

Baza de operaţiuni

Şeriful Blood se sprijinea de Bronco-ul său ţinând în mână un pahar cu cafea de la Crucea Roşie, cu cofeină dar fără dulceaţa şi buchetul celei preparate de Marylene. Primul lucru pe care-l făcuse de dimineaţă fusese să o cheme pe secretară prin radio-ul poliţiei şi să-i propună să-şi ia câteva zile libere, pentru că el nu crede că va mai trece pe la birou până săptămâna viitoare. Nu era nevoie de cine ştie ce har premonitoriu ca să-şi dea seama de acest lucru.

Un tanc al armatei trecu pe lângă el, traversând platoul. Un tanc al Armatei SUA,

cu toate accesoriile pe el. Fusese adus pe o remorcă-platformă hodorogită, coborât pe rampa din spate şi predat federalilor. Acum hurducăia pe lângă Blood, îndreptându-se spre două elicoptere ale Gărzii Naţionale aflate mai la distanţă. Federalii dirijau toate aceste lucruri pe platou, cum făcea Tarzan cu elefanţii lui.

De unde stătea el, aproape în mijlocul luminişului şi cu faţa spre partea de sus dinspre Paradise Ridge, batalionul de vehicule militare înghesuite în şir de-a lungul gardului de lanţuri nou-nouţe semăna cu o limbă de ceas îndreptată către ora trei. Echipamentele mai voluminoase fuseseră aşezate departe – camioane cu prelată, verzi şi mai multe remorci în care se aflau ditamai maşinării, ascunse sub plase de camuflaj. Restul alinierii cuprindea Jeep-uri de diferite mărimi, cu capotă sau fără, folosite mai ales pentru a căra oamenii în sus şi-n jos, către pod, limuzine şi Explorer-uri cu tracţiune dublă şi câte două sau trei antene. Toate aveau plăci de înmatriculare albastre, guvernamentale, şi buline de revizie din diverse state. Maşinile de pompieri şi ambulanţele locale erau

aranjate în depărtare, paralel cu cele mai mari echipamente la extremitatea din dreapta a platoului. Pompierii din Huddleston şi cei de la Serviciul de Urgenţă al Spitalului Ţinutului de Frontieră stăteau pe lângă ele, bând cafea şi adunând recuperări.

Exact în faţa lui Blood, în direcţia a ceea ce ar fi putut fi ora douăsprezece, erau parcate patru camioane U-Haul de dimensiuni impresionante, înghesuite între corturi. Corturile erau acum în număr de şapte, mari, cu frânghiile de ancorare depăşindu-le marginea şi împărţeau între ele trei sau patru generatoare care mugeau şi zăngăneau ca nişte vaci bine hrănite.

Cam în dreptul orei zece, mult în stânga, aproape de locul de unde pornea drumul către pod, zeci de rulote stăteau înghesuite unele-n altele ca articolele de iarnă cu reducere de preţ din magazia unui angrosist. Erau locuinţe apropiate de teatrul evenimentelor, pentru federali şi pentru şerifii încartiruiţi în corturile cele mari. Blood îşi petrecuse noaptea în Broncoul său. La şapte dimineaţa, în spatele lui, agenţii erau ocupaţi cu construirea de ceea

ce păreau a fi două bucătării de campanie. Nişte toalete portabile fuseseră cărate şi aşezate de-a lungul amplasamentului din lemn, pentru latrine, iar un camion al Armatei Salvării stătea acum lipit de un vehicul de la Crucea Roşie Americană.

În fine, de-a curmezişul platoului, chiar înaintea orei douăsprezece, la baza porţiunii de urcuş rămase, un excavator murdar, portocaliu, scormonea la capătul potecii înguste, piuind când pornea în contrasens şi depunându-şi încărcătura într-un camion cu benă, înainte de a se înfige din nou cu toată forţa în pământul tare. Lucrătorii de pe el păreau să lărgească poteca, cu intenţia de a construi un drum în sus, mai mult ca sigur pentru a permite urcuşul vehiculelor mai mari. Era ca şi cum ai încerca să lărgeşti un pai de limonadă ca să sorbi un hamburger.

Blood dădu din nou din cap, îşi termină cafeaua şi se uită în jur după un coş de gunoi. Apăru şi Banish, coborând printre copaci, pe lângă măgăoaia portocalie, detaşându-se de toţi ceilalţi, îmbrăcaţi în jachete de vânt albastre, prin megafonul pe care-l ţinea în mâna stângă, şi prin pasul mare cu care traversa platoul, deplasându-

se către un ţel precis, indiferent probabil la tot zgomotul şi activitatea din jurul lui. Se duse întins la o dubă mare, neagră, cu şase roţi şi fără niciun fel de însemnare pe ea, pe care Blood nu o remarcase. Aceasta fusese adusă în marşarier chiar la baza movilei pe care agenţii ridicau stâlpi înalţi de lemn, montau lumini şi întindeau fire telefonice negre. Banish dispăru după dubă şi Blood aşteptă ca el să reapară de partea cealaltă a ei. Nu apăru. Blood strivi paharul gol în mâna dreaptă şi o porni încet de-a curmezişul platoului.

Vehiculul de sunet

Banish întârzie o clipă în faţa uşii laterale, deschise a Econolinei negre, transformate şi ea de zilele lungi şi de nopţile încă mai lungi pe care le petrecuse într-un model asemănător, dar mai mare şi mai modern, pe pista aeroportului La Guardia, sau parcate lângă blocada organizată în faţa unei bănci aflate în centrul oraşului, sau chiar în Insula Libertăţii, la umbra impozantei statui. *Stupul*, cum i se spunea, era creierul

întunecat, viu, care aduna toate informaţiile, în centrul căruia se afla Banish, primind rapoarte în căşti şi emiţând ordine către agenţii care roiau în jurul lui. Maşina aceasta din Butte era însă lipsită de sisteme de imprimare digitală şi de legătură cu satelitul. Era dotată doar cu un dublu casetofon Dolby şi un grup de şase monitoare cu diagonala de doisprezece centimetri, numerotate cu cifre în relief, şi putea asigura doar două locuri de lucru, cu pupitre rabatabile. Era însă suficient. Banish ştia că va regreta singurătatea şi liniştea din biroul său aflat în cortul de comandă.

— Totul e pregătit?

Sunetistul îşi scoase căştile şi se întoarse în scaunul rotitor.

— Dacă ne cheamă.

Banish puse megafonul, cu gura-n jos, pe podea. Îl privi pe Perkins trecând ocupat prin faţa dubei, apoi oprindu-se şi încuviinţând din cap când îl văzu. Purta sacou şi cravată, iar acum avea şi un fir în ureche. În mâna dreaptă ţinea un ziar subţire, împăturit. Îşi dădu seama la ce foloseşte duba.

— Ce porcărie, spuse. De ce nu i-om fi azvârlit un telefon celular pe verandă, să-l sunăm direct?

Banish se bucură de întrebare, deşi era stupidă. Îl scutea de un „bună dimineaţa” sec.

— Nu negociem pe o linie publică.

— Rămâne totuşi şi elementul timp. Chiar dacă pe-afară stă vreun tip cu urechile ciulite, nu-i mai bine ca lucrurile să se rezolve repede?

— Nu în detrimentul siguranţei, scutură Banish din cap.

Perkins îi înmână ziarul, deschis la o pagină.

— Foaia locală de împachetat peşte. Reluarea unui interviu cu Ables de acum vreo şase luni. S-ar putea să te facă să te răzgândeşti.

Banish parcurse rapid articolul. Toată treaba era abordată ironic pornind de la faptul penibil că Guvernul Statelor Unite este incapabil să captureze un fugar federal despre care toată lumea ştie unde se află. Ca să-şi crească tirajul, ziarul făcea din proscris un erou popular. Reporterul îl intervievase pe Ables în faţa cabanei. Într-

un paragraf subliniat cu pix albastru, acesta declara că nu se va lăsa prins de viu.

Banish dădu din cap. Tipic pentru Ables.

— Nu credeţi că vorbeşte serios? îl întrebă Perkins.

— Ba chiar şi-o doreşte. Tocmai de-aia temporizăm.

Banish îşi ridica privirea şi îl văzu pe şeriful indian păşind agale către ei. Îl întrebă pe Perkins cum îl cheamă.

— Blood, răspunse acesta. El ne-a chemat.

Indianul îşi trăsese pălăria pe ochi. Faţa îi era destinsă şi avea o culoare asemănătoare cu a lemnului de cireş ud, cu nasul nu prea proeminent. Din colţurile ochilor de culoare închisă şi ale gurii îi porneau riduri întrerupte. Mâinile îi erau înfipte comod în buzunarele hainei cafenii, care părea moale datorită ţesăturii maronii de lână.

— M-aţi chemat? întrebă.

Nu-şi lua ochii de la Banish. Acesta întrebă:

— Care a fost sloganul câştigător?

Şeriful îl privi lung.

— Poftim?

— În campania electorală. Sub ce deviză ai candidat?

Şeriful strânse din buze, încercând să-şi amintească.

— „Votaţi-l pe Blood pentru Ţinutul de Frontieră”.

Perkins zâmbi şters, privind în sus, către cer.

— Senzaţional.

Urmă un răstimp de tăcere, în care Banish rămase cu privirea aţintită asupra indianului, pe care faptul nu părea să-l deranjeze, iar Perkins, între ei, se legăna încet pe tălpi.

— Avem un localnic pe care îl vom interoga, începu Perkins, evident cu intenţia de a rupe tăcerea. După ce terminăm cu el, va trece în custodia ta.

Indianul îşi dădu seama imediat despre cine este vorba.

— Deke Belcher.

— Îl cunoşti?

Indianul încuviinţă din cap.

— Sarea şi piperul oraşului. Dar nu cred că a făcut ceva pentru care să-l pot reţine.

— Când Guvernul Federal termină cu domnul Belcher, poţi să faci ce vrei cu el,

răspunse Perkins.

Banish nu-şi dezlipea ochii de pe şerif, gândindu-se că acesta ar trebui să se simtă mai stânjenit.

Doi şerifi federali apărură de după colţ, cu Deke Belcher în cătuşe, între ei. Belcher era mic de statură, cenuşiu, cu părul alb, aspru şi dinţii maronii; avea cam şaptezeci şi cinci de ani. Apropiindu-se de ei, se lumină la faţă, rânjind excitat de agitaţia din întregul perimetru al bazei de operaţiuni.

— Ar trebui să rupeţi bilet de intrare la chestia asta, spuse.

— Domnule Belcher – dădu Perkins din cap după ce se prezentă – ce-ai căutat ieri în vârful muntelui?

Belcher rânji.

— Nu-i oprit de lege să te plimbi pe pământul tău sau să-ţi vizitezi vecinii.

Îi privi pe rând pe cei de faţă, cu o bună dispoziţie agresivă.

— Cel puţin, nu încă.

— Ştii că unul dintre şerifii federali a fost împuşcat mortal ieri?

Belcher mormăi a încuviinţare. Rânjetul îi dispăru de pe faţă.

— Acolo sus, sunt o groază de infractori

care-mi violează proprietatea.

Perkins dădu din cap. Era o aplecare din cap plină de morgă, impenetrabilă, oficială. Perkins o executa mai bine ca nimeni altul.

— Deci eşti un prieten foarte apropiat al domnului Ables.

Belcher încuviinţă din cap.

— Glenn e un vecin bun. Un tip de ispravă. Cum să nu-ţi placă un om dintr-o bucată? Dintotdeauna le-a dat cu tifla şerifilor ăstora.

Zâmbi, privindu-i pe cei doi bărbaţi mai înalţi decât el care îl încadrau.

— Îşi ţine familia ostatică acolo, sus, rosti Banish.

Belcher îşi mută ochii la Banish şi scutură din cap, continuând să rânjească, stârnit acum.

— Voi, ăştia de la FBI spuneţi numai minciuni. Chiar credeţi că o să vă meargă la infinit? Chiar credeţi că noi nu ştim ce avem de făcut? Că nu ştim ce se-ntâmplă de fapt aici?

— Care „noi”? întrebă Banish.

Pe chipul lui Belcher apăru o expresie şireată, atotştiutoare.

— Ce ştim e că Guvernul Federal

încearcă să ne împingă-ntr-o confruntare armată. Să dea buzna peste noi, să ne ia armele, să ne omoare soţiile şi copiii, să ne impună noua ordine mondială. Asta se ştie.

— Care „noi”? repetă Banish.

— Vedeţi, prin locurile astea oamenii cred în dreptul de a purta armă. Cred că ai dreptul să-ţi creşti copiii aşa cum vrei. Că poţi să-ţi aduci prinosul lui Iehova – Iisus, cum îi ziceţi voi – cum vrei. Vă aflaţi aici în Marele Nord-Vest, ultimul bastion al libertăţii albe, neştirbite, din ţara asta. Acum aţi înţeles? E vorba de principii.

Zăngănitul cătuşelor pe care le purta la mâini, din ce în ce mai tare, pe măsură ce se ambala, încetă brusc.

— Eu atâta vă spun: dacă Glenn n-a coborât din Paradise Ridge până acum, nici n-o să coboare. Glenn e gata să moară pentru lucrul în care crede. Un om dintr-o bucată, cu frica lui Dumnezeu. Savura atenţia de care se bucura, privindu-le pe rând chipurile, aşteptând nu doar o simplă reacţie, ci aprobarea lor. Banish îi aruncă din nou o privire indianului. Ochii acestuia păreau că strălucesc o idee mai tare sub borul pălăriei, dar în mod sigur, mai auzise

toate aceste lucruri. Ţepeni, cei doi şerifi parcă prinseseră rădăcini.

— Cam ăsta ar fi crezul Identităţii Creştine, spuse Perkins.

Belcher încuviinţă din cap, sec.

— Aşa-i.

Perkins, din nou cu morgă:

— O învăţătură fundamentalistă care susţine că anglo-saxonii sunt adevăratul şi singurul Popor al lui Israel şi că America este Pământul Făgăduinţei. Că cei de altă rasă sunt fiinţe inferioare, care trebuie izgoniţi din ţară.

— Fiţi atenţi cu separaţia dintre biserică şi stat, continuă Belcher, zâmbind cu emfază. Lui Glenn îi plac oamenii de înţeles. Şi mie. Marele război al rasei albe se apropie şi va începe chiar aici. Glenn ştie. A spus-o dintotdeauna, că primele focuri vor fi trase la cabana lui. Uitaţi-vă-n jur şi spuneţi dacă nu e adevărat. Se încălzise din nou, zăngănea iarăşi din cătuşe. Ştiţi foarte bine că Turnul Babilonului Naţiunilor Unite din oraşul evreiesc New York e cel care ne face legea. La frontiera canadiană sunt masate, chiar în momentul de faţă, douăzeci şi cinci de mii de căşti albastre. Asta ce-nseamnă?

Înseamnă că se apropie clipa. Nu înţelegeţi? Glenn luptă pentru conservarea rasei albe. Pentru Bătrâna şi Marea Americă.

Belcher îşi sublinia vorbele dând din cap cu mândrie, privindu-i pe rând în faţă. Banish îl studia. Fără să ştie de ce, îi amintea de un pacient de la Sanatoriu, un fost doctor, cât se poate de sănătos fizic, care le spunea tuturor că este mâncat de cancer, descriindu-i ravagiile în cele mai dezgustătoare detalii.

Îşi mută privirea la Perkins şi la Blood, care erau şi ei cu ochii pe Belcher. Lipsa de reacţie a şerifului era remarcabilă. Perkins părea mândru că-l făcuse pe Belcher să vorbească, un nebun şi un palavragiu bătrân pe care poţi să-l stârneşti cu câteva maimuţăreli. Probabil că întâmplarea avea să-i folosească lui Perkins cândva pentru a începe o conversaţie cu Banish: „Ce zici de babalâcul ăla…” Banish nu era însă deloc interesat de ciudăţenii antropologice sau de sarea şi piperul vreunui muntean zbârcit. Nu-i păsa cine pe cine urăşte, şi nici de ce. Singurul lucru de care-i păsa era siguranţa de sine, subliniată de gesturi, a bătrânului, şi puternicele sentimente anti-federale care

răzbeau din spatele cuvintelor lui. Banish era convins că omul nu-şi predica aiurelile lui proprii şi personale.

Îl privi pe Perkins şi dădu din cap, iar acesta rosti:

— Mulţumim, domnule Belcher, asta-i tot.

Şerifii îl luară de-acolo.

— Mai sunt vreo cincizeci ca el, pe o rază de câteva mile, spuse Blood. Şi niciunul nu are la activ nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Banish se întoarse la dubă şi bătu de două ori în tabla ei. Sunetistul îl salută din cap, prin uşa deschisă, şi începu să deruleze cu viteză excesivă o rolă de bandă audio.

Paradise Point

Telefonul era neatins, pe sol, la cincisprezece metri de verandă. Banish stătea în picioare, la marginea cercului de aproximativ patruzeci de metri care constituia, în jurul cabanei, ţara nimănui. Pe un trepied de oţel cu picioarele înfipte în pământ, lângă el se afla un difuzor, cu aripi de tablă rabatate în părţi pentru a dirija

sunetul către cabană.

— Acum, rosti Banish în Motorola lui.

Başii puternici şi fâşâiala înaltă, repetată, a muzicii bubuiră în difuzor. Cele mai joase note zguduiră pământul sub picioarele lui Banish, apoi porniră şi vocile rapper-ilor, urlate, abrazive.

Banish trecu în spatele difuzorului şi începu să-i dea instrucţiuni sunetistului prin Motorola.

— O ţii aşa douăzeci de minute, după care te opreşti zece, prima dată, pe urmă scazi câte un minut, la fiecare jumătate de oră. Şi faceţi rost urgent de nişte tampoane pentru urechi, pentru oamenii de aici.

Fagin se afla la o oarecare distanţă în spate, scuturând maşinal din scrum un trabuc neaprins. Se încruntă la auzul muzicii şi se apropie.

— Gata, ai şi început să-l bâzâi? ţipă, ca să acopere zgomotul. Nu-i cam devreme?

— Vreau să-şi ia telefonul ca să ne spună să oprim muzica, răspunse Banish. Vreau să înceapă să ne ceară câte ceva.

Fagin scutură din cap.

— E prea devreme, ce mama mă-sii.

Banish se mărgini să dea din cap. Privi

peste umăr, la ţara nimănui şi la cele două cadavre de câini ce putrezeau. Acestea se aflau la zece metri distanţă şi căzuseră în nişte poziţii răsucite, nefireşti. În jurul fiecăruia se afla câte un nor negru de muşte flămânde. Peste încă o zi sau două, duhoarea avea să fie înfiorătoare.

Banish trecu pe lângă Fagin, îndreptându-se către baza de operaţiuni.

— Ce fel de muzică îţi place? îl întrebă.

Fagin se uită urât la el.

— Un singur om de pe muntele ăsta nu poate să-nghită muzica asta nici cât Ables, şi ăla sunt eu.

Baza de operaţiuni

Brian Kearney tocmai urcase de la pod, unde lucrurile se precipitau de-a binelea. Numărul manifestanţilor de jos se dublase practic. Drumul acoperit de iarbă era acum străjuit de maşini parcate de ambele părţi, iar oamenii se îndreptau pe jos spre pod, ducând pancarte, coşuri cu mâncare şi termosuri. Se ţineau discursuri şi lumea se agita. Treaba în sine, adică ceea ce Brian şi ceilalţi patru poliţişti aveau de făcut pentru

a-i sprijini pe şerifi, era foarte asemănătoare cu alte manifestaţii la care fusese de faţă, mai puţin faptul că, spre deosebire de muncitorii de la companiile de telefoane sau de la cele de drumuri, şerifii nu erau deloc puşi pe vorbă. Nu aveau prea multe de făcut în afară de a bea cafea şi de a bate din picioare, lucruri care îl făceau pe Brian să urineze mai ceva ca un amoraş de piatră dintr-o fântână şi pentru asta trebuia să urce mereu pe platou.

Şi aici era agitaţie. Brian se dădu un pas înapoi şi încercă să reconstituie din memorie spaţiul viran pe care-l ştia dintotdeauna. Acum, lucru ciudat, se auzea şi muzică, din depărtare, răsunând când mai tare, când mai încet, de parcă s-ar fi jucat cineva cu un radio sau ar fi bătut într-o tobă. Părea a fi ecoul din înălţimile învecinate.

Latrinele erau chiar lângă camionul Crucii Roşii din care se împărţea cafea, undeva, în dreapta porţiunii de la capătul drumului pe care-şi parcă Brian Jeep-ul, aşa că nu avea un drum prea lung de străbătut. Oamenii ciocăneau la două platforme lungi de lemn, în spatele camioanelor, iar când

Brian îl întrebă pe unul dintre ei ce fac, agentul îi răspunse:

— Bucătării.

Brian nu putu să nu le admire eficacitatea. Decât să le ceri poliţiştilor din Huddleston să-şi construiască o bucătărie de la care să poată bea o supă caldă, mai bine s-o laşi baltă. Era clar că federalii se aşteptau să rămână aici multă vreme.

Latrina avea două trepte şi o uşă subţire de lemn, care probabil nu ar fi rezistat unei furtuni. Înăuntru se afla un şir îngust de pisoare de plastic, dispuse unul lângă altul. Nu era la fel de intim ca la toaletele din oraş, dar, presupuse Brian, mai curat – şi mai bine aerisit. Nu erau oglinzi, iar singura chiuvetă de lângă uşă avea o găleată goală în ea. Lângă chiuvetă atârna un prosop verde, pătat, iar de tavanul jos, printre ale cărui scânduri intra pieziş destulă lumină de afară, fuseseră agăţate două becuri. Brian fu lovit de un val de duhoare sărată şi nesănătoasă.

Înăuntru era cineva, şi, ca în orice toaletă publică, Brian încercă să nu se uite. Nu te apuci să priveşti necunoscuţii în ochi într-un loc ca acesta. Faci ce ai de făcut, te

speli pe mâini şi pleci. Tipul se afla cam la al patrulea pisoar, chiar în mijlocul rândului, aşa că Brian se putea aşeza, discret, la două sau trei distanţă de el, în orice parte ar fi dorit. Persoana avea însă spatele întors către Brian. Închise uşa, dar necunoscutul nici măcar nu întoarse capul, aşa că Brian avu destul timp să-l cerceteze cu privirea fără a fi văzut. Atunci îşi dădu seama că era agentul Banish.

Primul impuls fu să facă stânga-mprejur şi să plece. Ca şi cum ar fi deranjat acest om chiar şi prin simpla lui prezenţă. Dar, apoi, se stăpâni. Acolo, înăuntru, erau doar ei doi. Se gândi că asta e marea lui şansă.

Îşi aminti iar de verighetă, şi-o scoase şi şi-o băgă într-un buzunar al pantalonilor. O porni de-a lungul scândurilor ce scârţâiau, stânjenit, înghiţind în sec, neştiind ce să spună. Agentul Banish nu purta şapcă, avea părul grizonat şi uşor ondulat şi privea fix înainte, la peretele de lemn maroniu deschis. Se uşura. Brian păşi cu destul zgomot ca să nu se creadă că se furişează.

Agentul Banish nu întoarse capul nici când Brian se opri la pisoarul de lângă el. Lui Brian însă nu-i venea în cap ce să spună

sau cum să înceapă, aşa că îşi drese glasul, îşi deschise fermoarul şi făcu ceea ce se face de obicei în astfel de situaţii. Bineînţeles, în acest moment, nevoia de a se uşura îl părăsi. Uitase cu totul de asta. Ar fi părut însă şi mai ciudat dacă nu ar fi continuat. Rămase cu şliţul desfăcut, cu faţa la perete, trăgând pe nări mirosul sărat al locului şi aşteptând să se întâmple ceva. Privea drept înainte, exact ca şi agentul Banish. Era prea intimidat ca să se uite în altă parte. Jetul agentului Banish deveni intermitent, iar Brian îşi dădu seama că dacă nu se hotărâşte acum, nu va mai avea alt prilej. Tatâl lui Brian avea nişte vorbe ale lui, iar unul dintre lucrurile pe care le zicea mereu era că un bărbat trebuie să aibă iniţiativă în viaţă. Brian ştia că nu va ajunge nicăieri, că nici măcar nu va ieşi din Huddleston, Montana, dacă nu se va prezenta la marea împărţeală pentru a-şi cere şi el tainul lui.

Aşa că, în cele din urmă, întoarse capul. Se miră cât de aproape erau unul de altul.

— Domnule Banish, exclamă prefăcându-se că l-a remarcat abia atunci. Îşi ridică mâna dreaptă, întinzând-o.

— Brian Kearney, Poliţia Oraşului Huddleston, rosti.

Agentul Banish termină. Întoarse capul, iar ochii lui albaştri ca oţelul îl sfredeliră pe Brian, ca şi cu o seară înainte, în ploaie. Privi palma deschisă a lui Brian, apoi faţa acestuia, cu aerul că nu-i vine să creadă.

— Voiam doar să ştiţi, se sforţă Brian curajos, că nu sunt la fel ca ceilalţi poliţişti. Adică, ei nu văd lucrurile în genul în care le văd eu. Adică, eu *nu* văd lucrurile în felul în care le văd ei. De fapt – ajunse în cele din urmă la ce-l rodea – de fapt, am completat acum două luni un formular FD-646, cerere de admitere ca agent special. Sper să intru şi eu în FBI.

În acea clipă, ochii agentului Banish se întunecară. Îl privi pe Brian ca de pe celălalt mal al unei prăpăstii, apoi îşi coborî ochii. Îşi trase fermoarul şi ieşi fără o vorbă, uitând să se mai spele pe mâini. Uşa se trânti în urma lui.

În dungile de lumină plutiră câteva fire de rumeguş trezite la viaţă. Brian încremenise în loc, neştiind ce să facă. Apoi se închise la pantaloni, ieşind repede după Banish.

Acesta traversă platoul, iar Brian se grăbi să-l prindă din urmă, apoi îşi potrivi pasul cu al său. Constată că aveau cam aceeaşi înălţime.

— Sunt unul dintre poliţiştii în care s-a tras, glăsui precipitat, ca să afle şi agentul Banish. Glonţul a ricoşat chiar în radio-ul meu, pe care îl aveam la şold. Am scăpat fără o zgârietură. Cred că dintotdeauna am fost norocos…

Agentul Banish se opri. Avea faţa întoarsă spre platou. Ochii lui păreau să citească agitaţia şi copacii înconjurători aşa cum alţii privesc cuvintele şi punctuaţia pentru a alcătui din ele propoziţii. Brian îi urmări privirea, până când aceasta se opri asupra lui Blood.

— Care e povestea lui?

Îl întreba ceva pe Brian. Brian nu ştiu ce să răspundă, pentru că întrebarea fusese pusă de agentul Banish şi pentru că nu-şi dădea seama ce vrea un negociator de ostatici al FBI de la şerif.

— Povestea şerifului Blood? Nu are nicio poveste.

Răspunsul nu prea avea sens nici chiar pentru Brian. Totuşi, agentul Banish nu-şi

mutase privirea. Impresia cu care rămase Brian fu aceea de curiozitate deliberată, a animalului mare care se joacă cu unul mai mic înainte de a-l ucide.

— Ce este între el şi şeful vostru? întrebă Banish.

Brian îl privi cu coada ochiului. Încerca să-i descifreze expresia.

— Cum v-aţi dat seama?

Realiză însă că făcuse o greşeală, pentru că agentul Banish întoarse imediat capul şi îl privi drept în faţă, recunoscându-l abia atunci – sau poate doar văzându-i uniforma.

— N-ar trebui să fii jos la baricadă?

— Ba da. Adică… de acolo vin. Am urcat să iau nişte cafea pentru toată lumea şi pentru că aveam nevoie de toaletă. Ştiţi cum este. Singurele lucruri pe care le faci în astfel de misiuni sunt să tropăi în loc şi să bei cafea, şi de la amândouă îţi vine să…

Agentul Banish se îndepărtase deja. Brian rămase neclintit, uitându-se după el. Nu înţelegea cum de-i trecuse prin cap să-l facă să-şi piardă timpul. Oamenii aceştia sunt oameni de acţiune. Nu stau de poveşti, nici nu bat din picioare, nici nu beau cafele în misiune. Nu puteai să urci pur şi simplu

până pe platou şi să le ceri să-ţi devină amici. Deţineau un secret al respectului, respect pe care trebuia să-l câştigi.

Îşi dădu seama că se dusese totul de râpă şi, la drept vorbind, îi venea din nou să urineze, dar acum ştia că trebuie să se ducă la şerif. Şeriful Blood îl văzu apropiindu-se şi se opri la jumătatea drumului spre Bronco-ul său, iar apoi îşi ridică ochii şi îl privi pe Banish care se îndepărta în direcţia opusă. Ştiind că şeriful îi văzuse împreună, Brian înteţi puţin pasul.

— Brian – dădu din cap şeriful, în felul lui caracteristic, cu braţele încrucişate, degajat – ce mai faci?

— Bine, răspunse acesta, întorcându-se după agentul Banish şi îndemnându-l pe şerif să facă şi el la fel. Ştii, s-a interesat de tine.

Rămase puţin cu ochii aţintiţi în aceeaşi direcţie, pentru efect, apoi se întoarse din nou către şerif, aşteptând câteva întrebări iscoditoare, în speranţa că ar putea afla ceva. Şeriful, însă îl privi cu reproş.

— Cu Ables ar trebui să-ţi baţi tu capul, Brian.

Părea aproape nepăsător, dar Brian îşi

dădu seama că se ascunde fără prea multă dibăcie şi că dacă şi-ar întoarce capul şi l-ar privi chiar atunci, ar citi pe faţa lui surpriză, curiozitate, teamă său ceva asemănător. Lui Brian nu-i venea să creadă că e adevărat. Biroul Federal de Investigaţii este într-adevăr interesat de un şerif local.

— Deci, schimbă vorba Blood, cum e să fii din nou burlac?

La dracu'. Brian îşi pescui rapid verigheta din buzunar şi şi-o împinse înapoi pe deget.

— N-ai să le spui nimic federalilor, rosti, pe jumătate întrebător.

Şeriful îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei, cu o expresie severă pe faţă.

— Ce mai face Leslie?

La dracu'. La dracu'!

— Sincer să fiu, nici n-am apucat să o sun, răspunse Brian, dându-şi seama că încearcă să se scuze.

Acum, şeriful era chiar furios. Brian ştia că îşi pierduse soţia în urmă cu câţiva ani, de cancer sau aşa ceva, dar nu au vorbit niciodată despre asta, pentru că nu fuseseră în relaţii destul de strânse. Poate de asta i se părea mereu că şeriful se gândeşte atât

de mult la căsătoria lui şi la sarcina lui Leslie. Blood îşi scoase mâna din buzunar şi îi dădu o legătură mică de chei.

— Du-te şi sun-o din maşina mea, îi ordonă.

Ceea ce Brian şi făcu, după ce dădu din cap şi plecă.

Cortul de comandă

PARASIEGE, pag. 23

Agentul Banish a intrat pentru prima oară în acea zi în cortul de comandă în jurul orei 11.00. Agentul Coyle, aflată în noua situaţie sub ordinele agentului Perkins, l-a întâmpinat pe agentul Banish la jumătatea drumului către birou. Conversaţia a durat puţin.

AGENTUL COYLE: Încă doi agenţi trimişi de la Birou azi-noapte, domnule. De la Ştiinţe Comportamentale. Elaborează un profil psihologic al lui Ables.

AGENTUL BANISH: Bun. Să-i facă şi horoscopul.

AGENTUL COYLE: Au sosit şi agenţii de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

Din acest moment agentul Banish şi-a pierdut interesul. Rămase cu ochii aţintiţi asupra unui frigider din apropiere, în care se aflau fructe şi apă minerală pentru personalul auxiliar. Agentul Coyle şi-a dat seama că în centrul interesului agentului Banish se află un cartuş de şase cutii de bere Pabst Blue Ribbon, aşezat deasupra frigiderului. Agentul Coyle l-a informat că berea a fost livrată de un medic din oraş, adăugând că băutura a fost amestecată cu un narcotic. Este păstrată, a mai arătat agentul Coyle, pentru eventualitatea că Ables cere băuturi alcoolice.

Agentul Banish a cerut ca berea să fie dusă imediat din cortul de comandă. După care, fără alte explicaţii, s-a îndreptat către biroul propriu.

Biroul

Aşezat în spatele rapoartelor în coperţi tari şi al dosarelor îngrămădite pe biroul său, Banish îi privea pe cei doi agenţi de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc, ATF, care stăteau îmbrăcaţi lejer în faţa sa. FBI şi Biroul pentru Alcool operau cam pe

aceleaşi trasee, şi din acest motiv se călcau des pe picioare. Presa îi prezenta în mod frecvent ca rivali, ceea ce însă nu corespundea adevărului. Bugetul anual al FBI depăşea cu mult cele 265 de milioane de dolari ale celor de la Alcool, Tutun şi Arme, lucru care elimina din start orice bază pentru o competiţie echitabilă. Adevărata sursă a conflictului dintre agenţii era procedurală. Cei de la Alcool se considerau nişte *cowboys*. Agenţii FBI, nişte oameni ai legii.

Dintotdeauna s-au suprapus domeniile de activitate ale unor instituţii, de unde frustrările inevitabile. FBI şi Serviciul Şerifilor Federali depind amândouă de Departamentul de Justiţie. ATF ţine de Trezorerie. Cacialmaua cu ajutorul căreia fusese prins Ables era opera ATF care pornise de la informaţiile proprii cu privire la traficul de arme şi substanţe explozibile. Pentru că Ables nu se prezentase la termenul din justiţie şi îşi abandonase şi cauţiunea – cabana – a fost declarat fugar federal. Capturarea lui a trecut în sarcina Serviciului Şerifilor. Uciderea agentului federal şi apariţia unei stări de asediu

schimbară pentru a treia şi ultima oară girantul operaţiunii, care devenise FBI. Cea mai înaltă autoritate responsabilă cu păstrarea ordinii legale.

Ambele părţi se arătau de astă dată pline de dorinţa de a colabora, iar cei de la ATF fuseseră până în prezent prompţi. Banish nu ştia dacă aceasta se datora presiunilor interne, aluziilor din mass media sau influenţei Procuraturii Generale a SUA şi nici nu-i păsa. Agenţii, ce veneau din Spokane şi stăteau acum de cealaltă parte a biroului său nu-l impresionară deloc. Musculatura dezvoltată a lui Riga îi compensa micimea staturii. Crimson era mai tăcut şi părea mai dornic de colaborare.

Riga povestea că îşi răsese mustaţa şi părul din cap pentru a-şi intra în rol.

— Eram membri ai Rezistenţei Ariene Albe din Nevada, cumpăram ceva dintr-un local de pe marginea şoselei, un bar de *skinheads* aflat la numai câteva mile de aici. A fost o întâlnire aranjată, pusă la cale de un informator confidenţial pe care îl aveam în rândurile Rezistenţei Ariene. Ables ne-a contactat într-o cabină telefonică, am negociat, am plătit cu bani gheaţă şi apoi

ne-am luat după el până în parcare, unde ne-a dat marfa.

— Avea armele la el? întrebă Banish.

— În camionetă. Zicea că se grăbeşte. L-a cam costat.

— Explozibil?

— Nu atunci. Vă mai amintiţi de Miles City?

Banish încuviinţă din cap. Cu câţiva ani în urmă, o bombă artizanală explodase în timpul nopţii, la sediul unei firme care avea un perete comun cu Agenţia de Coordonare a FBI din Miles City, Montana.

— Nu se ştie nici acum despre ce substanţe chimice a fost vorba, continuă Riga. Dar detonatoarele au fost în mod clar făcute de el. E specialist în electronică.

— S-a împotrivit arestării? întrebă Banish.

— Nu. A acceptat-o cu zâmbetul pe buze. Totuşi, n-a marşat mai departe. „Ai înţeles drepturile pe care ţi le-am citit?” A zis că nu. N-am scos nimic de la el. Riga se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. O japiţă de nazist, încheie.

Banish lua notiţe.

— Şi care a fost captura finală? întrebă.

— Una, răspunse Riga.

— O ladă cu armament, silabisi Banish, mâzgălind pe foaia lui.

— O armă.

Banish se opri din scris. Îşi privi notiţele, apoi ridică ochii, aţintindu-i pe rând asupra celor doi.

— O armă, rosti.

Riga îşi netezi mustaţa groasă, despărţită în două.

— O puşcă-mitralieră Bereta Model 12. Cu magazie de patruzeci de cartuşe. Trage două gloanţe de 9 milimetri pe secundă. Efect omorâtor la peste două sute de metri.

— L-aţi ridicat pentru o singură armă, rosti Banish.

Crimson se aplecă înainte, în scaun.

— Este o armă teroristă, des întâlnită în America de Sud, şi în Orientul Apropiat. Cum a făcut rost de ea e o altă poveste, dar în orice caz nu e o jucărie. Ştim că e conectat la o filieră.

A vândut 150 de bucăţi adevărului, cu numai şase luni înainte de a-l prinde. Informaţia e confidenţială.

— Atunci de ce nu i-aţi cerut mai multe?

— Eram la prima întâlnire. De tatonare.

— Şi de ce nu aţi stabilit încă una?

— Informatorul nostru ne-a spus să nu încercăm. Ables tratează numai cu arieni. Povestea noastră era prea subţire ca să ţină la drum lung.

Banish se mulţumi să dea din cap. Îşi roti privirea pătrunzătoare îndelung prin birou, simţind din nou ameţeala care îl apucase atunci când văzuse cutiile de Pabst. Avea din nou senzaţia, ca un fermier care încearcă să calce nişte lăcuste săltăreţe, că lucrurile îi scapă de sub control.

Deci fuseseră presaţi de timp. Capturile de arme de la grupuri de rasişti albi au făcut dintotdeauna vâlvă. Probabil că, la data capturii, se apropia perioada stabilirii alocaţiilor bugetare. Poliţiştii de circulaţie de pe autostrăzi numeau „zile de ciclu” intervalul de la sfârşitul lunii în care se zbăteau să-şi facă planul la amenzi. Fiecare agenţie îşi avea susceptibilităţile ei. Toţi oamenii legii îşi făceau din când în când numărul.

Lui Banish îi veni să-i scoată pe Riga şi Crimson afară. Să le arate unde dusese captura lor de o armă. Prostii. Trecutul nu avea nicio importanţă. Un şerif al Statelor

Unite fusese împuşcat. Muntele era plin de criminali, oameni ai legii şi ostatici, iar siguranţa fiecăruia dintre ei depindea în ultimă instanţă de Banish. Circumstanţele atenuante nici nu contau în acest caz, aşa că Banish şi le scoase din minte. Nu îşi va permite să fie deturnat sau distras de la misiunea pe care şi-o asumase.

Bronco-ul

Lui Blood nu-i plăcea să vadă Paradise Ridge micşorându-se în oglinda retrovizoare. Nu dădea o ceapă degerată pe întreaga operaţiune. Dar, trebuia să recunoască, îl prinsese. Ca o fetiţă dintr-un serial TV. Nu vrei ca ea să se facă mare fără să vezi şi tu. Mai ales dacă fetiţa, într-un moment al acţiunii, ar pune mâna pe o armă.

Asemenea celorlalţi, nu-şi putea dezlipi ochii de la antenele parabolice aflate pe camioanele TV care traversau vadul. Asta, după ce a trecut printre protestatarii care se repeziseră la Bronco-ul lui, bătând în capotă şi lovind în uşi, în timp ce Deke Belcher le făcea cu mâna de pe scaunul din

dreapta. Pumnii manifestanţilor se loveau de geamuri, iar gurile lor larg deschise urlau. Bătrânul avea un miros stătut, amărui, de murdărie, care îl scotea din ce în ce mai tare din sărite pe Blood. Ajungând pe şoseaua interstate, coborî geamul. Desfăcu puţin învelitoarea de plastic a cartonaşului cu miros de pin pe care şi-l agăţase de bricheta din tabloul de bord, apoi o scoase cu totul.

— Mă bagi la mititica?

Din nou zâmbetul acela agresiv şi strâmb. Şi-l etala în faţa lui Blood cum îţi arată copiii mâinile murdare, ca să le speli. Blood acceleră Bronco-ul până la o sută de kilometri pe oră.

— Nu poţi să mă arestezi, spuse Deke. N-ai pentru ce.

— Am nişte hârtii de completat cu tine, răspunse Blood, încercând să vorbească fără a inhala aerul maşinii. Nişte chestii pe care trebuie să le semnezi. Pe urmă, eşti liber.

Deke dădu din cap, continuând să zâmbească şi să privească prin parbriz, cât se poate de satisfăcut.

— Ce zici de federalii ăştia? întrebă,

dând din capul lui ameţit de parcă ar fi vrut să zică: „Măi-măi”. Ăştia nici nu-şi dau seama c-au călcat pe bec. Nu ştiu în ce s-au băgat. Ştii ce – se întoarse către Blood – pun pariu că tu i-ai chemat. Pe ce vrei tu.

Blood nu se obosi să-i răspundă.

— Fiindcă şeful Moody e unul care ştie ce se face şi ce nu se face prin părţile astea. Tu parcă nu te descurci niciodată singur. De pildă, ştiu c-ai fost ales şerif acum doi ani. Unde-ţi sunt acuma alegătorii? Un şerif indian? E ca şi cum ai pune o piatră să răspundă de o pădure. Oamenii nu-şi mai cunosc lungul nasului, în ziua de azi. Dar lucrurile n-or să rămână aşa. Un indian de tutungerie, o statuetă de-aia de lemn, vezi că-ncepe să mişte şi vrea să conducă el toată prăvălia. Mă-nţelegi? Tot aşa şi cu tine. N-am dreptate? şi cu accidentele alea, băieţii ăia indieni. Ce, s-a aflat ceva după aia? Blood nu-şi clinti niciun muşchi de pe faţă.

Ceafa îl ardea. Să luăm de pildă, un, băiat indian care-a băut prea mult şi pleacă la plimbare prin mijlocul şoselei. E fugă de la locul accidentului, dar ce vină are şoferul? Şi-atunci, cum să sune la poliţie?

Un indian beat care-ţi răsare în faţa maşinii? Cine-i de vină? Chestia e că toţi ai tăi nu fac decât să se-mbete, asta e-n sângele lor. Şi-atunci, cum să nu se-ntâmple ce se-ntâmplă?

Bătrânul de pe munte îl zgândărea în continuare. Poate că nici nu era atât de nebun cât părea. Dar Blood o ţinu pe-a lui în timp ce Deke îi dădea înainte, meliţând.

— Oricât, măcar tu munceşti ceva. Nu eşti unul din indienii ăia care plâng după pământurile lor. Ce-i al tău i-al tău. Auzi, cică le-au furat albii pământul. Păi să ştii că da. V-am gonit în doi timpi şi trei mişcări şi v-am luat pământul de sub tălpi. Pentru că ne-au ţinut balamalele să vi-l luăm, pentru că asta-i legea pământului. Dar acuma, indienii vin şi vor să schimbe legile şi să şi-l ia înapoi, şi tu ştii cine se ascunde după toate astea. Avocaţii evrei, care storc bani şi din piatră seacă, le susură dulce-n ureche alor tăi. Fiindcă indienii sunt prea înceţi ca s-o scoată la cap cu chestia asta. Voi, Pieile Roşii, ar trebui să tăceţi şi să v-aduceţi aminte de tratatele originale. Şi ştii că nu ne-a obligat nimeni să vă facem rezervaţii. Asta a fost aşa, din generozitate.

— Unde mai pui că aţi devenit şi populari.

— Chiar crezi că dacă cineva putea să ne ia pământul, nu ni l-ar fi luat de mult? Şi după ce ne-ar goni pe toţi şi-ar întoarce totul cu susu-n jos, te rog să mă crezi, că i-ar apuca remuşcările şi nu şi-ar schimba la loc legile, şi nici nu ne-ar da pământul înapoi. L-ar lua şi l-ar ţine pentru ei. Asta se şi întâmplă, în clipa de faţă. De aia trebuie să ne ţinem tari, să ne apărăm ce-i al nostru. Sigur, am putea şi noi s-o păţim ca Omul Roşu. Guvernul Federal a declarat război rasei albe creştine. Glenn Ables e numai vârful aisbergului. Dar nu-i aşa că tu şi cu strămoşii tăi, dac-aţi mai putea, ne-aţi scalpa pe toţi? Numai că mortul de la groapă nu se mai întoarce. Asta e, n-ai ce-i face. Noi nu facem decât să ne apărăm rasa, chiar în momentul de faţă. Cred că nu-i aşa de greu de înţeles, nu?

Blood îşi şterse o picătură de sudoare de pe buza plină de sus.

— Te înţeleg perfect, răspunse.

Ajunseră la Secţie, iar Blood întoarse în parcarea cu pietriş. Cu excepţia steagului care flutura în vârf, clădirea părea închisă

din motive de sezon mort. Părea să fie în carantină. Ca şi cum cine ştie ce epidemie primejdioasă izbucnise în ţinut.

Deke se foi temător în scaun.

— Numai să semnez câteva hârtii? întrebă.

— Exact.

— Pe urmă-mi dai drumul.

— Exact.

— Şi pe urmă mă duci înapoi la Paradise Ridge?

Blood trase frâna de mână şi răsuci cheia în contact. Îşi luă pălăria, trase de mânerul portierei şi coborî repede. Întârzie o clipă lângă maşină, trăgând aerul proaspăt în piept. Îşi înfundă pălăria pe cap şi se întoarse, privindu-l prin uşa deschisă pe Deke.

— Pe urmă, treaba ta ce faci.

Paradise Point

Era întuneric. Din nou stelele alea nenorocite, la care se adăugau nori negri, mişcându-se cu repeziciune pe cer. Vântul nopţii foşnea prin copaci. Fagin privi în jur şi îşi văzu trăgătorii chirciţi peste tot, forme

negre pe fundalul de copaci negri şi noapte mov. Mai existau şi alţi oameni în pădure, agenţii Biroului, purtând cizme, impermeabile şi jachete cu puf de pasăre de la nenorocitul acela de L L. Bean. Lucrau în diferite puncte din jurul cabanei, făceau o groază de zgomot clinchetind din tot felul de chestii, iar Fagin era sigur că ştie ce pun la cale, un lucru care îl scotea din papuci. Dar să-l ia dracu' dacă are să întrebe. Banish l-ar duce cu şoalda dac-ar face-o.

Bine că se oprise cel puţin muzica. Fagin auzi lătratul indistinct al megafonului şi o porni printre copacii întunecaţi. În pauza de prânz, ceruse o linie externă pentru a contacta un amic din FBI în căutare de informaţii cu privire la noul său prieten, agentul special John Banish. Se părea că acesta îşi petrecuse întregul an 1991 în concediu din motive umanitare – depăşind cu şase luni perioada admisă – şi, pe la jumătatea acestui interval de timp, gagica aia sărită l-a găurit, în spital. Amănuntele cu privire la incident erau vagi – al dracului de vagi, parcă înadins – dar tipesa îi înfipsese un glonţ atât de bine în măruntaie, încât Banish fusese aproape bun de băgat în sacul

de plastic. După ieşirea din spital, trecuse la o Agenţie de Coordonare care nu coordona nimic, pe undeva prin inima Montanei, trăgând de timp în aşteptarea trecerii în rezervă. Nimic nu mirosea bine în toată povestea. Mirosea a maşinaţii, a tratament preferenţial, a tras de sfori, a şmecherie – a toate lucrurile alea care-i stăteau în gât lui Fagin când se gândea la Biroul Federal de Investigaţii.

Un bărbat într-o scurtă de vânt a FBI era în genunchi, în noapte, la marginea încercuirii, iar Fagin crezu mai întâi că era Banish. La o examinare mai atentă îşi dădu seama că nu era el, ci un agent cu căşti, care monta un microfon cu reflector parabolic. Banish era chircit alături şi îşi termina de debitat gogoşile prin megafon… *aruncaţi armele şi ieşiţi cu mâinile la ceafă*. Coborî goarna şi aşteptă o clipă.

— E vreo mişcare? întrebă.

Agentul cu căşti rămase nemişcat în genunchi, cu privirea aţintită în pământ.

— Aud nişte paşi, răspunse, cu un accent cântat de Virginia, cel predilect şi la agenţii FBI şi la cosmonauţi. Nimic clar. Pereţii sunt probabil mai groşi decât ne-am închipuit

noi.

Fagin se chiori în întunericul din faţa cabanei. Undeva, între copaci, în zona luminată de stele din faţa porţii cufundate în umbră stătea cutia de plastic cu telefonul, ca un nenorocit de bucăţoi de brânză.

— Aşa, deci, începu Fagin, referindu-se la amploarea pe care o căpătaseră lucrurile. Nu mai avea niciun rost să umble cu mânuşi. Ai făcut din ţânţar armăsar, reluă. Şi mai departe?

Banish rămase nemişcat, fără a se întoarce să-l privească.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi închidă dispozitivele pentru vedere de noapte.

Fagin se strâmbă. Scutură din cap, dezgustat, dar fără niciun folos, pentru că Banish nu avea cum să-l vadă. Apăsă pe un buton al radioului pe care-l avea la umăr.

— Fagin, rosti. Toată lumea, stingeţi jucăriile. Repede, toată lumea. Începe circul.

Banish rămase cu privirea aţintită în noapte, aşteptând încă vreo jumătate de minut, uitându-se la cabană printre copacii întunecaţi sau poate doar admirând cerul

negru. Dacă n-o făcea doar ca să-l scoată pe Fagin din sărite sau ca să arate cât e de mare şi tare, atunci era pur şi simplu un mototol. În cele din urmă, întoarse capul. Ridică mâna stângă.

Muntele începu să răsune de păcănituri metalice. Agenţii acţionau comutatoarele a şase reflectoare mari, de stadion, scăldând cabana într-o lumină aproape diurnă. Fagin miji ochii şi îşi duse mâna înmănuşată în faţa pupilelor care începură să i se contracteze. Reflectoarele erau aranjate ordonat, într-un semicerc larg, pe suporturi înalte dispuse în jurul limitei curbe a ţării nimănui. În aria scăldată de lumină aproape că nu existau umbre, iar cabana se distingea acum clar printre copaci.

— Grozav, comentă Fagin. Te pişi contra vântului. Şi eu sunt chiar în spatele tău.

Spatele lui Banish se decupa în contralumină pe fundalul copacilor şi al cabanei strălucitoare, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui tablou.

— A distrus telefonul? întrebă.

Fagin avea încă probleme cu ochii.

— A tras în telefon? insistă Banish.

— Nu încă, se încruntă Fagin.

Banish dădu din cap.

— Va vorbi. Întotdeauna vorbesc.

Atunci apăru Perkins, din spatele lui Fagin, urcând panta în fugă. Alergase tot drumul şi încerca să disimuleze faptul că nu mai avea deloc aer.

— Iar necazuri la baricadă, pufăi.

Banish rămase nemişcat, gândindu-se o vreme. Mototolul dracului. În cele din urmă se întoarse şi-l privi pe agentul cu căşti.

— Mai pune nişte muzică, hotărî.

Fagin îl privi cum o ia în jos împreună cu agentul de serviciu Perkins. Apoi, nenorocita aceea de muzică începu din nou. Dumnezeule-Doamne!

Podul

Mai întâi trebuia să se întâmple ceva ca să se dea la televizor. Dacă un tip prindea un peşte mare, găseai a doua zi o poză în ziar, cu tipul stând pe chei, alături de prada agăţată în cârlig. „Înainte” şi „după” păreau a face parte din mersul firesc al lucrurilor.

Şeriful Blood privea scena aflată în desfăşurare dincolo de pârâul îngust, la nici douăzeci de metri distanţă. Dintotdeauna

detestase canalele de ştiri locale. Nu că i-ar fi plăcut foarte mult posturile naţionale, dar acestea aveau puţin timp pentru tot felul de mascarade. Se zbârlea tot când se gândea cum sunt confecţionate de obicei ştirile, dar unii se ocupă exact de astfel de lucruri şi asta făceau şi oamenii aceia atunci. Se foloseau de camerele de luat vederi ca de nişte beţe, îndreptându-le către oameni şi întărâtându-i cu ele. Iar antenele de satelit amăgeau ca nişte cântece de sirene. De cum s-a înserat, şi-au aprins luminile de filmare, scăldându-i în ele pe manifestanţii adunaţi la celălalt capăt al podului. Aveau nevoie de spectacol, deci îşi confecţionau unul. N-avea niciun sens să aştepte, să vadă dacă muşcă vreun peşte. Amestecau apele. Vedeau peste tot sânge şi măruntaie împrăştiate, nefăcând decât să-şi plimbe prin baltă ditamai năvodul.

Desigur, agitaţia avea şi o altă cauză. Whisky-ul şi berea îi făceau pe cei mai agitaţi dintre ei să găsească soluţii instantanee la orice. Marele Magician îi îmboldea să acţioneze decis în sensul unor soluţii pe care le descopereau chiar atunci. În astfel de momente apăreau loviturile cu

ranga, omuciderile, bătăile în familie. În mijlocul gălăgiei se auziră distinct câteva cuvinte.

— Afară din curtea noastră, strigau oamenii. Porcilor!

Şi, fără încetare, o bandă de tineri mânioşi, posedaţi, urla:

— Adevărul! Adevărul!

— Dumnezeule, exclamă Brian Kearney, văzând cum mulţimea se unduieşte din nou, brusc, către pod. Rămase cu gura căscată. Şerifii care îi luaseră locul în linia întâi la pod vorbeau precipitat, cu puştile pregătite. Mitingul devenise o gloată în adevăratul sens al cuvântului.

Lumini, oameni, zgomot. Ca la bal mascat. Guvernul Federal era Omul cu O Sută de Braţe, iar Glenn Ables, Lătrătorul. Kearney părea că ţine în mână un băţ cu vată de zahăr, cu care arăta uimit o persoană din stânga podului.

— Şerifule, rosti. Tipul ăla tocmai s-a legat de un copac.

Lângă el, un grup înălţase un steag: AFARĂ CU GUVERNUL FEDERAL DE PE PĂMÂNTURILE NOASTRE!

— Ecologişti, explică Blood.

Kearney privea cu ochi holbaţi întreaga scenă.

— Chiar şi-au ieşit cu toţii din minţi?

Blood mai luă o sorbitură de cafea, alungând cu mâna un tăun ce se rotea în preajmă-i. Un ou aruncat de cineva ateriză în apropierea lui cu un pocnet sec. Blood se trezi admirând forma neregulată a conţinutului şi felul în care se prelingea.

— Mda, răspunse.

În acel moment, nişte faruri luminară mulţimea. Un Jeep trase în spatele lor, iar Kearney şi Blood se întoarseră. Erau Banish şi Perkins, acesta din urmă la volan. Perkins coborî fără să-şi ia ochii de la mulţime. Banish o urmărea cu o expresie de preocupare mai detaşată, cântărind-o din ochi ca un proprietar de magazin care se uită cum vis-à-vis de el are loc o tranzacţie importantă.

Primul care îi întâmpină fu Kearney.

— Au băut, le explică. Parcă nu se vedea! Îi înmână lui Banish câteva dintre bileţelele şi pamfletele care se împărţeau în spatele liniilor, chestii rasiste, tipărite artizanal sub antete colţuroase de genul *Făgăduinţa*.

Perkins nu slăbea din ochi gloata din ce în ce mai numeroasă.

— Otrepe, rosti. Cămăşi brune.

Banish de-abia aruncă o privire bileţelelor pe care i le dăduse Kearney.

— Ce i-a apucat?

— Cred că e din cauza poveştii cu familia Mellis, răspunse Kearney.

Cum agenţii nu-i răspunseră imediat, adăugă:

— Părinţii lui Charles Mellis.

Agenţii însă aşteptau. Nu erau dornici de conversaţie. Banish părea să-i numere pe protestatari.

Kearney îi dădu mai departe.

— Domnul Mellis a cerut să fie lăsat să vorbească cu voi. I-am zis că nimeni nu trece, dar nu m-a băgat în seamă şi a vorbit cu şerifii care i-au spus şi ei că nu se poate. Apoi o echipă de televiziune l-a filmat, la capătul podului. El le-a zis ce s-a întâmplat şi că nu a avut parte de un tratament just, şi abia atunci lucrurile au început să ia o întorsătură urâtă. Atunci au început oamenii să ţipe.

— Uite-l pe Belcher, interveni Perkins, arătând cu mâna în direcţia mulţimii.

Blood privi într-acolo. Deke se afla foarte aproape de pod, rânjind larg şi ţinând, alături de alţi protestatari, o pancartă grosolană pe care scria BIROUL FEDERAL DE INFIDELI.

Blood se întoarse şi-l văzu pe Banish încruntându-se probabil chiar înspre el. Kearney îi dădu mai departe, dându-şi toată silinţa să continue numai el ştia ce.

— Problema e, domnule, că domnul Mellis îl cunoaşte pe Glenn Ables. Zice că ar putea să vorbească cu el. Banish expedie propunerea cu un simplu gest din mână. Dar zice că Ables îl va asculta. Poate că dacă ar vorbi cu el, lucrurile s-ar simplifica…

— Oamenii exagerează întotdeauna în privinţa relaţiilor pe care le-au avut cu un deţinător de ostatici. Mentalitate eroică, răspunse Perkins.

— Dar ostaticii nu sunt în realitate familia lui Ables?

Banish scutură din cap.

— Nimeni nu trece de banda poliţiei.

Bobocul Kearney nu se dădu însă bătut.

— Am înţeles, domnule, dar fiul acestui om e acolo, sus. Nu vrea decât să vorbească

cu cineva, ca să afle dacă ai lui sunt sănătoşi.

Banish îi aruncă o căutătură grea.

— Nimeni nu trece de banda poliţiei. Mai ales membrii familiei. E limpede?

Lângă ei căzu încă un ou. Banish se întoarse şi îl privi cu oarecare interes. Gălbenuşul se lăţea încet din coajă, scurgându-se în ţărână. Abia atunci păru să descopere manifestele pe care le avea în mână şi i le înmână lui Perkins. Întoarse apoi capul către Blood.

— Aici pare a fi o răzmeriţă, începu. Tu eşti şeriful acestui ţinut, nu-i aşa?

— Credeam că mă aflu aici doar ca observator, răspunse Blood. Ca voluntar, parcă aşa spuneai.

Banish încuviinţă din cap.

— Nici mie nu mi-e clar de ce te afli aici. Ce crezi de mulţimea asta?

Blood nu se întoarse să privească.

— E ceea ce aş numi o secţiune transversală. Avem toată gama. Opozanţi, protestatari, evazionişti fiscali, constituţionalişti, adepţi ai supravieţuirii, separatişti. Vrei să mai detaliez?

Banish nu-l opri.

— Autodidacţi, militanţi împotriva impozitelor, *hippies* încărunţiţi, maniaci ai conspiraţiilor, veterani din Vietnam, fanatici religioşi, ecologişti radicali, proscrişi, Patrioţi Creştini, mistici de toate nuanţele şi aşa-zişii predicatori ai Judecăţii de Apoi, supremaţişti albi şi probabil nişte membri ai Rezistenţei Ariene Albe. Plus nişte *skinheads* din adevărul. Am uitat pe – cineva, Brian?

— Nu prea cred, răspunse Kearney.

— O amestecătură de interese cât se poate de eterogene, continuă Blood. Dacă nu ar fi un principiu unificator.

— Care nu e Glenn Allen Ables, spuse Banish.

Blood încuviinţă din cap.

— Ura şi neîncrederea în Guvernul Federal. Cei mai mulţi dintre ei – localnicii, în orice caz – trăiesc aici tocmai de asta. În loc de, să zicem, o comunitate minieră, cea de aici ar putea fi considerată o comunitate protestatară. De asta sunt convinşi că toată povestea îi priveşte personal.

Banish continua să-i examineze cu privirea, fără îndoială deliberând ceva în forul lui intim. Apoi dădu din cap.

— Bine, şerifule. Începând de acum, baricada se află sub comanda ta, pentru că nu am oameni de irosit. Vreau o mutră cunoscută care să se ocupe de aceşti oameni. Trebuie să faci un rezumat al protestelor şi al articolelor din mass media, să aduni ziare şi orice fel de broşură împărţită – şi să-mi dai raportul de două ori pe zi.

Blood îl privi.

— Îmi faci o adevărată onoare, răspunse.

— Pot eu să mă ocup de asta, se băgă Kearney.

— E o treabă importantă, rosti Banish. Dacă nu poţi s-o faci, vei fi înlocuit.

Blood încuviinţă din cap.

— Am avut cândva o reţea de difuzare a presei. Cred că sunt calificat.

— Şi eu ce trebuie să fac, domnule? insistă Kearney.

Banish păru să-i remarce de-abia atunci prezenţa şi că se gândeşte serios. Îl întrebă cum îl cheamă, iar Kearney îi răspunse.

— Îi ajuţi pe Blood şi pe şerifii de aici în păstrarea securităţii. Aşa încât absolut nimeni să nu treacă de banda aceea. Este extrem de important. Am nevoie de o

legătură cu frontul de aici, şi legătura asta mi-o veţi asigura voi doi.

— Am înţeles, domnule, replică Kearney din toată inima, ca un bun soldat.

Acum era rândul lui Blood să scuture din cap. Toate prostiile care se spuneau aici, la doi paşi se haosul protestatarilor, îl făcură să zâmbească.

— Ceva amuzant, şerifule? întrebă Banish.

— Nu, răspunse Blood. Doar că-mi place să văd Biroul Federal la lucru.

Nu putea însă să întindă coarda prea tare. Banish era soiul de animal care s-ar fi putut întoarce asupra lui oricând.

Perkins privea în. Gol, gândindu-se la ceva.

— Am putea să dăm înapoi baricada, rosti.

Banish scutură din cap.

— Prea târziu.

Mulţimea făcea din nou valuri, de cealaltă parte a pârâului, amestecându-se de parcă cineva freca o cremă cu oameni în loc de alune. Se umflă ameninţător, apoi undui înapoi, şi în acest du-te-vino, o bătrână fu trântită la pământ. Era în mod

sigur bunica cuiva, şi rămase în patru labe acolo, în ţărâna dinaintea podului cu bluza şi pantalonii ei de poliester roz şi claia de păr alb, ondulat.

Fu ajutată să se ridice de oamenii îngrijoraţi din stânga şi din dreapta ei. Un lucru pe care-l avea în mână îi căzuse pe podul de fier, iar acum ea i-l dădea celui mai apropiat şerif. Acesta păru că vrea să i-l înapoieze, dar bătrâna refuza sau insista asupra a ceva neauzit, în orice caz se ciondănea cu el pentru a fi lăsată să treacă. Atunci, brusc, mulţimea care dăduse cu ea de pământ îi sări pătimaş în apărare. Bătrâna îşi scutură haina şi se îndreptă spre locul unde se găseau Blood şi ceilalţi trei, iar mulţimea încuviinţă zgomotos, în spate. Bunicuţa devenise o fiară. Nu avea niciun pic de compătimire pentru şeriful care se întoarse şi privi neajutorat către ei.

Blood văzu că Banish, care urmărise scena, se încruntă cumplit. Voia să potolească lucrurile, dar mulţimea refuza să plece. Urletele batjocoritoare creşteau în intensitate ca o furtună ce se abate asupra muntelui, până ce situaţia păru că scapă cu totul de sub control. Blood îi spuse atunci

lui Perkins, cu jumătate de gură:

— S-o lase să treacă.

Perkins îi făcu semn şerifului. Un ţipăt bucuros, neiertător, se ridică din mulţime când omul o ajută pe bătrânică să treacă pe sub banda galbenă a poliţiei. Bărbatul inspectă pachetul pe care îl lăsase bunica să cadă, apoi i-l înapoie, dând din cap, politicos. Bătrânică îi mulţumi şi traversă podul cu un aer hotărât şi plin de mândrie, ca un spion ce face obiectul unui schimb între ţări, iar mulţimea tăcu, aşteptând iminenta întâlnire.

Trecu pe lângă Blood şi se opri în faţa lui Perkins, pe care îl credea comandantul. Banish se îndepărtă puţin. Bătrânica ţinea în mâini un bol albastru acoperit cu staniol. Dădu la o parte învelitoarea, lăsând să se vadă câteva prăjituri de casă, pe care i le oferi cu amabilitate lui Perkins.

— Voiam doar să ştiţi, rosti, că mulţi dintre noi, locuitorii, suntem din toată inima alături de voi.

Perkins încercă să nu pară surprins şi acceptă bunătăţile proapăt scoase din cuptor.

— Ne face foarte mare plăcere, doamnă,

răspunse.

Bunicuţa zâmbi şi înclină din cap către ceilalţi, apoi se întoarse la pod. Mulţimea huiduia şi striga, alte câteva ouă fură aruncate. Fuseseră trădaţi. În graba lor de a învinge, desemnaseră un reprezentant din partidul opus.

Banish reveni alături de ceilalţi.

— La noapte, am să pregătesc materialul pentru o conferinţă de presă, care va avea loc mâine dimineaţă şi cu care sper să dezamorsez pe cât posibil situaţia de aici, îi spuse lui Perkins.

Apoi se întoarse către Blood.

— Vreau un ordin de urgenţă în sensul restrângerii vânzării şi consumului de alcool în tot ţinutul. Pomeneşte de ameninţările cu violenţă şi de securitatea publică. Eşti mandatat să-l dai?

— Cred că da, răspunse şeriful.

Banish încuviinţă din cap.

— Treaba asta ar trebui să facă să-ţi crească serios cota de popularitate.

Kearney degustă o prăjitură, exprimându-şi molfăit aprobarea.

— Ce bătrânică de treabă, plescăi.

Banish se îndrepta către Jeep.

— Otrăvite, probabil, spuse peste umăr.
Kearney se opri din mestecat.

Făgăduinţa

RĂZBOI SFÂNT!

— Chemare la arme – Ceasul al doisprezecelea a sosit! Agenţi ai Guvernului de Ocupaţie Sionistă au pus piciorul pe pământul nostru. Au împânzit cu tancurile lor întreg Huddlestonul. Sunt masaţi la Paradise Ridge. Raidurile locale sunt iminente.

Naţiunea noastră se află în pericol. Sunt ridicaţi oamenii acestor locuri. ACUM este momentul să acţionăm. Glenn Ables este doar începutul. Vor să dea un exemplu cu Glenn Ables.

ACUM este momentul să ne arătăm puterea. Vor să ne ia armele. Susţineţi Portul Obligatoriu de Armă. Este SINGURUL LUCRU care ne garantează libertatea. Dreptul vostru de a deţine şi de a purta o armă de foc, pentru a vă apăra familia, este GARANTAT de Constituţie. Ridicaţi-vă în apărarea lui Glenn Ables! Dacă cineva v-ar fi încălcat proprietatea şi

v-ar fi împuşcat câinii, voi aţi fi tras, şi dreptul acesta vi l-a lăsat Dumnezeu. Faceţi-vă stocuri de muniţie şi ţineţi mereu o armă ascunsă pentru cazul unor razii ale ocupanţilor. Legea marţială este iminentă. Căştile albastre se află pe drum.

Samavolnicia nu se limitează numai la aceste pământuri din Marele Nord-Vest. Asediul lui Glenn Ables este doar o etapă dintr-o serie de asasinate strategice federale, care au început cu uciderea fondatorului Ordinului, Robert Matthews, şi între care se numără recentul masacru de la Waco. Trebuie SĂ RUPEM LANŢURILE! Dacă Guvernul de Ocupaţie Sionistă îşi va stabili un avanpost aici, la Paradise Ridge, va pustii întreaga Montană şi întregul Nord-Vest. ACEASTA ESTE ULTIMA NOASTRĂ ŞANSĂ! Domnul trebuie mărturisit în prima linie, de către Soldaţi Creştini luptători pentru libertate. ACUM e momentul pentru a ne fortifica poziţiile şi pentru a institui odată pentru totdeauna Regiunea Independentă Albă a Washingtonului, Idahoului, Montanei, Oregonului, Wyomingului. ACUM trebuie să ne întărim graniţele.

L-au ales pe Glenn Ables fiindcă se luptă pentru un mod de viaţă în care noi, membrii Rasei Albe, credem şi pe care îl mărturisim ca autentic. Familia lui e la fel cu toate celelalte care s-au mutat aici pentru a-şi creşte copiii, la adăpost de droguri şi de violenţă şi de metisajul din oraşe, pentru a face să redevină al nostru un colţişor din ţara aceasta mare. Niciun creştin decent, moral, nu ar trebui să fie obligat să trăiască alături de o adunătură de cioroi şi de jidani.

Atacul căruia i-am căzut victimă este o adevărată provocare. Sute de agenţi ai Naţiunilor Unite, sponsorizaţi de cămătarii din Est, elicoptere militare survolând culmea, transportoare de trupe blindate, echipament de demolări de înaltă tehnologie – toate acestea numai pentru a reduce la tăcere un singur om şi pentru câteva împuşcături? Provocare, provocare asasină. Guvernul de Ocupaţie Sionistă trebuie oprit la Paradise Ridge.

Cu toţii avem arme şi nu ne e teamă să le folosim. Primim ordine direct din Biblie şi ştim că să nu ucizi înseamnă în realitate să nu asasinezi. În Carte, peste tot, Iehova cere poporului său: Mergeţi şi ucideţi-i. În

numele Domnului Atotputernic, vom face tot ceea ce este de făcut pentru a ne apăra familiile şi modul nostru creştin de viaţă.

Lui Glenn Ables nu i-a fost frică s-o strige din vârful muntelui. El şi familia lui reprezintă libertatea pe care stăpânitorii federali încearcă acum să ne-o ia cu forţa.

Aceasta este o chemare la arme. La fel cum strămoşii noştri, înaintea noastră, au scuturat tirania şi asuprirea Regilor şi Bancherilor Europei, creând o ţară independentă, şi noi trebuie să ne ridicăm în apărarea cauzei. Ora finală se apropie! În America războiul mocneşte de multă vreme. Aceasta este o chemare la acţiune. Ajutaţi-l pe Glenn Ables. Lupta lui e şi lupta noastră. Mărturisiţi-l şi fiţi alături de el. Duceţi cuvântul dincolo de gratii. Luaţi-vă fax-uri dacă nu aveţi încă, modem-uri de calculator. Folosiţi-le propria tehnologie ca să-i înfrângeţi. Trebuie să ne strângem rândurile chiar acum. Fie ca cei credincioşi să vină la Paradise Ridge.

PĂSTRAŢI CURATĂ AMERICA!

Acesta este ultimul nostru bastion împotriva Guvernului Sionist şi a Noii Ordini Mondiale. Nu vom da înapoi. Nu

putem lăsa să ne fie ocupat pământul. Agenţii FBI sunt albi doar pe dinafară, după fructe se cunoaşte pomul. Agenţii federali care se află aici vor da seamă pentru crimele lor. Dacă Glenn Ables este ucis sau dacă soţiei lui ori unuia dintre cei cinci copilaşi nevinovaţi li se întâmplă un rău cât de mic – atunci, în numele a tot ceea ce este Creştin şi Dumnezeu, a Doua Revoluţie Americană va începe chiar de aici. Ne vom scutura de asuprirea jefuitorilor. Aceasta ne e făgăduinţa.

Vineri, 6 august
Biroul

La cabană, situaţia a fost staţionară în timpul nopţii. Banish îşi dădu seama că se făcuse dimineaţă după nuanţa mai transparentă a pânzei de cort bej. În lipsa unui progres real, se dedicase muncii de birou. De la Provo sosiseră fotografiile şi biografiile soţilor Newland, cumnaţii lui Ables, împreună cu declaraţiile vecinilor. Craig Newland, fratele lui Marjorie Ables, depusese în urmă cu patru luni o cerere de concediu pentru o săptămână la fabrica de

prelucrare a hârtiei unde era angajat. Extrasul din cartea de credit Sunoco a soţilor conţinea o plată efectuată cu şase zile în urmă, la o staţie de benzină aflată la douăzeci de mile de Huddleston. Sâmbătă, 31 iulie, la ora 10.37 dimineaţa, făcuseră plinul, 35 de litri. Fordul lor Lynx fabricat în 1987 a fost parcat, încuiat şi gol, pe unul din drumurile de acces către Paradise Ridge. Pe bancheta din spate era aruncată o hartă AAA Triptik, pătată de cafea, pe care erau marcate drumurile interstate din Utah până în Montana. După toate probabilităţile, soţii Newland nu-l aveau la inimă pe Glenn Ables, dar urcaseră în nord pentru a-i vizita pe Marjorie şi pe copii, cu care nu se văzuseră de peste patru ani. Se părea că ei sunt singurii ostatici din cabană.

Înainte de răsăritul soarelui, sosiseră doi procurori-adjuncţi ai SUA pentru a-l informa pe Banish asupra plângerii formulate de Guvern cu privire la schimbul de focuri. Îi acuzau pe Ables de uciderea şerifului adjunct Bascombe şi pe Mellis de atacarea unei autorităţi federale, dar nu pomeneau deocamdată nimic de Judith, fata de doisprezece ani. Modul de redactare a

plângerii era foarte important pentru Banish, pentru că înregistrarea ei la Tribunalul Districtului din Helena punea la dispoziţia publicului versiunea FBI asupra conflictului care generase evenimentele. Mass media avea să citeze plângerea ca sursă şi să dea publicităţii informaţiile culese anterior. Pe de altă parte, era vorba de un document legal şi orice fel de erori sau omisiuni s-ar fi putut întoarce împotriva Guvernului mai târziu, la tribunal. Banish îşi petrecuse cea mai mare parte a primelor două ore ale dimineţii adnotând hârtia cu un pix roşu.

Şi în ce priveşte presa situaţia se precipita. Serviciul pentru mass media al Afacerilor Externe sunase peste noapte de la Washington, pentru a ordona o derogare de la statutul de operaţiune specială. Hotărâseră ca unei echipe formate din douăzeci de reporteri de presă scrisă şi un fotograf al *Associated Press* să i se permită accesul în baza de operaţiuni în acea dimineaţă. Serviciul era îngrijorat de faptul că o încercuire care dura de cinci zile şi în decursul căreia nu avuseseră loc progrese semnificative putea împinge presa

neinformată la speculaţii de amploare, concretizate în comentarii referitoare la modul cum încalcă „Statul” legea sau la alte încercuiri similare – Bombardamentul din cazul MOVE de la Philadelphia sau povestea de la Waco, care se sfârşise neplăcut. De obicei, pe măsură ce un asediu se prelungea, se răspândea şi părerea ca reprezentanţii autorităţilor sunt principalii instigatori. Pentru a evita dezordinea în perimetrul bazei, Banish se gândise deja cum va ocoli ordinul. La acea oră, Perkins însoţea echipa de ziarişti pe o culme din apropiere, mai înaltă şi cu o perspectivă îndepărtată, dar cuprinzătoare spre Paradise Ridge.

Aceasta era singura comunicare oficială de la sediul Biroului din Washington. În rest, niciun mesaj de la eşalonul superior şi cu atât mai puţin de la directorul adjunct, Richardsen. Evident, explicaţia era lipsa progreselor semnificative. Nimic nu se întâmplă într-o negociere de ostatici până când cineva nu pune mâna pe telefon. Banish se făcuse dintotdeauna luntre şi punte să ţină Biroul la distanţă, dar în misiunea de faţă, prima după aproape trei

ani, se aşteptase să fie ţinut din scurt. Mai mult, îşi dorise acest lucru. Se întrebă, în trecere, dacă nu cumva era ţinut sub observaţie prin vreun alt mijloc.

Se întrerupse din ceea ce făcea şi se lăsă pe spate în scaun. Aşa cum făcea o dată sau de două ori pe zi, de la ieşirea din spital şi aproape din oră-n oră, de când sosise la Paradise Ridge, îşi luă pulsul minţii. În aceste momente, se autoevalua. Avea impresia că judecă situaţia cu acurateţe. Întreruperea tabieturilor lui din Skull Valley i s-a părut la început insuportabilă. La Agenţie, adoptând un orar de lucru, masă şi somn, extrăgându-se din tumultul cotidian, reuşise, încet şi cu răbdare, să redevină el însuşi. Se dedublase într-un om cu halat alb şi cu un notes în mână, potolindu-şi şi păcălindu-şi gândurile negre, impulsurile şi dorinţele care îl chinuiau. La Skull Valley, fusese propriul său cobai. Alerga prin labirint după fărâmiturile de brânză pe care tot el le semănase. Iar acum, Biroul îl paraşutase aici, lăsându-l de capul lui cam de multişor. Banish îşi dădea seama că recuperându-şi facultăţile raţionale avea mai puţin timp pentru aspectele mai fragile

ale psihicului, ca personalitatea, temperamentul, caracterul.

Când l-au smuls din singurătate s-a simţit dezorientat, dar de la sosirea pe munte îşi dădea seama că făcuse faţă tuturor problemelor, reuşind, aproape în totalitate, să redevină negociatorul de ostatici de altădată. O pornise pe drumul cunoscut, nelăsând nimic la o parte. Funcţiona din nou, percepând situaţia cu un soi de familiaritate distantă, ca un câine care amuşină printr-un colţ uitat al curţii, scormonind după oase de mult îngropate. Nu trecuse însă testul şi o ştia. În tot ceea ce făcuse, ar fi putut să-i scape ceva crucial sau evident se simţea cuprins şi de un soi de paranoia. Un sentiment care nu-i dădea pace, alimentat şi de tăcerea Washingtonului. Şi mai ales, continua să spere că telefonul de sus îl va elibera din funcţie, lăsându-l să se întoarcă la Skull Valley. Dar, făcând un pas înapoi şi neslăbindu-se din ochi pe el însuşi, reuşea să ţină totul sub control.

Rămânea, totuşi, teama că el s-ar putea să vadă lucrurile la altă scară decât cea reală. În aceste răgazuri de autoevaluare, s-

ar fi putut ca judecata să-i joace feste şi, ca un om care se opreşte să-şi ia pulsul şi se pune din nou în mişcare satisfăcut, fără a-şi da seama că bătăile de la cealaltă mână sunt mult mai rare, Banish s-ar fi putut înşela.

Metodele utilizate până în momentul de faţă i se păreau bune. Nu exista niciun manual pentru negocierea de ostatici. Erau strategii şi tactici, dar nu şi o metodologie. Fiecare situaţie îşi avea particularităţile ei. Negociatorul îşi dădea silinţa să-l izoleze pe suspect, situându-se în acelaşi timp în expectativă, subminându-i respectivului încrederea, ca în cazul de faţă, în care Ables fusese efectiv pus sub arest la domiciliu. Mai departe, negociatorul avea mână liberă. Când încă mai era considerat un expert în domeniu, Banish asemănase la cursurile pe care le ţinea la Academia FBI din Quantico, Virginia, rolul negociatorului-şef de ostatici cu cel al cuiva care încearcă să regleze o antenă de satelit aflată pe acoperiş. Mişti antena, le spunea cursanţilor, apoi coborî în casă, să vezi cum se prinde, pe urmă urci din nou şi încerci o cu totul altă poziţie. Analogia avea sens în zilele în care

televiziunea prin cablu era doar un vis şi în care antenele parabolice aveau un diametru de cincisprezece metri. Pe atunci, era unul din lupii tineri ai Biroului, cel mai bun şi cel mai sclipitor dintre cei care aveau să restabilească poziţia F.B.I.-ului ca autoritate legală de resort, numărul unu în lume în perioada antiguvernamentală, post-Vietnam şi post-Watergate. Pe atunci, era încă familist, avea o soţie şi o fiică, dovezi că nu va trebui niciodată să regleze antena de unul singur.

Se întoarse la treburile care-l aşteptau pe birou. Stivele de adrese, rapoarte, memorandumuri şi autorizaţii de rechiziţie erau puncte fixe, de care se putea agăţa. Lucruri concrete, pe care le putea atinge şi muta cu mâinile.

Acestea erau orele de răgaz. Clipele în care grija se luptă cu judecata limpede şi când apar cel mai des greşelile. Intervalele care subminează moralul. Era de preferat până şi o evoluţie nefavorabilă a evenimentelor. Cel puţin asta te îndeamnă la o acţiune sau alta. Frustrarea este duşmanul negociatorului de ostatici. Pentru el, purgatoriul este un iad.

Semnă din nou foaia cu liniile directoare ale lui Perkins pentru conferinţa de presă din acea dimineaţă, ca şi comunicatul de trei paragrafe şi setul adnotat de răspunsuri la întrebările care se aşteptau să le fie puse. Se apucase să treacă în revistă rapoartele de gardă din ziua precedentă ale şerifilor când auzi nişte râsete venind din cortul de comandă.

Îl deranja ceva la ele. Auzindu-le din nou, îşi puse jos pixul şi trecu de perdeaua de pânză. Agenţii îşi vedeau de-ale lor, la birourile pline cu ceşti de cafea, cutii de sifon şi pachete de plastic cu hrană conservată, de la camioanele de aprovizionare. Telefoanele cu linii, telex-urile şi fax-urile zbârnâiau. Unul din agenţi introducea rapoartele într-un calculator. Un altul, dădea ordine prin radio. Doar scaunul lui Coyle, de lângă intrare, era gol.

În dreapta lui Banish, lângă frigiderul mic, doi poliţişti localnici trăncăneau, în picioare, râzând şi sorbind din două cutii înalte de Pabst Blue Ribbon cu sedativ.

Banish văzu negru înaintea ochilor. Se repezi la oamenii buimaci, apucându-i de coate şi scoţându-i afară din cort, în lumina

strălucitoare a dimineţii. Acolo, goli cutiile; mirosul de bere îi pătrundea în nări în timp ce-i făcea cu ou şi cu oţet pe cei doi localnici. După aceştia, urmă la rând Coyle, care nimeri ca musca-n lapte, cu un pahar de cafea în mână. După ce termină cu ea, poliţiştii prinseră glas din nou.

— Ştii ce, începu unul din ei, de-abia am ieşit dintr-un schimb de douăsprezece ore.

— Pe muntele ăsta nu se iese niciodată din schimb, răspunse tăios Banish.

— Deci voi, ăştia, staţi aici, înăuntru, la una mică şi rece, în timp ce alţii fac toată treaba afară, spuse celălalt poliţist.

Banish îşi coborî privirea la petele întunecate pe care le făcea berea în ţărână şi la spuma ce se prelingea pe buruieni. Mirosul îi urca încet în nări. Capul porni să i se învârtă. Privi în jur şi descoperi printre cei aflaţi prin preajmă o figură familiară.

— Kearney, lătră.

Poliţistul părea uimit că îl cheamă.

— Ordonaţi, spuse, apropiindu-se.

Banish abia reuşea să nu urle.

— Imbecilii ăştia doi să dispară de-aici. Tu personal îi conduci până jos şi pe urmă până la Secţie.

Kearney încuviinţă din cap decis şi se alătură celor doi poliţişti care priveau dezgustaţi.

Banish se întoarse către Coyle.

— Ai probleme cu auzul, agent? o întrebă.

— Nu, domnule.

— Înţelegi ordinele care ţi se dau?

— Da, domnule.

— Atunci, nu ştiu cine te-a pus mai-mare peste cortul ăsta, dar dacă mai trebuie să spun de două ori un lucru, AU SĂ IASĂ SCÂNTEI. AI ÎNŢELES?

— Da domnule.

— ÎŢI ESTE CÂT SE POATE DE CLAR CE-ŢI CER?

Coyle înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

Banish clătina din cap. Îşi dădu seama că vocea îi scăpase de sub control. Nu se mai putea stăpâni. Privi către cortul de comandă ca şi cum acesta ar fi fost un refugiu. Agenţii care-l urmăreau de la intrare se făcură nevăzuţi înăuntru. Banish se răsuci pe călcâie şi o porni în direcţia opusă, de-a curmezişul platoului. Cei care se opriseră să privească scena îi fugeau din

cale.

La rândul lui, fugea de miros. De mirosul berii, atât de pătrunzător încât aproape o simţea pe limbă, şi dacă se simţea pe limbă ar fi putut-o înghiţi, aşa că fugea cât putea de departe. Trase în piept aerul curat. Acesta mirosea a motorină şi a gaze de eşapament, dar era curat, pentru că nu îl tenta.

Vehiculul de sunet

Ajunse la vehiculul de sunet şi bătu de două ori. Agentul dinăuntru, sunetistul – nu ştia cum îl cheamă – trase uşa glisantă, în căştile care-i atârnau de gât zăngănea ritmic muzica rap. Omul se dădu la o parte, pentru a-i face loc să urce.

— Ceva nou? întrebă Banish.

Sunetistul scutură din cap.

— Nimic.

Banish nu schiţă niciun gest. Dacă s-ar fi întâmplat ceva la cabană, ar fi fost bineînţeles înştiinţat imediat. Pusese o întrebare inutilă. Se aşeză pe scaunul de lângă uşa deschisă. Acesta scârţâi.

Sunetistul luă celălalt scaun. Tăcea,

aşteptând ca superiorul lui să zică ceva. În cele din urmă, se hotărî să spună ce-l frământă.

— De ce nu răspund?

Ochii lui Banish erau închişi. Îşi aplecase fruntea. Se mărgini să scuture din cap.

După un răstimp, muzica din căşti începu să se audă mai înfundat. Sunetistul şi le pusese din nou pe urechi. Banish deschise ochii şi îşi ridică privirea. În noaptea dinainte fuseseră instalate camere TV. Panoul cu monitoare de deasupra capului sunetistului înfăţişa şase perspective diferite, în alb şi negru. Lui Banish îi trebui o clipă ca să-şi dea seama de amplasamentul fiecărei camere. Cabana era supravegheată din trei unghiuri: exact din faţă, printre copaci, şi din cele două părţi, de la peste patruzeci şi cinci de grade şi mai din depărtare. Podul cu mulţimea de manifestanţi de la baza muntelui beneficia de un cadru larg. Mai era înfăţişat un punct al drumului ce ducea în sus. În fine, un plan general şi de sus al bazei de operaţiuni.

Banish crezu că desluşeşte pata neagră, minusculă care ar fi trebuit să fie telefonul, în porţiunea accidentată şi împânzită de

copaci din faţa cabanei. Când sunetistul ridică ochii din nou, îl privi şi dădu din cap. Sunetistul îşi scoase căştile.

— Dar microfoanele din exterior? întrebă Banish.

Omul scutură din cap.

— Numai muzică. Mai puţin o dată, în jur de trei dimineaţa, când un şerif s-a uşurat la un copac.

— Oamenii mei nu se pişă în schimburi, spuse Fagin.

Banish se întoarse încet, deloc impresionat de tonul teatral.

Fagin apăruse în dreptul uşii deschise a dubei, în uniformă, fără şapcă, pe care o înlocuise cu o basma de camuflaj, strâns înfăşurată în jurul capului său mare şi negru.

— O fi fost vreo veveriţă uriaşă, rosti sunetistul, cu accentul său de Virginia.

Fagin încuviinţă din cap.

— Da, fire-ar mama lor a dracu’. Stătea cu braţele încrucişate, măsurându-i din ochi pe cei doi. Ce frumoasă e dimineaţa în Montana, rosti, privind în gol.

Fagin găsea întotdeauna câte un motiv pentru a strâmba din nas.

— De fapt, reluă sunetistul, întorcându-se încă puţin în scaun, ceva tot s-a auzit azi-noapte. Nişte sunete răguşite.

— Adică? întrebă Banish.

— Nu din cabină, ci de afară, din ţara nimănui. Din când în când. Sunete guturale. Groase şi fioroase.

— Coioţi, îi lămuri Fagin. Jivinele alea scârboase moarte de foame. Oamenii mei îi văd apărând dintre copaci, noaptea. Pâş-pâş, cu ochii galbeni şi infecţi. Jinduiesc la câinii morţi. Nu le mai e frică de muzică.

Ultimele cuvinte le rostise din ce în ce mai rar. Se schimbă puţin la faţă, iar privirea pătrunzătoare îi deveni uşor distrată. Apoi se încruntă. Primea un mesaj în cască.

Ridică ochii.

— Unde mă-sa-i Perkins?

— Cu presa, răspunse Banish. Acolo, sus.

Îşi îndreptă mâna în direcţia culmii învecinate.

— Tu-i mama mă-sii, exclamă Fagin, după care se făcu nevăzut.

Banish se întoarse. Sunetistul îl privea, dar el se mărgini să ridice uşor din umeri. A

comanda înseamnă uneori a delega răspunderea.

— Conectează-mă, îi spuse, ridicând receptorul din cârligul lui.

Sunetistul îşi puse căştile la loc, apoi opri muzica apăsând un comutator şi îl îndemnă pe Banish să înceapă.

— Vă vorbeşte agentul special Bob Watson, rosti acesta pe un ton egal. Privea cabana de pe monitorul pâlpâitor şi pata întunecată a telefonului nebăgat în seamă.

— Cabana în care vă aflaţi este complet înconjurată. Nu aveţi nicio posibilitate…

The Baltimore Sun
HUDDLESTON, Montana, 7 august

Autorităţile federale au obţinut ieri un mandat de arestare pentru crimă, pe numele fugarului Glenn Allen Ables, prezumtivul autor al împuşcăturilor care l-au ucis pe şeriful federal Stanley Bascombe.

Agenţii FBI au continuat în decursul zilei de ieri asediul asupra cabanei lui Ables, situată pe un vârf de munte izolat. Operaţiunea constă dintr-o încercuire strânsă, din cauza pericolului la care ar fi

expuşi cei cinci copii aflaţi în incintă în cazul unui asalt armat.

În urmă cu doi ani, Ables a fost adus în faţa justiţiei pentru trafic de arme, la iniţiativa autorităţilor federale. Bascombe a fost ucis în timpul unui schimb de focuri izbucnit în momentul în care un câine al familiei a descoperit după miros patru şerifi federali. Aceştia se aflau într-o râpă din apropierea cabanei lui Ables efectuând ceea ce autorităţile numesc o „supraveghere de rutină”.

Trupul neînsufleţit al lui Bascombe a fost transportat pe cale aeriană în oraşul Maryland, acum două zile. Slujba de înmormântare va avea loc astăzi, la Biserica St. Paul din Baltimore, cu participarea lui E. Walter Leveralt, directorul Serviciului Şerifilor Federali.

Notoriu supremaţist alb şi fost membru al Ku Klux Klan, Ables este învinuit de împuşcarea mortală a lui Bascombe. Charles Mellis, cumnatul lui Ables, în vârstă de 29 de ani, are de înfruntat acuzaţia mai puţin gravă de atacare a unui agent federal.

După propriile relatări, autorităţile nu au fost contactate de persoanele aflate în

cabană după schimbul de focuri. În decursul zilei de ieri, a continuat operaţiunea ce are ca scop atragerea lui Ables în afara cabanei. „Nu este vorba de o arestare de rutină, a declarat, la Washington, Frank Spona, purtătorul de cuvânt al FBI. Intenţionăm să epuizăm toate căile care duc, în opinia noastră, la o soluţionare paşnică a situaţiei”.

Ables a declarat că nu se va preda viu autorităţilor.

A cincea zi a încercuirii s-a caracterizat printr-o creştere a tensiunii şi nenumărate zvonuri, afirmă Associated Press.

Un incident bizar s-a petrecut ieri, când membri ai unităţii de elită Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor Federali au arestat cinci persoane puternic înarmate pe un drum forestier. Drumul permite accesul la o culme înaltă cu vedere atât către cabana lui Ables, cât şi către cartierul general al autorităţilor federale. Şerifii, care i-au descris pe tinerii arestaţi ca membri ai unei secte neonaziste de *skinheads*, cunoscută sub numele de adevărul, au oprit Jeep-ul în care se aflau aceştia şi au capturat cel puţin opt arme semiautomate

fără niciun fel de incident.

Cei cinci tineri îşi vopsiseră svastica pe feţe, relatează martori oculari. În posesia autorităţilor se mai află un steag cu inscripţia: „Marea Revoluţie Albă”.

Tot în decursul zilei de ieri, un post TV din Helena a difuzat, fără precizarea sursei, informaţia conform căreia autorităţile au distrus în urmă cu câteva zile rezerva de apă a celor unsprezece ocupanţi ai cabanei. Autorităţile au declarat că o asemenea măsură este uzuală în astfel de cazuri, deşi anterior dezminţiseră alte relatări din mass media, între care cea a altui post TV, conform căreia în apropierea cabanei lui Ables au fost aruncate containere cu gaz lacrimogen.

„Am evitat deliberat orice fel de acţiune agresivă, a declarat Reginald Perkins, agent special însărcinat de la Biroul Teritorial al FBI din Butte, Montana, în prima conferinţă de presă desfăşurată la Paradise Ridge. Factorul critic este în acest caz prezenţa minorilor în incintă.”.

Faptul că Ables continuă să se situeze, după atâtea zile, în afara legii, nu înseamnă că forurile abilitate cu păstrarea ordinii

sunt incapabile, au mai precizat autorităţile.

„Nu are de ce să ne fie ruşine, a declarat Perkins. Prelungirea operaţiunii arată că Guvernului îi pasă de ceea ce se întâmplă. Adevărul este că noi suntem mai preocupaţi de soarta copiilor decât domnul Ables, lucru care nu-l onorează deloc.”.

Autorităţile au afirmat că nu ştiu exact câte arme posedă Ables în cabană, deşi este sigur că soţia şi copiii inculpatului – care au vârste între un an şi şase luni şi paisprezece ani – făceau în mod regulat exerciţii de tragere în zonă.

„Suntem pregătiţi să ne confruntăm cu un arsenal”, afirmă Perkins.

Acelaşi agent a menţionat că nu se ştie cât timp va continua încercuirea. După Associated Press, nu se ştie exact dacă Perkins deţine calitatea de negociator-şef al Guvernului.

Autorităţile şi-au stabilit cartierul general pe munte. Se află acolo cel puţin nouă corturi, numeroase vehicule militare, câteva camioane U Haul, o maşină de pompieri, elicoptere şi sute de poliţişti şi alţi membri, ai personalului auxiliar. Încercuirea include agenţi ai FBI, ai

Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc, forţe din componenţa Serviciului Şerifilor Federali, din cadrul Poliţiei Statului Montana, din Departamentul Şerifilor Ţinutului de Frontieră şi din Poliţia Oraşului Huddleston.

Prelungirea asediului nu a dus la diminuarea numărului de susţinători ai lui Ables din şi din jurul orăşelului aflat în nord-vestul Montanei. La baricada poliţiei se adună zilnic localnici, membri ai unor facţiuni ale Identităţii Creştine, neonazişti din statele învecinate şi amatori de senzaţii tari de pe întreg teritoriul ţării. Cei prezenţi huiduie vehiculele care părăsesc zona şi pe poliţiştii din Huddleston care păzesc podul, făcând sporadic observaţii cu caracter rasist sau scandând lozinci proariene.

Cu câţiva ani în urmă Ables şi familia lui s-au mutat de la Chicago în comunitatea din nord-vestul extrem al Montanei. Zona se întinde în apropierea cartierului general al Bisericii Rezistenţei Ariene Albe şi Creştine, considerată una din cele mai mari şi active organizaţii supremaţiste din SUA. O delegaţie a grupării a împărţit ieri pamflete subversive la baricada aflată la baza

Muntelui Paradise.

Anterior, Ables a negat că ar fi existat vreo legătură între el şi Biserica Rezistenţei Ariene.

Ables, care a împlinit recent 41 de ani, a devenit, dintr-un extremist rasist şi religios, un erou printre localnici. Aceştia îl sprijină, aducându-i poşta şi diverse articole de băcănie sus, la cabana care nu are nici curent electric, nici telefon.

Vecinii îl descriu pe Ables ca pe o persoană mândră şi plină de încredere în sine, care, înaintea încercuirii, mergea la pescuit cu copiii localnicilor.

„Glenn este un om dintr-o bucată” a declarat Deke Belcher, un vecin în vârstă de 77 de ani al inculpatului, afirmând că FBI-ul şi şerifii ar trebui să lase în pace muntele şi locuitorii lui”. A fost provocat”, mai susţinea Belcher.

Biroul

Şeriful Blood intră în cortul de comandă, săltându-şi pălăria dinaintea agentei aflată la primul birou şi prezentându-se. Agenta era genul de persoană care nu vrea să se

lase dusă de nas şi îi răspunse cu o privire dezaprobatoare şi pe un ton sever. Arăta mai mult a agent FBI decât a femeie, ca şi bărbaţii aflaţi prin preajmă care păreau şi ei mai mult agenţi decât bărbaţi. Muntele era populat de două specii diferite, agenţi şi restul lumii. Femeia îşi aţinti o clipă privirea asupra ziarelor pe care le ţinea Blood în braţe, poate căutând vreo armă, alta decât pistolul pe care îl purta şeriful la şold, apoi îl îndrumă către capătul îndepărtat al cortului. Blood îşi săltă din nou pălăria şi o porni într-acolo.

Lucru mare, cortul ăsta pe dinăuntru. Avea un aer sobru şi era scăldat în lumină, agenţii ţăcăneau la tastaturile calculatoarelor, iar în aer plutea un zumzăit pricinuit de diferitele voci care vorbeau la telefon, în radio-uri şi unele cu altele, toate în acelaţi timp. Principala atracţie era chiar în mijloc: ditamai peretele de sticlă sau plastic transparent, la care te puteai uita şi din faţă, şi din spate şi care era cumva luminat pe dinăuntru. Un agent cu ochelari cu ramă neagră desena pe el cu un soi de creion, completând diagrama complicată, în culori, a vârfului muntelui şi a întregii

proprietăţi a lui Ables. Reprezentarea conţinea distanţe, înălţimi şi tot restul. Categoric altceva decât hărţile desenate cu un băţ în ţărână. Lui Blood i se păru că se află în camera de comandă a unui submarin ce se îndreaptă către inamic.

Din biroul delimitat de pânză aflat în partea din spate a cortului se auzeau voci. Una dintre ele era enervată. Blood se opri şi se gândi dacă să intre sau nu şi, cum nu exista niciun loc solid în care să poată ciocăni, dădu la o parte draperiile din pânză groasă şi pătrunse înăuntru.

Vocea care se ambala din ce în ce mai tare era a lui Perkins. Blood nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Tocmai spunea:

— Eu sunt acolo sus cu douăzeci de ziarişti şi fără niciun fel de escortă, şi el apare din senin, alergând după un Jeep plin cu neonazişti! Îţi dai seama cum m-am simţit? Neplăcut e puţin spus. Fagin încalcă regulile jocului şi asta nu-mi place deloc.

Banish era aşezat la birou, iar Perkins stătea cu spatele la Blood. Niciunul nu observase intrarea lui Blood, aşa că acesta mai făcu un pas. Pe birou se aflau o veioză cu neon şi braţ curbat, aplecată ca o pasăre

de pradă asupra grămezilor de hârtii, erau un telefon şi un walkie-talkie înfipt în încărcătorul de acumulatori. Firele de alimentare se târau pe podea până la pânza de despărţire. O canadiană, o pereche de cizme şi o cană cu apă erau aşezate pe un suport scund de lemn, în colţul umbrit din spate.

— A făcut ceea ce avea de făcut, răspunse Banish.

Perkins era în picioare între două scaune pliante metalice, înghesuite în spaţiul strâmt din faţa biroului.

— În primul rând, sunt tare curios să ştiu cum au ajuns sus. Presa a avut parte de un spectacol pe care nu-l va uita uşor. Eu stau acolo vânzându-le mâzgâlicilor gogoşile tale şi deodată mă trezesc cu Jeep-ul acela oprit şi cu şerifii care mişună peste tot. Bineînţeles, fotograful de la Associated Press a început să ţăcăne. Am rămas ca viţelul la poarta nouă, pentru că habar n-aveam ce se întâmplă. Cinci mucoşi cu svastici pe faţă şi puşti semiautomate, mai spune ceva, dacă poţi. M-am simţit de-a dreptul umilit, încheie Perkins, împungând aerul dinaintea lui cu un deget.

Banish nu părea îngrijorat. Dimpotrivă, dădea chiar impresia că incidentul îl plictiseşte.

— Cu cât sunt ei mai nebuni, cu atât suntem noi mai cuminţi, rosti. Altceva?

Perkins rămase acolo, dinaintea lui Banish, în mod evident scos din sărite, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Dintr-un motiv sau altul, luase toată treaba ca un afront personal.

— Nu-ţi dai seama că puştii aceia puteau să ne surprindă şi pe noi? Suntem nişte peşti într-o găleată. Chiar nu poţi să înţelegi atâta lucru? Ne-a lipsit foarte puţin ca lucrurile s-o ia razna.

— Fagin şi-a postat oameni pe vârfurile din jur, răspunse Banish, în continuare mai interesat de hârtiile de pe birou. A fost un incident nefericit, dar pe termen lung vom trage foloase din el şi vom învăţa să ne păzim.

Perkins încuviinţă din cap, deloc convins.

— Asta-i atunci.

Neprimind niciun răspuns, se răsuci în loc, trecând băţos, fără a-i arunca măcar o privire, pe lângă Blood.

Banish închise ochii. Pe şaua nasului, de ambele părţi, îi apăruseră nişte puncte de un roz intens de la ochelarii pentru citit pe care îi aruncase pe vrafurile de rapoarte de pe masă. Nu părea deloc în apele lui. Obrajii, gâtul şi bărbia îi erau pline de peri ţepoşi, albi şi negri, iar lumina aspră a lămpii de birou îi accentua paloarea.

Îşi frecă semnele adânci de pe nas cu degetele, apoi deschise din nou ochii şi îşi puse la loc ochelarii. Luă un teanc de hârtii şi se apucă iarăşi de citit. Blood se apropie de birou.

— Mi-ai adus ziarele? întrebă Banish fără să ridice ochii.

Blood i le puse în faţă.

— Şi o porţie proaspătă de pamflete.

— Altceva?

— Am fost în spatele liniilor inamice, mai devreme. Am numărat maşinile. Sunt nouăzeci şi opt, din opt state diferite, plus una cu placă de înmatriculare de Heaven.

Banish dădu din cap a expediere.

— Avem pe cineva acolo care notează numerele. Altceva?

— Dacă tot mă întrebi, începu Blood, scoţând o bucată de hârtie din buzunar,

ceva care circulă jos şi se pare că iscă destulă gălăgie.

Hârtia era copia unei scrisori.

— Sunt sigur că e scrisul lui, puteţi verifica, reluă. Ables i-a scris pastorului de la Biserica locală a Rezistenţei Ariene, acum doi ani, în iulie. Adică exact înaintea arestării lui. Citeşte. Susţine că agenţii de la Alcool şi Tutun l-au vizitat la cabană şi au încercat să-l forţeze să devină informator.

Banish abia aruncă o privire asupra scrisorii şi o aşează peste celelalte lucruri aduse de şerif, întorcându-se la hârtiile lui.

— Altceva?

Blood îl privi, apoi se uită la scrisoare.

— Crezi că n-are nicio importanţă? întrebă.

— Conduc o operaţiune tactică, nu o investigaţie, răspunse Banish.

Ochii îngustaţi ai lui Blood se deschiseră puţin.

— Chiar aşa, mie mi se pare că aici ceva scârţâie. Râu de tot.

— Nu mă interesează cine, ce i-a făcut. Treaba mea e să-l fac să iasă din cabană.

Blood era pe punctul de a da din umeri, dar Banish ridică privirea şi îl întrebă,

surprinzător:

— Ce părere ai, Rezistenţa Ariană este un motiv de îngrijorare prin aceste locuri?

— De îngrijorare? Nu chiar.

— Atunci ce-ai zice de cinci tineri înarmaţi şi cu svastici pe faţă, pe care autorităţile nu-i intimidează deloc?

Blood pufni dispreţuitor.

— Aiureli, răspunse. Copilării. Strângeri de mână secrete şi tot tacâmul. Iar armele şi undiţele – toată lumea de pe aici le are în maşină. Localnicii cred în general în patru lucruri: familie, proprietate, Dumnezeu şi arme. Nu neapărat în această ordine. Deci, dacă ţi-ai lua o puşcă, nu înseamnă că vrei într-adevăr să împuşti pe cineva cu ea.

— Deci nu are nicio importanţă.

Blood se îndreptă puţin de spate.

— Am ajuns să apăr legea. Nu văd ce nu merită să văd. Nouăzeci şi cinci la sută din toate lucrurile astea nu sunt decât prostii. Trăncăneală. Lucruri pentru care nu poţi aresta pe nimeni.

— Până când nu încalcă litera legii.

Completarea lui Banish îşi atinse ţinta. Blood chibzui puţin la răspuns.

— E ca şi cum ai locui lângă o centrală

nucleară, cred. Te gândeşti mereu la ea, dar până nu explodează, nu prea ai ce face.

Banish încuviinţă din cap puţin scârbit.

— Scrisoarea aceea, o avem şi noi. Ştim şi că Ables s-a desolidarizat de Rezistenţa Ariană Albă. Altceva?

Blood întârzie o clipă răspunsul.

— Nu cred.

Atunci, Banish puse jos teancul de hârtii, iar Blood putu vedea nişte fotografii, portretele de sfârşit de an ale copiilor lui Ables. Banish le ridică şi-şi aţinti privirea asupra lor. Blood îşi închipui că era timpul să iasă. Mai întârzie câteva clipe, dar Banish părea într-adevăr absorbit de imagini. Uitase de prezenţa lui Blood.

Spre ieşirea din cort, trecând pe lângă centrala telefonică, Blood îl văzu pe agentul aşezat în dreptul acesteia spunând ceva în receptor şi umblând la mai multe comutatoare. Femeia de la intrare remarcă şi ea acest lucru, se ridică discret de la biroul ei şi porni către centrală, legitimaţia atârnându-i de cordonul fustei.

— Ce voia? îl întrebă calm pe agent.

— O linie cu exteriorul. Mi-a zis să opresc banda.

Orice s-ar fi petrecut, Blood ajunsese deja la ieşire şi nu mai avea niciun motiv să zăbovească. Afară, după ce se îndepărtă destul de mult, se opri să se gândească la cele văzute. Lângă picior, în ţărână, descoperi un muşuroi de dimensiuni apreciabile. Cu un efort demn de apreciat, furnicile îl înălţaseră dintr-un nisip mai deschis la culoare decât pământul din acel loc. Blood îl nărui cu un bobârnac uşor, din vârful cizmei. Privi furnicile ieşind la suprafaţă şi începând să se rotească frenetic în cercuri, apoi o porni din nou în josul muntelui.

Cincinnati, Ohio

Frank Dewey se uită la telefon de-abia după al treilea apel. Celelalte patru linii aveau deja beculeţele aprinse. Intenţionase să plece mai devreme, pentru a-şi duce băiatul la lecţia de fotbal, dar partenerul lui se afla la Las Vegas, într-o călătorie mai lungă în care îmbina afacerile cu plăcerea, iar biroul era cu susu-n jos. Dewey avea în subordine şaptesprezece angajaţi şi doi colaboratori cu ora, ceea ce însemna mult

pentru o firmă de detectivi din Cincinnati. Afacerile îi mergeau însă foarte bine.

Dewey and Stone Associates se specializase în „investigaţii liniştitoare”. În epoca SIDA şi a anunţurilor din ziare, oamenii erau din ce în ce mai speriaţi. A face curte unei femei ţinea de domeniul trecutului. Clienţii voiau fapte, şi cât mai urgent, iar o verificare de rutină scotea la iveală în multe cazuri lucruri pe care o relaţie de ani de zile le ţinuse ascunse. În câteva zile sau chiar ore, Dewey şi Stone puteau aduna materialul necesar pentru un raport concentrat, de două sau trei pagini, care să cuprindă poziţia socială, starea financiară şi sănătatea unei persoane. Cinci sute de dolari pentru o verificare simplă sau şaptezeci şi cinci pe oră şi pe angajat operativ, pentru o investigaţie-interpretare, însemnau o sumă mică, având în vedere că în schimbul ei erai sigur că relaţia ta nu te va dezamăgi sau că nu se va sfârşi.

De exemplu: o tânără, fiica unui prieten şi asociat al lui Dewey venise la birou în urmă cu două zile, solicitând o verificare de rutină a noului ei prieten, acum, pe biroul lui Frank se aflau două coli de hârtie. Una

era o copie a cazierului din San Francisco al tânărului, care includea două arestări pentru posesie de heroină, în 1989, cu un an şi jumătate înainte ca tipul să se fi mutat în Cincy. Cealaltă era o copie după adresa unei clinici din oraş, care trimisese pentru clarificare nişte probe de sânge la un institut serologic din Philadelphia. Probele erau luate sub codul de Asistenţă Socială al tânărului şi pe un nume fals. Răspunsul urma să fie trimis direct la adresa „numelui fals”, localizată printr-o cutie poştală ce se afla la două blocuri de apartamentul prietenului fetei.

Tânăra era programată pentru sâmbătă dimineaţă, la ora nouă. Situaţia se supunea statisticii lui Dewey: nouăzeci şi cinci la sută din cazuri, dacă sunt suficient de suspicioşi ca să angajeze un detectiv particular, au dreptate în bănuielile lor.

Îşi dădu la o parte manşeta albastră, scrobită, apoi auzi telefonul sunând din nou, apăsă pe buton şi ridică receptorul.

— Dewey and Stone Associates.

— Cu domnul Dewey.

Recunoscu imediat vocea. Îşi luă coatele de pe biroul cu cristal, se lăsă pe spate în

scaun şi îşi puse un picior peste celălalt, trăgându-şi manşeta la loc peste brăţara din aur a ceasului. Clientul aflat la celălalt capăt al firului îl interesa. Fără să-şi dea seama de ce, Dewey se simţea într-un fel înrudit cu individul respectiv, de altfel unul dintre puţinele cazuri de care se mai ocupa personal.

— Domnule Banish. Aţi întârziat două zile. Mi-era teamă să nu se fi întâmplat ceva.

— A apărut ceva neprevăzut.

Tipul cu care vorbea nu întârziase niciodată, nici cu telefoanele lui de două ori pe lună şi nici cu plata. Banii erau transferaţi dintr-un cont al unei bănci din Cincinnati, dar corespondenţa era trimisă la un oficiu de post restant aflat pe undeva, prin mijlocul Montanei.

— Ştiţi ce, domnule Banish – începu Dewey, aplecându-se din nou în faţă pentru a deschide un sertar şi a căuta prin dosare, ar fi cazul să renunţăm la tariful normal. Sunteţi de-al casei, iar treaba nu e grea. Cred că ne-am putea înţelege la o sumă lunară.

— Dacă doriţi, răspunse Banish.

Continuaţi.

În glas i se simţea nerăbdarea, ceea ce era neobişnuit. Acest Banish era un om ciudat. Ceva îi spunea lui Dewey că e vorba de un fost poliţist.

— S-a certat cu amantul ei, continuă Dewey, frunzărind prin dosar. Nu ştim exact ce şi cum s-a întâmplat, dar au rupt-o. S-a întors în barul acela cu pian acum trei seri. A cerut două cântece şi a rămas vreo oră, timp în care o băut două Manhattan-uri. A plecat singură.

— Bun, răspunse Banish.

Rostise cuvântul fără emoţie, dar faptul părea rezonabil având în vedere că se referea la o fostă soţie.

— Problema este că s-a reapucat de fumat. Şi nu cu filtru. S-ar putea ca amândoi să fi investit în relaţia asta mai mult decât am crezut noi. Altceva: se gândeşte serios să renunţe la Condor pentru o maşină mai mică.

— Mai mică? întrebă Banish. Dar Nicole?

Dewey se gândi că nu are rost să o ia pe ocolite.

— Asta voiam să vă spun. Vestea cea

mare este că fiica dumneavoastră se mărită – deschise dosarul de pe birou – tot băiatul ăla de la postul de radio. Nu e prea procopsit.

Luă extrasul din cartea de credit.

— Ceva mai puţin de trei mii pe o carte VISA comandată prin poştă de le Tiffany's din Chicago, pe 25 iulie. A semnat de primire pe douăzeci şi opt.

Dewey aşteptă o clipă răspunsul. Nici măcar el nu putea fi indiferent la sentimentele tipului. Cu desăvârşire străin, Dewey asistase la nenumărate întâlniri ale perechii, încă de la prima, dar, după toate probabilităţile, Banish nu-şi văzuse propria fiică de peste doi ani.

Aşa că detectivul se trezi gândindu-se că avea şi el un cuvânt de spus.

— A cerut-o într-un restaurant. S-a aşezat într-un genunchi şi tot restul. Mesele din jur au aplaudat.

Niciun răspuns.

— Ştiţi ce, domnule Banish, nu vreau să mă bag, pentru că nu e treaba mea, şi pentru că întotdeauna clienţii au dreptate. Întotdeauna. Nu vreau să fac o derogare de la regulă nici măcar în cazul

dumneavoastră. Dar poate-ar trebui să vă întâlniţi cu ei. Sau măcar să le daţi un telefon.

— Asta nu se poate, rosti Banish.

Din nou, Dewey aşteptă câteva momente. Şi Frank Dewey nu era omul care să se simtă stânjenit. Dar, de la fost poliţist la fost poliţist sau de la tată la tată, avea impresia că îl cunoaşte pe omul acesta. Ceva îl mişcase. Se gândi la propriul lui fiu, în vârstă de doisprezece ani, şi la ora de fotbal, şi la toate lucrurile pe care se aştepta să le piardă într-o zi. Se aplecă din nou, uitându-se la ceas. Va ieşi din birou de cum va pune jos receptorul.

— Să vă trimitem aceleaşi materiale ca de obicei? întrebă. Fotografii, înregistrări telefonice, transcrieri?

Vocea lui Banish se auzi după un răstimp destul de lung.

— Doar fotografiile.

Cortul de comandă
PARASIEGE, pag. 35

Prin urmare, este de presupus că agentul Banish a nesocotit în mod voit şi în

cunoştinţă de cauză ordinul Serviciului de Presă.

Încă o dată, capacitatea de a lua decizii şi competenţa agentului Banish s-au dovedit discutabile. A fost ignorat un atac terorist aproape încununat de succes ce avea ca ţintă baza de operaţiuni, în timp ce agenţii suprasolicitaţi, vinovaţi de abateri minore, au fost admonestaţi în mod public şi cât se poate de prompt.

După incidentul extremist de pe muntele alăturat, agentul Banish l-a primit pe şeriful ţinutului pentru o discuţie privată, după care a dat un telefon interurban, care, din ordinul aceluiaşi, nu a fost înregistrat. Este vorba chiar de intervalul de trei minute lipsă din înregistrarea audio, după cum au arătat anchetatorii. Imediat după această discuţie, agentul Banish a părăsit cortul de comandă fără a o informa pe agentul Coyle asupra destinaţiei. Se presupune că s-a retras în rulota personală. Agentul Banish nu a revenit în cortul de comandă timp de mai multe ore.

Baza de operaţiuni

La cină, Blood avea în faţă o farfurie de chiftele cu orez şi stătea la o masă pliantă, aflată lângă băncile lungi, înţesate de şerifii federali ieşiţi din schimb şi agenţii care înfulecau cu lăcomie. Blood se afla mai aproape de şerifi, a căror nemulţumire era evidentă. Ca nişte orăşeni ce erau, păreau, în primul rând, dărâmaţi de cele patru zile petrecute pe munte. Până şi părul tuns scurt părea să li se fi încurcat. Gângăniile sunt numai o parte din lucrurile care-ţi dau mâncărimi la munte, şi chiar Blood se simţea plin de praf. Până acum, se folosise de trusa de noapte pe care o ţinea întotdeauna în portbagajul Bronco-ului său, alături de uneltele de pescuit.

Deci, apăruse şi murdăria, cuibărindu-se în porii unor piei obişnuite cu duşurile regulate ce lipsesc muntenilor care îşi freacă întotdeauna braţele de parcă ar încerca să şi le încălzească. Toate acestea erau agravate de faptul că oamenii aşteptau de atâta vreme cu ochii aţintiţi asupra acelui individ care nu clipea, care nici măcar nu deschidea ochii, a acelui criminal care se afla atât de aproape de ei încât ar fi putut să-l scuipe fără să-şi ia avânt.

Agravate de senzaţia că omul acesta, criminalul acesta, se distrează cu sadism în cabana lui pe seama lor. Era evident pentru oricine că încercuirea era formată din bărbaţi mândri, care luau o jignire în serios. Din bărbaţi pe care nu prea aveai cum să-i duci cu şoalda. De aceea animozitatea lor începea să prindă cheag ca laptele lăsat la prins.

Până şi şefii deveniseră agitaţi. Mai devreme, în aceeaşi zi, Blood era destul de aproape de duba cea neagră pentru a-i auzi pe Banish, Fagin şi pe sunetist discutând asupra strategiilor posibile. Sunetistul sugerase „insinuarea” unui dispozitiv de ascultare în cabană prin coş, dar Banish nu a fost de acord, amintind de cunoştinţele de electronică ale lui Ables. Apoi Fagin insistase asupra unui atac cu gaze toxice, propunere de asemenea respinsă de Banish, care zicea că s-ar putea ca ocupanţii, cabanei să aibă măşti şi – dacă era aşa, şerifii şi agenţii care ar fi încercat să pătrundă înăuntru puteau fi masacraţi. Banish expediase toate propunerile, cu încăpăţânare, iar Fagin şi sunetistul n-au putut să-l convingă.

Era timpul schimbării gărzii, perioada aceea chiar dinaintea amurgului când luna străluceşte mare sus pe cer, în punctul diametral opus soarelui ce apune, şi totul apare într-o lumină ciudată. Aerul începea să pişte, dar era încă destul de umed pentru a întărâta gângăniile. Apăru Kearney, cu o farfurie de tinichea pe care o trânti pe masa lui Blood, aşezându-se dinaintea acestuia, cu spatele la banca şerifilor federali. Bobocul era neobişnuit de tăcut, chiar serios; nu se apucă să trăncănească tihnit ca de obicei şi nici măcar nu-l salută pe şerif. Mesteca ursuz şi concentrat, ca şi când ar fi avut cine ştie ce necazuri. Poate că era indignat de modul cum fusese tratată familia Mellis, la baricadă. Blood reuşi să-l scoată din muţenie doar când izgoni o albină ce i se învârtea în jurul farfuriei.

— Am văzut odată un om murind din cauza înţepăturilor, începu Kearney. La pregătirea elementară. Îşi făcea sectorul, curăţând de uscături nişte copaci, căţărat pe un culegător de cireşe, şi cred că a dat peste un stup, pentru că atunci când a căzut era complet acoperit de albine. Era un roi întreg. Tipul se plesnea peste tot şi alerga,

mi se pare chiar că încerca să strige, îţi închipui, în bâzâitul acela dement. Noi nu ştiam ce să facem. Ne-am repezit la el şi l-am împins cu nişte pari într-un eleşteu care se afla chiar alături, gândindu-ne că are să scape de ele în apă. Degeaba. De atunci, mă gândesc la asta de multe ori. Cum s-o fi simţit acoperit de toate albinele alea înnebunite, galbene şi negre, care-şi înfigeau acele în el una după alta, şi pe urmă el intrând cu ele cu tot în apă. Mă întreb dacă îşi dădea măcar seama ce i se întâmplă. Dacă ştia de ce-l tot îmbrâncim, de ce suntem atât de brutali.

— Urâtă moarte, spuse Blood.

Kearney rămăsese cu ochii aţintiţi asupra unui punct al mesei.

— Înţepat de o mie de ori. N-am mai omorât niciodată o albină de atunci. Ştiu că n-au cum să-ţi poarte pică, dar mi s-a părut ca o răzbunare, zău dacă nu.

— Mâna destinului, vrei să zici.

Kearney abia schiţă o înclinare din cap.

— Şi era un băiat bun, n-a meritat-o. Un puşti slăbănog. Nu i-aş dori aşa ceva nici celui mai mare duşman al meu.

Blood era surprins de registrul sumbru

al gândurilor lui Kearney. Apoi atenţia amândurora fu atrasă de o izbucnire de râsete groase ce venea de pe banca şerifilor. Nu chiar hohote, ci un râs întunecat, râsul acela cu care râzi de altcineva, râsul acela care te face să vrei să auzi mai multe. Poate din curiozitate, aşa cum aprinzi lumina noaptea, când începe să latre un câine. Sau poate, din cauza băieţelului din tine, care vrea să ştie dacă nu cumva de tine se râde. În mod voit, Blood le ignoră comentariile, deşi în acelaşi timp îi urmărea.

— Omul e incompetent, îl auzi spunând pe unul din ei, în spatele lui Kearney.

— Cred că-i sărit de pe fix. Habar n-are ce face.

— Trage de timp, atâta tot.

— Am auzit că a dat-o rău în bară la ultima negociere.

Blood îl văzu pe Kearney îmbăţoşându-se de cealaltă parte a mesei. Umerii bobocului se ridicară, iar din gură începură să-i iasă rotocoale de abur. Blood îl privi în ochi, Kearney avu o licărire de răspuns, apoi amândoi rămaseră uitându-se unul la altul şi ascultând fără a-şi mai face probleme.

— Cum adică? întrebă un altul.

— Adică s-a lăsat cu morţi. Cu ostatici morţi. A dus de râpă tot.

— Fugi de-aici.

Apoi, ceva ce Blood nu auzi. După care:

— Cică bea.

— Aiurea.

— Staţi puţin, asta nu-i adevărat, spuse o voce nouă, indignată. Am văzut azi cum le-a luat berea la doi poliţişti din Huddleston.

Ochii lui Kearney începură să scapere.

— Şi probabil după aceea s-a dus cu ea în biroul lui privat.

— Porcul.

— Egoistul dracului.

Kearney puse jos furculiţa. Îşi aşează palmele pe masă şi se sprijini în ele, ca şi cum ar fi vrut să se ridice. Blood fu în picioare doar cu o secundă înaintea lui şi îl apucă de încheietura mâinii.

— Lasă, îi spuse. Nu-i treaba ta.

Doar câţiva şerifi vorbeau. Ascultau cu toţii, dar cei mai mulţi probabil numai fiindcă n-aveau încotro, pentru că se aflau pe aceeaşi bancă şi nu pentru că le plăcea să trăncănească sau pentru că erau interesaţi. Unul dintre vorbitori părea a conduce discuţia, iar Blood îl descoperi

lăsat pe spate, întreţinându-şi cercul de amici. Şeriful privi în jur şi îl descoperi şi pe Perkins, stând la o oarecare depărtare, dar în mod sigur auzind ce se spune, fără a se preface ocupat cu ceva, neostenindu-se nici măcar să mişte un deget.

Kearney se făcuse roşu la faţă. Ce auzea i se părea mai mult decât o lipsă de respect strigătoare la cer, mai mult decât o ofensă directă.

— Cică nu puteau să-l bage la răcoare, şi-atunci l-au expediat la dracu-n praznic, într-un oraş din preerie, unde n-are cum să facă rău nimănui. L-au înmormântat, nenorocitul.

— Şi-atunci ce dracu' caută-n ciorba noastră?

— Tare-aş vrea să ştiu şi eu. Să mă ia dracu' dacă ştiu.

Încă o voce nouă, neîncrezătoare:

— Şi tu de unde ai aflat toată treaba?

Îl acoperi însă altcineva:

— Ăsta ar putea oricând să…

— Şi asta nu-i tot. A stat o vreme în nu ştiu ce spital. Dar nu într-un spital obişnuit.

Cu ochi arzători, Kearney privea în gol, drept prin Blood.

Se auziră câteva reacţii. Apoi, o altă voce:

— Ce dracu’ vrei să zici?

— Vreau să zic să tipului îi lipseşte o doagă, e sandilău…

Kearney ţâşni în picioare. Înainte ca Blood să-l poată opri, se întoarse, încălecă spătarul băncii, iar acum se afla cu faţa la cele două rânduri de şerifi federali. Se ridică şi Blood, în spatele lui.

— Cine a spus asta? întrebă Kearney. Îşi încleştase pumnii.

Şerifii tăcură cu toţii şi întoarseră capul. Nimeni nu răspunse, dar Kearney îşi dăduse probabil seama care este autorul replicii după rânjetul strâmb.

— Ridică-te, îi spuse.

Şeriful continuă să rânjească în primul moment, privindu-şi tovarăşii. Însă nimeni nu-i întoarse rânjetul. Cei mai mulţi rămăseseră cu ochii aţintiţi asupra lui Kearney. Apoi, şeriful se îndreptă de spate, ridicându-şi bărbia şi susţinându-i privirea, dar tot nu zise nimic.

— Ridică-te, repetă Kearney.

Blood îşi dădu seama că acesta tremura, însă nu de frică. Nu-l mai văzuse niciodată

aşa. Un puşti nepăsător şi lipsit de griji. Clădit ca un jucător de baseball, înalt, umerii abia îi încăpeau în uniforma de poliţie – lucru pe care îl vedea acum şi şeriful federal.

Blood îşi întoarse privirea spre Perkins. Acesta se prefăcea că nu ştie ce se întâmplă. Şi Fagin apăruse în zonă, dintr-o parte, şi privea scena cu interes.

Şeriful ridică din umeri, uitându-se în sus, la Kearney.

— Ce te-a apucat?

— Ridică-te, rosti Kearney.

Atunci, omul se ridică. Nu avea de ales. Rânjea, încercând să ia totul cât mai în glumă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, aproape batjocoritor. Numai masa şerifilor îi mai despărţea acum. Ce te-a apucat?

Cei aşezaţi în apropierea lui se traseră câte puţin la o parte, pentru a vedea mai bine ce va urma, dar şi pentru a se pune la adăpost. Niciunul nu intenţiona să se bage. Şeriful îşi dădu seama de asta şi privi în jur.

— Unde te crezi? îl întrebă pe Kearney.

— Eşti un mincinos, rosti acesta.

— Brian, spuse Blood, în spatele lui.

— Şi ce te doare pe tine care agent bea şi care nu? continuă şeriful. Ce, ai de gând să le iei carnetul de conducere? Vezi-ţi de intersecţia voastră prăpădită.

Vălătucii de abur care ieşeau din gura lui Kearney i se răsuceau în jurul capului. Vocea îi era complet schimbată.

— Retrage-ţi cuvintele, sau le scot eu de la tine.

Şeriful căută sprijinul tovarăşilor lui.

— Ce tot zice mârlanul ăsta?

Cu o iuţeală ieşită din comun, Kearney sări pe masă spre şerif. Ceilalţi ţâşniră în picioare, dar nimeni nu se băgă. Kearney îl înhăţă de pieptul uniformei şi, cu o mişcare brutală, îl propulsă în masa următoare, la care agenţii FBI se dădură iute la o parte. Blood ocoli precipitat masa la care stătuse, urmându-i pe cei doi.

Kearney rămăsese aplecat asupra şerifului, care era cu spatele lipit de masă.

— Retractează, repetă, respirând anevoie.

Blood îl văzu pe şerif întinzând mâna după o sticlă grea de ketchup. Se repezi să-i despartă, dar înainte de a ajunge, Fagin se afla deja între cei doi.

Negrul îl dădu pe Kearney la o parte cu dosul mâinii, pentru a-i permite şerifului său să se ridice. Sticla rămase pe masă.

— Şi mie-mi place o repriză de cafteală la fel de mult ca şi vouă, declară Fagin. Dar nu aici şi nu acum.

— Domnule, vă… începu şeriful.

Fagin i-o reteză.

— Cina s-a terminat. Toată lumea, rupeţi rândurile. Schimbul de noapte, adunarea la cortul de comandă, urgent.

Kearney porni cu paşi grăbiţi, îndepărtându-se. Fagin se întoarse şi privi după el. Apoi îşi dădu seama de prezenţa lui Blood, care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Ce mă-sa i-a apucat? întrebă.

Blood îl privi însă în ochi şi îşi dădu seama că ştie.

Cortul de comandă

După o vreme, când Brian Kearney îşi dădu seama unde se află, lămpile şi soarele crepuscular îşi proiectau împreună luminile asupra platoului, iar el stătea în faţa cortului de comandă. Credea că a ajuns aici

din întâmplare, dar, odată ajuns, îşi dădu seama că asta intenţionase. Voia să-l prevină cumva pe agentul Banish. Să-i spună că pe seama lui se răspândesc minciuni. Dar, acum, în faţa cortului îşi dădu seama că nu avea ce să-i zică. Ceea ce îl făcu să se simtă şi mai rău. Privi în jur, la platoul luminat, şi se întrebă la ce bun ceea ce făcuse. Se simţea smic şi neajutorat. Chiar în clipa aceea, agentul Banish răsări în faţa lui, ieşind din cort.

Purta o jachetă FBI albastră şi avea în mână un radio. Îl privi pe Brian ciudat, ca şi când nu-şi dădea seama de unde apăruse acesta, sau de parcă i-ar fi întrerupt şirul gândurilor.

— Ce este? îl întrebă.

Brian nu putu nici măcar să scuture din cap. Rămase acolo, studiindu-i agentului Banish faţa, căutând imperfecţiunile. Banish avea chipul adânc brăzdat de riduri şi umbrit de cearcăne vinete sub ochi, iar buzele îi erau crăpate. Gulerul cămăşii îi era pleoştit şi boţit, iar el arăta palid, chiar îmbătrânit. Dar bărbia şi obrajii îi erau proaspăt raşi, iar ochii păreau limpezi. Vru să mai spună ceva, pentru că Brian,

paralizat, nu putea scoate un cuvânt, dar, apoi, ca o pisică ce aude un scârţâit în perete, deveni distrat, începu să-şi rotească privirea peste platou.

Brian privi şi el. Ochii îi căzură pe agenţii din apropiere, care îşi apăsau cu palma o ureche şi se agitau, reacţionând la ceva. Oamenii începeau să se răspândească pe platoul mohorât. Se auziră câteva voci ridicate.

Agentul Banish îşi deschise radio-ul.

— Fagin, rosti în el.

După o clipă, vocea lui Fagin pârâi în difuzor:

— Mişcări de trupe.

Agentul Banish strânse din buze.

— Telefonul?

— Nu. La sud-est de obiectiv. Evadaţi. Trei persoane.

— S-ar putea să fie complici, răspunse Banish. Ieşiţi-le în întâmpinare şi aduceţi-i jos separat, fără să-i bruscaţi.

Închise radio-ul şi porni cu paşi alerţi de-a curmezişul platoului. Brian rămase locului doar până ce Banish dispăru păşind întins în penumbra dintre două reflectoare, apoi se îndreptă grăbit către Jeep pentru a se

întoarce la postul său cât mai repede.

Lucrurile începuseră în fine să se mişte şi Brian îşi dădea seama că agentul Banish e deplin stăpân pe situaţie.

Vehiculul de sunet

Perkins era deja în dubă când sosi Banish. Sunetistul stătea în faţa panoului cu monitoare. Banish urcă. Îşi simţea sângele pulsând din nou în tâmple.

Pe ecranul ce înfăţişa perspectiva dinspre vest asupra cabanei, în lumina strălucitoare, artificială, o echipă de şerifi percheziţionau sumar trei oameni întinşi pe burtă, pe pământ.

— Soţii Newland şi Charles Mellis, explică Perkins.

— Au fugit sau li s-a dat drumul?

Sunetistul ridică din umeri.

— Au ieşit pur şi simplu.

Banish rămase cu ochii pe monitor încă vreo câteva momente.

— Despărţiţi-i, îi spuse lui Perkins. Luaţi-i la întrebări înainte de a le da de mâncare. Citiţi-le drepturile, pe urmă înregistraţi totul pe bandă. Urmăreşte ce se întâmplă şi

pe urmă caută-mă. Vreau observaţii şi impresii. Apoi, chemi Procuratura. Să li se ia declaraţii şi ce mai trebuie făcut.

Perkins dădu din cap, înregistrând ordinele.

— Stai puţin, îl întrerupse, nu avem decât două corturi disponibile.

Banish se încruntă.

— Nu-i nimic. Goliţi rulota mea de efecte personale. Duceţi-l pe Mellis acolo şi puneţi doi şerifi de pază, tot timpul.

Apoi îşi ridică radio-ul.

— Fagin. Ceva nou?

Vocea acestuia se auzi de pe vârful muntelui:

— Nimic.

Banish dădu din cap.

— Rămâneţi cu ochii pe cabană, rosti.

Vehiculul de sunet

Perkins îl aştepta pe Banish lângă dubă. Firul alb îi atârna acum de-a lungul reverului. Fuma o ţigară. Banish nu-l mai simţise mirosind a tutun până acum. Înainte ca vreunul din ei să spună ceva, se auzi un uruit. Un elicopter UH-1 al Gărzii Naţionale

se înălţă pe cerul serii şi începu să se rotească în cerc. Se ridicase praful, iar platoul se zguduia. Când se va întoarce în birou Banish avea să găsească din nou jumătate din hârtii răspândite pe jos.

Oftând, Perkins dădu drumul fumului pe un colţ al gurii.

— Declaraţiile soţilor Newland sunt concordante, începu. I-am plimbat de la cap la coadă şi-apoi prin toată povestea, nicio nepotrivire. Au fost ţinuţi într-o cameră, lângă uşa din dos, li se dădea o raţie de pâine, fructe şi apă de două ori pe zi, însă habar n-aveau ce se întâmplă în restul casei. Ables i-a izolat intenţionat. Zic că au auzit muzica şi vocea din difuzor, dar nu ştiu cum a reacţionat el. Copilul plângea uneori, dar, când le aducea mâncarea, doamna Mellis nu le spunea niciodată nimic.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Spun că Ables a apărut din senin, cu Charles Mellis, şi le-a spus la toţi trei să-şi ia lucrurile şi să plece.

— Dar soţia lui Mellis?

— Nu ştiu de ce nu i-a dat drumul şi ei. Soţii Newland zic că nu ştiu despre Mellis decât că era în relaţii foarte strânse cu

Ables. Dar după schimbul de focuri n-au mai ieşit din camera aceea, iar toţi ceilalţi se aflau în partea din faţă a cabanei.

Banish încuviinţă din cap.

— Şi Mellis ce zice?

Perkins trase din nou adânc din ţigară, apoi dădu fumul afară.

— A recunoscut din prima clipă că a participat la schimbul de focuri. L-am luat din scurt, dar s-a apucat să bată câmpii. Susţine că Ables îşi pierde controlul. Că nu mai gândeşte limpede, că vorbeşte singur, că umblă prin casă-n lung şi-n lat. Pe urmă s-a întâmplat un lucru caraghios. Mellis şi-a dat seama că nu sunt Watson şi a amuţit. Zice că are ceva important de spus, dar nu vrea să vorbească decât cu comandantul.

Banish scutură din cap.

— N-am scos de la el decât că poate să iasă cu vărsare de sânge. Nici eu nu ştiu dacă-l cred. Din câte mi-am dat seama, vorbeşte serios, cel puţin atunci când spune că nu are ce discuta cu altcineva. În orice caz, pare nerăbdător.

— Sub nicio formă, răspunse Banish. Negociatorul nu se întâlneşte niciodată cu ostaticii.

— Trebuie să facem ceva, insistă Perkins. Toţi oamenii sunt din ce în ce mai agitaţi. Poate-ar trebui să vezi măcar caseta video.

— Şi el cum este? schimbă vorba Banish.

Perkins îşi răsuci gâtul în gulerul cămăşii.

— Cred că Fagin l-a cam speriat. Dar asta trece, şi acum e cât se poate de vorbăreţ. Ca unul care are o groază de poveşti. Aşa, ca tipii care cred că le ştiu pe toate.

Banish se încruntă şi scutură iar din cap, când din depărtare se auzi răpăit de arme. Amândoi îşi întoarseră iute privirile către vârful muntelui, care nu se vedea din locul în care se găseau. Urmară câteva mesaje întretăiate.

Perkins îşi aruncă ţigara şi îşi înfundă din nou casca în ureche. Banish îşi porni radio-ul.

— Fagin.

Glasul acestuia răsună tare, precipitat.

— Trag în reflectoare.

Câteva mesaje se întretăiară în radio, apoi se auzi un zgomot de sticlă spartă, acoperit de vocea lui Fagin.

— Prin deschizăturile din pereţi, fi-le-ar mama lor a dracu’!

Banish dădu din cap, satisfăcut.

— Bun, răspunse. Facem cunoştinţă. Opriţi focul şi rămâneţi la adăpost.

Tăcere.

— N-am înţeles ultima parte, se auzi vocea lui Fagin.

— Ba ai înţeles. Opriţi focul şi rămâneţi la adăpost. Copiii sunt tot acolo. Când se opresc, vă retrageţi, apoi reparaţi reflectoarele urgent.

Din nou împuşcături, ricoşeuri şi zgomot de ceva care se sparge.

— Mama voastră de porci, scuipă Fagin, înăbuşit.

Banish închise radioul. Perkins avea ochii larg deschişi şi se îndreptase de spate în hainele lui largi.

— Au muşcat.

Banish nu schiţă niciun gest.

— Du-te la sunetist, rosti. Spune-i să pună telefonul să sune din nou.

Perkins dădu din cap.

— Crezi că Ables şi-a pierdut controlul?

Alte mesaje întretăiate, în depărtare. Banish privi spre vârful muntelui.

— Nu. Nu cred.

Baza de operaţiuni

Brian trase Jeep-ul în faţa corturilor şi sări din el. Din privirea doamnei şi a domnului Mellis, îşi putea da seama că strălucirea bazei de operaţiuni – corturile, vehiculele, echipamentul – îi copleşea. Ceea ce îl făcu şi pe el să vadă totul cu alţi ochi şi fu cuprins de un nou val de entuziasm. FBI-ul în Huddleston. Iar el, băgat până-n gât în toată treaba, tratând cu agenţi, cunoscându-i şi spunându-i-se pe nume.

O ajută pe doamna Mellis să coboare din Jeep şi îi conduse pe amândoi către ultimul cort din dreapta, care se afla în apropierea gardului cu lanţuri şi a lungului şir de vehicule auxiliare. La jumătatea drumului, soţii încetiniră pasul, privind în sus şi apoi ferindu-şi ochii când un reflector începu să măture platoul, de sus, în timp ce un elicopter imens uruia deasupra capetelor lor.

Domnul Mellis îşi ştergea palmele bătătorite de coapse. Bătrânii avuseseră destul de aşteptat. Brian le spuse că fiul lor

se afla în continuare sub arest, dar a cerut să-i vadă, iar autorităţile federale au fost de acord. Cei doi dădeau mereu din cap, prea recunoscători pentru a mai căuta nod în papură. În acele momente, s-ar fi mulţumit cu orice li s-ar fi oferit.

Din cort ieşiră trei persoane, doi şerifi înalţi care îl flancau pe Charles Mellis. Acesta era un mălai mare, cu barbă stufoasă şi cu cizme de dimensiuni impresionante. La glezne şi la încheieturile mâinilor avea cătuşe. Brian le spuse părinţilor să rămână pe loc, apoi se trase într-o parte. Şerifii îşi conduseră prizonierul cam până la jumătatea drumului, apoi se opriră şi-i scoaseră ambele rânduri de cătuşe. Brian se gândi că era un gest într-adevăr frumos.

Charles Mellis parcurse în fugă ultimii paşi care-l despărţeau de maică-sa, repezindu-se în braţele acesteia. Bătrâna îşi puse mâinile în jurul mijlocului lui, fără însă a-l putea cuprinde. Plângea şi-i repeta mereu numele „Charlie, Charlie”, în timp ce domnul Mellis, şi el un tip de o statură impresionantă, zâmbea, îşi bătea fiul pe spate şi chiar, i se păru lui Brian, îşi ştergea ochii.

Mama se dădu un pas înapoi pentru a-şi vedea mai bine fiul, probabil pentru a se asigura că e sănătos, iar în clipa următoare acesta scutura mâna tatălui lui şi o strângea din nou pe bătrână în braţe, cu cătuşele atârnându-i de încheietură. Stând acolo şi urmărind toată scena, Brian simţi un val cald de satisfacţie, pe care evident nu făcuse nimic să-l merite.

Se mai dădu doi paşi înapoi, pentru a oferi celor trei un surplus de intimitate, şi văzu doi bărbaţi ce urmăreau scena din umbra unui camion mare, aflat într-o parte. Brian recunoscu pe loc pe cel mai înalt cu braţele încrucişate, era agentul Banish, şi fu surprins de faptul că şi acesta urmărea scena, chiar mai surprins decât fusese atunci când venise la baricadă ordinul de a-i lăsa să treacă pe domnul şi pe doamna Mellis. Brian se apropie de cei doi bărbaţi prin umbra de la piciorul unui reflector. Văzu că celălalt, care privea şi el scena lipsit de expresie, era agentul Perkins.

Probabil prea marcat de moment, Brian se gândi că ar fi cazul să-i mulţumească agentului Banish pentru dispoziţia dată.

— Aţi făcut un lucru bun, îi spuse.

Agentul Banish nu reacţionă în niciun fel. Nu răspunse şi nici măcar nu dădu vreun semn că auzise. În schimb, întoarse capul către agentul Perkins, rostind ceva cu care Brian nu avea nicio legătură.

— O să stau de vorbă cu el, glăsui aproape cu regret.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Rulota

Banish le spuse celor doi şerifi să aştepte afară şi întră în fosta lui rulotă, urmându-l pe Perkins. Charles Mellis era aşezat, fără cătuşe, în spatele măsuţei de lemn, bătând darabana cu degetele lui groase pe tăblia scrijelită. Era ditamai omul şi avea un aer nerăbdător, ca un câine. Barba lui neagră cu nuanţe roşiatice era încâlcită şi îi atârna de perciuni, lipindu-se de maxilar ca şi cum ar fi fost falsă, în contrast cu tenul lui alb, pistruiat, de copil.

Avea ochii negri şi privirea precaută. Probabil îl compara pe Banish cu Watson-ul pe care şi-l imaginase. Un copil mare şi murdar. Mişca din buzele umede şi încreţite, iar încheieturile degetelor îi erau

de mărimea unor nuci.

Banish aruncă o privire patului cu care nu avusese noroc. Probabil că picioarele lui Mellis aveau să atârne dincolo de marginea lui ca nişte limbi de câine.

Banish se postă dinaintea tânărului, în picioare.

— Agent special Bob Watson, rosti.

Mellis suspină, uşurat. Îi recunoscu vocea. Dădu din cap.

— Domnule Mellis, drepturile dumitale, aşa cum ţi le-am explicat, sunt încă valabile, interveni Perkins.

— E nebun, explodă Mellis. A depăşit orice limită. E violent.

— Ştim că e violent, spuse Banish. Vrei să zici, violent cu familia lui?

— Asta îl paşte, încuviinţă din cap Mellis. În mod sigur. Şi s-a întâmplat ceva cu el, nu-l mai recunoşti, ţi se face frică.

— Dar toţi ceilalţi sunt sănătoşi. Copiii?

— Până acum, încuviinţă din nou din cap Mellis.

— Aveţi tot ce vă trebuie? Mâncare, apă?

— Pentru moment. Glenn este un luptător. Dar umblă de colo-colo ca un apucat şi perorează, de nu-ţi vine să crezi.

Mellis îi susţinea privirea lui Banish, clipind rar. Îşi pusese braţele pe masă şi le ridica pentru a-şi sublinia cuvintele, înclinând energic bărbia păroasă din când în când, în încercarea de a fi convingător. Părea peste măsură de sincer şi de cinstit, cum sunt, de obicei, oamenii singuratici atunci când ajung în faţa unui complet de judecată, ca martori.

— Am să-ţi pun nişte întrebări directe acum, domnule Mellis, continuă Banish. Cam câte arme de foc are domnul Ables în cabană?

Mellis se umflă ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele, apoi mătură masa cu un gest teatral.

— Niciun ştiu să vă zic câte, expiră în cele din urmă.

Banish dădu din cap, încurajator.

— Şi de ce nu foloseşte telefonul pe care i l-am pus la dispoziţie?

— N-are încredere în voi. Zice că e un ochitor afară, care abia aşteaptă să-i înfigă un glonţ în spate. Zice că dacă m-aş duce eu să-l iau, mi-ar înfige şi mie un glonţ în spate. Şi mai zice că e otravă, un gaz sau nu ştiu ce în partea cu care vorbeşte.

— Ne ascultă transmisiile?

Mellis expiră din nou uşurat, mulţumit de întrebare. E mai uşor să trădezi pe cineva cu o aplecare din cap.

— Are o mulţime de aparate, ştie toate frecvenţele Guvernului.

Ochii lui Banish nu se clintiră de pe faţa lui Mellis, antrenaţi să nu reacţioneze.

— Dar soţia dumitale, domnule Mellis?

— Shelley nu putea să lase copiii de izbelişte. Margie nu se prea simte bine zilele astea, o chinuie cancerul, şi sunt sigur că Shelley n-ar lăsa-o în starea asta. Dar şi Margie e încăpăţânată. Zice că s-a săturat de spitale.

— De ce ne-ai spus tot ce ne-ai spus, domnule Mellis? Ce speri să obţii de la noi?

În replică, Mellis se îndreptă de spate.

— Nimic pentru mine însumi. Eu n-am tras în nimeni, acolo, sus. Nu, până nu am fost atacat.

— Şi cum de v-a dat drumul, atunci?

Mellis scutură din cap.

— Până la urmă, s-a ajuns până acolo că eu i-am zis să mă lase să plec – aţi priceput cum s-a întâmplat? – şi el a zis că da. A zis că le dă drumul soţilor Newland pentru că

nu sunt buni de nimic şi-atunci l-am întrebat dacă pot să plec şi eu. Să ştiţi că nu sunt un trădător. Nu sunt, pe cuvântul meu că nu – mişcă din cap în sus şi-n jos energic – şi nici n-am rupt-o cu Glenn. Nu vreau să-l lovesc pe la spate. Dar şi-a luat şi copiii cu el, acolo, cu toate puştile alea, şi nici nu cred că mai judecă cum trebuie.

Îşi muta pe rând privirea de la Banish la Perkins.

— Aşa că m-am gândit că poate aş putea să-i pledez cauza aici, jos. Sigur, nu i-am spus c-am să încerc. S-ar fi împotrivit şi probabil m-ar fi împuşcat cu prima ocazie. Dar totuşi, când mă gândesc la feţişoarele copiilor… Sunt cu toţii familia mea şi vreau să mă comport faţă de ei cum trebuie. Nu de alta, dar ştiu ce ne aşteaptă, lucruri neplăcute şi periculoase. Pentru că Glenn nu va ceda. Acum îmi dau seama că nu va ceda orice i s-ar oferi, el aşteaptă ori gloria, ori moartea, cu toate că nu vrea cu adevărat să facă vreun rău cuiva. Vă garantez că nu vrea. Îl cunosc pe omul ăsta de ani de zile. Dar voi îl puneţi cu spatele la zid. Ca bărbat şi ca tată – şi voi îi amintiţi mereu că e şi una, şi alta – nu are de ales, trebuie să facă

lucruri pe care nu doreşte cu adevărat să le facă. Nimeni nu poate să tragă o linie în ţărână în faţa lui Glenn Ables. El are s-o calce şi are să se repeadă drept la gâtul tău. De asta mă aflu acum aici şi mă rog de voi şi vă spun „până aici” – pentru copii, pentru Margie, pentru nevastă-mea, câteva vieţi care pentru voi poate nu înseamnă prea mare lucru, dar pentru mine da, chiar foarte mult. N-aţi putea pur şi simplu să renunţaţi la acuzaţii? Tot ce-şi doreşte e să fie lăsat în pace acolo, sus. Tot ce-şi doreşte e pământul şi familia lui. Dacă aţi putea să renunţaţi la acuzaţii, înainte de a fi prea târziu, şi să plecaţi…

Ochii i se umeziră. Părea că vrea să se ridice în picioare, dar n-o făcu, din precauţie sau poate doar din politeţe. Perii răzleţi din jurul gurii erau plini de bobiţe de salivă.

— Asta voiai să-mi zici? întrebă Banish.

Mellis îşi înclină capul o singură dată.

— Da.

Banish se întoarse în loc, intenţionând să plece. Perkins îl urmă şi amândoi ajunseseră la uşă când Mellis spuse:

— Staţi. Rostise cuvântul fără a se ridica

în picioare, fără niciun pic de grabă. Aproape cu tristeţe. Bine.

Banish şi Perkins se întoarseră. Mellis îl privi lung pe acesta din urmă, apoi se uită în altă parte. Banish se întoarse către Perkins. Dădu din cap. Perkins se încruntă şi îşi aţinti pentru o clipă ochii în podeaua rulotei, zâmbind amar, după care coborî.

Banish se apropie de Mellis.

— Cioroiul acela de sus, şuşoti acesta. Ăla mare şi urât. M-a pocnit cu patul puştii în burtă, după ce am ieşit din cabană. Ridicasem mâinile, eram ascultător, făceam tot ce trebuia să fac.

— Şi? întrebă Banish.

— Ţineţi-l la distanţă de mine. Vorbesc serios.

— Acum ne ameninţi, domnule Mellis?

— Nu, domnule. Doar v-am zis. M-am gândit că poate vă interesează. Dar nu asta voiam să vă spun. Trebuie să înţelegeţi de ce m-am hotărât să vorbesc, în primul rând. Fiindcă lucrurile au ajuns deja prea departe, iar eu văd în ce stare au putut să aducă un om.

Îl privea pe Banish, de pe scaun.

— Încerc să previn ceva rău, aşa că am

să colaborez cu dumneavoastră. Dar vreau să vă asumaţi decizia, pentru ca lui Glenn să-i fie mai uşor când se va termina toată povestea.

— Să ne întoarcem la ce voiai să-mi spui, îl întrerupse Banish.

— Sunt om de cuvânt şi cred că şi dumneavoastră sunteţi, şi ceea ce zic, zic cu bună credinţă. Nu-mi pasă de mine. Vă rog… n-aţi putea să consideraţi că ceea ce vă spun eu vine din gura lui Glenn, şi nu dintr-a mea, şi să vă amintiţi de asta mai târziu?

— Trebuie să-mi spui despre ce este vorba mai întâi, domnule Mellis, răspunse Banish răbdător.

— O mină scoţiană. O bombă. A minat muntele.

Banish simţi cum îi fuge tot sângele din obraji. Cu tot antrenamentul, începu să i se învârtă capul.

— Unde? rosti, cât de clar putea.

— Lângă cabană. E numai una.

— Unde?

— Vreau să ştiţi că sunt de bună credinţă…

— Unde? întrebă Banish, apăsat.

Mellis făcu un semn cu capul, peste propriul umăr.

— Sus, lângă cabană. Nu am cum să vă descriu locul, dar pot să vă duc până la ea…

Banish se întinse peste masă şi îl apucă pe băieţoi de gulerul flanelei.

— Spune-mi exact unde.

Mellis părea speriat.

— Nu am niciun semn. E numai pădure acolo. Lângă o buturugă şi un copac căzut. E camuflată.

— Detonează la comandă?

— Nu, are, doar un fir-capcană.

— Între cabană şi reflectoare?

— Bineînţeles, dădu din cap Mellis, clipind.

Banish îi dădu drumul şi se îndepărtă cu doi paşi. O mină scoţiană. Se gândea la toţi oamenii de pe munte.

Baza de operaţiuni în lumina unui arc voltaic, Fagin îşi privea oamenii care îl îmbrăcau pe Banish într-o U L – uniformă de luptă, compusă din pantaloni negri, vestă şi cască antiglonţ. Şerifii îi dădură lui Banish un pistol calibru 9 mm şi îl puseră să semneze pentru el.

— E o idioţenie, începu Fagin.

Îi privi pe ceilalţi agenţi şi şerifi din jur, printre care şi omniprezentul Perkins, apoi îşi mută ochii într-o parte, unde era echipat într-o uniformă neagră, de acelaşi fel cu a lui Banish, dobitocul acela de Mellis.

— Idee mai tâmpită n-am văzut, reluă, să pleci după el aşa, prin pădure.

— Peste tot sunt oamenii noştri, răspunse Banish, trăgându-şi mânuşile. Mellis e neînarmat, Eu am să fiu cu ochii pe el, iar şerifii tăi au să fie cu ochii pe noi, din copaci.

— Pe dracu'. Vin şi eu.

Banish scutură din cap.

— Nu prea îi placi.

— *Eu* nu îi plac? Nu îi *plac!* Da' ce mama dracului crezi că fac eu aici, mă ţin de politeţuri?

— Rămâi aici. Nu vreau decât să le ceri oamenilor tăi să se retragă cu vreo douăzeci de metri.

— Nu, zău! S-o crezi tu. Eu răspund de securitate şi nu sunt de acord.

Banish acceptă arma şi îi scoase încărcătorul, împingând cu degetul mare afară cartuşele şi numărându-le.

— Nu-i chiar aşa, răspunse. Eu sunt

răspunzător de fiecare om de pe muntele ăsta. Mellis e singurul care ştie unde e mina şi a fost de acord să mă ducă pe mine – şi numai pe mine – până la ea. Vom urca pe munte, ne vom strecura în ţara nimănui, vom izola mecanismul-capcană care o declanşează şi pe urmă ne vom îndepărta, pentru ca tu şi oamenii tăi să o dezamorsaţi.

— Mănâncă rahat, o ţinu Fagin pe a lui. Ne duce cu preşul. E plin de rahat, până în barba lui scârboasă.

— Dacă e aşa, nu are nimic de câştigat, doar că mă face să-mi pierd timpul. Dar dacă există acolo sus un trunchi de copac de care e legată mina cu un fir-capcană pe care l-ar putea declanşa până şi un raton, va exploda către vale. Jucăriile astea umplu lumea de văduve, Fagin. Pădurea e plină de agenţi şi şerifi. Unii dintre ei s-ar putea să fie oamenii tăi, dar cu toţii sunt ai mei. Din fericire sau din păcate. Mellis are încredere în mine. Lucrurile ar fi putut arăta altfel, dacă te-ai fi gândit o clipă acolo, sus, înainte să-l bruschezi.

— Dă-l în mă-sa. E un nimic.

Îi înmânară lui Banish o lanternă, şi apoi stroboscopul.

— Ce-i ăsta?

— Un stroboscop în infraroşu, răspunse Fagin. Ca să te poată localiza repede cu dispozitivele de vedere de noapte în caz de nevoie. Nu-ţi mai trebuie niciun fel de lumină.

— Bun, rosti Banish. O să fim invizibili. Ai grijă, nu te atinge de radio. Ables ne ascultă transmisiile.

— Ce mama mă-sii, exclamă Fagin, mai decis ca niciodată. Vin şi eu.

Banish nu răspunse. Îşi reîncărcă cele cincisprezece gloanţe şi îşi puse pistolul în toc.

Fagin îl înşfăcă de umăr.

— Ia ascultă. Eu am o misiune aici. Şerifii răspund de securitate, şi eu răspund de şerifi. Asta e. Aşa că nu-mi spune tu mie de văduve. Am pierdut deja un subaltern şi nu-mi pasă cine eşti tu, dar altul nu mai am de gând să pierd. Nu pleci solo acolo sus, iar eu sunt cel mai bun om care poate să te acopere.

— Mă duc eu, se auzi o voce din spatele lui Fagin.

Fagin se răsuci în loc, să vadă cine vorbeşte.

Îl văzu pe şeriful indian apropiindu-se de ei, cu un Browning calibrul 1.2 de dimensiuni impresionante în mână.

— Nici vorbă, răspunse imediat Banish.

Fagin dădu cu ochii de puşcă şi întinse mâna după ea. Indianul i-o oferi, iar Fagin o cântări şi o răsuci în mâini. Browning-ul semiautomat era o armă de vânătoare, dar indianul curăţase lacul de pe patul de nuc şi şlefuise părţile de oţel. Puşca părea obişnuită.

— Te-a costat ceva bani, rosti Fagin, privind în lungul ţevii şi săltând-o uşor în mâini. Frumoasă. Cel puţin, eşti pregătit.

— Ştiu muntele ăsta ca-n palmă, rosti indianul. Vânez pe el de când eram copil.

— Nu, se încăpăţână Banish. Nu suntem la paradă. N-avem nevoie nici de politicieni, nici de eroi.

— Politicieni? întrebă indianul.

— Exact. N-ai să-ţi câştigi capital electoral dintr-o plimbăricăpe munte.

Era ceva nemaipomenit. Fagin îl zgândărea pe Banish zi şi noapte, ca pe ultimul nenorocit, iar mototolul se purta de parcă l-ar fi întrebat cât e ceasul. Însă de cum apăru indianul şi scoase un cuvânt,

acelaşi Banish i se repezi la gât.

Şeriful nu prea ştia ce să zică.

— Doi poliţişti de sub jurisdicţia mea au fost atacaţi cu armele când…

— Jurisdicţia ta, scutură Banish din cap. Acum vorbeşti ca şeful poliţiei. Dintr-odată, îţi pasă de jurisdicţie.

— Exact, încuviinţă din cap indianul, relaxat dar ferm. Pentru că, acum pot şi eu să-mi justific prezenţa aici. Privi înjur. Mi-aţi dat de mâncare zilele astea, nu cine ştie ce bunătăţi, dar cel puţin nu mi-a fost foame. Şi am folosit facilităţile de aici. Mi-a crescut nota de plată. Dar sunt şeriful ţinutului, şi nu câinele de pază al cuiva. Acum aţi intrat în ograda mea. Aveţi nevoie de mine.

— Luaţi-i arma omului ăstuia, spuse Banish, şi daţi-i să bea ceva rece.

Fagin se săturase să asculte.

— Mă, dobitocilor, ia tăceţi din gură şi ascultaţi-mă. O mină scoţiană. Opt sute de rulmenţi de oţel împrăştiaţi pe o rază de ucidere de o sută cincizeci de metri, care au să vă facă fâşii; n-o să aveţi timp nici să faceţi pe voi. Dacă vreuna dinte voi, domnişoarelor, nu ştie unde dracu’ se duce, atunci o să ajungeţi amândoi acolo şi încă

foarte repede.

Înainte ca Banish să mai spună ceva, Fagin făcu un semn cu degetul mare către indian. Şerifii începură să-l echipeze. Runda aceasta îi aparţinea lui Fagin. Ce spunea el era la mintea cocoşului şi Banish ştia asta al dracului de bine.

Rosti ceva către unul dintre şerifii săi apoi începu să dea nişte ordine codificate prin radio. Când termină, indianul era gata îmbrăcat, în uniformă de luptă. Cei trei, toţi în camuflaj şi culori închise se îndreptară cu lanterna în mână, iar Mellis între ei şi Blood, mai înalt şi mai lat în umeri decât amândoi. Trecură de liziera de la baza muntelui şi dispărură. Până la obiectiv, erau cel puţin cincisprezece minute de urcuş pe jos, în pas alert.

Fagin scutură din cap. Să-l ia dracu' pe Banish. Nu vrea să aibă de-a face cu cei de la Tactice, şi până la urmă nu mai vrea să aibă pe nimeni lângă el. Lua-l-ar dracu' de ţicnit.

Îl văzu pe Perkins apropiindu-se. Perkins era nu ştiu cum, alunecos, se învârtea în jurul lucrurilor şi le tatona, şi abia apoi se amesteca. Un făţarnic. Un cameleon cu

costum şi cravată; Fagin ştia ce le poate pielea ăstora. Văzuse mulţi ca el la viaţa lui.

— Lua-l-ar dracu’ de ţicnit, rosti cu voce tare când Perkins fu destul de aproape.

Acesta îl privi de parcă n-ar fi ştiut despre ce vorbeşte.

— Poftim?

— E sucit şi imprevizibil, explică Fagin. Ceea ce nu-mi place deloc.

Perkins încuviinţă din cap.

— Da, dar până la urmă s-ar putea să-i iasă pasienţa, rosti sentenţios.

Fagin îl privi cu ceva mai multă atenţie. Agentul zâmbea şters.

— Ai fost în Vietnam? îl întrebă.

Perkins scutură din cap.

Fagin făcu un semn peste umăr.

— Uneori, când elicopterele alea îşi iau zborul, cufundându-se în pădure, mi se pare că sunt acolo. Fagin îşi amintea cu uşurinţă de aceste lucruri, atunci când ceva anume îl stârnea. Banish a fost şi el. Specialişti în O Psi. Operaţii Psihologice. Propagandă şi persuasiune.

Perkins dădu din cap încet.

— Ceva în genul Trandafirului din Tokyo.

Ageamiul dracului.

— O chestie mai sofisticată. Decepţionarea inamicului. Jocurile minţii.

Perkins îl privi pe Fagin.

— Ai surse bune, spuse, vârându-şi moale mâna în buzunar şi legănându-se de două ori pe călcâie. Din câte am înţeles, Banish era un dobitoc şi înainte de tâmpenia aia.

Să auzi un mormon încercând să înjure e ca şi cum ai asculta un beţiv cântând.

— Înainte, cel puţin, era un dobitoc respectat, răspunse Fagin.

Ambii schiţară atunci o jumătate de gest de încuviinţare, cu ochii aţintiţi în direcţia aceloraşi copaci întunecaţi. Fagin îşi dădu seama că discuţia se sfârşişe şi că fiecare o va lua pe drumul lui. Nu-i părea deloc rău.

— Ştii ce? întrebă.

Perkins scutură din cap.

— Ce?

Fagin scuipă în direcţia unui smoc de buruiană uscată, dar nu nimeri.

— Abia aştept s-o dea în bară.

Ţara Nimănui

Banish stinse lanterna. Urcau printre

copaci. Mellis era la câţiva metri în faţa lui Banish, iar Blood, undeva, în spate. Băieţoiul avansa cu repeziciune, dar Banish nu-l slăbea din ochi şi nici nu-l lăsa să se îndepărteze. Arborii mai răriţi arătau că se apropie de vârf. Erau în zonă. Şerifii care-i acopereau se aflau undeva, sus, în copacii din spatele lor. Muzica venea din stânga.

Mellis parcurgea porţiunea accidentată de urcuş cu paşi mari şi greoi, spunându-i câte ceva lui Banish peste umăr.

— Lui Glenn o să-i fie mai uşor după asta, nu? Lucrurile au să se aranjeze…

— Când aţi montat-o? îl întrebă Banish.

— Acum câteva luni. Glenn ştia că se apropie clipa. Ştia că se află în vizor. Zicea mereu că Judecata de Apoi va începe pe treptele cabanei lui. Primele focuri şi bătălia finală vor avea loc aici, spunea.

Banish începu să simtă mirosul câinilor.

— De unde a făcut rost de mină?

— Cred că a furat-o de la o bază a armatei. Nu ştiu sigur. Arată ca o valijoară fără mâner şi bombată.

— Ştiu cum arată, răspunse Banish. Cât mai avem?

— Cred că aproape am ajuns.

Mirosul câinilor era acru şi pătrunzător, aşa că Banish începu să respire pe gură.

— La ce distanţă de cabană suntem?

— La vreo cincizeci de metri, răspunse Mellis.

— Douăzeci şi cinci, se auzi vocea lui Blood în spatele lor.

Mellis privea mai des în jur acum, anxios, iuţindu-şi pasul.

Lumina palidă a lunii cădea nestingherită prin frunzişul copacilor tot mai rari.

— Aproape am ajuns. Asta are să-i folosească lui Glenn, nu? Mai puţină suferinţă, mai puţini morţi.

— Faci ceea ce trebuie, răspunse Banish.

Mellis se foi nerăbdător.

— Pe-aici pe undeva, foarte aproape.

— Unde e firul?

— Nu ştiu exact. Aveţi grijă.

Banish rămase puţin în urmă, lăsându-i un mic avans lui Mellis în timp ce cobora şi urca după el albia abruptă a unui torent în faţa lor se afla un copac căzut, mare, iar de partea cealaltă erau câteva buturugi ciuntite. Mellis se îndreptă grăbit către trunchi, iar Banish îl urmă ceva mai

precaut, privind în stânga şi-n dreapta.

— Acolo, rosti Mellis.

Ajunse la copac şi se căţără pe el, dispărând pentru o clipă, apoi se îndreptă repede de spate. Se întoarse cu faţa la ei. În mâinile care-i tremurau avea ceva negru şi lucitor. Banish de-abia avu timp să reacţioneze. Mellis ridică pistolul şi ţinti capul lui Banish peste buştean. Banish vru să ridice mâinile. Un pocnet, o flacără albă, strălucitoare, şi ţeava armei îi explodă în faţă.

Copacul căzut

Banish se prăbuşi. Parcă cineva i-ar fi aruncat un laţ în jurul gâtului şi ar fi smucit de el, din spate. Pe Blood împuşcătura aproape că îl asurzi. Îşi coborî privirea asupra lui Banish care căzuse grămadă şi nu mişca. Mellis scuipa valuri de aburi pe gură, chicotind nervos. Apoi îşi ridică ochii spre Blood. Acesta armă puşca, pipăind după trăgaci. Prea târziu. Se aruncă după un pâlc de copaci, pentru a se adăposti, în timp ce Mellis trăgea în el, urlând ceva lipsit de cap şi coadă.

Baza de operaţiuni

Fagin întoarse repede capul după

rachetă. Expresia feţei îi deveni încordată.

— Ne-a tras clapa, lua-l-ar dracu’, spuse, şi o porni grăbit.

Cuibul lunetistului

Coordonatorul adjunct al şerifilor federali, Robert Taber, scruta pădurea, de culoare verde-ceţos, prin dispozitivul său pentru vederea de noapte. Tăcerea de pe reţeaua radio se sparse, iar în ureche îi strigau în acelaşi timp douăzeci de glasuri diferite. Taber auzise împuşcăturile. Acum scotocea cu privirea pădurea, aşteptând să apară cineva. Mâna dreaptă i se opri pe Remington, pe care îl ridică, pipăind cu degetul după garda trăgaciului. Respira scurt, sacadat.

Văzu o mişcare între copacii aflaţi chiar în faţa lui, în susul pantei. Conturate în tonuri întunecate de verde, două siluete fantomatice alergau una după alta, despărţite de o distanţă de circa cincisprezece metri. Amândouă se îndreptau spre vârful muntelui. Taber văzu două explozii ce corespundeau unor focuri trase din două arme diferite. Prinse în vizor o siluetă, apoi pe cealaltă.

Îşi auzi numele în radio şi apăsă imediat

pe buton.

— Nu ştiu cine… ţipă.

În clipa următoare, gloanţele rătăcite începură să scuture frunzele de pe crengile stufoase aflate deasupra capului lui. Se aplecă şi se lipi orbeşte de trunchiul copacului.

Paradise Point

Mellis se târa în sus, râzând dement şi întorcându-se din când în când pentru a trage un foc. În spatele lui, Blood îşi încărcă din nou pistolul, repezindu-se de la un copac la altul. Începu şi el să tragă. Mellis se afla la vreo cincisprezece metri în faţa lui, dar câştiga teren, galopând vertiginos prin pădure, în timp ce Blood avansa în salturi, adăpostindu-se după copaci şi trăgând.

Urmă un scurt respiro. Blood, cu sângele pulsându-i în tâmple, se gândi că Mellis îşi încarcă arma, lucru de care încercă să profite, trăgând focuri dese şi repezindu-se în sus. Cum spaţiul dintre copaci se mărise, lăsând să treacă mai mult din lumina metalică a lunii, Blood putu vedea cabana, care rămânea tăcută în depărtare. Apoi Mellis îi apăru din nou în câmpul vizual,

trăgând în jos, rupând aşchii din crengi şi găurind copacii, iar Blood se rostogoli iute în spatele unui trunchi gros, adăpostindu-se de grindina de gloanţe.

Copacul căzut

Se răsuci pe burtă. Îşi pipăi genunchii şi-i strânse sub el şi începu să bâjbâie în jur. În cap îi bâzâia ceva, atât de îndepărtat încât se gândea că trebuie să fie telefonul vecinilor. Bâzâitul îl trezi. Întinse mâna pe perna aflată alături de a lui şi căută umărul nevestei.

Apoi îşi aminti de pădure. Îşi aminti că se trăsese în el. Imblâti aerul în jur şi descoperi scoarţa tare, moartă a copacului căzut de lângă el.

Îşi exploră faţa cu mâini aspre, tremurătoare. Nu descoperi nicio rană. Inima îi îngheţă.

Pipăi cu palma solul din jurul lui. Era beznă. În bâzâitul care nu dispăruse pârâiau tot felul de mesaje. Simţi mirosul nesănătos al câinilor. Pădurea se trezea. Era vulnerabil aici.

Îşi aduse mâna în dreptul feţei. Nimic. Pădurea era de un negru opac. Se ridică în genunchi, sprijinindu-se de copacul acoperit

de muşchi, apoi vru să vadă dacă nu poate să stea în picioare, dar nu-şi dădu seama exact în care parte era susul muntelui, aşa că pică din nou grămadă. Se buşi de copacul căzut.

Unde era Mellis? Nenorocitul! îl va găsi imediat. Îi va lua urma şi îl va ucide.

Lanterna. Banish şi-o scoase de la centură şi apăsă pe comutator. Nimic. O scutură şi auzi bateriile clinchetind, apoi o încercă din nou. Bateriile erau duse.

Cabana

Se zoreau amândoi către cabană. Blood auzea râsul sugrumat, ca un strigăt de război, al lui Mellis, printre pocniturile pistolului său. Răspunse, dar ca de fiecare dată copacii îi stăteau în cale şi nu făcu decât să smulgă nişte frunze.

Era ultima lui şansă. Ştia că nu mai are decât o ocazie pentru a-i tăia drumul lui Mellis, înainte să ajungă la cabană. Parcurgând câţiva metri buni către dreapta, grăbindu-se să ia o poziţie de unde putea trage din lateral, văzu cabana mai clar. În pereţii ei apărură nişte dreptunghiuri negre, ca nişte crăpături pentru fise. Blood încetini şi în cele din urmă se opri. Privi

ţevile puştilor ieşind. Se întoarse şi dispăru în spatele unui trunchi căzut.

Canonada care urmă fu asurzitoare. Muntele se umplu de zgomote şi de ecouri, crengile începură să se scuture. Împuşcăturile transformau copacii din preajma cabanei în aşchii. Gloanţe fierbinţi ciupeau trunchiul în spatele căruia se întinsese Blood, făcând să sară crâmpeie din el în aer. Blood îşi acoperi faţa cu mâinile. Se lipi mai tare de pământ. Începu apoi să se târască de-a lungul trunchiului până la o adâncitură a acestuia, care era mascată de copaci. Ridică precaut capul.

Îşi acoperi o ureche cu mâna şi miji ochii. De pe ambele laturi ale cabanei ţâşneau limbi de flăcări şi zgomote îngrozitoare. În jurul lui, pădurea se desfăcea în bucăţi şi se clătina. Era clar că totul fusese premeditat. Pe Ables nu-l mai interesau principiile. Dorea vieţi omeneşti.

Urmă un uruit cumplit care făcu să vibreze pământul, iar Blood îşi adună toate puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Conul de lumină al unui proiector sfâşie întunericul, iar apoi un elicopter se ridică cu repeziciune din spatele copacilor aflaţi

dincolo de cabană, întorcându-se şi apropiindu-se, gata de luptă. Elicopterul trăgea cu şuvoaie de verde fosforescent, sfârtecând pereţii cabanei şi pământul din jur, iar Blood mai apucă să-l vadă, din locul în care se găsea, pe Fagin mânuind o puşcă, aplecat în afara elicopterului, lăsându-se în centura de siguranţă, urlând şi smucindu-se în lesă. În clipa următoare, se ghemui şi o porni cu repeziciune în josul pantei devastate.

Copacul căzut

Banish avea acum pistolul în mână. Asculta concentrat. Din cauza bâzâitului, nu auzea decât răpăiala focurilor. Părea o luptă. Părea că se desfăşoară aproape. Unde era Nicole? Nu putea să lase să se întâmple ceva.

Începu să se învârtă în loc, împleticindu-se. Vedea în întuneric lucruri, umbrele lucrurilor, coborând ca nişte fantome, înfiinţându-se dinaintea lui, căpătând semnificaţii. O văzu pe Lucy Ames, zâmbind în antisepticul salon de recreere de la Sanatoriu. Simţi cum glonţul tras de ea i se

înfundă adânc în trup şi îl trânteşte pe podeaua de gresie. Îşi văzu casa din Long Island, cu lucrurile din ea făcute bucăţi. Văzu etajul comercial de la World Financial Center, auci bâzâitul sutelor de telefoane, văzu sângele de pe jos. Văzu mama şi fiica, sprijinite de un perete, cu gâturile tăiate, cu răni larg deschise. Cu gurile larg căscate. Cu limbile înghiţite. Cu ochii holbaţi şi umezi.

— Banish!

Cineva ţipa, foarte aproape. Banish se gândi a cui putea fi vocea, se răsuci în loc şi trase. Pistolul îl săltă cu forţă în pumn. Ţinti din nou, cât putu de bine, apoi aşteptă, întorcând capul, ascultând.

Copacul căzut împuşcătura zdreli copacul de lângă Blood şi acesta încremeni. Banish nu era mort. Se ridicase în genunchi, iar acum agita un pistol, mişcându-se dezordonat şi mormăind sonor. Lanterna era pe jos, în spatele lui, luminând într-un con strălucitor bucăţi de scoarţă moartă. Privea în stânga şi-n dreapta, dar nu-şi dădu seama de prezenţa lui Blood.

Blood îşi roti ochii cu repeziciune. Lupta continua, nevăzută, la distanţă. Câte un

glonţ rătăcit şuiera trecând prin preajmă, rupând frunzele şi lovindu-se de trunchiul vreunui copac. Blood se aplecă precaut. Găsi un crâmpei de lemn, îl luă şi îl aruncă peste capul lui Banish iar acesta se întoarse la auzul zgomotului şi trase două focuri. La al doilea, Blood ajunsese la el, îl înghionti şi-l trânti lat pe pământ. Îl dezarmă cu o lovitură şi reuşi să-i răsucească o mână la spate. Amândoi se rostogoliră pe pământ. Banish se mai lupta încă.

— Banish, spuse Blood. Banish!

Banish se zbătea să pună mâna pe Browning-ul lui Blood. Avea o forţă sălbatică. Blood reuşi totuşi să proptească patul puştii în ceafa lui şi apoi îi ţintui coatele cu genunchii. Continua să-i repete numele şi încerca să se facă înţeles, în timp ce-i împingea capul în bucăţile de scoarţă de pe pământ.

Tactica păru să dea rezultate. În cele din urmă, Banish încetă să mai opună rezistenţă şi se relaxă complet. Blood îşi slăbi presiunea asupra cefei, lăsându-l să se răsucească sub el. Casca lui Banish avea în partea stâng o adâncitură, iar faţa îi era pe jumătate arsă de o pulbere neagră. Fusese

foarte aproape de moarte. Clipi de câteva ori, închizând şi deschizând gura ca şi când ar fi vrut să vorbească.

— Blood? întrebă.

— Da, eu sunt, răspunse acesta.

— Văd.

— N-ai murit, n-ai nimic.

— Văd.

— E numai şocul. Haidem.

Îl ajută să se ridice în picioare şi îi luă braţul, aşezându-şi-l pe după umăr. Gloanţele şuierau printre copaci. Porniră.

Elicopterul

Fagin fii împins mult în afară când elicopterul făcu o întoarcere largă deasupra vârfurilor copacilor, pregătindu-se să survoleze din nou. I-au pus pe jar pe nenorociţii ăia. Jos, se vedeau o mulţime de guri de foc. Copacii din jurul cabanei păreau că se află în mijlocul unei rtuni. Ceea ce îl făcea pe Fagin să urle, în timp ce împăna vârful muntelui cu trasoare, gloanţe cu cap de fosfor care îşi croiau drum prin noapte în fâşii verzi, strălucitoare, muşcând mai apoi din lemnul casei. Simţea din nou urcându-i-se la cap gloria şi măreţia vremurilor de demult ale Vietnamului.

— Mama voastră de nenorociţi!

Centura de siguranţă îl smuci tare de mijloc când aparatul se năpusti în jos, pentru o nouă survolare. Spotul reflectoarelor descrise un arc de cerc şi îl prinse pe Mellis, bărbosul mă-sii, alergând de-a lungul unei laturi a cabanei şi trăgând orbeşte în sus. Galopa către poarta înălţată din spate. Fagin se balansă către dreapta, dezechilibrând elicopterul pentru că îţi mutase greutatea către coadă, în timp ce trasoarele lui muşcau ţărâna apropiindu-se de cizmele grele ale lui Mellis. Apoi însă aparatul se zmuci, iar Fagin rată lovitura de graţie. Mellis ajunse în spatele cabanei şi dispăru sub acoperişul uşii. Fagin se întoarse şi înjură cu sălbăticie către pilotul bun doar să răspândească insecticide. Elicopterul se roti din nou şi Fagin, strigând de astă dată, îşi lăsă în uşa cabanei tot restul încărcătorului.

Hambarul

Blood i-a spus că trebuie să se adăpostească. Ajunseseră la o clădire aflată mai jos de cabană, un hambar. După încă vreocâţiva paşi, Banish simţi un miros de mucegai, iar mai apoi împuşcăturile

începură să se audă mai slab. În cap îi bâzâia ceva fără încetare.

Îşi scoase stroboscopul de la centură şi îl puse pe pipăite în mâinile lui Blood, spunându-i ce să facă cu el. Blood îi dădu în schimb lanterna, iar Banish îl auzi îndepărtându-se, apoi ieşind. Se auzi un pârâit slab când şeriful aprinse stroboscopul.

Banish văzu o umbră. Îşi plimbă lanterna prin faţa ochilor şi, de câteva ori, zări o pâlpâire. Începu să pipăie în jur şi dădu cu mâna în întuneric de un material textil. Vedea indirect raza lanternei şi, cu ajutorul ei. Pereţii de lemn brăzdat de nervuri ai hambarului, resturile şi lucrurile dezafectate răspândite pe podeaua de lut. Începea să vadă din nou. Era abătut.

Elicopterul

Greg Ohmer, căpitan al Gărzii Naţionale a statului Montana, se înălţă deasupra covorului de copaci şi trase cu forţă de manetă la stânga, pentru a întoarce elicopterul. Urmară câteva păcănituri atunci când aparatul încasă, scoţând scântei, câteva gloanţe pe o parte a fuselajului, iar Greg strânse mai tare levierul, rostind

întruna: „Sfântă Fecioară Maria Născătoare de Dumnezeu” cu o voce nefiresc de înaltă şi luptându-se să stabilească elicopterul la o altitudine joasă.

Trei sute cincizeci de zile pe an, Greg Ohmer era proprietarul şi directorul unei concesiuni Burger King din cartierul comercial Billings. Avea o soţie şi o fiică de nouă ani şi locuia într-o căsuţă aflată la câteva mile vest de oraş. În timpul mobilizării anuale de două săptămâni, cea mai mare grijă a lui era de fiecare dată faptul că îşi lăsa restaurantul pe mâna adjunctului său în vârstă de douăzeci de ani.

Greg Ohmer nu se mai urcase în cabina unui elicopter de mai bine de trei ani – şi ultima dată o făcuse doar pentru a-şi reînnoi permisul de zbor. Misiunile de patrulare erau interesante, mai ales în timpul zilei, când treceai peste culme privind, în zare, munţii verzi-albăstrui şi piscurile înzăpezite din Columbia Britanică. Lui Greg îi plăcuse dintotdeauna să zboare. Însă aceste raiduri tactice, cu manevre la înălţime joasă, în bătaia unei canonade încrâncenate, erau cu totul altceva. Făcea pe trăgătorul-radiotelegrafist, pilotând la nimereală,

folosindu-se de echipamentul său de noapte PAVE şi aducându-şi aminte de manevrele învăţate la şcoală pe măsură ce zbura. Ţinând seama de izbucnirile de vânt cu componentă pe înălţime, încerca să ţină rotoarele şi coada la distanţă de vârfurile copacilor, străduindu-se în primul rând să-şi controleze aparatul cât mai precis fără a-i îneca motorul.

Se roti, pentru ca Fagin să rămână pe partea pe care trebuia, apoi îşi cufundă mâna în mănuşă, împingând maneta la refuz şi bolborosind neîncetat în timp ce executa toate aceste manevre.

De astă dată, Fagin expedie, urlând, cam cincizeci de cartuşe în direcţia cabanei, fără a primi niciun răspuns. Greg făcu trecerea şi îşi dădu seama că rezistenţa, slavă Domnului, încetase. Readuse maneta în poziţia iniţială prea brusc, făcând elicopterul să se zmucească în sus, la distanţă de zona fierbinte. La înălţime, deasupra covorului întunecat de copaci, văzu un stroboscop pulsând slab.

Îi spuse prin radio lui Fagin ce a văzut. Răspunsul acestuia veni bubuitor.

— Du rabla asta jos imediat, fire-armama

ei a dracului.

Fagin ăsta e un dement şi un ticălos. Greg Ohmer se concentra din nou asupra manetei şi elicopterul o porni cu un salt.

Hambarul

Cu puşca la umăr, Blood stătea de pază în uşă. Acum, că-şi trăsese răsuflarea, îl copleşea o senzaţie limpede de sfârşit de lume. Îşi dădea seama că prestaţia lui lăsase de dorit. Aveau să urmeze o groază de acuzaţii şi va fi arătat cu degetul. El avusese o puşcă, iar Mellis, un revolver. Îşi dori cu amărăciune să fi făcut mai mult şi se întrebă dacă îl va învinovăţi cineva. Apoi, se întoarse şi privi în spate.

Banish era în picioare, în centrul hambarului. Avea mâinile la şold, îşi lăsase capul în jos, şi-l scutura clipind, încercând să-şi recapete vederea. În acea clipă, ridică din nou o mână şi îşi pipăi capul. Îşi desfăcuse cureaua căştii şi atingea cu degetele locul unde ricoşase glonţul lui Mellis. Era confuz din pricina exploziei, iar asta explica multe.

Blood auzi elicopterul apropiindu-se. Se întoarse şi îl privi cum se răsuceşte în aer, îndoind vârful copacilor şi zguduind din

ţâţâni hambarul şubred. Văzu pe cineva apărând în uşa aparatului şi coborând pe o frânghie, în rapel. Era Fagin, cu o puşcă atârnată de umăr. Şerifii din preajmă apărură din pădure. Fasciculul unui reflector aflat în elicopter mătură întreaga scenă, scăldând intrarea construcţiei într-un alb orbitor, iar Blood făcu un pas înapoi, în hambar.

Îl văzu pe Banish cercetând neîndemânatic hambarul, mai mult cu mâinile. Locul plin de praf părea practic abandonat.

Înăuntru se aflau diferite lucruri nefolositoare: o secerătoare ruginită şi capre stricate de tăiat lemne, tăbliţe de smoală smulse de la locul lor, cu cuiele încă în ele, stive de lemn pline de ploşniţe în stânga şi un bidon de plastic pentru benzină, crăpat, aruncat. Părea a fi magazia de vechituri a celor din cabană. Banish era concentrat asupra unor suluri de pânză veche, impregnată undeva în fund, în continuare căznindu-se să vadă.

Fagin intră în vârtejul de scoarţă putredă stârnit de elicopter, ţinându-şi puşca în poziţie de tragere, luminat din

spate de fascicolul puternic.

— Ce mama mă-sii s-a întâmplat?

Îl văzu pe Blood şi se apropie destul pentru ca acesta să-i distingă faţa aflată în contralumină, cu ochii mari şi cu expresia înfometată. Cam aşa arată unele animale după ce simt gustul sângelui.

— Ce mama mă-sii, n-aţi auzit?

— Era o capcană, spuse Blood.

— Ca să vezi, ce mama mă-sii, şi eu care nu ştiam.

Îşi ridică ochii şi îl privi pe Banish.

— Ăsta ce dracu’ are?

Blood se întoarse şi el. Banish trăgea de sulul de pânză, încercând să-l desfăşoare.

— Banish, Banish! strigă Fagin.

Banish nu răspunse.

— Dementul naibii, bombăni Fagin, făcând câţiva paşi. Aveţi de gând să-mi spuneţi ce s-a întâmplat sau ce mama mă-sii?

Blood continua să se uite lajbanish. Îşi dădu seama că acesta era preocupat, că găsise ceva. În sulul de pânză impregnată era ceva, ceva la care Banish încerca să ajungă. Blood vru să se apropie dar Fagin îl înhâţă de braţ, aşa că se pregăti să-i asculte

vociferările.

Fagin zvâcni din cap în direcţia piciorului lui.

— Eşti rănit.

Blood îşi coborî privirea. Uniforma neagră pe care o purta era despicată în partea laterală a coapsei stângi şi, sub ruptură, mustea ceva întunecat. Nu simţise absolut nimic până când nu-i arătase Fagin. Acum, însă, începu să-l doară îngrozitor.

Apăsă cu mâna deasupra tăieturii şi începu să curgă ceva roşu întunecat. Rana nu era foarte adâncă.

O porni din nou către Banish, menajându-şi piciorul. Hambarul era acum plin de şerifi, de lumină albă de la elicopter şi de praful ce se stârnise în rotocoale. Fagin îl urmă. În clipa următoare îl priveau amândoi pe Banish cum trage de o legătură compactă de cearşafuri albe, care fusese învelită în pânză impregnată. Trăgea cu nerăbdare, apoi cu sălbăticie. Smuci de cearşafuri cu mâinle goale până când le dădu la o parte şi ieşi la iveală ce era împachetat în ele.

Mirosul se răspândi brusc în toată magazia. Lui Blood nu-i trebui mai mult de o

clipă să recunoască faţa cadavrului. Trecuseră câteva zile de când murise, avea buzele zbârcite şi înnegrite şi pielea scofâlcită, cenuşie. Se vedea o rană în dreptul inimii, sub tricoul găurit de glonte. Ochii sticloşi erau aţintiţi asupra căpriorilor din tavan.

Fagin se dădu înapoi, apucându-se de nas:

— *Paştele* mă-sii de treabă!

Banish se lăsă pe vine. În faţa lor se afla, moartă, fata lui Ables. Banish îşi schimbă expresia şi strânse un pumn, de parcă îi venea să urle. În loc de asta, lovi de două ori în podeaua de lut.

Sâmbătă, 7 august

Cortul de comandă în cort era hărmălaie. Telefoanele zbârnâiau, iar oamenii ţipau unii la alţii. Fagin îşi dusese radioul la gură şi scuipa înjurături, iar Perkins scutura din cap, cu un receptor la ureche. Faxurile scoteau limbi lungi de hârtie, oamenii despătureau hârtii pe birouri şi mâzgăleau pe complicata diagramă de sticlă. Mirosea a sudoare uscată, iar elicopterele uruiau, făcând cercuri în aer. Blood stătea liniştit în

mijlocul vacarmului, fără pantaloni, cu piciorul aşezat pe unul din scaunele echipei medicale de urgenţă, în timp ce rana îi era spălată şi cusută.

Legară firul negru şi îl tăi ară scurt. O asistentă rămase să-l bandajeze iar celelalte două îşi adunară trusele de prim-ajutor şi se îndreptară prin puzderia de agenţi către biroul în care se afla Banish. Blood îl văzu pe Fagin punând jos radioul, în partea cealaltă a cortului.

— Nenorocitul ăla a scăpat, rosti, uitându-se în jur de parcă ar fi căutat ceva în care să dea cu pumnul.

De la biroul unde se afla, Perkins se întoarse şi îndepărtă receptorul de gură.

— De unde avea pistolul?

Fagin se foia printre birouri, înfigându-şi mereu pumnul negru înmănuşat în cealaltă palmă.

— O cacealma, spuse.

Asta părea să-l râcâie cel mai tare.

— Dar de unde au ştiut, din cabană… începu Perkins.

— O cacealma, repetă Fagin, păşind din ce în ce mai repede, toată chestia a fost o cacealma. Ne-au lucrat în foi de viţă. Îi dă

drumul lui Mellis cu ceilalţi. Trage în reflectoare. Pe urmă, în toată harababura, înainte ca oamenii mei să-şi pună dispozitivele pentru vedere de noapte, se târâşte douăzeci de metri şi plantează pistolul. Mellis îi dă o pistă falsă lui Banish cu aiurelile lui cu mina – dacă avea o mină scoţiană, Ables i-ar fi făcut şi detonator şi ar fi bubuit-o şi pe ea cu restul jucăriilor lui – pe urmă îl duce până la locul unde e pistolul şi îl lasă lat. Premeditat până la ultimul amănunt, tu-i mama mă-sii.

În acea clipă se auzi un zăngănit puternic din biroul lui Banish, de parcă s-ar fi răsturnat ceva, apoi o voce mânioasă. Banish înjura plin de venin. Cele două asistente ieşiră iute. Numai una mai avea cu ea trusa de prim-ajutor – şi o strângea în braţe stângaci de parcă ar fi fost o valiză neîncuiată. În spatele lor se auzea în continuare vocea lui Banish, însoţită de foşnetul ca o bătaie de aripi al hârtiilor răvăşite. Căutând din ochi ieşirea, asistentele întâlniră privirile uimite îndreptate spre ele, pe care încercară să le evite, îndepărtându-se fără o vorbă.

Apoi apăru Banish, care se postă în

picioare dinaintea faldurilor de pânză de cort care formau intrarea în biroul său. Părea ciudat de calm şi de băţos, cu mâinile goale atârnându-i în lături şi picioarele depărtate. Îşi scosese salopeta neagră şi hainele îi erau mototolite, iar părul, răvăşit de cască. Pulberea neagră ca funinginea de la împuşcătura lui Mellis îi împestriţa partea dreaptă a feţei.

— Perkins, rosti egal, corpul fetei să fie dus cu avionul la Helena pentru autopsie. Pe urmă luaţi legătura cu spitalele de aici. Vom avea necazuri jos. Apoi, sunaţi-l pe Richardsen. Daţi-i un raport complet asupra situaţiei şi spuneţi-i că avem nevoie de efective duble cât mai curând posibil, inclusiv specialişti în negocierea ostaticilor. Pe urmă informaţi-l că recomand să fiu eliberat din funcţie imediat.

Întoarse privirea către Fagin.

— Nimeni nu mai trage în cabană fără autorizaţia mea prealabilă cât timp mă mai aflu la comandă. Oricare-ar fi situaţia, înăuntru sunt ostatici.

Fagin zâmbi nu prea în largul lui.

— Coyle!

Coyle era aşezată la pupitrul de la

intrarea în cort.

— Vino-ncoace, spuse Banish, dând pânza la o parte şi intrând în biroul lui.

Coyle traversă cortul. Perkins îi aruncă o privire rapidă lui Fagin, care rămăsese cu ochii aţintiţi la pânză, scuturând din cap.

— Puştoaică nenorocită, rosti şeriful, punând mâna brusc pe armă şi examinându-i încărcătorul. O să-i apuce filoxera când o să iasă toată treaba la suprafaţă.

Blood îşi luă piciorul de pe scaun şi se ridică în picioare. Îşi trase pantalonii pe el încheindu-şi încet centura din piele neagră cu pistolul, simţind-o grea în mână. Piciorul nu-l mai durea. Îşi îndesă pălăria de cowboy la loc pe cap şi porni, şchiopătând uşor, către biroul de care era sprijinit Browning-ul lui, nu departe de Fagin. Apucă arma de ţeavă, ştiind că Fagin îl urmăreşte, şi deci şi Perkins, care era în continuare aşezat la biroul său, cu receptorul la distanţă de ureche.

— Acum, cine mai sunt ostaticii? întrebă.

Lăsându-i pe cei doi să rumege problema, se îndreptă spre ieşirea din cort, apoi traversă luminişul întunecat către Jeep-ul guvernamental care avea să-l ducă

înapoi, pe drumul neasfaltat ce cobora de pe Paradise Ridge spre poate.

Biroul
PARASIEGE, pag. 44

Biroul agentului special Banish era în dezordine. Podeaua era plină de hârtii aruncate, bandaje, foarfeci şi alte obiecte din instrumentarul medical.

Cu toate acestea, agentul Banish părea raţional, calm şi chiar concentrat, în momentele care au urmat izbucnirii sale. În afară de pata de pulbere arsă de pe obrazul drept şi frunte, prestanţa şi maniera sa de lucru păreau a se fi ameliorat. Întrebările puse de el au fost, aşa cum au fost reţinute, scurte şi la obiect.

AGENTUL BANISH; Activitatea radio din cabană este monitorizată?

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

AGENTUL BANISH: acest aspect al operaţiunii va fi intensificat. Vreau să fie incluse şi staţiile radio din localităţile apropiate, pe care le vom monitoriza până în momentul în care vom primi dispozitive de bruiaj. Când se întâmplă asta, vreau să

blocaţi toate frecvenţele, cu excepţia canalului de urgenţă numărul nouă. Personalul să fie redistribuit conform noilor necesităţi.

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

AGENTUL BANISH: Unde a avut Mellis acces în baza de operaţiuni?

AGENTUL COYLE: Doar într-una din celulele de reţinere, domnule, pentru puţin timp, înainte de a se întâlni cu părinţii. Cu excepţia rulotei dumneavoastră, vreau să spun.

AGENTUL BANICH: Trimiteţi jos după Kearney. Vreau să-l văd imediat.

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

Agentul Coyle a revenit apoi în biroul propriu. Agentul Banish a părăsit cortul de comandă la mai puţin de două minute după această discuţie.

Rulota

Banish intră fără zgomot în rulotă. Închise uşa subţire, lăsând afară toată activitatea de noapte, şi rămase nemişcat, uşurat, în pragul încăperii lipsite de viaţă. Bâzâitul din cap persista, acum mai slab,

mai îndepărtat, însă continuu, dându-i împreună cu pulsul pe care-l simţea în tâmple, o senzaţie care-i făcea chiar bine. Regularitatea lui părea să-i scurteze şi să-i limiteze mişcările, îndemnându-i în acelaşi timp creierul să dea naştere unor gânduri mai abstracte. Începu să scotocească metodic prin cameră.

Se concentra mai întâi asupra mesei, lăsându-se fără zgomot într-un genunchi şi examinând porţiunea nelâcuită, de dedesubt, a tăbliei, apoi fiecare picior strunjit. Covorul de culoarea ruginei de dedesubt era năclăit de noroi amintindu-i de prezenţa lui Mellis. Nu mai simţea niciun fel de mânie împotriva lui. Mellis era doar un pion, aşa că furia pe care o nutrise împotriva lui dispăruse treptat. Banish era foarte hotărât. Nu era nici măcar mânios pe sine, şi nici nu se compătimea pentru că a fost dus de nas cu atâta dibăcie. Handicapul lui era grija exagerată pentru siguranţa oamenilor lui. Fusese mult prea precaut şi reţinut.

Trecu la tăblia netedă a patului, examinând faţa nelăcuită din apropierea peretelui, apoi peretele panelat. Scoase un

pix cu lanternă din buzunarul cămăşii, apăsă pe buton fără zgomot şi apăru o rază îngustă, galbenă. Îşi puse lanterna între dinţi şi se întinse pe spate, pentru a cerceta spaţiul prăfuit de sub pat.

Ar fi trebuit să moară. Merita orice fel de umilinţă pentru că fusese prins aşa, cu pantalonii-n vine şi catarama curelei zăngănind la spate. Mellis n-ar fi trebuit să-şi rateze ţinta. Dar o ratase. Lucru pentru care Banish nu se simţea neapărat recunoscător, dar nici furios. În schimb, îşi dădea seama că se prinsese în joc. Era revigorat. Ieşind în linişte de sub pat şi continuând cu noptiera, al cărui sertar îl trase şi îl examină cu o fereală demnă de un spărgător, simţi o undă de orgoliu calm, profesional. Îi oferise spada lui Richardsen de formă, dintr-un cavalerism birocratic, deoarece ştia că era nevoie de mai mult decât de o escapadă ratată dar fără urmări grave, pentru a fi îndepărtat de la o comandă. Banish era foarte familiarizat cu felul în care funcţionau rotiţele maşinăriei. Orice resentimente ar fi avut împotriva lui, la ora asta Washingtonul se gândea deja cum să pună toată povestea în cârca

altcuiva. Ables era mult mai periculos decât se crezuse iniţial. Un veteran din Vietnam pus pe ucis agenţi pentru a răzbuna moartea fiicei lui. Informaţiile eronate furnizate de Serviciul Şerifilor Federali determinaseră Biroul să trimită de urgenţă un negociator de ostatici, pentru ceea ce era de fapt o operaţiune strict tactică. Acum, însă, vor trimite trupe pentru a-l susţine. Muntele va fi împânzit de oameni şi va curge sânge. Care pe care.

Banish ştia că oamenii vor începe să cârtească. Încrederea lor fusese zdruncinată şi justeţea următorului ordin pe care-l va da putea fi pusă la îndoiala. Era nevoie de o lovitura temerară pentru a le reda siguranţa, atât în el cât şi în operaţiune. Iar el era vârât până-n gât în toată povestea, fără vreo speranţă reală că va ieşi din ea. Ables s-a strecurat afară din bârlog şi a încercat să-l omoare. L-a provocat pe Banish, trimiţând un ucigaş să-l asasineze. Eşuase.

Nu găsi ce căuta, la noptieră. Se ridică în picioare şi scoase abajurul îngălbenit de pe veioză, pentru a-l cerceta. Negocierea de ostatici impune ca negociatorul să înceapă

obligatoriu la doi sau trei paşi în urma deţinătorului de ostatici. Succesul depinde prin urmare de acumularea de cunoştinţe asupra suspectului şi asupra întregii situaţii. În toate operaţiunile încununate de succes există un punct în care negociatorul îl surclasează pe nelegiuit în ceea ce priveşte controlul asupra situaţiei, fie prin cantitatea de informaţii deţinută, fie prin răbdare. Pentru că negociatorul se află în posesia a ceea ce suspectul ajunge, într-un fel sau altul, să solicite – libertatea lui – o mai bună stăpânire a situaţiei îi conferă celui dintâi puterea. Restul e doar răbdare şi aducerea suspectului în starea de a spune ce are de spus. Banish ştia că n-a ajuns încă în acest punct. Dar şiretenia renăscută îi arăta cum să ajungă.

Se simţea renăscut. Era la înălţime şi vedea întreaga situaţie desfăşurată dinaintea lui, o avea în mână. Făcea nişte mutări pur şi simplu intelectuale, ca şi cum s-ar fi ghidat după o hartă mentală în deplasarea printr-un câmp minat. Putea anticipa, putea contracara. Cărţile cele mai bune puteau fi în mâna lui. Putea să preia iniţiativa.

Lăsă veioza, întorcându-se, şi se trezi faţă-n faţă cu sine însuşi, în rulota întunecată. Dintr-odată, răspunsul îi apăru limpede. Oglinda pe care o scosese de pe perete a fost pusă la loc în timpul scurt cât se aflase Mellis în rulotă. Banish se apropie de ea fără zgomot, cu capul bâzâindu-i, apoi îşi plimbă degetele în jos, de-a lungul ramei netede de plastic, în fine, o ridică uşurel, la câţiva centimetri de perete.

Dispozitivul artizanal nu era mai mare decât unghia de la degetul mare şi gros cât trei sau patru monezi suprapuse. Era negru, ca un gândac şi fusese ataşat pe spatele oglinzii cu o fâşie îngustă de bandă adezivă obişnuită. Firul subţire, dezizolat care servea de antenă se ridica vertical, către partea de sus a ramei.

Banish lăsă oglinda să se lipească la loc de peretele panelat şi făcu un pas, plasându-se chiar în faţa ei. Îl preocupa faptul că acţiunile lui fuseseră ştiute dinainte de Ables. Acum totul se lega. Pregătirea lui Ables în materie de electronică militară. Numai aşa cei din cabană ar fi putut şti când se duc el, Mellis şi Blood să dezamorseze mina.

Banish îşi examină arsura de pulbere ce îi păta partea dreaptă a feţei, atingând-o uşor cu mâna. Îşi trecu degetele prin părul des, dându-l pe spate, aşoi îşi aţinti concentrat privirea în oglindă. Îşi recunoscu aerul preocupat, vechea lui înfăţişare de agent însărcinat cu cazul. După doi ani de somnolenţă. Redevenise Banish cel de altădată, plin de încredere în sine, de agerime şi de profesionalism. Dar şi de îndoială, de precauţie, şi de blestemul fricii – vidul.

Biroul

Brian se trezi dintr-odată în cortul de comandă al F.B.I.-ului. Era ora unu noaptea, dar activitatea era încă în toi. În mod sigur, ca urmare a împuşcăturilor care se auziseră sus. Mulţimea de jos era în fierbere din cauza răpăielii şi a elicopterelor care se roteau în aer. Şeriful Blood nu-i spusese că Mellis a reuşit cumva să fugă.

Agentul Banish îl chemase pe el anume. Brian nu ştia să fi făcut vreo greşeală, aşa că venise ca mielul la tăiere. Pe dinăuntru, cortul de comandă arăta exact aşa cum se

aşteptase, un loc plin de oameni extrem de ocupaţi. Trecu pe lângă agenţii aflaţi în spatele birourilor, pe lângă o hartă-perete de sticlă, luminată dinăuntru, pe care trebuia să o vezi ca să crezi că există şi pe lângă Perkins, care stătea pe marginea unui birou şi vorbea la telefon. Agentul Perkins îi spunea nevestei lui „iubito”. Îi spunea că mai stă cel puţin încă vreo câteva zile.

Brian ajunse în capătul întunecat al cortului, unde, pe sub nişte falduri de pânză, se vedea lumină. La intrare nu era nimeni, niciun nume, nicio sonerie şi niciun loc în care să baţi, aşa că Brian dădu pânza la o parte şi îşi vârî capul înăuntru.

Agentul Banish era lăsat pe spate în scaun, în spatele unui birou aflat în fundul încăperii minuscule. Vorbea la un telefon cu difuzor, una din chestiile alea pe care poţi să le foloseşti fără să-ţi ocupe mâinile. Îl văzu pe Brian, dădu din cap şi îi făcu semn să intre.

Părea că în birou avusese loc o luptă. Bţian înaintă, dând la o parte cu vârful pantofului nişte hârtii cu aspect important care erau răspândite pe jos, pentru a-şi face un petec de loc liber în care să stea. Partea

dreaptă a feţei agentului Banish era pârlită şi neagră, de parcă ar fi fost arsă. Totuşi, acesta părea în largul lui, vorbind cu persoana aflată la celălalt capăt al firului.

Agentul Banish spunea:

— Nu, Sal. Nicio mişcare după treaba cu mina.

— Măi, să fie, răspunse Sal, a cărui voce suna artificial prin difuzorul daf la minimum, Tu ce zici, Jack? Că ne-am trezit cu un Rambo pe cap?

— Aş zice că trebuie să fim pregătiţi pentru orice, Sal. Cei de la Salvări de Ostatici sunt în avion?

— Au să fie la ordinele tale pe la nouă fix, ora voastră. Masează-i în jurul cabanei urgent. Şi dă-le o pauză şerifilor ălora. Prea le place să se joace cu pocnitorile. E groasă, Jack – de fapt, ştii mai bine ca mine că e groasă. Dacă reuşeşti să vorbeşti cu el la telefon, eşti grozav. Scoate de la el ce vrea. Noi suntem gata să-ţi dăm tot ce-ţi trebuie.

Agentul Banish dădu din cap.

— Ştiu.

Se îndreptă în scaun, apăsând pe un buton pentru a întrerupe convorbirea.

— Kearney, rosti, ridicându-se şi ocolind

biroul. Vino-ncoace.

Brian dădu din cap, politicos, dar nu putu face un pas înainte de a-şi croi drum printre hârtii. Aşa că agentul Banish fu cel care se apropie de el, călcând nepăsător peste foile răspândite.

— Ce-aţi păţit la faţă? întrebă Brian.

Agentul Banish dădu din mână.

— Ar trebui să iasă singură din piele în câteva zile. Care-i situaţia jos, la pod?

— Pe muchie de cuţit, domnule. Încordată. Toţi vor să ştie ce s-a întâmplat aici, sus.

Agentul Banish dădu din cap.

— O încurcătură. Dar n-avem timp de asta acum.

Orice s-ar fi întâmplat, nu părea a fi ceva important. Agentul Banish intră direct în subiect.

— Te-am chemat pentru că am o treabă pentru tine.

Brian dădu şi el din cap.

— Da, domnule, rosti vioi.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Brian se îndreptă de spate.

— Orice, domnule.

Agentul Banish îi studie faţa, apoi dădu

din cap o dată, cu un aer de siguranţă şi satisfacţie seacă.

— Bun.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— O sticlă de whisky, rosti. Ce marcă se găseşte pe-aici. Dacă au Royal Canadian…

Înfundă bancnota în palma lui Brian. Acesta rămase acolo, privind la hârtia de douăzeci, apoi din nou la agentul Banish. Îşi dădea seama că acesta era schimbat. Stăpânirea de sine de care dădea dovadă, expresia de pe faţă, intonaţia din glas. Ochii albaştri, pătrunzători, cu care îl stăpânea pe Brian.

— E ora unu noaptea, domnule, spuse acesta.

Agentul Banish încuviinţă din cap cu răceală.

— M-am gândit că tu ştii magazinele deschise.

De asta îl chemase pe Brian. Pentru un comision. Brian îl privi în ochi, urmărindu-l cum încearcă să se poarte oficial şi nepăsător. Îşi dădu seama că şerifii aceia aveau dreptate. Agentul Banish îi susţinu privirea, dar cu ochii plini de o disperare

stranie. Începu să transpire puţin.

— Domnule Banish, nu cred…

— Ia una din maşinile guvernamentale, spuse acesta pentru a-l convinge. Ai să treci mai uşor prin mulţime.

Brian era prins în capcană. Încercă să răspundă ceva, dar agentul Banish îi storsese ultimul strop de voinţă.

— Şi după aceea, continuă agentul, s-ar putea să mai avem nevoie de un om aici, în cortul de comandă. De cineva care s-a dovedit responsabil.

Brian simţi o adiere asupra lui. Ca o senzaţie îngheţată de leşin. Şerifii aceia avuseseră perfectă dreptate şi asta îl dădea gata pe Brian acum, când stătea în faţa agentului Banish. Ştia la ce se referă agentul. Îi flutura pe dinaintea ochilor împlinirea celui mai arzător vis al său. Fie că ghicise ce voia Brian, fie că era în stare să-i citească până în adâncul sufletului. Brian nu mai putea să-l privească în ochi, dar lui părea că nu-i pasă. Înghiţind în sec şi înfiorându-se, Brian îşi dădu seama că agentul Banish i-a citit pe faţă toate ambiţiile şi visurile. Ăsta era secretul straniei lui puteri. Negocieri şi manipulare.

Îl determinau pe Brian să dorească să facă lucrul cerut pentru el, iar apoi să fie răsplătit. Nu exista nimic echitabil sau just în toată povestea, dar era marea şansă a lui Brian, care îşi vedea sacii în căruţă doar încuviinţând din cap şi conformându-se la ceea ce-i cerea agentul. Voia o sticlă de whisky. Brian îşi dădu seama că îl aşteaptă o cursă lungă, necruţătoare.

Cortul de reţinere

Aşa cum i se ceruse, Blood intră cu Deke, pe care-l culesese din primele rânduri ale manifestanţilor. Piciorul nu-l mai durea aproape deloc, aşa că mai şchiopăta foarte puţin. Banish îi aştepta deja. Era aşezat la masa dreptunghiulară din faţă, sprijinindu-şi bărbia şi obrazul în palma dreaptă, cu cotul aşezat pe tăblia mesei. Era în profil, lăsat pe spate în scaun, şi privea impasibil la deschizătura din peretele de pânză aflat în partea opusă a cortului.

Exista o singură celulă din bare de fier de partea cealaltă a mesei aflată la o distanţă de un metru şi jumătate – doi de trei din cei patru pereţi ai cortului de dimensiuni reduse. Era înaltă de vreo doi metri şi picioarele ei de fier, remarcă Blood,

fuseseră înfipte sau băgate cumva în pământul tare. La fel se procedase şi cu cele ale mesei solide de lemn la care stătea Banish, şi cu ţăruşii de lemn pe care se aflau nişte cătuşe groase. Lumina venea de la două becuri cu abajur atârnate sus, iar către celula goală erau îndreptate două reflectoare stinse.

Deke cârâi puţin şi arătă către vârful muntelui.

— Gălăgie mare, acolo, sus, îi spuse lui Banish. Aţi adus şi elicoptere. Ce să mai zic de împuşcături.

Banish se întoarse către Deke, arătându-şi pata neagră de pe faţă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

Deke fluieră şi se dădu un pas înapoi, mirat şi neostenindu-se să-şi ascundă satisfacţia.

— Văd că ai încasat-o. Trebuie să-ţi dai cu terebentină.

— Mulţumesc de sfat.

Deke dădu din cap repede, şiret.

— Cu Gleni) nu te joci. V-am spus că e mare şmecher. V-am zis eu să nu-l călcaţi pe bătătură. Lui nu i-e frică de nimic. Ce s-a întâmplat sus? Ceva de groază, nu-i aşa? Jos

circulă tot felul de poveşti, oamenii şuşotesc. Abia aşteaptă să li se spună ceva.

Se uită la Banish, apoi la Blood.

— Întrebările le pun eu, rosti agentul.

Deke zâmbi din nou în felul lui neastâmpărat.

— Vreţi să ştiţi ce zice lumea jos, începu, întărindu-şi spusele cu o aplecare din cap. S-a întâmplat ceva, ceva de care vă faceţi probleme şi vreţi să ştiţi ce cred oamenii despre asta.

Banish dădu lent din cap. Blood observă că agentul îşi schimbase felul de a fi, devenise cumva mai sumbru. Şi pe bătrân îl privea mai posac.

— Mă interesează fiica lui Ables, rosti. Cea mai mare, Rebeca. Vreau să ştiu dacă e dezvoltată.

Până şi Blood simţi un ghimpe rece în coastă. Nu-şi putea imagina efectul cuvintelor lui Banish asupra lui Deke. În orice caz, bătrânul cel ţicnit părea să-şi fi pierdut, cel puţin pe moment, cheful de pălăvrăgeală.

— Poftim? bolborosi.

— Cât de dezvoltată este. Are paisprezece ani. Pubertatea, sânii. Ca la

vârsta asta. Vreau să-mi spui dacă este sau nu dezvoltată.

Blood îl văzu pe Deke cum se înroşeşte dezgustat. Maxilarul bătrânului începu să tremure înainte să poată scoate vreo vorbă, apoi dârdâitul furios îi cuprinse gâtul, umerii şi pieptul.

— Eu nu ştiu ce credeţi voi, federalii…

Furia nu-l lăsă să-şi termine fraza. Expresia de pe faţă arăta că se gândeşte la ce e mai rău.

— La asta vă gândiţi voi toată ziulica, aicea, sus? întrebă.

Banish se ridică de pe scaun. Se îndreptă încet către Deke, întinse mâna, şi-o încleştă în gulerul cămăşii bătrânului şi i-o răsuci sub guşa fleşcăită, împingându-l înainte şi înapoi, în pânza cortului. Bătrânul se apucă de încheietura lui Banish cu amândouă mâinile. Îl zgârie cu unghiile lui murdare, ridicând spre el ochii mari, dar totul fu în zadar. Banish nu părea nici mânios, nici precipitat. Doar hotărât. Ochii lui Deke se căscară şi mai mult când Banish se aplecă asupra lui.

— Crezi c-am venit aici să-mi pierd timpul? începu Banish.

Pânza cortului începu să se unduiască în spatele lui Deke.

— Un cuvânt, continuă Banish, înfigându-i sub nas arătătorul, un cuvânt trebuie să spun şi toate şandramalele tale de-aici, toate ciurucurile – se fac cenuşă. Bucăţi. Moloz. Şi tu n-ai să poţi face nimic. Aşa că răspunde-mi la întrebare. Imediat.

Cu ochii holbaţi, Deke tremura ca un animal micuţ ce este pe punctul de a fi devorat de un altul mai mare. Cea mai ameninţătoare i se părea stăpânirea de sine a lui Banish. Blood hotărî că a văzut destul. Făcu un pas în spate fără a spune nimic, apoi se întoarse şi ieşi.

Doi şerifi aflaţi afară pocniră din călcâie când apăru, apoi văzură că nu e decât şeriful local. Blood îi salută din cap şi privi în altă direcţie. Nu era atât de delicat încât să i se întoarcă stomacul pe dos la hărţuielile unui interogatoriu, dar cazul de faţă era cu totul altceva. Blood îşi dădea seama că nu poţi s-o scoţi la capăt cu oameni de acest fel provocându-i. O confruntare directă era ca şi cum ai fi pus sub semnul întrebării ardoarea unui credincios practicant sau i-ai fi spus unui

om că soţia lui e o târfă.

Oamenii cu care avea de-a face nu erau rezonabili, ci mândri, iar mândria lor ridicolă îi orbea. Or, singurul mod în care poţi să pierzi o luptă cu un orb este să te bagi în pumnii lui.

Banish ieşi din cort ţinându-l pe Deke în faţa lui ca pe o sperietoare de ciori.

— Luaţi-l, le spuse şerifilor. Se întoarse apoi către Blood, cu o expresie aspră pe faţa, altminteri impenetrabilă.

— Se cheamă PROCONTRINFORM. Program contrainformativ. Serveşte la derutarea şi discreditarea părţii adverse.

Blood îl privi în ochi.

— Ce ţi s-a întâmplat acolo sus?

Banish dădu din cap, susţinându-i privirea.

— Ştii că Mellis a fost trimis aici ca să ne omoare.

— A fost trimis ca să vă omoare.

— Ascultă-mă puţin, rosti Banish, apropiindu-se suficient pentru ca Blood să-i vadă punctele de pulbere arsă înfipte în pielea feţei. Expresia lui Banish era neechivocă, poruncitoare şi dură ca o suprafaţă de oţel şi parcă îl trecuse pe

Blood, numai cu câteva cuvinte, în rândurile oamenilor lui de încredere.

— Ables îşi închipuie că Mellis l-a omorât pe Watson, spuse.

Rulota

Banish apăsă pe clanţa uşii deschise, păşi hotărât înăuntru, apoi îi făcu un semn lui Blood, îndemnându-l să înceapă.

— Chiar crezi că a încercat să ne omoare? întrebă acesta.

Banish încuviinţă din cap şi închise uşa cu un pocnet, după care aprinse lumina. Ridică o mână pentru a-i face lui Blood semn să rămână unde era, apoi arătă către un loc aflat în partea cealaltă a rulotei, în apropierea patului.

— Nu ştiu cum de-a reuşit să pună la cale toată povestea.

Îi făcu un semn din cap lui Blood să continue. Blood se uită la el, dădu din umeri şi se conformă.

— Nici eu.

Urmat de Blood, Banish se îndreptă spre fundul rulotei. Ridică un scaun, lovindu-l de piciorul mesei. Nu se aşează, ci continuă să

meargă. Îl privi pe Blood peste umăr.

— În orice caz, reluă, imunitatea lui Mellis e un preţ mic pentru a pune mâna pe Ables.

Acum ocoli patul, fără să spună un cuvânt, cotind către peretele din fund. Blood îl urma.

— Aşa este, încuviinţă din nou acesta, puţin mai tare. Totuşi, domnule Watson, nu ştiu dacă putem avea încredere în el. În plus, nevastă-sa…

Banish se opri şi făcu un semn cu bărbia către oglinda agăţată în perete.

— Cu fiica lui Ables are ce are Mellis.

Se opriră în dreptul oglinzii. Blood nu se aşteptase la aşa ceva. Nu-i displăcea să-i fiarbă puţin pe cei din cabană – Mellis încercase să-i împuşte pe amândoi – dar modul cum îşi interpreta Banish rolul îi dădea o senzaţie nesănătoasă în măruntaie. Totuşi, încă o dată, se conformă.

— Şi de asta nu vrea să-i stea nimeni în cale, spuse.

Se uita la imaginea reflectată a lui Banish. Expresia agentului nu se schimbase, dar oglinda, ca orice suprafaţă reflectantă, îi deforma insesizabil trăsăturile, ca o stofă

de calitate în care găseşti un mic defect Aşa că faţa murdară a lui Banish avea în oglindă un fel de rânjet ascuns. Agentul dădu din cap satisfăcut.

— A avut tot timpul, un an întreg, în aceeaşi cabană cu ea, conchise.

Lângă rulotă, Blood îl aştepta pe Banish, cu mâinile în buzunare, să închidă uşa şi s-o încuie. Banish nu părea nici triumfător, nici satisfăcut, nici precipitat de ceea ce pusese la cale. Avea şi în acelaşi timp nu avea lucrurile sub control. Blood îl urmări cum vine spre el în noaptea rece, fără haină, fără măcar a-şi încrucişa braţele, în timp ce din gură îi ieşeau aburi. Urmau să o apuce fiecare pe drumul lui.

— Ce am făcut? întrebă liniştit Blood.

— Le-am stins doar luminile, răspunse Banish.

Biroul

Păşea în sus şi-n jos. Îşi acoperi gura cu palma larg deschisă. Renunţă să mai lucreze şi începu să se plimbe prin birou, bătându-se cu palma pe coapsă şi apropiindu-se frecvent de draperia ce ţinea

loc de uşă. Le dăduse tot felul de misiuni agenţilor din schimbul de noapte, pentru a-i ţine departe de cort, iar aceştia plecaseră cu toţii, drumul era liber, şi Kearney nu era de găsit. Îşi trecu mâna prin părul des şi simţi cum bâzâitul din cap creşte din nou în intensitate. Marea, imensa lui sete.

Vechea stăpânire de sine. Lucrurile se urniseră şi avea situaţia sub control. Băutura în sine nu avea nicio importanţă pentru el. O mică recompensă. O picătură de unsoare pentru cele câteva rotiţe care mai scârţâiau încă. L-ar fi remontat şi pregătit pentru munca de a doua zi. Dădea din cap în timp ce se plimba prin birou, bătând uşor, maşinal, cu mâna dreaptă în picior.

Scoase din nou capul din birou. Nu apăruse nimeni. Încă puţin. Încă puţin, Trecuse atâta vreme. Netezimea răcoroasă a sticlei. Pocnetul şi foşnetul sigiliului de hârtie când îl îndepărta. Pârâitul dopului când îl răsuceai. Ieşirea duhului, parfumul. Gâlgâitul lichidului, când era turnat. Lui Banish i se părea că a traversat un deşert. Se simţi în fine ieşind din amorţeala de la Skull Valley. Limba îi era o găleată

zăngănind a gol în puţul de piatră al setei lui profunde şi imense.

În cort se auziră paşi. Nişte paşi liniştiţi, iar Banish o porni cu repeziciune către uşă, apoi se retrase pentru a aştepta nepăsător în faţa biroului. Draperia se dădu la o parte.

Îndatoritorul Kearney. Banish îi ieşi în întâmpinare, luptându-se cu nerăbdarea, cu bucuria, zâmbind fără urmă de tăgadă, gata să-l uşureze de povara pachetului neted, cafeniu, şi să simtă reconfortanta legănare a lichidului dinăuntru. A licorii delicioase, revigorante.

Dar Kearney avea o expresie moale pe faţă, şi când îşi ridică mâinile, acestea erau goale. Banish clipi. Îşi înălţă privirea la Kearney, pentru a vedea dacă poliţistul îşi dădea seama că greşise, dar acesta rămase în faţa lui, cu expresia aceea de câine bătut pe faţă, iar Banish îşi dădu seama că nu fusese nicio greşeală.

— Îmi pare rău, domnule, începu Kearney, cu o voce bleagă dar hotărâtă. N-am putut. Nu se face aşa ceva. Poate că aveţi nevoie de ajutor.

Banish se apropie de el. Îl apucă de grumaz, apăsându-şi antebraţul de pieptul

lui şi împingându-l într-un stâlp de susţinere al cortului. Kearney fu luat prin surprindere, înainte de a-şi putea trage răsuflarea, şi căscă larg gura.

— Lua-te-ar naiba de cercetaşi.

Kearney îşi puse mâinile pe braţul tremurător al lui Barnish, dar nu încercă să-l înfrunte, nu altfel decât din ochi.

— Când îţi dau un ordin, să-l îndeplineşti până la ultimul amănunt…

Faţa lui Kearney deveni rozalie, apoi de-a dreptul roşie din cauza strânsorii. Buzele i se albăstriră şi începură să i se contracte. Făcu nişte ochi de căprioară, de om sugrumat.

— Afară de pe muntele meu! strigă Banish, dându-i drumul în cele din urmă şi făcând un pas în spate. Kearney căzu într-o parte, împleticindu-se în direcţia opusă lui Banish şi învârtindu-se cu mâna la gât. Rămase acolo, înghiţind guri mari de aer, cu faţa contorsionată, strâmbată şi roşie.

— AFARĂ DE PE MUNTELE MEU!

Kearney dădu la o parte draperia şi ieşi împiedicându-se din birou.

Banish se întoarse repede. Se duse la birou, îşi puse o mână pe marginea lui şi

strânse, privind în jur febril, cu capul vuindu-i, bâzâindu-i.

Blestema Paradise Ridge. Blestema Montana. Îl străfulgeră amintirea magazinului lui favorit de băuturi din Manhattan, în care licorile erau ţinute în sticle de culoare închisă, pe rafturi aşezate în spatele casei, că nişte medicamente exotice, în şiruri ordonate de cel puţin zece în adâncime. Ar putea să se suie la volan şi să părăsească muntele chiar acum, se gândi, în căutarea prăvăliei. Dar cum să explice plecarea. În vreo zece minute se vor întoarce cu toţii în cortul de comandă.

Cortul de comandă, o undă de speranţă îl făcu să se îndrepte de spate. Berea. Cutiile de Pabst Blue Ribbon cu medicamente – nu-i păsa – înalte, reci, albastru-aurii. Dacă nu cumva Coyle scăpase deja de ele…

Dădu brutal la o parte draperia şi se duse întins la frigiderul mititel, zgomotos, smuci printre sticlele de apă şi printre fructele tăiate, puse în dezordine. Berea nu mai era. Cutiile dispăruseră. Rămase nemişcat un moment, blestemând-o pe Coyle, apoi trânti uşa, făcând frigiderul să

zăngăne. Se apucă să zgâlţâie aparatul, deranjându-i conţinutul, pentru ca în cele din urmă, înfrânt, să se lase deasupra lui, pentru a-i potoli mişcarea. Înjură, lipindu-şi mâneca de gură. Marea, imensa, blestemata lui sete. Închise ochii şi nu simţi altceva decât vid, amintindu-şi în întunericul otrăvit al minţii de insectele care-l chinuiseră în timpul primelor săptămâni înceţoşate de la Sanatoriu – gângăniile isteriei, care îi roseseră pielea, îi alergaseră prin carnea braţelor, ospătându-se din fructul moale al creierului lui.

Biroul

Urmă o dimineaţă rece. Perkins traversa baza de operaţiuni cu pas vioi, îmbrăcat pentru camerele de televiziune într-o haină albastru-marinar şi cu cravată îndrăzneaţă la gât. Din oră-n oră, apăreau noi agenţi de la birourile teritoriale din zonă, agenţi care acum înţesau platoul plin de activitate. Circulau o mulţime de zvonuri despre eşecul din noaptea trecută. Deşi reacţiile ce aveau să urmeze după ce ştirea va fi dată publicităţii stârneau mare îngrijorare.

Perkins fredona mulţumit. În această dimineaţă urma să fie omul-cheie al canalului prin care va ajunge în eter versiunea F.B.I.-ului asupra evenimentelor de peste noapte. Şi din eter, în toată ţara şi în întreaga lume.

Porni pe noul drum ce ducea sus. Antreprenorii săpaseră adânc în puietul de pe margini, răsturnaseră şi nivelaseră pământul, realizând o cale de acces netedă, iar acum lucrau dincolo de creasta care oprea vederea lui Perkins. Îi auzea totuşi – le auzea utilajele mari, zgomotoase – şi vedea vălătucii de fum evacuat de motoare. Urmări cum crengile unui copac încep să se clatine, sus, în vârf, iar apoi arborele căzu. Drumul era aproape gata. Mergea până în vârful muntelui.

Perkins intră în cortul de comandă, îndreptându-se direct spre biroul din fund, în care intră, pregătit pentru orice. În birou se făcuse ordine, hârtiile erau aşezate în stive aliniate pe masă, calmul se reinstalase. Banish era atât de concentrat asupra muncii lui, încât nu sesiză intrarea lui Perkins. Era ciufulit, de parcă se trăsese singur de păr, iar pata de pulbere de pe faţă începuse deja

să se decoloreze. Era încovoiat asupra unei hârtii, cu ochelarii pe vârful nasului. Nu scria pe obişnuitele foi albe, remarcă Perkins, ci pe un bloc galben, de dimensiunile scrisorilor oficiale. Perkins înaintă şi aşteptă ca prezenţa să-i fie remarcată. Ceea ce nu se întâmplă.

— Ai lucrat toată noaptea? întrebă.

Banish ridică ochii repede, surprins să-l vadă acolo, dinaintea lui, apoi se întoarse fără un cuvânt la ceea ce făcea. După ce termină, aşează pe birou blocul şi îi înmână nişte foi bătute la maşină. Tuşi în pumn, curăţându-şi gâtlejul, apoi întinse mâna după un pahar cu apă.

— Schiţa discursului introductiv şi a răspunsurilor la întrebări, rosti, aşezând paharul la locul lui. Atât pentru astăzi.

Perkins răsfoi rapid paginile, încuviinţând din cap. În regulă. Restul e pentru mai târziu.

Banish dădu şi el din cap, distrat.

— Cât e ceasul?

Perkins îşi dădu la o parte manşeta.

— Mai am douăzeci de minute.

Se întoarse, ieşi din birou, apoi din cort şi se îndreptă către Jeep-urile aflate în

aşteptare în partea opusă a platoului, parcurgând cu privirea paginile din mers. Banish făcuse treabă temeinică. Lui Perkins nu-i scăpară nici concepţia elaborată, nici pregătirea în domeniu. Ceea ce îl speria la Banish era acel simt al procedurii, modul în care ţinea sub control cabana, baza de operaţiuni, presa, toate, printr-un fel de telecomandă, ca pe nişte farfurii cu care jongla continuu. Orice eşec al operaţiunii care căpătase o nouă amploare – milioane de dolari ai contribuabililor cheltuite, sute de oameni al căror timp era grevat – l-ar fi atins şi pe Perkins. Putea să-l protejeze pe Banish doar până la un anumit punct, dar dacă în cele din urmă acesta avea s-o sfârşească râstumându-se asemeni copacului nenorocos pe care-l văzuse mai devreme, el, Perkins, trebuia să se pună în poziţia din care ar fi putut striga: „Cade!” şi să sară într-o parte.

Vehiculul de sunet

Banish intră în dubă. Era proaspăt ras şi îşi pusese o cămaşă albă curată. Se mişca cu încetineală, dar nu din cauza bâzâitului din cap, care persista dar nu-l mai împiedica să acţioneze. Dimineaţa îl

copleşiseră remuşcările. Se simţea ca şi cum şi-ar fi revenit după transa provocată de un drog puternic.

Sunetistul îl privi cum urcă, abţinându-se să facă vreo remarcă cu privire la arsura de pe faţă.

— S-a întâmplat ceva peste noapte? întrebă Banish.

Sunetistul mesteca nişte gumă cu aromă de mentă. Scutură din cap.

— Nimic.

— Şi microfoanele? Tot nimic?

Omul scutură din nou din cap.

— Nimic nou pe Frontul de Vest.

Banish luă loc la cealaltă masă. Privea în gol, în direcţia panoului de control. Se gândea la Mellis.

— Trebuie să-mi curăţaţi rulota de gângănii, rosti.

Sunetistul se întoarse şi îl privi pieziş, mestecând.

— Gângănii-gângănii? întrebă.

Banish apucă receptorul şi apăsă el însuşi pe comutatoare, inspirând adânc.

— Vă vorbeşte agentul special Bob Watson…

Îşi spuse poezia fără a schimba prea

mult din ea. Cel mai bun lucru era să nu modifice nimic, să-şi delimiteze prezenţa vocală de asaltul petrecut cu o seară înainte. Încheie şi, aşa cum prevăzuse, nu i se răspunse. Agăţă la loc receptorul şi văzu un monitor de dimensiuni reduse, în culori, aflat în spatele sunetistului. Înfăţişa crâmpeie din conferinţa de presă de jos: Perkins vorbind de la o tribună, tot felul de agenţi care flancau podul, mulţimea furioasă, în continuă mişcare.

— Am cerut o antenă de satelit de la Biroul din Seattle, explică sunetistul. CNN a anunţat o transmisie *live* de la conferinţă.

Aruncă o privire la monitorul alb-negru care înfăţişa zona podului.

— Cred că a ajuns la întrebări.

Cadrul înfăţişat de monitor era prea larg.

— Poţi să măreşti imaginea? întrebă Banish.

— De douăzeci de ori, răspunse omul, răsucind un buton şi apropiind scena. Umerii şi spatele lui Perkins ajunseră în josul cadrului, pe fundalul format din ziarişti, vehiculele cu douăsprezece roţi şi schelele petnru camere TV. Protestatarii

înconjurau întreaga scenă. Agitau pumni, efigii şi pancarte: FBI VA ARDE ÎN FOCUL GHEENEI! FBI VINOVAT, VINOVAT, VINOVAT! UCIGAŞI DE COPII.

În mulţimea ce se înghiontea se aflau, la vedere, agenţi în costume, care-şi apăsau cu degetele căştile în ureche, distingându-se clar chiar şi pe monitorul alb-negru. Sarcina lor era în acea dimineaţă să se facă remarcaţi.

— Vor avea loc tulburări imediat după ce se termină toată povestea asta, rosti Banish absent, dar cu o siguranţă detaşată.

Sunetistul privi din nou în monitor, ca şi când ar fi căutat o explicaţie pentru spusele lui Banish, apoi îşi aţinti din nou privirea asupra ecranului color ce prelua imaginile de la satelit.

— S-au apucat să facă bucăţele toată povestea, spuse, asta fac. O desfac în calupuri de imagini, pe care le trimit în teritoriu, la posturile afiliate, care îşi vor umple emisiunile săptămânal cu ele.

Dădu sunetul mai tare. Ecranul se întunecă, tocmai se terminase un calup, pe urmă apăru o bandă în culorile curcubeului şi un contor începu să numere invers, trei,

doi, unu, cu bip-uri. Apoi apăru Perkins, în spatele tribunei ce purta însemnele Ministerului Justiţiei şi ale FBI vorbind apăsat şi cu o expresie serioasă pe faţă.

— Judith Ables a murit, după toate probabilităţile, într-un schimb de focuri. Se pare că în primul dintre cele două petrecute, cel din 4 august, în care ocupanţii cabanei s-au confruntat cu şerifii şi că moartea fetei a survenit pe loc.

Ecranul se înnegri din nou.

— Moartea a survenit pe loc, îl îngână sunetistul. Toţi cei ucişi de-a lungul timpului din greşeală de autorităţi au murit pe loc, fără a suferi.

Trei, doi, unu: o femeie între două vârste, cu păr castaniu, ondulat, îndrepta un deget ameninţător către camera de luat vederi.

— Au ucis o fetiţă de doisprezece ani pentru că purta puşcă. Nu vom tolera aşa ceva!

Negru. Trei, doi, unu: un tânăr cu ochii aproape închişi, într-o haină de vânătoare verde, agita o pancartă nevăzută.

— Masacrul a avut loc chiar aici. A curs chiar sângele copiilor noştri. Acesta este

Podul Concordiei şi cei care au tras primul foc sunt ei. Ceea ce vedeţi chiar acum este începutul unui mare război civil american.

Negru. Trei, doi, unu: Din nou Perkins.

— Trebuie să se înţeleagă că împotriva lui Glenn Ables şi Charles Mellis există acuzaţii grave şi ei sunt o ameninţare iminentă la adresa comunităţii. Eforturile în direcţia anihilării lor trebuie să continue şi vor continua.

Acoperindu-i vocea, distinct, mulţimea umflată:

— Ucigaşilor! Asasinilor!

Negru. Trei, doi, unu: Părinţii lui Mellis, Doamna Mellis, chinuindu-se să se facă auzită:

— Nu ştim ce s-a întâmplat. FBI-ul nu ne-a spus nimic. Când l-am văzut pe Charles, era sănătos şi nerăbdător să se întoarcă acasă. Nu ştiu ce-i fac, acolo, sus…

Imaginea întârzie pe ea. Se pierdu cu firea şi începu să plângă. Domnul Mellis, care purta haină dar nu şi cravată, încerca s-o încurajeze.

Negru. Trei, doi, unu: Perkins, cu un aer sever, gândindu-se la o întrebare care-i fusese pusă.

— Avem informaţii, încă neconfirmate în prezent, asupra unor posibile abuzuri petrecute în incintă, întinzându-se pe o perioadă de mai multe luni.

— Abuzuri sexuale? ţipă un reporter.

— Nu pot răspunde la această întrebare în momentul de faţă, rosti Perkins, indicând cu degetul un alt reporter.

Negru.

— Doamne, e adevărat? întrebă sunetistul.

Faţa lui Banish era strâmbă de dezaprobare.

Trei, doi, unu: Deke Belcher zgâindu-se în camera de luat vederi, cu un panou de carton jilav pe piept: URMEAZĂ CASATA.

Banish se întoarse, improvizaţia prostească a lui Perkins răsunându-i încă în urechi.

— Cine dracu’ se crede? întrebă.

— Deci asta nu era pe listă, rosti sunetistul.

— Lua-l-ar naiba!

Îi scăpase ca nisipul printre degete. Într-o fracţiune de secundă, ajunsese la televiziunile din toate oraşele ţării, şi, probabil, peste ocean.

Sunetistul se uita la monitorul alb-negru. Banish văzu că Perkins coborâse între timp de pe podium, iar agenţii se adunau în jurul unei scene agitate ce se petrecea în primele rânduri ale protestatarilor. Doi bărbaţi fură scoşi din mulţime, trântiţi cu faţa-n jos pe pod şi reţinuţi.

Banish se întoarse şi se ridică, cu intenţia să plece. Coborî pe uşa deschisă a dubei, auzindu-i suspensia scârţâind.

— Stai un pic, strigă sunetistul în urma lui. Cum e să fii Dumnezeu?

Întrebarea îl opri în loc pe Banish, făcându-l să încremenească la trei metri de dubă. Privi în sus, la drumul cel nou, de curând săpat în coasta muntelui, în timp ce un elicopter uruia deasupra culmii. Platoul foia de oameni şi maşini.

Se întoarse către sunetist, care stătea în uşa dubei, zâmbind nestingherit, pur şi simplu impresionat. Scutură din cap.

— Nu sunt decât un angajat al guvernului federal, răspunse, după care se îndepărtă.

Cortul de reţinere

Banish era afară, aşteptându-l pe Perkins.

— Ce dracu-a fost asta? îl întrebă, când apăru.

Zâmbetul satisfăcut al lui Perkins se transformă într-o expresie surprinsă.

— O improvizaţie, recunoscu. M-am gândit la o strategie.

Banish era furios.

— Dacă-aş fi vrut să joci cartea aia, ţi-aş fi spus s-o joci. Aveai schiţa chiar sub nas.

Perkins ridică palma.

— Eşti prea prins în toată agitaţia asta, aşa că n-ai de unde să ştii, rosti. Eu încerc să văd lucrurile mai de la distanţă.

Îşi coborî vocea, confidenţial, şi se apropie puţin de Banish.

— Ai nevoie de o ieşire. Toţi avem nevoie de o ieşire. Biroul are nevoie de o ieşire dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă. Dacă trebuie să iniţiem o acţiune decisivă. Aşa suntem cu toţii acoperiţi.

Banish dădu din cap.

— Am înţeles. Acum ai ajuns să mă protejezi. Nu-mi vrei decât binele. Altfel, de ce te-ai apuca să faci ce te taie capul, de parcă-ai fi la comandă? De ce-ai miza totul

într-o cacealma grosolană?

Scutură din cap şi îl ameninţă cu degetul.

— N-am nevoie de niciun fel de acoperire, nici de la tine, nici de la nimeni altcineva. N-am nevoie de politicieni pe muntele ăsta. Îţi pierzi încrederea în succesul operaţiunii, Perkins. Şi începi să nu mai asculţi ordinele. Dacă te mai prind luând-o razna o dată, nu mă interesează – am să-l pun pe Fagin să ţină conferinţele de presă.

Se întoarse şi intră în cortul de reţinere. Perkins îl urmă după o clipă, dar se strecură undeva, în fundal. Unul dintre cei doi arestaţi de la pod stăteau stingheri, la masa grea din faţa celulei goale, păzit de doi agenţi. Era alb, cam între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani şi avea capul ras ciupit într-un mod straniu, probabil de una din bolile copilăriei, în timpul căreia pustulele ascunse îi năpădiseră ţeasta pe atunci acoperită de păr. Braţele erau lipsite de păr, acoperite de nişte tatuaje grosolane, negre, tipice pentru *skinheads*, şi le punea în valoare purtând un tricou negru. Avea blue jeans şi nişte cizme negre. Cătuşele atârnau

desfăcute pe bara de metal din spatele lui, iar el îşi freca încheieturile înroşite. Un firicel de sânge de culoarea cireşei i se scurgea dintr-o rană cam de un centimetru pe care o avea la o tâmplă, pe obrazul învineţit.

Banish îşi scoase legitimaţia.

— Banish FBI.

Arestatul se foi, întorcându-se într-o parte şi-n alta şi aruncând priviri piezişe la agenţii care îl flancau. Avea oasele feţei colţuroase. Un ciripitor mărunt, vânos ca înfăţişare.

— Au cam exagerat, începu, tamponându-şi faţa cu un şerveţel. Nu crezi?

— Ai primit mesajul nostru, răspunse Banish.

— M-am lăsat arestat, nu?

— I-a dat un pumn în gură unui agent negru, domnule, spuse unul din federalii care-l păzeau.

— Ştiţi ce, se precipită arestatul, de data asta am nevoie de un bilet de avion şi de ceva bani, de sămânţă. Ar cam fi cazul s-o roiesc de-aici.

— Ajungem şi la asta, i-o reteză Banish.

Ce pun la cale?

Omul se foi în scaun, ridicând din umeri.

— Se trăncăneşte în draci, acolo, jos. Ştiţi cum e – nimeni nu face de-adevăratelea nimic. Un fel de prezentare, cum îi zic ei.

— Fără violenţă?

— *Pre-zen-ta-re*, accentuă omul, apoi ridică din nou din umeri. Cel puţin în momentul ăsta. Mai mult nu ştiu.

— Cine? întrebă Banish. Localnici? Rezistenţa Ariană Albă? Adevărul? Care din ei.

— Arienii, răspunse omul, nerăbdător. Şi mai cine – de unde să ştiu eu? Sunt toţi o apă şi-un pământ. Patrioţii… Kremmer e aşteptat să viziteze linia întâi mâine.

Franklin Kremmer era pontiful în vârstă de şaizeci şi opt de ani al Bisericii Rezistenţei Ariene Albe.

— Asta-i tot? întrebă Banish. Altceva nu mai pun la cale?

— Dacă pun ceva la cale, n-o să zică nimănui, până n-o veni vremea. Nu e niciun fel de pamflet, nimic. Dar Kremmer nu se bagă în nimica violent. El – nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i pute. Totuşi, de vreo două zile, vin tot felul de camioane. Se

descarcă muniţie.

— Muniţie, repetă Banish.

— De calibru mare. Şi grenade. Toate cu acte în regulă. Doar în cantităţi mari, şi de-alea scumpe. Tot felul de şmecherii, lanterne, baterii, saci de dormit, truse de prim-ajutor.

— Şi asta ce-nseamnă?

Informatorul ridică din umeri.

— Înseamnă că dau o groază de bani pentru toată tâmpenia asta, de unde să ştiu eu ce-nseamnă? O groază de tipi din adevărul pleacă cu ele în maşină.

— Membri ai adevărului.

— Freacă menta pe-acolo de câteva zile. Bun. V-am dat nişte date care vă folosesc, nu? Trebuie să vă folosească.

Banish îşi luă înfăţişarea oficială.

— Dar Ables? îl cunoşti?

— L-am văzut de vreo câteva ori. Toată lumea îl cunoaşte.

— Pentru vânzarea de arme?

— Da, pentru arme. Vrea să fie cel mai mare negustor arian de arme din lume, asta-i durerea lui.

— Fiecare cu visul lui, răspunse Banish. Ce crede lumea de el?

— Unii râd de el. Dar cei mai mulţi se tem. Un ciudat. Cine râde de el, râde când nu e de faţă.

— Dar tu ce crezi?

Informatorul zâmbi în batjocură şi privi în lături o clipă.

— E sărit. Ca şi mulţi alţii de-aici, crede în OZN-uri şi în toate tâmpeniile alea. Da' a avut o camionetă mişto. Până i-am cumpărat-o eu, după ce l-au găbjit ăia. Zicea că nu mai are nevoie de ea. Uite, ştii ce, asta-i tot.

Se îndreptă în scaun, întorcându-şi palmele deschise pe masă, ca şi cum i-ar fi arătat lui Banish ceva.

— De ce?

— Deci ce? răspunse Banish.

— Biletul de avion, nene. Scoateţi-mă dracului de-aici.

— De avion? Unde vrei să pleci?

— Undeva, în sud. Pe urmă în est. Sunt prea mulţi dilimani pe-aici.

Banish încuviinţă din cap, prefăcându-se că reflectează un moment.

— Nu, conchise, scuturând din cap. Avem nevoie de tine aici. Dă-i o sută de dolari, îi spuse unuia dintre agenţi.

— Păi stai aşa, că nu-i în regulă, rosti repede omul, ridicând mâinile şi uitându-se în jur, de parcă ar fi vrut să oprească scena-n loc. Ce dracu-i asta?

— Avem nevoie de un informator în tabăra Rezistenţei Ariene, răspunse Banish.

— Informator?!

Ochii omului sclipiră.

— Stai puţin. Să-ţi zic o chestie. Eu nu-s informator, nene.

Banish îl privi, apoi se uită în jur, la cele aflate în cort.

— Şi cum numeşti ceea ce faci, atunci?

— Ce fac eu? Nu-i turnătorie. Un indian şi alţi câţiva ţicniţi. Dar eu nu sunt cutră, nene. Nu mi-am turnat niciodată amicii. Dobitocii ăia de la Alcool şi Tutun m-au umflat pentru un viol sub influenţa drogurilor şi m-au prelucrat. Bun, am luat-o-n barbă. Şi cu asta gata.

Banish încuviinţă şi repetă:

— O sută de dolari.

— Nu-nu-nu, stai aşa, se încăpăţână omul, înghiţindu-şi furia. Ascultă-mă puţin, da? Ştii ce-au să-mi facă dacă se prind c-am fost aici? Au să-mi facă limba fâşii, nene.

Banish scutură din cap.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că ai să coborî de pe munte mai respectat decât ai fost vreodată înainte. Ai atacat un agent FBI. Tu şi cu inteligentul tău prieten din celălalt cort veţi fi eroii zilei, după ce vă dăm drumul.

— Pe dracu'!

Se înfuriase din nou, devenise combativ. Îşi pleda cazul.

— Ăia ştiu foarte bine ce se-ntâmplă. Cineva vorbeşte, şi ei ştiu că vorbeşte. Şi eu ştiu că ştiu. Aşa că am venit pe barba mea aici. O iau în dinţi râu de tot dacă mă-ntorc. Dar să ştii, nene, că nu-s o cutră. Nu sunt curva nimănui. Faci ce trebuie să faci în viaţă, nu? Faci ce ai de făcut. Dar nu mă întind pentru nimeni, nene.

— O sută de dolari, repetă Banish.

Faţa omului se goli de sânge. Aproape reuşi să sară în picioare înainte ca agenţii să-l îmbrâncească la loc în scaun.

— Lua-te-ar dracu'! ţipă, aproape izbucnind în plâns. Nu sunt curva nimănui, mă, pervers federal ce eşti!

Banish rămase nemişcat, privindu-l mai de aproape, urmărindu-i ochii negri cum îi ies din cap şi pieptul umflându-i-se când

inspira profund. Apoi întoarse capul către agentul aflat în spatele lui.

— Şaptezeci şi cinci.

— Fire-ar al dracului! se tângui omul, dezumflându-se. Lua-te-ar dracu'!

— Cincizeci, spuse Banish.

— Stai dracului puţin, strigă informatorul, cu ochii închişi şi mâinile întinse. Stai. Stai dracului puţin – deschise ochii din nou, privind în jur – ce mama dracului s-a întâmplat? Să mă ia dracu' dacă mai înţeleg. Cei de la Alcool şi Tutun mi-au zis că n-o să-mi pară râu dacă lucrez cu voi, că o să procedaţi aşa cum au procedat şi ei.

— Adică?

— Trei sute de parai.

— Nu, răspunse Banish. Lor ce le-ai servit?

— Pe Ables, nene, răspunse omul, încă amărât şi nesigur, dar acum tatonând terenul pentru o sumă mai mare. Căutau pe încă cineva cu care să trateze. Ştiţi cum e, voiau să câştige teren.

— Dar Ables n-a marşat.

— Şi uite unde-a ajuns. Ţi-am zis, nene, mi-au frecat ridichea ca…

— De ce Ables?

— De unde sa ştiu? Cineva care era şi în afara, şi în mijlocul lucrurilor. Li se pusese pata pe el, cred.

— Adică?

— Îi ofticase. Voiau să pună laba pe el – nu ştiu. Le-am zis că pot să ajung la camionul lui şi mi-au dat o puşcă să i-o plantez acolo.

— O puşcă-mitralieră Beretta, roşi Banish, după un moment de tăcere.

Omul încuviinţă din cap.

— Şi mi-au zis că după asta mă lasă-n pace. De atunci mi-au mai dat două treburi, inclusiv porcăria asta de-aici. N-am de ales, nu-i aşa? Sunt băgat până-n gât, nu? Lua-v-ar dracu' de cretini! Nu sunt curva ta, nene!

Banish întârzie din nou o clipă răspunsul.

— Nu, încuviinţă lent din cap. Eşti curva celor de la Alcool şi Tutun.

Îl privi din nou pe agent.

— Daţi-i o sută de dolari, fierbeţi-l pe celălalt o oră, pe urmă daţi-le drumul la amândoi.

Banish aşteptă să vadă dacă mai urmează vreo injurie. Informatorul expiră zgomotos, fără însă a spune nimic, apoi

privi în lături. Pe faţa lui se întipărise o consternare totală, iar buzele se mişcau aproape fără zgomot. Înjura amar, pentru sine însuşi. Apoi îşi încrucişa mâinile încondeiate pe masă. Îşi puse capul pe ele.

Banish se întrebă de ce lăsase ca lucrurile să ia o întorsătură atât de urâtă. Îi mai aruncă o privire omului cu capul pe masă, apoi se întoarse şi trecu pe lângă Perkins, îndreptându-se către lumina rece a soarelui de pe platou.

Biroul

Când intră, Coyle era în picioare, în spatele mesei lui de lucru, uitându-se la nişte hârtii. Agenta simţi că intrase cineva şi se dădu înapoi brusc, apoi îl văzu pe Banish. Expresia de. Pe faţă i se schimbă de la surpriză la stânjeneală, apoi la vinovăţie.

— Ce cauţi aici? o întrebă Banish, intrând.

Coyle arătă cu mâna către birou.

— Era deschis, rosti.

Apoi, regâsindu-şi cumpătul, încercă să mimeze că încurcase hârtiile.

— Poezii, rosti.

Cuvântul îl pocni pe Banish drept în faţă. Îşi lăsase blocul deschis, deasupra celorlalte foi.

— Nu, răspunse, făcând încă un pas înainte. Un exerciţiu. Ajută la concentrare.

Îşi auzi tonul de scuză, după care înregistră răspunsul ei:

— „Cuibul şoimului”… e despre ceea ce se întâmplă aici, nu?

Apoi, sub părul tuns scurt, faţa i se relaxa într-o expresie de revelaţie trecătoare, îmbujorată:

— Cuvintele, rosti, imaginile…

Banish o luă din scurt:

— Ai venit cu o treabă?

— Precizările speciale de la Seattle, susură Coyle. Şi livrările de echipamente miniaturizate.

— Le-ai găsit?

Coyle avea două foi de hârtie în mână. Îşi ridică privirea şi examină, peste birou, faţa lui Banish, apoi îşi aţinti ochii în pământ. Porni spre draperie. Trecu pe lângă el fără să-l privească şi ieşi.

Şeriful Blood aproape se ciocni de ea, intrând cu o stivă de ziare sub braţ. Îşi atinse pălăria cu un deget când trecu pe

lângă Coyle. Banish se apropie de birou înaintea lui Blood, închise blocul şi începu să-şi aranjeze celelalte lucruri de pe el. Sperase să nu-l vadă pe Blood în acea zi. Nu voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase de cu noapte.

Blood puse ziarele pe birou.

— Ai văzut conferinţa?

Banish abia încuviinţă din cap.

— Oamenii nu mai sunt deloc prietenoşi, jos.

— Aş prefera să fii mai exact, rosti Banish.

— Păi, aţi omorât o fată de doisprezece ani fără niciun motiv. Aşa zic ei. „AU”, adică toată lumea de-aici. Pentru ca să vă răzbunaţi pe Ables, iar acum îi veţi ucide familia unul câte unul, până veţi ajunge la el. Sau până vor ajunge manifestanţii la voi.

Atâta lucru putea să-şi închipuie şi Banish.

— Numai vorbe?

Blood ridică din umeri. Se lăsă din nou pe călcâie.

— Am fost chemat la radio de două ori, azi-dimineaţă, în maşină. Proprietarul magazinului de articole sportive din

Huddleston a vrut să-mi spună, de curiozitate, că a vândut într-o oră, imediat după deschidere, toate bateriile, lanternele, echipamentul de camping şi de vânătoare şi alte astfel de lucruri. Până la unul.

— Le-a vândut celor din adevărul, răspunse Banish.

Sprincenele lui Blood se arcuiră.

— Şi câtorva localnici. Vinde oricui plăteşte, bineînţeles, asta e meseria lui. Dar i s-a părut suficient de curios ca să mă anunţe. Pe urmă, am primit un telefon de la directorul băncii de la Huddleston Dime. La prima oră, au apărut doi bărbaţi, care i-au înmânat un ordin de schimb pentru cincisprezece mii de dolari în cenţi şi alte monede.

— Doi bărbaţi?

— Doi bărbaţi cu chelie. Au dat în schimb bani gheaţă. Şi nu numai, mi-a mai zis că s-a făcut coadă la ghişee, oamenii îşi scot toţi banii, cetăţeni cu domiciliul stabil în oraş. Chiar cu penalizări de douăzeci la sută. Le trebuie chiar acum bani-gheaţă. Banish se uită la el.

— Şi asta înseamnă…?

— Credeam că ştii. Mie mi se pare că e

vorba de adepţii Supravieţuirii. Avem şi aşa ceva. Îi apucă din când în când, în valuri. Sfârşitul lumii şi tot restul. Dar de ce atâta grabă, nu ştiu. Poate pentru că unii iau moartea fetei ca pe un fel de semn.

— Dar manifestanţii de jos, spuse Banish, sunt liniştiţi.

— Oarecum, pentru că încă nu s-au organizat. Fiecare cu ce-l doare deocamdată. Dar dacă se organizează – Blood scutură din cap – pot să ajungă aici într-o clipită. Şi, dacă au să ajungă, aş zice că pot să se ascundă foarte bine în pâlcurile de copaci. N-ar fi cazul să-i împingem puţin înapoi?

— E prea târziu. Ar intra şi mai rău la bănuieli. Putem să-i ţinem în friu acolo unde sunt.

— Nu tocmai, răspunse Blood, punând mâna pe un ziar subţire, viu colorat şi de format redus, aflat în vârful grămezii de pe birou. Până şi ziarele de scandal au înţeles-o: „Un muntean misterios dejoacă stratagemele de arestare ale FBI”, citi. Au început să-i spună „Grizzly Ables”. E şi o poveste cu OZN-uri.

Banish îşi făcu de lucru cu ceva.

— Nu ştiu ce să zic, continuă Blood, întorcând o pagină, oamenii au tendinţa să ia lucrurile astea destul de în serios. Dacă scrie în ziar, atunci e adevărat. Oricum, stai şi te-ntrebi de unde-şi iau reporterii informaţiile…

Începu din nou să citească:

— „Mai rămâne de luat în discuţie un aspect al acestei confruntări, o confruntare care va duce la destrămarea unei familii. Se pune problema de ce autorităţile federale au încredinţat comanda încercuirii unui misterios agent care are cazier pentru fapte violente. Mai ales dacă ne gândim că încercuirea este una din cele mai ample desfăşurări ale forţelor de ordine care a avut loc vreodată pe pământ american, cu excepţia situaţiilor de calamitate naturală.”.

Banish încremeni. Simţi cum pieptul i se răceşte. Privirea îi căzu pe un punct fix, în spaţiu, în timp ce Blood continua:

— „John T. Banish, agent FBI cu mulţi ani de serviciu la activ, a fost amendat în februarie 1991 cu suma de 1200 de dolari, pentru stare de ebrietate şi provocarea de dezordini la bordul unui avion aflat pe ruta Washington-New York, de Ziua

Recunoştinţei, în 1990. Ca urmare a unui acord realizat ulterior, s-a renunţat la un număr de acuzaţii mai grave, printre care bruscarea personalului şi ameninţările cu caracter terorist. «Şi-a ieşit din minţi, declara la acea vreme un steward al cărui nume a fost trecut sub tăcere şi care s-a aflat în cursa respectivă. M-a lovit, învineţindu-mi un ochi, atunci când am refuzat să-l servesc cu băuturi alcoolice. Era într-o stare de beţie avansată şi îşi flutura tot timpul legitimaţia”.”.

„Tot Banish, mai spicui Blood, a fost cel care s-a aflat la comandă în cazul negocierilor de ostatici de la World Financial Center, operaţiune soldata cu moartea a trei persoane.”.

„Tribunalul Districtual din New York a emis două ordine către Banish, în care stipulează restricţia de a-şi vedea fiica şi soţia, în decembrie 1990. Atât soţia cât şi fiica au reînnoit ordinele la fiecare nouăzeci de zile şi, în clipa de faţă, trăiesc în continuare despărţite de Banish. «E bolnav, declară un apropiat al familiei. John este într-adevăr periculos.”.”.

Blood se opri din citit. Închise ziarul.

Banish rămase nemişcat. Regretul îi contorsiona muşchii feţei. Se îndreptă atât cât era în stare şi îşi înfundă o mână ţeapăriŞ în buzunarul pantalonilor.

— Foarte bine, rosti.

Blood puse ziarul pe birou. Asta era răzbunarea pentru ceea ce se întâmplase azi. Să-l vadă pe Banish cum fierbe la foc mititel.

Acesta arăta de parcă tocmai îşi ascultase necrologul. Îşi dădea seama că aşa va rămâne în amintirea tuturor. Asta avea să rămână din viaţa lui, după ce se va trage linia şi se va aduna. Era ros pe dinăuntru de regrete. De aceleaşi regrete vechi. Paroxistice şi neîncetate, care nu se potoleau nici măcar o dată cu imensa-i sete.

— Foarte bine, repetă.

— S-a întâmplat ceva cu dumneata în pădure, azi-noapte, spuse Blood.

— Da, încuviinţă din cap Banish.

Blood îşi dădea seama că nu va continua. Nu va mai auzi nimic de la el. Să vorbească era chiar meseria lui şi ştia mai bine ca oricine cât şi până unde poţi vorbi. Puteai ajunge numai până la un anumit punct, iar el ajunsese la acest punct, se

întorsese de acolo şi acum era din nou aici.

Îşi coborî privirea în podea.

— Începem să le dăm drumul rudelor şi prietenilor pe munte, câte unul. Îi punem să imprime mesaje pentru familia Ables. Pe cele care îi îndeamnă să se predea şi să rezolve problema le transmitem. Pe celelalte, nu. Fără conversaţie.

Se îndreptă către scaun şi se aşeză la birou. Se prefăcea că se reapucă de treabă.

— Mi se pare corect, răspunse Blood, fără ca Banish să dea vreun semn că aude ce i se spune, sau să-i arunce o privire. Blood se răsuci pe călcâie şi ieşi fără să mai aştepte să fie invitat.

Rămas singur, Banish îşi lăsă din nou privirea să se fixeze în gol, undeva, dincolo de limita gândurilor lui conştiente. Telefonul era chiar acolo, pe birou, lângă el. Îşi aminti de cele câteva dăţi când, în ultimii ani, simţise că e la pământ şi formase numărul din Cincinnati doar pentru a auzi o voce familiară, feminină, spunând: „Alo?” Ultima oară, după un răstimp prelungit de tăcere de ambele părţi, Molly rostise temător: „John?” după care închisese. Banish şi-o imagina, în cămaşa lungă de noapte,

îndepărtându-se cu un pas de telefonul din bucătăria întunecată, întrebându-se dacă va suna din nou. Cu părul ei scurt, tuns în scară, mai rar decât pe vremuri, la fel ca în sutele de fotografii diferite pe care le comandase. Cu mâna stângă la gură. Singurul inel pe care îl mai purta era granatul de la mama ei.

Îşi pipăi banda groasă de aur de pe deget. Şi-o închipui pe Nicole cu o rochie albă de mireasă, cu voal. Dar nu şi-o putea imagina zâmbind. În ciuda tuturor acelor fotografii, trăsăturile singurei lui fiice îi apărură dintr-odată neclare. Oricât ar fi încercat, nu şi-o putea imagina ridicându-şi braţele acoperite de dantelă şi dându-şi voalul la o parte.

Baza de operaţiuni

Fagin întoarse spatele camionului Armatei Salvării, cu o tavă fierbinte de mâncare în mâini. Era unul dintre ultimii serviţi în acea seară. Un foc de tabără pârâia puternic pe locul liber din faţa rulotei şi cea mai mare parte a şerifilor şi agenţilor îşi mâncau lăturile în jurul lui. La o măsuţă pliantă, aflată la distanţă de celelalte, stătea un om care mânca singur.

Fagin se îndreptă într-acolo.

Îşi puse tava jos fără ca Banish să se ostenească să ridice ochii. Pe tavă se aflau o bucată de pâine cu coaja groasă acoperită cu carne de vită mărunţită, într-un sos maroniu plin de cocoloaşe, un polonic de fasole care păstra încă forma ustensilei cu care fusese servit, o cană cu o fiertură sulfuroasă şi un pătrăţel de pâine de porumb.

— O porcărie cu spume, rosti Fagin. Iisuse Hristoase!

Banish se îndreptă puţin de spate, nemaiputând să-l ignore.

Stătuse aplecat asupra tăvii, mâncând cuminte, ca un recrut în ultimele zile ale stagiului iniţial de pregătire. Un val uşor de râsete veni din direcţia focului.

— N-am crezut că ai să permiţi un foc de tabără, spuse Fagin cu gura plină, gesticulând cu furculiţa.

Banish înghiţi, cu privirea aţintită încă asupra mâncării.

— De ce nu? rosti. Întăreşte moralul. După şase zile, oboseala trebuie luată în considerare.

— Îhî, răspunse Fagin. Fire-ar ale

dracului de zile. Dar chestia aia de la World Financial Center cât a durat?

— Doar o noapte.

Apăru un agent, cu nişte hârtii peste care Banish se uită şi le semnă, în josul fiecărei pagini. După care se concentra din nou asupra tăvii, trecând la fasole.

— Eşti căsătorit? întrebă Fagin.

Banish se opri din mestecat. Se holbă o clipă la masă.

— Nu citeşti ziarele?

Fagin rânji conciliant. Tăie o bucăţică de carne.

— Despărţit sau divorţat?

— Aştept anularea.

— Deci eşti catolic, dădu din cap Fagin: îşi dăduse deja seama de asta. Curios, continuă, nu mi s-a părut că eşti genul de familist Dar şi căsătoria mea atârnă acum de un nenorocit de fir de păr.

— Poate din cauza limbajului tău, avansă Banish.

— Nu, îl contrazise Fagin, asta-i partea care-i place la mine.

Fagin îşi permise un zâmbet şi până şi Banish se destinse, dezvelindu-şi puţin dinţii. Fagin scutură din cap amuzat, apoi îşi

privi din nou tava, pentru a o lăsa baltă definitiv. Îşi trânti furculiţa şi cuţitul în recipientul de tinichea, împingându-l la o parte şi păstrând doar pâinea de porumb. O porcărie.

— Ne-am cunoscut la un meci al celor de la Dodgers, continuă. Lucra pentru ei – de fapt, lucrează şi acum. Aruncă o privire spre vârful muntelui, acum portocaliu din cauza apusului. De fapt, astăzi se fac şapte ani de când ne-am căsătorit. Da – dădu din cap – m-am gândit să sărbătoresc într-un copac. Printre crengi, cu o puşcă pe care s-o îndrept către un tip pe care nici măcar nu-l cunosc, un nenorocit ascuns într-o cocioabă de pe un munte infect, unde şi-a înţărcat dracu' copiii, în mijlocul Montanei.

Fagin scutură din cap încet, dezgustat, ştergându-şi palma deja curată de piepţii uniformei. Îi venea să scuipe, dar nu putea, la masă. Astea îi erau bunele maniere.

— Acum vrea să divorţeze, reluă. E mai tânără decât mine, cu câţiva ni. E albă. Toată chestia mă cam scoate din pepeni. N-ai de unde să ştii. Eu nu prea stau pe-acasă. Ştii cum e slujba asta. Poate că şi-o pune cu un jucător de baseball.

Îşi coborî privirea, gândindu-se că a mers prea departe. Nu voia să pară slab.

— Poate, repetă sec.

Se concentrase asupra unui deget, de la mâna dreaptă, degetul cu care apăsa pe trăgaci, care era uscat şi roz pe partea din interior. Şi-l freca de parcă ar fi vrut să şi-l cureţe.

— O să-mi trebuiască o linie cu exteriorul, mai pe seară.

Banish îl privea, de la locul lui.

— Bine.

Fagin dădu din cap, ridicându-şi din nou ochii, apoi uitându-se în sus.

— Ce-i cu stelele astea nenorocite? întrebă, ca să schimbe vorba. Dumnezeule! E ca la Vegas.

Banish încuviinţă din cap.

— Te obişnuieşti cu ele.

Focul de tabără pocni puternic, atrăgându-le amândurora atenţia. Vâlvătaia îşi pierduse din strălucire, scoţând din ce în ce mai mult fum albicios. Oamenii lui Fagin îşi pierdeau vremea, îşi terminaseră masa, şi acum frecau menta, întârziind în jurul focului doar pentru a amâna inevitabila întoarcere la datorie. Fagin nu le spuse

nimic. Cele câteva minute petrecute în jurul focului erau pentru ei echivalentul serii de sâmbătă, iar el nu voia să le strice plăcerea.

Îl văzu apoi pe poliţistul acela boboc trecând prin faţa focului şi îndreptându-se către camioane, singur. Îşi dădu seama că l-a remarcat şi Banish, care, apoi, se răsuci din nou către masă. Părea enervat, poate chiar puţin surprins. Apoi, păru că îşi schimbă părerea sau începe să se gândească la altceva. Deveni, treptat, abătut. Se holba în jos, la masă. Parcă îi părea rău. Ciudat, pentru Banish.

— Bobocul acela, rosti Fagin, făcând un semn cu bărbiş. Cum îl cheamă?

Banish îşi aţintise privirea în farfurie.

— Kearney, cred.

Fagin dădu din cap.

— Să-ţi zic ce s-a întâmplat. În două vorbe: câţiva dintre oamenii mei făceau caragaţă la masa de seară, despre voi, febeiştii, şi despre felul cum conduci tu toată povestea. Trăncăneală, bun? Fagin se aplecă înainte, rânjind înspre foc. Kearney a fost singurul care ţi-a luat apărarea. Atâţia gradaţi pe muntele ăsta şi singurul care s-a gândit să pună punct tâmpeniei şerifilor a

fost el. Un agent de circulaţie din Cucuieţii de Nord. Nu-mi dau seama – chiar e tare pe poziţie sau are clăbuci în cap? Tu ce crezi?

Banish nu răspunse. Se zgâia la pătrăţelul de pâine de porumb din farfurie. Părea că-l păstrase pentru la urmă, dar acum nu mai avea poftă de el.

Fagin era pe punctul să i-l ceară când de ei se apropie în grabă cineva. Era Coyle, conţopista din cortul de comandă.

— Domnule, începu aceasta precipitat. Am primit un semnal de transmisie din cabană. O voce, cred că e Ables. Zice că vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Cortul de comandă

Banish intră după Coyle, înaintea lui Fagin. Perkins se afla deja acolo, cu ceilalţi agenţi, inclusiv câţiva tehnicieni, grupaţi în jurul radioului, în faţa panoului cu comutatoare.

— Conectaţi casetofonul, îl instrui Banish pe unul dintre ei, iar apoi, către un altul: Notează tot.

Tehnicianul începu să umble la cabluri, în timp ce agentul puse mâna pe un notes şi

pe un creion. Banish întoarse capul către Perkins.

— Suntem siguri că e el? întrebă.

Perkins era pe punctul de a răspunde afirmativ când pe canal se auziră un fâşâit datorat electricităţii statice, apoi vocea.

— Watson? Ştiu că mă auzi.

O emisie vocală cu mult aer, o voce lipsită de emfază, plată, nu prea profundă. Banish îşi umezi buzele uscate, privindu-i pe agenţii care se agitau în jurul radioului. Era o frecvenţă obişnuită, prin urmare liberă. Ar fi putut-o asculta întreaga ţară, dar trecuse deja prea mult şi Banish trebuia neapărat să vorbească acum cu Ables. Îşi dădu seama că nu va avea doar un singur ascultător.

În cort, era o linişte respectuoasă. Îşi ordonă gândurile urmărindu-l pe tehnician cum lucrează. Îşi aminti de unele întrebări obligatorii şi contură o strategie preliminară. Ables îl prinsese cu garda jos, dar nu nepregătit. Tehnicianul porni casetofonul şi rolele cu bandă începură să se învârtă. Se dădu la o parte, iar Banish se aşează şi ridică microfonul apăsând pe buton.

— Sunt agentul special Bob Watson, rosti. Domnul Ables?

Vocea se auzi din nou.

— Watson?

— Domnule Ables, e toată lumea bine, acolo, sus? Vreau să ştii mai întâi de toate că siguranţa familiei dumitale este prima noastră preocupare.

Niciun răspuns. În radio fâşâia aerul.

— Ce face domnul Mellis? întrebă Banish.

— N-aveţi nicio grijă. A ajuns la cabană teafăr. Suntem cu toţii aici.

Ca un zid de cărămizi. Banish o lăsă mai moale.

— Ascultă-mă, domnule Ables. Eu nu am păţit nimic, şi nici şeriful Ţinutului, cel care era cu mine. Acum vreau să încercăm împreună să terminăm cu povestea asta cât mai curând posibil, înainte ca vreunul dintre noi, de oricare parte s-ar afla, să-şi piardă stăpânirea de sine şi să omoare pe cineva.

— Deja a fost omorât cineva.

— Nu ne este foarte clar ce s-a întâmplat cu şeriful, răspunse Banish.

Alesese deliberat să nu înţeleagă la ce se referea Ables. Îl tatona. Un suspect izolat poate fi adeseori făcut să creadă ceea ce vrea să creadă doar prin sugestie, chiar

dacă adevărul cu care are de-a face este sigur şi contradictoriu.

— Eu vorbesc despre Judith a mea, rosti Ables.

Banish îşi ridică ochii. Privi rolele de bandă învârtindu-se încet, apoi aruncă o privire piezişă şi îl descoperi pe Fagin. Acesta spuse doar:

— Mama mă-sii.

Banish îşi întoarse ochii la radio, apăsând din nou pe buton.

— Exact de asta încerc să evit ceva asemănător, domnule Ables. Însă eu mă refeream de fapt la eventualele acuzaţii ce ţi s-ar putea aduce.

Vocea egală a lui Ables îşi schimbă pentru prima oară tonul.

— N-aş avea parte de un proces drept în tribunalele acelea evreieşti.

— Domnule Ables, n-am niciun fel de opinii cu privire la cazul dumitale. Mă aflu aici doar pentru a te convinge să te predai autorităţilor în drept.

— Poftim? întrebă Ables, de parcă nu ar fi auzit bine. Voi, cei de afară, sunteţi autorităţile. Voi sunteţi FBI-ul. Aveţi ordine să mă împuşcaţi. Totul este o mare

conspiraţie împotriva libertăţii, venită din Est. Voi sunteţi ucigaşii.

— Domnule Ables, dă-mi voie să spun că regret, într-adevăr, neînţelegerea iniţială şi toate lucrurile care s-au abătut mai apoi asupra dumitale şi a familiei dumitale…

— Nu mă interesează ce ai tu să-mi spui, Watson. Tu să mă asculţi pe mine. N-ai niciun drept să vorbeşti despre fiica mea.

— Domnule Ables…

— Gura! Nu-mi vorbi tu mie despre Judith, Watson. Taci din gură şi ascultă-mă. Uite de ce m-am hotărât să vorbesc cu voi. Sunteţi nişte ticăloşi împuţiţi. Vorbiţi, şi vorbiţi, şi nu spuneţi decât minciuni. Chiar credeţi că n-am altă treabă decât să vă ascult? Am un radio aici. Ştiu cum îmi spuneţi afară. Îmi spuneţi corupător de minori. Toată ziua, numai asta aud.

Banish închise din nou ochii. Îşi dădu seama că Perkins era în spatele lui, dar nu se osteni să se întoarcă.

Ables îi dădea înainte.

— Ticăloşi nenorociţi! Cu aşa ceva vreţi să mă scoateţi de aici. Vă găsiţi motive ca să mă omorâţi. Voi, ucigaşii de copii, voi îmi ziceţi *mie* „bolnav”…

— Domnule Ables, Biroul Federal nu are nicio bănuială, informaţie sau vreun motiv să te bănuiască de comportament imoral sau contrar legii în ce priveşte propria-ţi familie.

— Am un radio, repetă Ables.

— Domnule Ables, trebuie să înţelegi care este situaţia aici, jos. Eu nu pot face decât ceea ce este omeneşte posibil. Când dumneata refuzi să vorbeşti cu mine, fiecare dintre autorităţile de aici îşi face treaba, încearcă să te convingă să îţi eliberezi familia şi să ieşi din cabană, iar eu nu le pot influenţa în vreun fel acţiunile…

— Atunci daţi-mi pe cineva care le poate influenţa. Daţi-mi-l pe nenorocitul care m-a făcut corupător de minori.

— Nu, domnule Ables, faptul că vorbeşti acum cu mine îmi dă un răgaz. Dacă ajungem la o soluţie prin dialog, atunci toată povestea va merge mai departe într-un mod mai puţin jignitor şi mai sigur. De aceea sunt bucuros că în cele din urmă ai luat legătura cu mine. De ce nu ai luat telefonul în cabană, domnule Ables?

Banish încerca să recâştige controlul asupra conversaţiei.

— Dacă fac un pas afară, o să-mi zburaţi creierii, răspunse Ables. Aţi dovedit că asta aveţi de gând.

— Domnule Ables, dacă-mi dai cuvântul că n-ai să le faci niciun rău, pot să trimit imediat nişte oameni să-ţi aducă telefonul chiar la treptele de la uşa din faţă…

— Nu-ţi dau niciun fel de cuvin t, Watson, şi oricine calcă pe treptele mele face ultimul pas din viaţa lui. Am vorbit deja prea mult. Ştiu de ce vreţi să iau telefonul. Pentru ca nimeni altcineva să nu ne audă. Lucrurile sunt pentru voi destul de neclare şi aveţi nevoie de încrederea mea.

Banish îşi apăsă gura cu toată palma, pentru a temporiza şi a-şi pregăti loviturile. Greşelile de la New York îl apăsau.

— Am nevoie de încrederea dumitale, domnule Ables. Şi aş dori să-ţi dovedesc că am nevoie. Există vreun lucru pe care să-l pot obţine pentru dumneata care să-ţi folosească? Probabil că stai destul de prost cu mâncarea acolo, sus. Mă gândesc mai ales la sugar – scutece curate, hrană pentru copii?

— Aţi fi în stare să băgaţi droguri în mâncare şi să otrăviţi apa. Şi n-o să-mi daţi

nimic fără ceva în schimb. Ştiu cum merg lucrurile. Am terminat conversaţia. Tot ce vreau de la voi este să plecaţi şi să mă lăsaţi pe mine şi pe ai mei în pace.

— Domnule Ables, nu avem cum să plecăm.

— Ei bine, atunci nici eu nu am cum.

Se auziră un „clic” ascuţit şi, apoi, fişâitul. Banish se gândi o clipă să încerce să-l contacteze din nou pe Ables, apoi renunţă şi puse jos receptorul.

— E precaut, spuse, lăsându-se pe spate şi dând din cap. Se pregăteşte pentru asta de multă vreme.

— Ba e scos din pepeni, asta e, răspunse Fagin.

— Face pe grozavul. Ştie că-l ascultă o mulţime de oameni şi vrea să zică ce are de zis. Asta nu-i rău. Nu-i deloc rău. De două ori a spus că vorbeşte prea mult, şi pe urmă a continuat. Şi aţi auzit ce zicea despre proces? Nu vrea să moară acolo, sus – Banish gesticula către radio, plin de încredere – nu vrea să moară. Se gândeşte la viitor.

— Dar n-a dat niciun fel de ultimatum, răspunse Fagin. N-a cerut nimic. N-a

negociat nimic.

— Ne tatonează. Încearcă să-şi dea seama mai bine ce se întâmplă aici, jos.

Banish se ridică în picioare, revigorat. Îl văzu pe Perkins, în spatele tuturor, pe punctul de a dispărea, ca de obicei.

— E stupid, rosti, dar până la urmă l-am convins să vorbească. O ţinem tot aşa. Mai mult zgomot, încercuirea mai strânsă. Reflectoare care să baleieze scena. Elicoptere care să bâzâie la fiecare cinci minute.

Se întoarse către Coyle.

— Puneţi pe cineva la radioul ăsta tot timpul şi păstraţi canalul liber. Dacă se mai aude ceva, mă chemaţi imediat.

Aruncă o privire prin cort. Era un progres, un progres serios, manevra preliminară – pionul care ia alt pion – dansul lent de început, de care în sfârşit avusese parte. Făcu câţiva paşi. Îşi spuse că trebuie să aibă răbdare. Pentru el nu va exista odihnă în noaptea care va veni, avea prea multe lucruri la care să se gândească, pe care să le revizuiască, pe care să le pregătească. Prea multe fundături pe care trebuia să le ia în considerare. Avea nevoie

de puţin aer curat pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Îi tăie calea lui Fagin, care pleca.

— Trimite pe cineva să mă echipeze, îi spuse. Vreau să fac de pază la noapte.

Paradise Point

Banish se lăsă în genunchi, în albia torentului aflat la treizeci şi cinci de metri mai jos de cabană. Luminile, o adevărată nocturnă de stadion, erau toate stinse acum. Un singur reflector explora covorul de bucăţele de lemn rupte, în depărtare, desenând la întâmplare cercuri de lumină pe cabana strâmbă, centrul atenţiei lor. Resturile rămase din cele câteva zile pe care şi le petrecuseră acolo – tuburile de cartuşe, cadavrele de câini pe jumătate devorate, crengile de copac, telefonul – erau împrăştiate pe porţiunea de pământ mlăştinoasă a Ţării nimănui.

Banish se întoarse şi se sprijini pe peretele de pământ, cu spatele la cabană. Lângă el, pe jos, se aflau un radio şi un Remington de 7 milimetri. Nu luaseră nicio măsură în privinţa câinilor care putrezeau –

a ceea ce nu mâncaseră deja coioţii din ei – exista doar un paleativ, iar Banish hotărî că trebuie să se folosească din nou de acesta. Scoase o cutiuţă de sticlă cu Vicks Vaporub şi îşi pictă o mustaţă de gel generoasă peste vaselina de camuflaj cu care era mânjit.

Se găsea în spatele şi în stânga difuzorului. Vocile imploratoare pe care le auzea i se păreau a fi ale unor stafii aflate departe, printre copaci.

Margie, sunt mama. Tatăl tău e şi el aici, cu mine, şi ne rugăm amândoi pentru tine. Margie, ajunge! Glenn, e valabil şi pentru tine! E timpul să ieşiţi de acolo. Nu are niciun rost să vă încăpăţânaţi. Avem patru nepoţi frumoşi, printre care şi micul Amos, pe care noi nu l-am văzut niciodată. Nu aveţi unde să vă duceţi de aici, iar tata şi cu mine nu ştim ce mai căutaţi în cabană. Vieţile copiilor sunt în mâinile voastre. Veniţi-vă odată în fire, de dragul lor! gândiţi-vă că s-ar putea să păţească şi ei ceva. După ce coborâţi, putem face pregătirile de înmormântare pentru Judith.

Tăcere. Banish auzi un elicopter apropiindu-se, deasupra copacilor.

Majorie! Sunt tata. Te aşteptăm din nou

acasă.

Elicopterul coborî, uruind, agitând aerul şi făcând pământul să vibreze. Frunzele moarte se stârniră cu zecile, iar vârfurile copacilor începură să se unduiască, trezite la viaţă.

Pe buza albiei de torent, în partea opusă, apăru Kearney. Şi faţa lui era întunecată de vaselina de camuflaj. Era îmbrăcat cu salopetă de împrumut, care nu-i venea bine, cu vestă antiglonţ şi şapcă. De unde stătea, Banish privi în sus spre el.

— Aţi dorit să mă vedeţi? întrebă Kearney, cu o fermitate afectată. Lui Banish îi era însă clar că bobocul este cel puţin emoţionat.

— Ar fi cazul să cobori de acolo.

Kearney îşi ridică ochii către cabană şi văzu că se află chiar în bătaia focului. Se lăsă să alunece în albie şi, după ce rămase o clipă în picioare, se ghemui şi se aşeză, sprijinit de peretele din faţa lui Banish. Apoi privi în jur. Strânse puţin din buze şi încruntă din sprâncene.

— De la câinii morţi, rosti Banish, pasându-i cutia de Vicks.

Kearney o privi suspicios. Îi scoase

capacul şi adulmecă, iar sprâncenele i se destinseră.

— Sub nas, îl îndrumă Banish.

Kearney îşi scoase o mănuşă şi începu să-şi aplice alifia.

— De cât timp eşti căsătorit?

Ochii lui Kearney fugiră la banda de aur pe care o avea pe inelar, dar reuşi să dea răspunsul care i se ceruse.

— De aproape un an, recunoscu.

— Fără copii?

Kearney scutură din cap.

— Unul pe drum.

— Ţi-ai ascuns verigheta atunci, în formaţie.

— Da, domnule.

Banish dădu din cap.

— Poate îţi dai seama acum de ce am făcut ceea ce-am făcut atunci. Aici n-are ce căuta un bărbat căsătorit, cu soţie şi copii.

— Da, domnule.

— Dar ai vrut să fii în miezul evenimentelor, continuă Banish. Nimic nu te-ar fi împiedicat.

— Aşa cred, domnule.

Banish îl privi, dând din cap.

— De ce crezi că te-am ales? Din toţi

oamenii aceia?

— Nu ştiu, domnule.

— Numai ca să-mi completez efectivele?

Kearney îl privi un răstimp.

— Nu ştiu exact, domnule.

Banish se adânci mai tare în gânduri. Din pădure, încă o voce fără trup încerca să-i convingă pe cei din cabană. Banish privi în stânga şi-n dreapta, de-a lungul albiei întunecate.

— Ăsta era postul şerifului care a fost împuşcat.

Kearney privi şi el în stânga şi-n dreapta, solemn, şi puse jos cutia de Vicks, cu ochii plini de respect.

Banish se sprijinea cât putea mai confortabil de peretele de pământ.

— E o tradiţie veche în FBI, începu, ca în timpul schimburilor să se spună poveşti. Când am făcut eu ochi, erau poveşti cu Hoover. Fiecare avea câte una. J. Edgar Hoover era plin de idiosincrazii, nu s-a căsătorit niciodată, iar adjunctul lui, un tip care nu prea avea multe în comun cu statutul de agent, numit Clyde Toison – ei bine, erau destul de apropiaţi. Aşa că au circulat tot felul de zvonuri. Genul de istorii

pe care poţi să le spui doar unui camarad, pentru că dacă vorbeşti cu cineva din afara cercului, peste o săptămână numele tău ar putea ajunge în capul vreunei liste din cine ştie ce sertar.

Banish îşi încrucişa braţele pe vesta.

— La vremea mea, am fost cel mai bun negociator de ostatici. Am deţinut funcţia de negociator-şef al Biroului Teritorial din New York din 1979 până în 1990. În aceşti unsprezece ani şi jumătate n-am pierdut niciodată un ostatic, n-am ratat dezamorsarea nici unei crize. Cum? Prin negocieri. Măcinându-i psihologic pe cei care luau ostatici. Intimidându-i. Lucruri de care nu sunt foarte mândru. Tactica mea cea mai rodnică, cea pentru care sunt probabil cel mai bine cunoscut în anumite cercuri, era să caut soţia, mama, copiii – toate rudele apropiate ale deţinătorului de ostatici – să obţin informaţii personale de la ei, iar apoi să mă duc la telefon şi să-l fac pe suspect să înţeleagă ce s-ar putea întâmpla cu familia lui dacă nu se predă. „Scopul scuză mijloacele” era deviza mea. El ia un ostatic, iei şi tu un ostatic. Prin orice mijloace.

M-am dovedit suficient de şmecher ca să obţin rezultate, şi ăsta era singurul lucru care conta. Nimeni nu îşi punea problema pe ce căi, eu, cu atât mai puţin. Nimic nu conta, cât timp îţi făceai treaba. Şi, în timpurile acelea, îmi plăcea să beau. Niciodată în timpul serviciului. Ceea ce este interesant la o negociere de ostatici este că niciodată nu poţi să te detaşezi imediat ce s-a terminat. Rămâne, după aceea, un interval de timp în care trebuie să îi iei de mânecă pe cei cu care ai lucrat şi să mergeţi să daţi câte ceva pe gât, pentru ca să descarci ceva din tensiunea aceea, să-ţi ungi rotiţele şi să te pui din nou în stare bună de funcţionare. Era o terapie primitivă, dar indispensabilă, pentru că n-ai cu cine să vorbeşti despre ce s-a întâmplat, cu excepţia oamenilor care au fost ca şi tine băgaţi în toată povestea. Nici cu nevasta, nici cu copii, nici nu duhovnicul. În plus, la acele întâlniri eram întotdeauna felicitat şi admirat. Erau vremuri pasionante, ameţitoare, şi cred că am ajuns să trăiesc pentru slujba mea – operaţiune după operaţiune, triumf după triumf. Ca un drog, iarăşi şi iarăşi.

Ajunsesem în fruntea bucatelor. Cu alte

cuvinte, într-un loc din care poţi să cazi foarte de sus.

Îşi întări spusele cu o aplecare din cap, surprins el însuşi de naivitatea de care dăduse cândva dovadă. Îi făcea bine să povestească. Totul i se părea acum cât se poate de clar.

— Ai auzit vreodată de World Center? îl întrebă pe Kearney.

Acesta încuviinţă din cap.

— Am văzut fotografiile. Când a explodat bomba aceea, la New York.

— Ce-am să-ţi povestesc eu s-a întâmplat acum aproape trei ani. E un loc imens, cu două coduri poştale. Într-o săptămână, intră şi ies de acolo milioane de oameni. Un complex de clădiri, tuneluri şi drumuri de acces. Lucrurile s-au întâmplat la World Financial Center, o parte a complexului, deosebită de cele două turnuri gemene. Era într-o seară de marţi, la sfârşitul lui iunie. Ploua râu, mi-aduc aminte, pentru că mă aflam în sudul Manhattanului, undeva, lângă Hudson, şi când am ieşit, Vesey Street era udă şi strălucitor de neagră.

Un cubanez îşi luase ostatici soţia, fiica şi alte treizeci şi şapte de persoane în

birourile pentru Venituri Fixe ale uneia dintre cele mai mari firme de brokeraj din New York, la etajul al şaptelea. Am fost solicitaţi, noi, federalii, pentru că iniţial s-a crezut că este o acţiune a Cubei Libere sau cine ştie ce act de terorism. S-a dovedit mai târziu că era doar urmarea unei certe casnice încâlcite. Cubanezul era om de serviciu în clădire, un tip zdravăn care de mai bine de un an îşi bătea nevasta, tot cubaneză, şi, mai nou, începuse să-şi bată şi fata care avea doisprezece ani. Din acest motiv, şi din multe altele, femeia se săturase să trăiască în America şi se hotărâse să ia fetiţa şi să se întoarcă în Cuba, la mama ei. Dar, nu se ştie de ce, s-a gândit să se ducă să-şi caute bărbatul la serviciu şi să-i spună ce are de gând. A adus şi fata cu ea. Doi poliţişti, care fuseseră chemaţi pentru deranjarea liniştii în biroul de la World Financial Center, au fost depăşiţi de evenimente. Cubanezul le-a luat armele, spray-urile paralizante şi cheile de la maşină, după care a ieşit zbierând în stradă şi a luat puşca pe care o avea în portbagajul maşinii. Apoi s-a retras înapoi în clădre, la etajul al şaptelea cu soţia şi fetiţa.

Logistica a fost o problemă chiar de la început. Etajul şapte este mare, un fel de teren de fotbal în formă de L, cu rânduri şi rânduri de birouri, între care se află coloane albe, dreptunghiulare. Este împărţit în două nivele. Din motive de securitate, ascensorul nu oprea aici după ora şase după-amiaza. Aşa că nu puteai să intri decât cu permis – cei de la Pieţe de Capital se apucau de treabă după închiderea burselor – sau dacă erai om de serviciu şi aveai chei. Nu există etajul opt, ci un rând de scări laterale, care duce la un soi de mansardă compusă din birouri, deasupra zonei de acces a publicului. Cubanezul baricadase intrarea asta şi spusese că e minată. Erau minciuni, dar a forţa pătrunderea era imposibil, pentru că tot ce se întâmpla sus se vedea foarte bine de dedesubt, de la etajul şapte.

Mai jos, etajul cinci, Equity Trading Floor, are şi el două nivele, deci nu se punea problema accesului prin tavan. Etajul de deasupra Veniturilor Fixe, Finanţele Publice, are doar un nivel. Dar se află la prea mare distanţă de şapte pentru ca să poţi pleca de acolo. Chiar dacă am fi intrat prin podea, cei de la Salvarea Ostaticilor ar

fi trebuit să coboare în rapel, neprotejaţi, vreo cincisprezece metri.

Etajul şapte era plin de telefoane. Erau sute, pe fiecare birou din aria comercială. Am stabilit baza de operaţiuni la cinci şi am evacuat şi sigilat toate nivelurile de mai sus. Se făcuse deja târziu, aşa că evacuarea a decurs în linişte şi fără incidente. Mi-a răspuns la telefon imediat. După numai un apel. Era prea zăpăcit ca să mai poată vorbi în engleză, aşa că am folosit un interpret. Am progresat rapid, obţinând nişte ostatici în schimbul unor feluri de mâncare pe care le ceruse de la un mic restaurant cubanez aflat pe Fulton Street. A trebuit să dăm de urma proprietarului în Bedford Stuyvesant şi să-l chemăm la local în toiul nopţii. Ne-a zis că suspectul îşi lua prânzul la el în fiecare zi, de mai bine de doi ani. Chelneriţele îl ştiau toate pe nume.

Am continuat negocierile toată noaptea. Am spus „da” la tot ceea ce-mi cerea, în schimbul oamenilor, în timp ce trăgătorii de elită de la Salvarea Ostaticilor şi specialiştii în asalt luau poziţii. Casa scărilor se umpluse de arme şi de oameni, se lucra la reprogramarea ascensoarelor. Am dus

muncă de lămurire cu el până când au rămas doar treisprezece ostatici, şapte bărbaţi şi şase femei, inclusiv soţia şi fiica lui.

Omul era fără discuţie dezechilibrat. Acum cerea să vorbească cu maică-sa în Cuba, în clipa următoare, chiar cu Fidel Castro. Era labil. Viaţa îi scăpase cumva printre degete, se simţea fără putere şi zicea mereu că nu mai are pentru ce trăi. Asta era cea mai mare grijă a mea. Pe cineva care ia ostatici trebuie să-l încarci cu un anume simţ al responsabilităţii, trebuie să-i conferi un scop pentru acţiunile lui. Altfel, nimic nu-l împiedică să-nceapă să execute ostatici şi l-ai pierdut. Îmi amintesc că la un moment dat l-am convins să mi-o dea pe nevastă-sa la telefon. Nu mai ţin minte ce i-a zis interpretul. Dar mi-aduc aminte că plângea. Că se ruga.

Banish se opri o clipă, pentru a-şi aduna gândurile.

— Când foloseşti o linie telefonică publică într-o negociere de ostatici, problema este că oricine poate să-l sune pe suspect. Asta ne îngrijora foarte tare, pentru că se întâmplase în ultima vreme ca

reporteri de televiziune să le telefoneze celor care luaseră ostatici pentru interviuri „fierbinţi”. Un motiv suficient pentru a cere să se întrerupă toate liniile de la Venituri Fixe, mai puţin una. Dar solicitarea mea a întâmpinat rezistenţă pe trei fronturi, în primul rând, grupul managerial de la World Financial Center, care formulase numeroase garanţii contractuale în favoarea firmei de brokeraj. Printre ele exista şi prevederea că World Financial Center îi va asigura birourile şi spaţiul operaţional împotriva intruziunilor ilegale, ca şi aceea că îi va pune la dispoziţie un sistem de comunicaţii operativ la orice oră. Compania telefonică a oraşului avea un acord similar cu firma şi, oricum, nu prea putea să găsească la acea oră un specialist care să izoleze foarte complexa reţea telefonică a Centrului. În fine, au apărut şi reprezentanţii firmei. Lipsa accesului telefonic era o problemă serioasă pentru Veniturile Fixe în timpul orelor de lucru, dar mai rea era închiderea, într-o miercuri dimineaţă, a Equity Trading Floor, etajul pe care îl ocupam. Ar fi însemnat nu numai pierderea a milioane de dolari dintr-odată, ci şi repercursiuni

serioase asupra deschiderii Bursei de Valori din New York şi a mai multor pieţe financiare din lumea-ntreagă.

Aşa că i-am ascultat. N-am făcut nimic. Am trimis doar pe cineva să vorbească cu ziariştii aflaţi în holul de jos. Le-am explicat ce risc ar însemna pentru ostatici să încerce să-l contacteze pe cubanez. I-am ameninţat că, dacă-ncearcă, îi arestez. Ar fi trebit să-mi văd de treabă, să tai pur şi simplu cablurile şi să-i las pe toţi să se spele pe cap după aceea, dar n-am făcut-o. Liniiile telefonice au rămas în stare de funcţionare, în timp ce oamenii noştri se zbăteau să obţină o hotărâre judecătorească, iar eu m-am pus pe aşteptat.

Atunci a apărut vedeta aceea de radio din New York, un tip foarte popular. Pe la şase dimineaţa, intră în emisie, citeşte ştirile de noapte şi-i vine ideea sclipitoare să încerce să-l prindă pe cubanez la telefon. Reuşeşte, îl şi bagă-n emisie. N-am ştiut ce se-ntâmplă decât când erau pe la jumătate. Disk-jockey-ul îi punea cubanezului întrebări, îl trăgea de limbă despre familia şi necazurile lui, încercând de fapt să-l convingă să renunţe, cu ajutorul psihologiei

vulgarizate. Nu există ceva mai periculos decât asta. Cubanezul se înfierbântase şi începea să-şi piardă din nou engleza, după ce muncisem toată noaptea să-l stabilizez. Apoi, sus, au început să sune toate telefoanele. Unul după altul, şi când mi-am dat seama ce se-ntâmplă, era prea târziu. Ascultătorii disk-jockeyului s-au gândit că ar putea şi ei să vorbească cu cubanezul, dacă formează centrala firmei şi încă patru numere la întâmplare. Am trimis nişte oameni, la centrală, cu toporişti de incendiu, dar era prea târziu, în jurul tipului începuseră deja să sune vreo sută de telefoane şi toţi îi spuneau: „Omoară-i!”.

Au început împuşcăturile. Cubanezul îşi pierduse minţile, trăgea orbeşte, în podea, în aer. Apoi, puse mâna pe telefonul nostru. Strigă ceva despre execuţii. Zicea că are să omoare toţi ostaticii, unul câte unul. Oamenii mei încep să se agite şi eu intru în ascensor. Nu ştiu de ce. Negociatorul nu participă niciodată la arestări, dar situaţia începuse să-mi scape de sub control – *mie*, îţi dai seama – aşa că în toată învălmăşeala, am pus mâna pe un telefon portabil şi m-am dus întins la lift. Eram îngrămădiţi acolo –

eu, un tehnician şi şase oameni de la Salvarea Ostaticilor la numai două etaje sub el. Ascensorul fusese reprogramat, eu eram gata. Am apăsat pe butonul de nouă şi echipamentul nostru cu sonar l-a localizat la nici trei metri de uşa ascensorului, dar la vreo patruzeci de metri de ostatici. Alte împuşcături. N-aveam de ales. Am apăsat pe şapte. Am odonat să se umple camera cu gaze asfixiante şi mi-am trimis oamenii înăuntru.

Banish privea drept înainte. Îşi amintea uşa liftului deschizându-se, el o vedea prin vizorul ceţos de plastic al măştii de gaz. Confuzia, strigătele, trupurile împinse. Focurile, ţipetele.

Auzi împuşcătura, una singură. Văzu picioarele întinse pe podea zvâcnind, sângele înnegrind gresia.

— Cubanezul s-a sinucis. Un singur glonţ în tâmplă, chiar când am intrat.

Oameni în costume de afaceri strigând, tânguindu-se, întinşi pe podea.

Angajaţii firmei s-au ales cu o spaimă bună, dar niciunul dintre ei n-a păţit nimic. Banish îşi aminti cum fugise de-a lungul zidului lateral al camerei pline de fum.

Văzuse totul. Le zări acolo. Nevastă-sa şi fiică-sa erau legate de gât cu un cablu subţire de sârmă, pentru a rămâne nemişcate lângă un perete, la distanţă de restul ostaticilor. Dădusem ordin să se umple camera cu gaz. Amândouă îşi pierduseră cunoştinţa când am ajuns la ele. Le trăsese-n jos propria lor greutate.

Le văzu atârnând la o oarecare distanţă de perete, cu gâturile tăiate de la o ureche la alta. Mâinile ce se bălăbăneau roşii de sânge, convulsiile. Oamenii lui încercând precipitat să le taie cablurile. Mama şi fiica, murind chiar acolo, sub ochii lui.

O femeie brunetă într-o rochie de plajă, cu un ochi învineţit şi contuzii pe mâini. O fată de doisprezece ani.

Un bubuit de tunet îi atrase atenţia. Îi urmă un elicopter, bâzâind pe deasupra capului lor, cu reflectorul măturând pădurea. Banish îşi aminti unde se afla, văzu pământul, albia, şi pentru o fracţiune nesfârşită de secundă totul fu scăldat de alb. Apoi elicopterul trecu, iar frunzele scuturate se aşternură pe sol, în jurul lor. Banish îşi drese glasul.

— Ne-am ieşit din minţi, după aceea.

Nimic nu mai era la fel, bineînţeles, absolut nimic. Aceea a fost ziua în care nu m-am mai putut întoarce acasă. Nu m-am întors trei zile. Şi de atunci, am băut încontinuu. Mai întâi câte puţin, apoi în doze tot mai mari.

Tăcu o vreme.

— Era să uit. Ostaticii eliberaţi. Mai mult de jumătate dintre ei şi-au părăsit slujba în mai puţin de şase luni. Aşa se întâmplă după o astfel de criză. Oamenii sunt smulşi din rutina lor zilnică, izolaţi, terorizaţi. O noapte ca aceea te poate urmări o viaţă întreagă. Dar o femeie, tânără, prima care a plecat de la firmă, a refuzat să coopereze cu psihiatrul care fusese desemnat pentru asta. În cele din urmă, a dispărut pur şi simplu. Aşa-zisul „Sindrom Stockholm”. A ajuns să identifice torţionarul cu salvatorul – cu poliţia n-a avut niciun fel de contact – pentru că acesta avusese putere de viaţă şi de moarte asupra ei şi o cruţase. A obţinut cumva numele meu şi mi-a luat urma până la un spital în care mă aflam. Avea un pistol, a încercat să mă omoare. N-aş fi avut nimic împotrivă dar şi-a făcut treaba de mântuială. Asta primeşti dacă te joci cu

vieţile oamenilor. Îl privi pe Kearney, în albia aflată în pădurea ce gemea de mesaje şi lamentaţii. Înţelegi ce vreau să spun?

După o clipă de ezitare, Kearney aprobă din cap.

— Nu sunt deloc un erou. Unele dintre lucrurile pe care trebuie să le fac îmi displac profund. Am prea multă putere, o răspundere prea mare. De asta, protestatarii aceia... Aş putea să-i împing înapoi până la Pacific, dacă aş vrea. Dar am nevoie de ei aici. Au să mă împiedice să fac unele lucruri pe care altfel le-aş face. Oricare-ar fi motivele pentru care au venit aici, pentru mine ei sunt ochii care mă urmăresc. Pentru că nu sunt demn de încredere. Pentru că sunt un jucător – asta sunt. Şi nu unul rău. Ăsta e blestemul meu.

Kearney începu să clipească. Vru să zică ceva, se opri, după care se răzgândi din nou.

— Dar n-a fost vina dumneavoastră.

Banish zâmbi şters. Cuvinte familiare de consolare. Probabil că erau sincere. Îl calmară totuşi.

— Am vorbit cu Ables astă-seară, rosti Banish. Ai o misiune nouă, în cortul de

comandă, începând de mâine, de la ora opt fix.

Ochii albi al lui Kearney se limpeziră.

— Am înţeles, dădu din cap.

Banish îşi dădu seama că se aplecase înainte. Se sprijini din nou de peretele de pământ tare. Urmă un moment de tăcere stângace de ambele părţi, apoi un pocnet înăbuşit. Banish întoarse capul şi ascultă, deloc lămurit. Cum nu se mai întâmplă nimic, se ghemui şi se întoarse cu totul pentru a privi printre copaci cabana. Reflectorul rămăsese nemişcat. Urmă un pârâit, în noapte, de parcă s-ar fi tras într-o şapcă, apoi, o izbitură de lumină sughiţată. Cineva trăsese de sus, din copaci. Banish îşi înhăţă radioul.

— Fagin.

Cuibul lunetistului

Fagin explora dependinţele cabanei cu dispozitivul pentru vedere de noapte. Parcă s-ar uita într-un acvariu infect. Răspunse vocii care-i răsunase în ureche.

— Nu eu. Nu cumva nenorociţii ăia de la Salvarea Ostaticilor?

— Raportează-mi situaţia, răspunse Banish.

— Foc de avertisment. Ceva se mişca pe-afară, nu ştiu ce mă-sa.

— Numai de avertisment, Fagin, reveni vocea lui Banish. Ceilalţi, staţi liniştiţi. O să trimit pe cineva la lumini.

Fagin stinse dispozitivul de vedere. Nenorociţii ăia de la Salvarea Ostaticilor. Îşi lipi din nou degetul de trăgaci şi rămase în alertă. Nu vedea nimic din cauza nenorocitei ăleia de lumini care îi ardea în dispozitiv – avea halou, deşi faptul că acum nu se mai mişca îi era de un oarecare folos. Apăru o a doua lumină, la mică înălţime, măturând pădurea. Mirosul înţepător de Vicks îl înăbuşea. Auzi uruitul elicopterului care se întorcea. Plânsetul rudelor lui Ables în difuzoarele de jos. Încă o boare de vânt rece răvăşind copacii. Se încruntă grozav. Aniversarea mă-sii.

Ceva se mişcă din nou în acvariu. Clipi de câteva ori, scrutând zona cu privirea.

Afară apăruse o silueta, un adult care stătea în picioare, chiar lângă uşa de pe latura dreapta a cabanei, acolo unde terenul începea să coboare. Avea ceva în mâini,

poate o armă, era imposibil să-ţi dai seama ce. Fagin auzi elicopterul accelerând, în timp ce vârfurile copacilor se încovoiau. Înjură haloul reflectorului. Uşa laterală era încă larg deschisă. Mai trase un foc, încă un avertisment generos, de data asta jos, mult în dreapta siluetei. Oricine-ar fi fost, Fagin voia s-o expedieze urgent de unde a venit.

— Fagin! răsună din nou vocea lui Banish în ureche.

Elicopterul uruia chiar deasupra capului lui, survolând zona la joasă altitudine. Fagin văzu silueta ridicând ochii. O văzu ridicând şi obiectul pe care îl ţinea în mâini spre elicopterul care plutea deasupra copacilor.

O explozie la ţeava puştii.

— Ce mă-sa… începu.

Elicopterul o şterse. Fagin apăsă pe butonul radioului.

— Cretinul ăla trage-n el.

— Cine? se întoarse vocea lui Banish.

Fagin mai slobozi două gloanţe, văzând cum două porţiuni de ţărână verde se înnegresc la picioarele siluetei.

Aceasta se aplecă şi se răsuci către Fagin, răspunzând focului. Elicopterul plecase, aşa că Fagin auzea zgomotul

împuşcăturilor, care însoţea izbucnirile de lumină în timp ce silueta se retrăgea către uşa deschisă.

— Dobitocul dracului.

Ţinti şi începu să zorească cu împuşcături silueta care alerga.

Focul de răspuns scutură frunzele de deasupra capului lui. Se aplecă şi ţinti din nou.

— Mama mă-sii, spuse mânios, apăsând pe trăgaci şi continuând ceea ce începuse.

— Fagin, rosti Banish.

Fagin ciupea pământul la picioarele siluetei cu precizie chirurgicală, fugărind-o către uşă. Silueta mai trase o dată şi intră. Fagin ajunse şi el la ultima împuşcătură, realizând o gaură neagră în uşa de un verde incandescent.

Uşa se închise încet.

— Fagin!

Fagin îşi dezlipi Remingtonul de obraz şi apăsă pe butonul radioului.

— Ce mă-sa…

— Raportează-mi situaţia.

Fagin se îneca de furie, dar Banish voia să controleze întreaga situaţie.

— Focuri de armă ostile, neprovocate,

rosti Fagin. O persoană. L-am împins înapoi înăuntru şi am tras un glonţ în uşa mă-sii. Asta-i tot.

— Fiţi atenţi, toată lumea, spuse Banish. Aprindem luminile. Fagin îşi scoase dispozitivul şi trânti casca pe podeaua de lemn a cuibarului.

— Mama mă-sii.

Se gândea cât de încet se închisese uşa aia nenorocită. Când nocturna păcăni şi scăldă cabana în lumină, nu mai era nimic de văzut.

Duminică, 8 august

Cortul de comandă

Banish păşi înăuntru, scăpând de ploaia uşoară din acea dimineaţă, şi-şi şterse tălpile de două prosoape pline de noroi aşezate chiar în faţa intrării. Kearney era deja la post. Aşezat la panoul centralei telefonice, purta un microreceptor-cască cu care supraveghea liniile cu exteriorul. Poliţistul nu-şi ridică ochii. Banish se întoarse către Coyle, care îi aştepta ordinele.

— Drumul ar trebui să fie gata azi, îi

raportă aceasta. Deocamdată, n-avem nimic pe canalul de transmisiune. Vreţi să încercăm să-l trezim?

— Nu. Trebuie să-l convingem să folosească telefonul.

— Iertaţi-mă.

Era vocea lui Kearney, care se răsucise către ei, scoţându-şi casca din ureche.

— Am auzit o voce de femeie care a zis: „Alfa Patru este pe fir.”.

Banish îl fixă cu privirea un moment, apoi îi ceru lui Coyle să le ordone tuturor să părăsească cortul.

Coyle formulă ordinul şi, ca şi ceilalţi, se ridică de pe scaun, apoi îşi puse pe birou paharul de cafea şi creionul. Lăsându-şi treaba baltă, se îndreptară cu toţii către uşă. Kearney îi văzu şi se luă după ei fără o vorbă, după ce-şi scoase microreceptorul şi îl aşeză pe consolă.

Banish se îndreptă către biroul lui Coyle. Apăsă butonul telefonului ei şi ridică receptorul, aşteptând răbdător, fără a se aşeza, în liniştea care se lăsase. Alfa Patru era codul de transmisie al directorului Biroului Federal de Investigaţii.

— Jack, se auzi clar vocea plină a

directorului. Ai veşti bune?

— Am reuşit să-l contactăm pe individ astă-noapte.

— Ştiu. Am citit transcrierea înregistrării de dimineaţă, în Post. Nu merge chiar ca la carte, Jack, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Banish.

Şi-l închipui pe director încuviinţând din cap la celălalt capăt al firului.

— Lumea asta e tare ciudată uneori. Ştii că opinia publică urmăreşte ce se întâmplă. Ştii că presa se interesează. Şi totuşi îţi dai seama de importanţa cazului abia la micul dejun când preşedintele te întreabă cum merge treaba în Montana.

Urmă o pauză firească. Directorul era un om cumpănit.

— Ştiu că lucrurile iau amploare acolo, Jack. Cei de la administraţie îmi zic că ai depăşit un milion de dolari pe zi. Toată lumea e cu ochii pe noi.

— Da, domnule.

— L-am sunat deja pe guvernatorul Montanei azi-dimineaţă. Vrea să declare stare de urgenţă. Avea de gând să mobilizeze Garda Naţională, dar i-am retezat-o. Am reuşit să-l conving că ar fi o

mare greşeală. Îţi spun lucrurile astea doar ca să-ţi faci o ideea despre ce se întâmplă aici. Oamenii au început să-şi piardă capul. Cred că mai ales din cauza morţii fetei.

Banish dădu din cap.

— Da.

Îşi dădu seama ce avea să urmeze.

— Jack, Sam Raleigh tocmai a terminat cu povestea aceea cu autorităţile portuare din Los Angeles. Poate ştii că a făcut parte din prima echipă de negociatori de la Waco, cea care a reuşit cu brio să scoată copiii înainte ca cei de la Tactice să preia ştafeta. Dacă-mi amintesc bine, a fost numărul tău doi, după tine la New York înainte ca Operaţiunile Speciale să apară, şi Carlson zice că încă are cele mai frumoase cuvinte despre tine.

— Da, dădu din cap Banish.

— Trebuie să iau o decizie, Jack, rosti directorul. Mă întreb dacă n-ai putea să mă ajuţi să-mi uşurezi alegerea.

La patru zile de la primirea misiunii, în cele din urmă ajunsese aici. Săgeata indicatoare era îndreptată spre casă. Câteva cuvinte liniştite să-i fi spus directorul, simple ca o strângere lejeră de mână, şi s-ar

fi îngropat din nou în afacerile cu cherestea. Putea să părăsească muntele chiar în acea după-amiază, fără a se teme de vreo pedeapsă şi fără a se dezonora în vreun fel. Directorul îi ridicase mingea la fileu. Se putea întoarce la Skull Valley, putea să se reapuce de programul pe care şi-l stabilise acolo. N-ar fi avut nimic altceva de făcut în anii care îl mai despărţeau de trecerea în rezervă şi de o pensie guvernamentală întreagă.

Şi totuşi, situaţia de pe munte era cea care era. În ultimele ore, de când auzise vocea lui Ables, se gândea din ce în ce mai mult la copiii din cabană. Nu neapărat ca la nişte ostatici, ci pur şi simplu ca la nişte copii. Trei fete şi un bebeluş. Nu voia să-i mai ştie în pericol. Gândul îi revenea în minte poate mai des decât ar fi trebuit. I-ar fi vrut pe toţi patru în siguranţă. Era o senzaţie nouă pentru el. Să nu mai vezi în ostatici o marfă pe care o negociezi şi o dobândeşti. O situaţie destul de frecventă pe care o întâlnise de prea multe ori în viaţa lui. Ca un virus, schimbarea de perspectivă îi lovea chiar pe cei mai disciplinaţi negociatori în focul luptei – dar era

considerată o problemă doar atunci când se manifesta sub forma unor acte disperate pline de furie sau frustrare, îndreptate împotriva colegilor. Astea duceau la demiterea imediată. Dar în cazul de faţă, noua senzaţie i se părea lui Banish un lucru cu totul rezonabil. Nu pui un om să care materiale radioactive o săptămână pentru ca după aceea să-i ceri să i le pună altuia în braţe şi să se dea la o parte. Banish îşi roti ochii prin cortul golit. Simţea puterea atracţiei micii comunităţi pe care o crease aici. Interesele acesteia deveniseră şi interesele lui. A pleca nu mai era pentru el o opţiune viabilă. Şi nu trebuia pur şi simplu să rămână pe munte; trebuia să izbândească.

— Nu cred că m-aş mai putea privi în oglindă dacă…

— Jack, sunt alături de tine. Am fost dintotdeauna alături de tine. Dar am şi altele pe cap. Am încredere în tine, Jack, pe cuvântul meu, dar operaţia asta a devenit mult prea importantă pentru noi ca să pot risca să se ducă totul de râpă. Am nevoie de garanţii. În plus, Carlson zice că, din câte a auzit el, la început n-ai vrut să primeşti

misiunea.

Banish îşi aminti ziua în care, în urmă cu aproape trei ani, i se ceruse să plece de lângă soţia şi fiica lui şi să nu se mai întoarcă niciodată lângă ele. Muntele însemna pentru el o şansă de a se reabilita, atât pe plan familial, cât şi pe plan profesional. Poate chiar ultima lui şansă.

— Domnule director, rosti, îndreptându-se de spate pentru că nu era nimeni ca să-l vadă, aş vrea să-mi continuu misiunea.

Baza de operaţiuni

Ploua mai tare, iar vântul devenise muşcător. Fagin aştepta, cu *poncho*-ul de plastic mulat şi încreţindu-se în jurul spatelui său lat. Doi dintre oamenii lui erau lângă el, în impermeabile de nylon, iar la câţiva metri de ei, şase membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor erau strânşi la un loc, în obişnuitele lor uniforme ninja negre. Banish întârzia la întâlnire, ca de obicei.

Fagin se întoarse. Doi dintre cei opt membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor îl priveau cu răceală. Dădu din cap, fără prea multă convingere. Meciuri psihologice de

două parale. Ca nişte jucători din campionatul regional, care-şi dau aere.

Echipa de Salvare a Ostaticilor era forţa de elită paramilitară a FBI, special pregătită pentru capturarea teroriştilor, a deţinătorilor de ostatici şi a infractorilor violenţi, în situaţii care pun viaţa în pericol. Grupul era alcătuit din cincizeci de agenţi, voluntari, împărţiţi în trei plutoane care intrau în schimb prin rotaţie, pentru a se putea prezenta la datorie în câteva ore, oriunde-ar fi fost solicitaţi pe teritoriul ţării. Erau specialişti în asalt şi trăgători de elită în antrenamentele cărora intra şi ceea ce Fagin numea Testul Bayer, cu alte cuvinte capacitatea de a nimeri o pastilă de aspirină aflată la două sute de metri. În termeni de prestigiu, dotări şi buget – care se ridica la cinci milioane de dolari anual – Echipa de Salvare a Ostaticilor dădea de ruşine Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor Federali, iar Fagin era destul de bărbat ca să admită asta, bineînţeles numai faţă de el însuşi.

Resentimentele îi dădeau o stare de spirit mult mai confortabilă. Agenţii din Echipa de Salvare aveau o pregătire

multidisciplinară, dar nu erau căliţi în război, ca el. Faptul că îşi desăvârşeau talentele împuşcând pastiluţe expirate la Quantico’s Hogan Alley, un oraş-machetă cu suprafaţa de cinci acri, i se părea o şmecherie ieftină. Văzuse cum comandanţii lor îi puneau să facă tot felul de lucruri prosteşti, să defileze prin faţa camerelor de luat vederi în situaţii palpitante, dar lipsite de importanţă, hărţuiţi de mass media la nesfârşit. În plus, bugetul mare şi-l obţinuseră cum şi-l obţinuseră. Miniştrii trebuiau să facă de fiecare dată în faţa Congresului aceleaşi piruete şi reverenţe ca nişte domnişoare de şantan.

În cele din urmă, apăru Banish, cu capul plecat în ploaie şi pantofii afundându-se în pământul mocirlos. Măsură din ochi cele două grupuri despărţite de trăgători de elită. Fagin nu făcu niciun pas în întâmpinarea lui. Ştia că avea să urmeze o săpunealã de mâna-ntâia.

— Cine a tras primul cartuş? întrebă Banish tare, pentru a acoperi răpăiala ploii.

Răspunse unul din agenţii din Echipa de Salvare, numit Renke. Un tip cu o faţă dolofană, dar altminteri cât se poate de bine

făcut şi cu nişte mâini mari.

— A apărut un individ, pe o latură a cabanei. Avea o puşcă în mână şi s-a ghemuit.

— Un adult?

— Da. L-am prins în dispozitivul meu Weaver.

Banish îi făcu semn să tacă şi se răsuci puţin.

— Fagin?

— Am văzut că iese cineva, dar mi-am dat seama că are în mână o armă doar când a început să tragă în elicopterul Gărzii Naţionale. Era ora şase fix. Din cauza reflectorului ăluia tâmpit, nu vedeam nimic cu dispozitivul de noapte.

— Domnule Banish, Serviciul Şerifilor nu are niciun fel de prerogative de comandă sau alt ascendent de acest gen asupra Echipei de Salvare a Ostaticilor, se bâgă Renke.

Răspunsul lui Banish veni prompt:

— Asta hotărâse eu, agent Renke. În calitatea mea de superior al vostru pe linia de Operaţiuni Speciale şi Salvare, mie îmi daţi raportul, cât se poate de tare şi răspicat. Coordonatorul Fagin a participat

la operaţiune de la început. Şi dacă eu decid, în interesul a ceea ce avem de făcut sau, pur şi simplu, pentru că aşa vreau, voi vă aflaţi la dispoziţia lui.

Banish făcu un pas, ajungând faţă-n faţă cu Renke.

— Sau ai nevoie de o confirmare de la Quantico?

Renke îşi aţinti privirea în gol, drept înainte.

— Nu, domnule.

— Bun, rosti Banish, dându-se înapoi. Să recapitulăm puţin regulile jocului. Nu trageţi decât în cazul în care vă e clar că se trage în voi. Şi chiar atunci, fiţi cât se poate de precauţi. Nu vă lăsaţi antrenaţi în schimburi de focuri. Fiecare om va răspunde de ceea ce face pe acest munte. Dacă aţi fi fost cu noi în ultimele zile, aţi fi ştiut că suspectul a luat de-abia aseară legătura cu noi. De n-ar fi decât asta şi focul de avertisment pe care l-aţi tras prima dată este, în cel mai bun caz, neinspirat. În cabană sunt copii mici, înarmaţi şi probabil periculoşi. Asta face ca operaţiunea de faţă să fie atât de delicată. Şi ştiu că vouă, celor din Echipa de Salvare, vă plac operaţiunile

delicate. Asta-i tot.

Agenţii se uitară unii la alţii şi se îndepărtară. Banish le cam arătase de ce e în stare. Se apropie din nou de Fagin, prin ploaie.

— Ştii ce, spuse acesta, mă frământă un lucru. Aseară. Uşa aceea laterală nu s-a închis imediat.

Banish scutură din cap.

— Nu-mi spune asta, rosti. Nu vreau să aud aşa ceva. Tocmai am vorbit la telefon cu directorul şi nimeni n-a zis nimic despre un schimb de focuri.

— Am zis eu. Acuma ştii.

— Cum adică? Crezi că ai lovit pe cineva?

— Mă luase apa. Nu m-am putut stăpâni şi am tras o dată în uşă. Asta-i tot.

Banish pivi în lături, apoi în jos.

— Ziceai ceva de dispozitivul pentru vederea de noapte. Judith Ables a fost împuşcată în prima luptă. Cum au reuşit să-i ducă trupul tocmai în magazie fără ca oamenii tăi să vadă ceva?

— Am presupus c-au dus-o în ora care a urmat după încetarea focului, când încă nu ne aflam pe poziţii.

— Da, încuviinţă din cap Banish. Dar e fiica lor de doisprezece ani. Un copil. Au stat împreună cu ea, în aceeaşi casă de cinci camere, doi ani. Chiar crezi că ar fi putut să se descotorosească de corpul ei după mai puţin de o oră?

Fagin reflectă un moment, apoi dădu din umeri.

— Îţi zic că am ţinut cabana sub supraveghere, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în tot timpul care a urmat primului schimb de focuri. Nu aveau cum să ducă un cadavru în magazie fără ca oamenii mei să ştie.

Banish dădu din nou din cap. Îşi frecă porţiunea arsă a feţei şi privi în susul muntelui ud.

Magazia

Sus era rupere de nori, iar pădurea se mai întunecă puţin şi începu să se unduiască sub o ploaie grea. Şerifii Taber şi Porter erau postaţi afară, iar Fagin şi Banish intraseră în magazia joasă şi acum îşi scuturau hainele de apă. Mirosea încă a mort şi ploaia râpâia pe acoperişul ce sta să se prăbuşească, scurgându-se apoi pe pământ. Fagin cercetă magazia cu privirea,

iar apoi se îndreptă spre colţul din fund, stânga. Banish rămase în spatele lui, în mijlocul încăperii, uitându-se în jur.

În colţ se afla o grămadă de lăzi vechi de fructe. Era singurul loc în care o parte din suprafaţa podelei era total acoperită. Fagin împinse cu o mână înmănuşată lada din vârful grămezii şi întâmpină rezistenţă. Trase de ea şi văzu că fundul de lemn era bătut zdravăn în cuie de capacul lăzii de dedesubt. La fel şi celelalte. Se aplecă şi se întinse pentru a ajunge la lada aflată cel mai jos şi cel mai departe. Aceasta se mişcă liber, fără a le antrena pe celelalte. Fagin o întoarse cu susu-n jos. Nu avea fund. Examină porţiunea de sol de sub ladă şi descoperi că era mai fârâmicios şi mai fin decât restul. Dădu la o parte stratul de deasupra, apoi mai scormoni puţin cu mânuşile. Şi pământul de dedesubt era afinat. Sări peste grămadă, mai scormoni puţin şi dădu peste ceva tare, la o adâncime de vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Degetele i se opriră într-un inel. Trase de el, urmă o pală de aer greu şi tot pătratul de ţărână se ridică.

Se îndreptă de spate, furios.

— Tunelul mă-sii, spuse, prea tare.

Banish se apropie.

— Târâtoarele dracului, rosti din nou Fagin, dar mai încet.

— Doamne, exclamă Banish iritat.

— Mama lor! scuipă Fagin. Fi-le-ar mama lor a dracului! Intrăm cu dispozitivele pentru vederea de noapte, îi luăm prin surprindere…

— Nu. Chiar dacă nu sunt capcane, te-ar auzi pe la jumătatea drumului şi te-ar aştepta pregătiţi.

Banish aruncă o privire în jur.

— Pune doi oameni de pază aici. Să înhaţe tot ce iese. De ce n-aţi căutat magazia de la început?

— Din tâmpenia mea proprie şi personală. Nu m-am gândit. *Mama mă-sii*!

Fagin cercetă zona din jurul gurii tunelului. Deschiderea avea latura de vreo şaptezeci de centimetri, dar tunelul propriuzis era mult mai încăpător. Pereţii de pământ aveau culoarea maro închis. Fagin gândea cu voce tare, adresându-i-se doar pe jumătate lui Banish.

— Au târât fata până aici înfăşurată în cearşafurile alea şi în încă ceva. Pe urmă i-

au desfăşurat cealaltă învelitoare, pe care au luat-o cu ei.

Lovi în pământul tare.

— Solul e dur aici. Trebuie să fie singurul tunel. Cred că de doi ani, de când sunt aici, au tot săpat.

Puse capacul de lemn la loc, cu pătratul de ţărână de deasupra, împinse din nou pământul afinat la locul lui şi aşează lada în aceeaşi poziţie în care era. Apoi rosti, cu voce mai ridicată, peste umăr:

— O să-mi pun oamenii să caute şi în celelalte dependinţe, dacă la o adică. Nu cred că au mai avut timp să sape şi altul. Şobolanii dracului! făcu un pas înapoi, scuturind din cap. Au învăţat figura asta în Vietnam, nu? Mamă-mamă. Galbenii ăia mititei se pricepeau al dracului la asta. Stăteau în faguri, ca muşuroaiele alea de termite – cămări, bucătării, dormitoare. Totuşi, trebuia să le sape destul de adânc. Mi-aduc aminte de nişte băieţi de la o unitate cu care am fost încartiruiţi, au ras de pa faţa pământului un sat, pe urmă-au venit cu nişte maşini grele. Au început să se plimbe, încet, cu camioanele, prin orezârii. Aşa sărbătoreau ei. Maşinile grele năruiau

tunelele de dedesubt. Se auzeau familiile de vietnamezi ţipând, în pământ. Morminte de-a gata, te apuca claustrofobia.

Scutura din cap, amintindu-şi de tipii aceia, nişte tinerei veniţi de la fermă şi încântaţi de război, cum se roteau în cercuri. Se simţi iritat când îşi dădu seama că Banish nu-i răspunse. Acesta se afla în cealaltă parte a hambarului, în apropierea locului în care fusese găsită fiica lui Ables. Îşi aţintise privirea în pământ. Fagin dădu la o parte o cositoare ruginită şi se îndreptă către el.

Văzu că Banish are în mâna dreaptă o bucată mare de carton impregnat cu smoală. În smoală erau încrustate nişte porţiuni de ţărână neagră, tare. Întins pe jos, se afla un corp de dimensiuni impresionante.

Fagin se opri umăr la umăr cu Banish.

— Mama mă-sii, rosti.

Banish aruncă bucata de carton şi se îndepărtă. Cu paşi întinşi, ieşi din magazie, ajungând afară, în ploaie.

Fagin ridică bucata de carton. Ochii lui Charles Mellis erau încă deschişi. Bărbosul avea faţa albă, buzele cenuşii, încreţite şi

răsfrânte în afară. În frunte se vedea o gaură clar conturată şi sângele cafeniu, închegat, îi păta un obraz şi o mare parte a bărbii. Rana aflată la vedere era orificiul de ieşire a glonţului. Fagin încercă să-i răsucească ţeasta, dar cadavrul întţepenise deja. Gâtul era rigid ca o scândură. Fagin pipăi carnea moartă a braţului şi văzu că era încă moale. Îngenunchie, se aplecă şi descoperi pasta închegată, cu cruste, din spatele urechii drepte a lui Mellis, zona arsă de păr roşcovan şi bucata de scalp care atârna dizlocată.

Taber şi Porter apărură în spatele lui, iar el se ridică.

— Nu vă atingeţi de radiouri, le spuse. Ăsta e mort de douăsprezece ore. Mă duc jos să le zic.

Apoi arătă cu degetul către fundul magaziei.

— E un tunel acolo. Staţi cu ochii pe el, amândoi, şi fiţi al dracului de atenţi!

Ieşi în ploaia ce şiroia încovoind copacii. *Poncho-ul* începu să i se zbată cu putere. Banish era la câţiva metri în josul pantei.

— Împuşcătură la gura ţevii, rosti Fagin, apropiindu-se de el. Nu eu. Cine-a făcut-o

era chiar în spatele lui, cum stau eu acum lângă tine.

Fagin modelă un pistol din propriile degete şi îl îndreptă către spatele capului lui Banish, deasupra urechii drepte a acestuia. Banish nu se clinti.

— Ce l-a apucat să-şi căsăpească colaboratorii? întrebă Fagin.

Banish nu răspunse nimic. Fagin îi dădu ocol, pentru a-l putea privi în faţă. Avea ochii aţintiţi undeva, departe, în josul muntelui, în pădure.

Podul

Blood se îndrepta către Bronco-ul lui, prin ploaie, când îl văzu pe Banish pe drumul forestier, mai sus, chiar în punctul în care acesta o cotea şi începea să urce. Blood îl privi o clipă – părea să se uite la umbrelele imgrâmâdite unele-n altele ale sutelor de protestatari aflaţi dincolo de pod, cu faţa lui înnegrită de arsură –, apoi îşi îngrămădi hârtiile pe care le avea în mână în haină şi o porni spre el pe drumul neted.

— Ai pierdut ce-a fost mai frumos, începu. Un tip din Rezistenţa Ariană şi încă vreo câţiva au venit la pod, pentru dumneata. Au zis că vor să facă o arestare

cetăţenească. Poftim mandatul. Scoase hârtiile. L-am acceptat. Nu e vorba numai de dumneata, bineînţeles, conţine şi numele directorului FBI, al şerifului Serviciului Şerifilor Federali, al directorului Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc, al preşedintelui Statelor Unite, al directorului CIA, al Guvernatorului Statului Montana şi, sunt mândru s-o spun, al meu.

Banish îşi mută privirea de la mulţimea aflată de cealaltă parte a podului la hârtiile bătute la maşină ce se udau în mâna lui Blood.

— Pentru mine, e o companie foarte selectă. Televiziunile au avut cu ce să se distreze. O nebunie. Cei care ne-au arestat şi-au strâns apoi cu toţii mâinile.

Banish îl privea în ochi.

— Mellis e mort, rosti.

Lui Blood îi dispăru brusc buna dispoziţie. Sufletul, acea parte din el pe care o considera propria lui personalitate, păru să se evapore dintr-odată, iar în gât îi clipoci o înghiţitură în sec. Ploaia se stârni, biciuindu-l, croindu-şi drum până la piele prin hainele pe care le purta. Îi susţinea privirea lui Banish pentru că nu avea

altceva la care să se uite. Ploaia pocnea, lovindu-i-se de pălărie şi acesta era singurul sunet pe care-l auzea. Cădea între ei, în şiroaie, iar ei se uitau fix unul la altul. Din gură le ieşeau aburi, Mellis era mort. Nu mai era nevoie să întrebe cum.

Începu să tremure. Îl încercau fiori reci, care-l slăbeau. Simţise gustul lumii din care făcea parte Banish şi i se făcu greaţă. Pentru prima dată în cei patruzeci de ani pe care-i trăise, Blood şi-ar fi dorit să fie altcineva.

— Şi ce trebuie să facem?

— Nu trebuie să mişti niciun deget, scutură Banish din cap.

Blood privi într-o parte. Începu să audă mai tare ploaia care i se ciocnea de pălărie şi răpăia în frunzişul copacilor. Se întoarse din nou către Banish.

— De ce te-au părăsit soţia şi fiica? întrebă.

— Poftim?

— Vreau să ştiu cu ce fel de om am de-a face. Nu ştiu despre tine decât ceea ce citesc în ziare. De ce te-au părăsit soţia şi fiica?

Privirea lui Banish deveni distantă,

abătându-se de la Blood, de parcă ar fi însăilat un răspuns sau ar fi încercat să exprime lucruri care nu puteau fi cuprinse în cuvinte.

— Le era frică de mine.

Ar fi putut urma orice altă întrebare, dar Blood nu se simţea nici în stare, nici domic să o pună. Şi, oricum, niciunul dintre ei nu s-ar fi putut băga atunci în sufletul celuilalt fără a rupe o legătură care era şi-aşa destul de fragilă. Asta gustase Blood, pe munte. Puterea absolută şi senzaţia prăpădului pe care aceasta îl putea stârni.

Se auziră câteva strigăte, urmate de nişte urlete, ridicându-se în sus ca nişte flăcări din mulţimea dezorganizată care-şi făcea veacul dincolo de pod. Apoi, brusc, chemările se sincronizară şi căpătară forţă. Banish îşi concentra atenţia peste umărul lui Blood, privind grămada de oameni cu o consternare întunecată.

— Ables, rosti.

Blood se răsuci în loc. Umbrelele începeau să se risipească. Un şerif se apropia de ei, alergând vioi pe podul roşiatic.

— Spune-le şerifilor să ia un Jeep şi să

mă culeagă în drum, rosti Banish din spatele lui Blood.

Porni imediat. Blood puse hârtiile din nou sub haină, îl întâmpină pe şerif şi-i transmise instrucţiunile, apoi se îndreptă către destinaţia lui iniţială. Bronco. Urcă şi închise uşa, scoţându-şi pălăria acoperită de plastic şi scuturând-o pe podeaua din faţa scaunului din dreapta. Ploaia se lovea de acoperiş şi de capotă. Blood întârzie o clipă, privind umbrelele pestriţe închizându-se şi siluetele dispărând în maşini. Hainele de ploaie şi hanoracele dispărură.

Deschise fermoarul hainei şi răsuci cheia de contact. Apăsă pe acceleraţie. Porni maşina pentru căldură, ca să dezaburească geamurile. Apoi îl lovi din nou gândul că Mellis era mort.

Realitatea, evidenţa acestui fapt îl copleşi. El ajutase la uciderea lui. Mellis încercase să-l omoare. Federalii erau probabil obişnuiţi cu moartea, pentru că o întâlneau destul de des. Dar Blood nu fusese niciodată părtaş la aşa ceva. Nu se simţise niciodată atât de râu sau atât de pătat. Stătea acolo şi se întreba ce se va alege de el.

Vârtejul de gânduri tot mai tulburi îi fu întrerupt de pârâitul radioului de la maşină. „Watson”, sâsâi aparatul. Blood recunoscu vocea din pădure. I se păru că n-o mai auzise de ani întregi.

Cortul de comand!

Banish se aşează la consolă, iar Coyle ceru să se facă linişte în cort. Banish puse mâna pe microfon şi apăsă butonul.

— Agent special Bob Watson, rosti.

— Watson, rosti Abies. Ticăloşiile!

— Domnule Ables?

— Mi-aţi împuşcat soţia, nenorociţilor!

Banish se holbă la radio. Când îşi ridică ochii, îl văzu pe Fagin în picioare, lângă el, cu o expresie severă şi mestecând înjurături. Strânse mai tare în pumni microfonul.

— Domnule Ables, rosti, cineva a ieşit din casă şi s-au tras focuri de avertisment. N-a fost nicidecum intenţia noastră…

— Sunteţi nişte asasini, dar v-aţi ratat ţinta.

— Cât de râu e rănită, domnule Ables? Poţi să-mi spui unde a fost împuşcată?

— Pari îngrijorat, Watson.

Banish îşi umezi buzele şi trase aer în

piept, pentru a se calma.

— Domnule Ables, ce-ar fi să ieşi de-acolo chiar acum? Putem pune capăt chiar aici poveştii ăsteia, înainte să mai păţească cineva ceva. Soţia dumitale va primi imediat îngrijiri medicale.

Urmă o tăcere scurtă, care însă nu-i scăpă lui Banish.

— Nu, răspunse Ables.

— A ezitat, spuse Perkins, în spatele lui Banish, care ridică mâna pentru a-l face să tacă.

— Domnule Ables, pot obţine o ambulanţă la uşa cabanei în treizeci de secunde. Avem aici personal medical specializat în urgenţe şi elicoptere echipate pentru a-ţi duce soţia la spitalul pe care îl vei alege.

— Nu.

— Atunci de ce n-o eliberezi, domnule Ables? Dă-i drumul.

— S-o las în mâinile celor care au vrut s-o ucidă? Ale celor care i-au măcelărit fiica? Ascultă, Watson. Vreau bandaje. Mi s-au terminat. Faşă, dezinfectant, antiseptice şi bandă adezivă. Şi Percocet, ceva împotriva durerii. Şi apă curată. Sau vreţi să vă

murdăriţi din nou mâinile de sânge?

Banish îşi luă degetul de pe butonul microfonului. Fagin o pornise deja către ieşirea din cort. Nu era nevoie să i se spună unde să se ducă. Protestatarii de jos auzeau totul cuvânt cu cuvânt.

Banish încercă să se concentreze. Era totuşi o negociere ca oricare alta. Se întrebă ce şi-ar fi dorit cel mai tare.

— Domnule Ables, mai întâi de toate, pentru binele vostru, vă sfătuiesc pe dumneata şi familia dumitale să nu mai ieşiţi sub niciun motiv din cabană, până nu veţi fi gata să puneţi definitiv capăt acestei situaţii. Acestea fiind zise, sunt cu totul de acord să-i asigur nevestei dumitale toate înlesnirile medicale de care are nevoie, şi imediat.

— Fără medici, răspunse Ables, doar ceea ce v-am cerut.

— Orice doreşti. Dar asta este o poveste cu dus şi întors. Domnule Ables, ştiu că eşti conştient de un lucru. Nu pot să-ţi dau ceva pur şi simplu, fără a-ţi cere nimic în schimb.

Încă o scurtă tăcere.

— Ticăloşilor.

— Poate că printr-un schimb corect şi

echitabil am putea începe să ne recâştigâm încrederea unii în alţii. De ce nu-ţi eliberezi una din fete?

— Nu.

— Pe cea mai mică, pe Esther. Sunt aici oameni care pot să aibă grijă de ea. Avem o soră medicală, hrană, jucării.

— Nu.

— Atunci pe băiatul tău, Amos. Bunicii lui sunt aici.

— Nu veţi dezbina niciodată această familie, răspunse Ables.

Banish lăsă microreceptorul, luându-şi o pauză cu de la sine putere. Aştepta în mod deliberat. În spatele lui, Perkins înghiţi şi-şi drese zgomotos glasul – zgomote uşoare, care vădeau nerăbdarea şi îndoiala. Banish apăsă din nou pe butonul microreceptorului.

— Telefonul, atunci, domnule Ables, rosti. Aş dori ca discuţiile noastre să devină particulare. În interesul siguranţei publice. Dacă-ţi dai cuvântul că ai să-l foloseşti pentru a comunica cu mine şi ai să renunţi la canalul de transmisie…

— Ţi-am mai spus, Watson. Fără oameni la uşa mea.

— Dacă-ţi dai cuvântul, domnule Ables.

— Fără oameni la uşa mea!

Banish încuviinţa din cap, satisfăcut.

— Domnule Ables, cred că asta se poate aranja.

Ţara Nimănui

Fagin luă un vehicul de teren şi se sui el însuşi la volan, urcând muntele. Drumul era curat şi fusese terminat, dar la capăt îl blocau o grâmadă de ambulanţe şi maşini de pompieri, care nu se puteau degaja mai ales din cauza unui vehicul de luptă Bradley ce tocmai era descărcat de pe platforma unui camion. Singura maşină pe care Fagin nu ştia de unde s-o ia era o dubă mică şi albă, fără niciun fel de însemne, din care cobora o rampă de metal. În jurul dubei erau urme de paşi şi nişte dâre imprimate în pământul moale.

Fagin opri maşina şi coborî în noroi. Ploaia se oprise după prânz, lăsând în urmă o umezeală apăsătoare care stârnise din nou gâzele alea nenorocite. Fagin parcurse drumul scurt care-l despărţea de Ţara nimănui printre copacii din ce în ce mai deşi, gonind muştele cu mâna.

Acum nu se mai auzeau nici muzica, nici mesajele înregistrate. Numai vocile şoptite

ale agenţilor din pădure. Fagin îi descoperi răspândiţi de-a lugul limitei Ţării nimănui, ghemuiţi în spatele unor scuturi înalte, pliante, rezistente la gloanţe. Scuturile erau aşezate ca paravanele în spatele cărora îţi schimbi hainele. Banish se iţea de după unul din ele, privind printre copacii ciopârţiţi la cabana de care îi despărţeau cam treizeci de metri.

Un robot înalt de vreo trei metri, compus dintr-un şasiu cu şase roţi tractoare, o şiră a spinării de metal şi un braţ tot metalic lung, cu gheare, făcea slalom printre copaci, către telefon. Lângă Banish, pe pământ, era o consolă pentru comandă de la distanţă, la care se afla un agent palid, cu părul negru, tuns regulamentar. Un monitor înfăţişa o imagine luată de camera de luat vederi a maşinăriei.

— Ce mă-sa-i asta? întrebă Fagin, deşi ştia foarte bine. Ca orice om practic, avea o aversiune nativă faţă de tehnică.

Banish nu-i răspunse. Voia să ştie ce se întâmplă jos, la pod.

— Am confiscat nişte pistoale şi nişte puşti, pe urmă am dat peste o chestie grozavă. O ascunzătoare plină cu explozive

plastice şi cartoane de ouă cu grenade. Suveniruri din junglă.

Banish se întoarse către el.

— Veterani?

— O contraofensivă. Plânuiau să ne ia echipamentul de comunicaţii pe microunde. Îşi închipuie că încâ-un frate de-al lor e făcut praf de guvem. Am fost al dracului de bâftos de data asta, practic am nimerit ca musca-n lapte. În total, şaisprezece arestări. Dar asta-nseamnă că de-acum trebuie să fim cu ochii cât cepele.

— Puneţi santinele la generatoare, spuse Banish. Dacă are loc un atac sunt primele vizate.

Fagin încuviinţă din cap.

— S-a făcut deja, rosti.

În spatele scutului era prea mare înghesuială, aşa că păşi în afară, rămânând să privească cu braţele încrucişate. Pe pământ zăceau crengi rupte. Pădurea era ciopârţită, iar prin zgârieturile care brăzdau scoarţa copacilor se arăta lemnul de culoarea fildeşului sau alb-verzui. Fusese o adevărtă demonstraţie de artilerie.

Acum, robotul avea în gheare cutia cu telefonul şi bâzâia îndreptându-se către

cabană. La baza lui erau prinse cu chingi două conteinere.

— I-ai dat tot ce ţi-a cerut? întrebă Fagin.

— Mai puţin calmantele. Ar putea fi fatale dacă sunt administrate neatent. N-a cerut sânge sau plasmă, aşa că poate nu este atât de serios.

— Şi apă?

— Curată, răspunse Banish.

— Nu puteaţi s-o amestecaţi cu ceva?

— E riscant. Unui copil i-ar putea fi fatală.

Robotul se opri la uşa din faţă, îndreptându-şi cu ajutorul mecanismelor hidraulice şira spinării, în timp ce îşi lungea braşul.

— Puţin mai aproape, îi spuse Banish agentului celui palid, aflat la consola de comandă.

Fagin privi robotul mişcându-se înainte şi înapoi, pentru a ajunge în poziţia ideala.

— Sper că n-o să-ţi sechestreze şi robotul.

— Nu prea aproape, îi spuse Banish agentului.

Fagin rinji fugar. Birocraţi, cu jucăriile

lor cu tot. Se duse la monitorul alb-negru, în care privi cum robotul îşi aşază darurile pe o stivă de buşteni îngrămădiţi sub o fereastră acoperită cu scânduri, apoi se retrage încet. Aşteptau cu toţii. Fagin privea din ce în ce mai nerăbdător. Banish trimise pe cineva jos, să-i aducă megafonul. Apoi scândurile se mişcară, dând la iveală o deschidere de câţiva centimetri. Apăru un braţ gol de bărbat. Braţul înhâţă trusa de prim-ajutor, apoi bidonul cu apă şi” în cele din urmă, telefonul. După care scândurile închiseră la loc deschizătura.

Agentul cel palid dădu afară aerul din piept îndelung, cu zgomot. Din câte văzuse Fagin, în echipele pentru atentate cu bombe sau de dezamorsare a crizelor, tipii ăştia care ghidonau roboţi erau toţi nişte ciudaţi. Vorbeau singuri în timp ce-şi făceau treaba, îşi alintau maşinăriile cu tot felul de nume ca Buddy sau Hal. Nişte ventrilogi fără angajament. Agentul cel palid mormăia pentru sine în timp ce mişca manetele în sus şi-n jos pentru a readuce robotul de unde plecase.

Banish privi din nou pe deasupra scutului, aşteptându-se probabil să apară

vreo problemă. După tot valsul acela înainte şi-napoi, schimbul propriu-zis fusese floare la ureche. Se stabilise în fine o legătură sigură, dar la un preţ al naibii de mare.

Fagin se îndepărtă de paravan, privindu-l pe Buddy-Robotul cum se întoarce acasă prin pădurea ciopârţită.

— Porcăria aia de telefon ar fi trebuit aranjat, rosti.

Banish goni cu mâna un ţânţar.

— Nicio grijă.

Vehiculul de sunet

Banish dădu la o parte uşa glisantă. Sunetistul era la consola lui, iar cifrele şi rolele de bandă de pe pereţi se mişcau mereu.

— Ceva nou? întrebă Banish.

Sunetistul basculă un comutator şi în difuzoare se auzi un zgomot de gol. Câteva pocnete abia auzite, ecouri reflectate în pereţi, paşi de oameni deplasându-se.

— Mai ales zgomot de mers. Mai multe persoane. O discuţie despre bandaje. Dar nu foarte clară. Probabil că au lăsat telefonul în faţă şi s-au dus într-una din camerele din spate, poate în bucătărie.

— Am pătruns înăuntru, spuse Banish.

Era singurul lucru care conta.

— Vrei să-l sun?

Telefonul trebuia să zăngăne de două ori, brusc, ca o sonerie de bicicletă, cât mai diferit posibil de o zbârnâială prelungă sau de un număr de bip-uri, de orice alt sunet pe care l-ar fi putut scoate o bombă. Aşa era conceput telefonul pentru negocieri de ostatici. În majoritatea situaţiilor era pasat deţinătorilor printr-o uşă sau printr-o fereastră. Or se ştia că aceştia erau paranoici sau dădeau dovadâxle o vigilenţă excesivă.

— Nu, răspunse Banish, lăsându-se pe celălalt scaun. Stăm şi aşteptăm. Să ne sune el.

Luni, 9 august

Vehiculul de sunet

Banish se lăsase pe spate în scaunul rotitor, care se putea şi legăna, în lumina calmă a monitoarelor din dubă, obosit, dar fără să picotească. Auzea respiraţia profundă, regulată a sunetistului, care cu mai bine de două ore în urmă îşi pusese capul jos pe consolă pentru a se odihni un moment. Banish îşi dădu seama că încă nu ştia cum îl cheamă. Îl lăsă să doarmă,

dorindu-şi să fi putut facé acelaşi lucru. Stătea în obscuritatea bâzâitoare cu braţele încrucişate deasupra mantalei împrumutate pe care o purta, deoarece în cele din urmă se făcuse totuşi frig. Tabla dubei transmitea temperatura joasă a nopţii. Banish urmărea aburii care îi ieşeau din gură, risipindu-se.

Nu dormise deloc. Din când în când, casetofonul activat de zgomote scotea un clic, iar rolele începeau să i se rotească încet. Nimic inteligibil nu se auzea însă din cabană: zgomote stinghere, foşnete şi rar câte un glas îndepărtat, indistinct. Se uita pe monitoare. În lipsa luminii diurne, imaginile alb-negru erau ceţoase, ca nişte negative fotografice. Acum, când începea să se facă ziuă, cadrele cu cabana, drumul gol, baza de operaţiuni, podul, toate începeau să se distingă clar, de parcă aparatele ar fi fost reglate.

— Watson?

Sunetistul zvâcni, trezindu-se brusc şi zăngănindu-şi căştile de consolă. Se îndreptă şi privi în jur.

— Iertaţi-mă, rosti, întinzând mâna după receptor.

Banish dădu din cap, făcându-l să

înţeleagă că totul era în regulă. Îşi luă şi el receptorul, unul cu cască, şi şi-l puse, ajustându-i confortabil perniţa deasupra unei urechi şi braţul deasupra celeilalte. Rolele benzii începuseră să se rotească din nou.

— Watson?

Răbdare. Stăpânire de sine. Îşi pierduse toată noaptea aşteptând acest moment. Îşi drese glasul şi îşi fixă microfonul sub bărbie. Apăsă pe butonul cu care se închideau difuzoarele dubei.

— Domnule Ables? Cum se mai simte soţia dumitale?

Vocea lui Ables părea tensionată.

— Acum e bine.

— Avem o ambulanţă şi doi medici, doar la douăzeci şi cinci de metri de cabana dumitale. Dacă te uiţi pe fereastră, poţi să-i vezi.

— Se simte bine, repetă Ables.

— Poţi să-mi spui unde a fost rănită?

— La braţ.

Banish dădu din cap, prinzând curaj. Dacă era vorba de braţ, Ables, cu serviciul lui militar, putea avea grijă de ea zile întregi, la nevoie.

— Te-aş ruga să mi-o dai la telefon…

— Dar şi-a pierdut vocea din cauza cancerului, răspunse Ables. Pariez că-ţi închipui că ştii foarte multe despre noi. Că ai dosare, declaraţii şi tot restul. Probabil că eşti psiholog, sau psihiatru, sau aşa ceva.

— Nu sunt, răspunse Banish. Domnule Ables, te-ai mai gândit la ideea de a ieşi?

— Niciodată.

— Dar copiii, domnule Ables? Sunt prea mici ca să treacă prin asta. Gândeşte-te la efectele pe care le are asupra lor încercarea la care sunt supuşi.

— Ţi-am mai zis, Watson: nu-mi spune tu mie ce să fac cu familia mea. Nu vorbi cu mine ca şi cum m-ai cunoaşte. Dacă vreţi să le faceţi un bine copiilor mei, atunci plecaţi. Pentru că avem mai multă răbdare şi tărie decât voi. Copiii mei sunt nişte luptători, aşa au fost crescuţi. Sunt tari, mai tari decât oricare om pe care-l aveţi după copacii aia.

— S-ar putea să ai dreptate în privinţa asta, domnule Ables. Şi, crede-mă, nimeni nu vrea să te înveţe cum ar trebui sau nu ar trebui să-ţi creşti fetele şi băiatul. Dar sunt totuşi copii, domnule Ables. Minori, cu toţii.

Iar situaţia de aici e pentru oameni mari.

— N-ai înţeles, Watson, nu-i aşa? Copiii mei *vor* să se afle aici. Suntem cu toţii o familie. Nu şi-ar dori să se afle nicăieri altundeva.

— Ba înţeleg, domnule Ables. Înţeleg cât de strâns legaţi sunteţi dumneata şi familia dumitale. Sunt convins că mulţi oameni şi-ar dori să fie atât de apropiaţi. Tocmai de asta îţi spun ceea ce îţi spun. Domnule Ables, trebuie să ştii că nu aveţi cum să ieşiţi de acolo. Sunteţi cu totul încercuiţi. Tot muntele e izolat de restul lumii. Noi putem să stăm aici şi să vă aşteptăm o veşnicie, iar voi puteţi sta acolo o altă veşnicie. Dar, trăgând linie şi adunând, nu puteţi scăpa. Nu aveţi unde fugi. În orice caz, te afli deja în custodia poliţiei. Şi ţi s-au adus acuzaţii serioase. Iar soţia dumitale, prin faptul că rămâne alături de dumneata în situaţia de faţă, a devenit complice.

— Mă ameninţi, Watson?

— Nu, domnule Ables, scutură din cap Banish. Nu te ameninţ. Încerc să fiu sincer cu dumneata. Îţi dau toate informaţiile pe care ţi le pot da, pentru ca să iei o decizie în cunoştinţă de cauză. Dacă oamenii noştri

trebuie să intre peste tine şi să te evacueze cu forţa, atunci atât dumneata, cât şi soţia dumitale veţi fi arestaţi şi din asta vor rezulta alte acuzaţii. Dacă, mai departe, eşti găsit vinovat de un tribunal, atunci copiii dumitale, ca minori, vor intra probabil în atenţia Departamentului pentru Servicii Sociale al statului.

— Copiii mei vor ajunge la bunicii lor.

— Bunicii ar putea cere să li se dea în custodie, răspunse Banish, dând din cap. Acelaşi lucru l-ar putea cere şi familia Newland şi Mellis. Dar pentru asta trebuie să-şi dea avizul nişte experţi, nişte psihologi. Probabil, aceştia vor declara la tribunal că deja copiii au suferit destul, numai de pe urma situaţiei în care ne aflăm acum. Bănuiesc că vor recomanda tratamente sub supraveghere atentă.

— Ticăloşilor…

Ables îşi înghiţi imediat mânia.

— Sigur, continua Banish, există o şansă ca una din rudele dumitale să obţină custodia, domnule Ables. Dar, cel mai probabil, decizia tribunalului va fi că modul optim de a supraveghea copiii va fi să fie ţinuţi departe de familie pe timpul refacerii.

— Ticăloşilor, rosti Ables sacadat. Ticăloşilor! De asta se ocupă guvernul vostru! Înscenează tot felul de acuzaţii la adresa oamenilor, dezbină familiile. N-ai să ajungi să mă arestezi, Watson...

— Dacă oamenii noştri sunt obligaţi să pătrundă cu forţa în casa dumitale, copiii îţi vor fi probabil luaţi. Nu vreau decât să ştii acest lucru. Vor fi daţi în îngrijirea unor cămine – dintre care cele mai multe sunt conduse de oameni de ispravă, familişti – şi apoi, în funcţie de durata pedepsei dumitale şi a soţiei dumitale şi de rezultatul audierii bunicilor, cei mai mici dintre ei vor fi adoptaţi.

Ables lăsă să-i scape un sunet mânios, gâtuit.

— Aşa, deci! acum guvernul federal îşi arată colţii de-a binelea! Puneţi mâna pe Ables cu orice preţ! Puneţi-i în cârcă acuzaţii false! Omorâţi-i fiica! Împuşcaţi-i nevasta!

Destrâmaţi-i familia! În schimb, negrii şi traficanţii de droguri de la colţul străzii pot să-şi vadă de treaba lor. Homosexualii n-au decât să se călărească prin toate fundăturile. Şi mai zici că nu e niciun fel de

conspiraţie la mijloc, Watson. Să te aud că-mi zici asta.

— Nu ştiu ce vrei să spui, domnule Ables.

— Fă-mă să cred că nu am fost selecţionat pentru exterminare de consiliul executiv din Washington. Că nu există niciun fel de listă cu numele meu în cap – vorbea din ce în ce mai tare – de ce mă vânează, Watson? Pentru că spun adevărul. Pentru că ştiu ce se întâmplă de fapt aici.

— Nu ştiu la ce te referi, domnule Ables. Eu nu fac decât să te pun în gardă asupra consecinţelor…

— Ei sunt carnea, iar eu viermele, da? Aşa este. Atât de tare mă vor!

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Banish rămase perfect nemişcat. Un „la dracu'" plin de furie sfâşie tăcerea, după care se auziră câteva respiraţii apăsate.

— Watson!

— Sunt aici, răspunse Banish.

— Spune-mi atunci – „Ticăloşilor!", şuşoti cineva lângă Ables – spune-mi ce se va întâmpla cu soţia şi copiii mei… *dacă* mă predau.

Banish îşi ridică ochii de la consolă.

Lângă el, faţa sunetistului se lăţi într-un zâmbet mare, triumfător.

Cortul de comandă

Şedinţa avea loc lângă diagrama-perete de sticlă în jurul orei nouă, în dimineaţa următoare, despre care Brian nu mai ştia a cărei zile este. Poliţistul lucra la centrala telefonică, făcând în acelaşi timp douăzeci de alte lucruri, muncile cele mai de jos, ca plimbatul hârtiilor şi altele asemenea. Pentru că Brian era băiatul la toate, la fel ca la staţia de poliţie. În tot acest timp, încerca să fie cât mai atent la întrunire. Faptul că se ţinea în cort şi nu în biroul agentului Banish arăta că lucrurile mergeau mult mai bine. Brian îşi dădea seama de asta şi după zorul agenţilor, care simţeau cota generală a moralului cum nu se poate mai bine. Aveau acum mai multă siguranţă în voce, mai multă hotărâre în mişcări, pasul mai vioi.

Nu ştiuse în ce s-a băgat. Făcea la fel de multă treabă ca toţi ceilalţi din cortul de comandă, deşi la un nivel mai coborât, şi nu apuca să doarmă mai mult decât ei. Cu toţii erau alergaţi şi solicitaţi într-o asemenea măsură încât Brian îţi dădea seama că ori intră imediat în ritmul lor, ori este călcat în

picioare. Din fericire, ţinea pasul. Acum se afla în cercul interior. Alerga în lungul şi-n latul platoului cu câte o treabă legată de noua lui misiune, vedea pe cineva lâncezind la bucătărie sau în preajma rulotelor şi se întreba cum de poate acel cineva să facă aşa ceva. Nu înţelegea cum de nu se mişcă cu aceeaşi viteză ca el, de ce nu se agită cu toţii. Principala răspundere a lui Brian erau liniile telefonice externe, aşa că încerca să găsească un răgaz pentru a strecura o convorbire cu Leslie, dar până acum nu apucase s-o sune. Nu avusese niciun răgaz. Nu se oprea deloc.

Mai întâi, agentul Banish puse banda cu negocierile pentru şeriful Fagin, agentul Perkins, agentul Coyle, agenţii din Echipa de Salvare a Ostaticilor şi toţi ceilalţi care se mai aflau prin preajmă. Brian nu reuşi să audă mai nimic din convorbire.

— Repetaţi ordinul, spuse apoi agentul Banish. Copiii să fie primiţi cu braţele deschise. Nu trageţi. Dacă se deschide o uşă, s-ar putea să fie ei, care ies. Lăsaţi lucrurile să curgă.

Cuvintele păreau adresate mai ales agenţilor din Echipa de Salvare a

Ostaticilor. Brian contribuise la reorganizarea rulotei disponibile, pentru cazarea acestora.

— Perkins, continuă agentul Banish, formează o echipă de arestare şi spune-le să fie gata să-l ia oricând pe Ables în custodie. Am să redactez un comunicat de presă în care voi zice că am început negocierile şi că prevedem că totul se va termina repede.

Bineînţeles, şeriful Fagin – care, spuneau bârfitorii, avea să fie eliberat din funcţiile deţinute pe munte, după venirea Echipei de Salvare a Ostaticilor – îl contrazise pe agentul Banish.

— Pe dracu'! N-o să se predea niciodată.

Agentul Banish îl privi pe şeriful Fagin, aceeaşi arsură cenuşie întunecându-i jumătate de faţă.

— Îl am în buzunar, rosti încrezător.

— Dar eu ştiu foarte bine ce-i poate pielea, răspunse Fagin. E un târiie-brâu, o cutră. Aţi uitat ce-a vrut să ne facă? Ăsta nu iese din cutie fără luptă. Nu-i place deloc să piardă, mama lui!

După felul în care agentul Banish se uita la şeriful Fagin şi cântărea spusele acestuia, Brian îşi dădu seama că discuţia liniştitoare

de aici era la fel de serioasă ca şi discuţiile de la staţia de poliţie. Chiar aşa, distrat cum era, se putu convinge că şeriful Fagin va rămâne în linia întâi. Era unul din puţinii pe care părea să-i asculte agentul Banish. Spre deosebire de Perkins, care excela în a descoperi ceea ce era evident şi pe care agenţii din cortul de comandă îl respectau tot atât cât ar fi respectat un suplinitor de liceu.

— Nu-i stă în fire, sunt de acord cu asta, rosti agentul Banish. Dar e la degetul nostru mic. Suntem trei sute de crescători de albine, care au grijă de o singură albină. Nu are cum să fugă, chiar dacă-şi închipuie că poate s-o facă. Aşa că n-avem decât să-l lăsăm să fiarbă şi să se perpelească. Să-şi dea arama pe faţă. Am ajuns în casa lui, în capul lui.

Baza de operaţiuni

Banish era sătul de cafeaua acră, dar raţia de suc de fructe din acea dimineaţă se terminase deja. Luă o cafea neagră şi se întoarse spre Fagin care se apropia.

— Fii atent la ce-ţi spun că n-o să-ţi spun de două ori, începu Fagin, virându-se în el când rămaseră singuri. Ştim unde e

telefonul. Ştim când Ables vorbeşte la el. Mă doare-n cot cine culege laurii, eu sau Echipa de Salvare a Ostaticilor. Lovit în cap, prin fereastră. O treabă curată. Ne repezim înăuntru cu grenade paralizante, scurt pe doi. Toată chestia durează mai mult de douăzeci de secunde, de când am intrat până ieşim cu ei.

Banish scutură din cap. Se gândise deja la scenarii similare.

— Dacă-mi garantezi – dacă-mi *garantezi* – că soţia lui, doamna Mellis şi copiii n-au să păţească nimic, poate mă poţi convinge să-l sacrific. Dar n-ai niciun fel de garanţie, aşa că n-am să-l sacrific. În plus, numai de asta n-avem nevoie acum. Are să iasă. Singura problemă e când.

Ochii lui Fagin luceau albi pe faţa încrâncenată, cafeniuânchis.

— Treaba ta, rosti pe un ton sever.

Apoi căpătă din nou acel aer distrat, pentru că auzea ceva în casca din ureche. Ridică ochii şi privi în jur, cu o expresie care arăta că mesajul nu era important.

— Vine Bulache, rosti.

Şeriful Blood se apropie tăcut ca de obicei, neuitându-se nici la Banish, nici la

Fagin, dar îndreptându-se direct către ei.

— Se întâmplă nişte lucruri jos, îl anunţă pe Banish când ajunse. Nişte lucruri pe care cred că ar trebui să le povestesc, dacă nu le ştiţi deja.

— Ce anume? întrebă Banish.

— E un fel de eveniment prin împrejurimi. Poliţia statului face ore suplimentare pentru treaba asta.

— Şi care treabă ar putea fi mai importantă decât cea de-aici?

— Păi… începu Blood.

Banish îşi dădu seama că indianul era, în mod curios, stânjenit.

— La Little Elk, diseară – Blood dădu din cap, apoi rosti pe şleau: Are să fie o minune, se zice.

Banish îşi dădu seama că Fagin ezită şi se grăbi să i-o ia înainte.

— Ce fel de minune? întrebă.

— Chiar o minune religioasă, dădu din cap Blood.

— Poftim de vezi, spuse Fagin.

— Iisus Hristos, explică Blood, sau Iehova, dacă preferi, are să se arate la o biserică din Little Elk diseară, pe la miezul nopţii, îl aşteaptă vreo douăzeci de mii de

inşi. Vestea se răspândeşte repede când e vorba de aşa ceva, vin oameni de peste tot. Poliţia statului trebuie să asigure fluenţa traficului.

Banish îl privi pe indian.

— Douăzeci de mii, rosti.

— Peste, încuviinţă din cap Blood.

Banish rămase tăcut o clipă. Fagin îi studia pe amândoi.

— E o chestie, rosti Fagin, pe planeta de unde vin eu, o chestie numită televiziune. Cu ea îşi pierd timpul oamenii seara. De obicei, majoritatea sunt al dracului de liniştiţi când se uită la ea.

— Vrei să spui că toţi cei de jos, tot mitingul, s-a evaporat? îl întrebă Banish pe Blood. Aşa, pocnind din degete?

— Au mai rămas vreo treizeci, dădu din nou din cap şeriful. Oarecum reprezentativi pentru sutele care au fost. E linişte şi pace.

Fagin se uita de la unul la altul.

— Ce idioţenie, rosti şi apoi se îndepărtă.

Blood se întoarse cu totul spre Banish.

— De unde ştii de morţile acelea neexplicate?

Banish îşi aţinti privirea asupra lui.

— În prima zi, continuă Blood. Ziceai că cei mai mulţi dintre ei sunt indieni.

Banish îi urmărea ochii.

— Indienii sunt singura minoritate din aceste locuri.

— Şi asta ce-nseamnă?

— Că voi credeţi că morţile sunt legate.

Blood nu se lăsă intimidat, ci rămase uitându-se la Banish, cu ochi şi mai strălucitori.

— Patru din cele şase morţi erau omucideri cu fugă de la locul faptei.

— Pe care şeful poliţiei, Moody, le numeşe „încurcături cu indieni beţivi”. Motiv pentru care ai chemat FBI-ul aici imediat. Te gândeşti că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

Banish îşi dăduse seama că Blood îşi adună curajul.

— Ziarele au dreptate, rosti el. Eşti un om periculos.

Aici e ceva. Ceva pe faţa indianului. Banish îşi descoperi paharul de cafea în mână şi îl zvârli într-un coş din apropiere.

— Am câteva minute libere, cât mă schimb, spuse. Ce-ăr fi să-mi dai detaliile?

Blood încuviinţă din cap şi îl urmă de-a

curmezişul platoului.

Rulota

Blood se îndreptă către pat şi rămase în picioare lângă el. Banish închise uşa rulotei şi se duse la valiza care era aşezată pe masă. Blood se uită la locul unde atârnase oglinda, dar văzu doar un dreptunghi mai întunecat decât restul peretelui.

Se tot gândea de unde să înceapă. Era important.

— Primele două morţi s-au petrecut înainte ca eu să fiu ales. Un indian în vârstă de şaizeci şi opt de ani a fost găsit mort pe un drum de ţară, după ce participase la o ceremonie magică la Crater, şi pe urmă a apărut un cadavru plutind pe Shoot River. Un băiat de şaisprezece ani, care dispăruse de câteva luni. Cadavrul era într-un stadiu destul de avansat de descompunere. Nu mai rămăsese mare lucru din el.

Banish era cu spatele la el şi scotocea prin haine.

— Şi cum e Shoot River?

— Mare şi iute. Poate deveni periculos, în anumite anotimpuri. Trece chiar prin Huddleston. S-au mai înecat câţiva în el, mai demult.

Banish scoase o pereche de pantaloni cu centura gata pusă.

— Mai bine spune-mi despre morţile despre care ai mai multe informaţii.

— Da, dădu din cap Blood.

Trebuia să prezinte clar cazurile.

— Ultimele două. S-au întâmplat după ce eu şi alţii am mirosit ceva necurat. Ei – indienii de prin locurile astea – începuseră să vorbească. Speculaţii cu privire la un ucigaş în serie, care ucide indieni.

— Tâmpenii, rosti Banish, scoţând o cămaşă.

Blood încuviinţă din cap.

— Aiureli. Le-am zis că nu aşa lucrează un ucigaş în serie, dar erau speriaţi şi basta. Penultimul a fost un bărbat de douăzeci şi doi de ani, Kowes, o generaţie târzie Shoshoni. A dispărut, şi după opt zile a fost găsit în apă mică – tot în Shoot River. Ultima dată fusese văzut la o petrecere, lângă Huddleston Center. A plecat târziu şi se îndrepta spre casă, cu maşina, când şi-a prins o roată în şinele de cale ferată de lângă ferma de cartofi a lui Potter. Cam asta e tot ce ştim în mod sigur. Mai departe, presupunerile oficiale sunt că fiindu-i teamă

să fie prins beat la volan, şi-a abandonat maşina chiar pe linie şi a luat-o pe jos către râu, care se află la o milă de calea ferată. Băiatul era voinic şi şi-o fi închipuit că poate să traverseze Shoot River înot şi apoi să se ducă acasă. Chipurile, a încercat s-o ia pe scurtătură.

— Şi alcoolemia?

— Zero virgulă şaptesprezece. Avea ceva la bord.

— Dar cunoscuţii zic că era prea deştept ca să se-apuce să traverseze riul înot, beat sau treaz.

Blood încuviinţă din cap.

— Părinţii spun că a fost împins cu forţa în apă.

Banish îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate şi îl aruncă pe pat, unde căzu deschis. Apoi întră în baie, cu hainele curate în mână.

— Spune, rosti, dând colţul.

Blood îşi drese glasul, nedeprins să vorbească atât de mult o dată. Voia să fie sigur că nu va uita nimic.

— Ceva mai mult se ştie despre ultimul. Un băiat de şaptesprezece ani, Darkin. Ultima oară a fost văzut într-una din

bombele din Huddleston. Bunker-ul, se numeşte, o clădire mică şi cenuşie aflată la o oarecare distanţa de şosea. Avea câteva svastici pictate pe peretele din spate. Au dat cu vopsea pe deasupra, după aceea.

— Barul de unde a fost ridicat Ables, rosti Banish din baie, a cărei uşă rămăsese deschisa. Ce dracu' căuta un indian într-un asemenea loc?

Blood privea la portofelul de piele maro de pe pat. Era uzat şi cu un model auriu şters. Şeriful văzu ieşind dintr-unul din compartimentele mai adânci o fotografie. Făcu un pas către pat, cu un ochi la uşa băii.

— Nu se ştie. Poate că se întâlnea cu alţii – doar numărul dă puterea. Poate că aştepta o fată. În orice caz, a venit singur, cu taxiul, după miezul nopţii, şi a rămas mai puţin de o oră. Cei doi oameni de la uşă zic că l-au văzut părăsind localul în jur de ora unu, unu şi jumătate, tot singur. E acolo un drum de fermă, asfaltat dar neluminat, principala şosea din sudul oraşului. Un motociclist a trecut peste cadavru, la vreo jumătate de milă de Bunker. Asta s-a întâmplat puţin după ora două.

— Şi cum arătau tipii de la uşă?

— Raşi în cap, cu bretele şi cizme negre.

— Aceştia au plasat în timp plecarea indianului. Ultimii care l-au văzut în viaţă.

— Nu mai avem nicio altă mărturie. Încercăm şi acum să dăm de unul dintre proprietarii barului.

— Mai departe, spuse Banish.

Blood se uită din nou la uşa băii.

— În primul rând, rosti, întinzându-se şi punând mâna pe portofel, de ce-ar fi vrut să plece acasă pe jos, patru mile, la ora aceea din noapte?

Scoase aproape de tot fotografia.

— Era pe la jumătatea lui februarie, continuă, douăsprezece grade afară. I-a spus taximetristului care l-a adus că are nevoie de o cursă înapoi, mai târziu. N-a mai apucat să sune.

Blood întârzie o clipă cu privirea pe fotografia cât o jumătate de carte poştală. Aceasta înfăţişa un Banish mai dichisit, mai tras la faţă şi cu zece ani mai tânăr, într-un costum de coloare închisă şi cu cravată lată. Îşi ţinea mâna pe un scaun pe care stătea soţia lui, al cărei păr castaniu era lung şi lins. Ea purta fustă şi ciorapi cuminţi, şi

lângă umărul ei, zâmbind cu toată gura, era fiica lor, o fată brunetă ce nu avea mai mult de zece sau doisprezece ani.

— În buzunar avea nouă dolari, reluă Blood, împingând repede fotografia în compartimentul ei şi aşează portofelul, deschis, pe pat. Mai mult decât suficient pentru o cursă cu taxiul. Procurorul pentru cazuri de decese suspecte a dat drept cauză oficială a morţii un traumatism cranio-cerebral, pur şi simplu, fără alte menţiuni! L-am rugat să se gândească mai bine la toată treaba, pentru că mie mi se părea cusută cu aţă albă, iar el mi-a venit cu o fractură craniană şi alte câteva vătămări ce miroseau grozav a omucidere cu fugă de la locul faptei.

Banish nu răspunse imediat, iar Blood se îndepărtă cu un pas de pat.

— De care parte a drumului a fost găsit?

— Chiar pe mijloc, era o şosea asfaltată cu două sensuri, întins lat, chiar pe linia continuă.

— Alcoolemia?

— Zero virgulă o sută douăzeci şi cinci.

Din nou, tăcere.

— Cum arăta cadavrul?

— Brian Kearney a ajuns primul acolo, în dimineaţa aceea. Zicea că a avut senzaţia limpede – primul lucru la care s-a gândit – că puştiul murise în altă parte. Cadavrul arăta de parcă ar fi fost mutat. Îl ştii pe Brian. E un boboc, îl ia gura pe dinainte din când în când. Aşa că m-am apucat să verific dacă e aşa – Blood începu să îşi dezdoaie câte un deget, pe măsură ce enumera – niciun fel de resturi de la o maşină pe drum. Nicio urmă de frână, niciun fragment de sticlă. Niciunul din drumurile care duc la şosea nu e pavat, dar pe linia de mijloc nu era niciun fel de urmă de noroi, pe o distanţă de douăzeci de metri. Şi mai e ceva. Când a fost găsit, băiatul avea două tricouri sub jachetă, ambele suflecate până-n subsuori, şi spatele zgâriat. Ca şi cum ar fi fost târât acolo. Unii ziceau că l-ar fi putut târî maşina, dar dacă era aşa ar fi avut spatele făcut bucăţi, pe. Asfaltul acela. Şi a doua zi, Brian vine la mine pe furiş şi-mi spune că Moody i-a zis s-o lase mai moale. Povestea cu tricourile n-a fost cuprinsă deloc în raportul oficial.

Blood auzi un robinet curgând, apoi închizându-se.

— Primul, Kowes, rosti Banish, lipsea de opt zile. Dar maşina lui?

— A fost găsită a doua zi pe şine şi au ridicat-o, considerând-o vehicul abandonat.

— Părinţii n-au fost înştiinţaţi?

— Era înregistrată pe numele băiatului. L-am dus eu însumi pe tată s-o recuperze la o săptămână după ce corpul a apărut la suprafaţă şi a găsit-o ascunsă după alte câteva, în curtea de vechituri. Pe podea, în faţă, era un portofel gol. Conţinutul, răspândit pe scaunul din faţă, pe bord şi pe podea. Mai erau nişte haine. Nişte liste de cumpărături şi cotoare de cecuri.

— Iar părinţii se jură că era un copil foarte ordonat.

Blood încuviinţă din cap, mişcându-se puţin din loc.

— Şi ceea ce era acolo sunt dovezi pierdute, pentru că mai târziu a apărut o domnişoară care a susţinut că se afla cu Kowes în maşină, în noaptea în care acesta a murit. Povestea ei e: băiatul credea că e urmărit, motiv pentru care s-a pierdut puţin şi şi-a blocat roata. Zicea că a oprit şi i-a cerut să coboare din maşină şi să se ascundă, pentru că ea nu e indiancă. De

unde se afla, în câmpul cu cartofi, zice că a auzit încă o uşă de maşină trântindu-se şi voci.

Banish dădu din cap.

— Bine, atunci…

— Problema e că şi-a schimbat depoziţia, destul de mult şi nu numai o dată. Iar acum s-a mutat din oraş şi n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

— Deci la staţie, la Moody, s-a ştiut şi de maşină, şi de persoana dispărută, dar nimeni n-a făcut legătura?

— Exact. Moody a zis că n-a făcut legătura fiindcă trupul a fost găsit în râu, adică în extravilan, sub jurisdicţia mea, iar maşina, pe şine, în parohia lui. Dar mie mi se pare cusută cu aţă albă – Blood îşi dădea seama de asprimea din propriul glas – cu aţă albă.

Banish apăru din baie, dând colţul, cu nasturii de la cămaşă încă neîncheiaţi şi pantalonii pe jumătate deschişi, dar traşi pe el. Chiar sub stomac, Blood văzu o cicatrice închisă la culoare, de mărimea unui dolar de argint. În pielea albă se decupa o zonă roz, înconjurată de picăţele de aceeaşi culoare. Şeriful îşi ridică imediat ochii la

faţa lui Banish, pentru ca acesta să nu observe la ce se uita.

Banish îşi aruncă hainele murdare pe pat.

— Nu e Moody, rosti. Sunt sigur că ai căutat deja o legătură între victime, în afară de sex şi rasă, şi dacă nu e niciuna, nu e el. E doar o impresie de care ar putea profita cineva. Nu aşa arată o treabă pusă la cale de poliţie. Mai probabil, Moody nu face decât să închidă ochii sau, ceea ce e mai rău, nu-i pasă. Ce înseamnă câţiva indieni beţi pentru el? Doi înecaţi şi nişte accidente de circulaţie. Şi tot asta vor spune şi alţii. Dacă vrei ca FBI-ul să se implice în treaba asta, atunci nu-ţi ajunge ce ai. N-a existat niciun fel de vopsea?

— În ultimul accident de maşină?

Banish îşi băgă cămaşa în pantaloni şi-i închise.

— Urme, pe piele şi haine, după impact.

Blood dădu din cap.

— Deloc. Vezi?

— Ce mai purta Darkin în afară de cele două tricouri?

— Jeans-i şi o jachetă de piele.

— E bine. În hainele de piele se imprimă

vopseaua mai bine decât în orice altceva. Dacă pe jachetă nu s-au găsit niciun fel de urme, atunci poţi deschide imediat o investigaţie oficială pentru omucideri. Dacă mai găseşti un indian mort în circumstanţe asemănătoare, atunci ai premisele unui caz de drepturi civile care devine o afacere federală. Şi eu, în locul tău, aş lua legătura cu un procuror pentru morţi suspecte din afară, care să nu fie atât de pripit.

Rosti ultimele cuvinte încuviinţând din cap, ca şi cum se convingea că a dat îndrumările care trebuie. Îşi luă portofelul de pe pat şi şi-l puse în buzunarul de la spate. Apoi rămase nemişcat, în picioare. Scutură din cap.

— Cum ai putut lăsa lucrurile să ajungă atât de departe? îl întrebă pe Blood.

— Ce vrei să zici?

— Câţi etnici indieni se găsesc prin locurile astea?

Blood se gândi puţin, apoi îşi dădu seama că este implicat.

— Cam doi la sută din total. Vrei să spui că nu-mi fac meseria?

— Ţi-ai pus întrebări, răspunse Banish. Ai vorbit cu oamenii, ai însăilat tot felul de

teorii. Pe urmă, te-ai oprit. La ce-ţi trebuie ajutorul federal pentru toată treaba asta? Nu înţeleg cum de îi laşi pe toţi neo-naziştii şi separatiştii ăştia să se învârtă p-aici.

Blood se înfierbântase.

— Ei numesc ceea ce fac drept la liberă opinie. Sunt o mulţime de oameni de ispravă care au aceeaşi părere.

— Da, dar este o mare diferenţă între oamenii de ispravă şi cei care întorc capul în partea cealaltă şi-şi văd de treabă. Dreptul la opinie e o sabie cu două tăişuri.

Blood încuviinţă din cap.

— Deci ar fi cazul să mă ocup de ei. Aşa cum te-ai ocupat dumneata de Mellis.

Rămase surprins de cât de veninos se arătase, dar Banish nu reacţiona imediat, ci rămase tăcut un moment.

— Nu vreau să zic decât că toate cercetările tale conspirative nu folosesc nimănui. Dă pe faţă tot ce ştii şi confruntă-te direct cu oamenii aceia. Cu cei care îşi flutură nelegiuirile şi lipsa de respect chiar pe sub nasul tău. Trebuie să ai o confruntare cu ei, mai ales tu. Altfel, rămâi şeriful ţinutului, dar nu faci mai multe parale decât ei. Trebuie să le arăţi că sunt

ridicoli. Să-i umileşti. Nu există soluţie mai bună.

Faţa lui Blood ardea. Camera începu să se învârtă şi el privi înjur, în timp ce capul i se umplea de posibile răspunsuri: că nu era susţinut de comunitate, că nu mai avea pe nimeni în Birou. Dar faptul că îi veneau toate astea în minte făcu să-i apară în obraji încă un val de roşeaţă. Îşi dădu seama că toate scuzele pe care şi le găsea erau jalnice. Exact acesta era motivul pentru care îl numise Banish „politician”. În tot timpul scurs de la anul triumfal în care fusese ales, Blood trecuse pe lângă toate aceste nelinişti în loc să le privească în faţă. Mai curând îşi înfrânsese decât îşi afişase mândria. Acum era stânjenit, dar mai mult furios decât ruşinat. Furios pe Moody şi pe toţi ceilalţi care-l luau peste picior. Nişte oameni de nimic care rideau de el când nu era de faţă. Îşi dădu seama că de fapt nu venise la Banish pentru a-i cere ajutor, ci pentru a fi convins s-o lase baltă, pentru a i se spune că greşea când singur îşi dădea seama că are dreptate. În anumite cercuri, şeriful Leonard M. Blood era obiect de batjocură. Fusese ales pentru a păstra

ordinea. Existau şi oameni de ispravă în oraş, nu numai gunoaiele cu care avea de obicei de-a face, oameni de ispravă, cu mintea limpede, care îşi investiseră încrederea în el atunci când votaseră pentru ordine şi lege.

Toate acestea îi amintiră un alt lucru pe care îl lăsase deliberat la o parte, un alt ghimpe în coastă, care-l făcea să se ruşineze. Scoase scrisoarea pe care o adusese şi i-o înmână lui Banish. Aşteptă până ce acesta despături hârtia şi îşi dădu seama despre ce este vorba.

— Scrisoarea Rezistenţei Ariene Albe, rosti Blood. Aseară, un individ care susţinea că este avocatul lui Ables, a împărţit copii la totă lumea, punând oamenii pe jăratic. Zicea că cei de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc l-au ameninţat pe Ables că ajunge la tribunal dacă nu vrea să fie omul lor. Şi că poate dovedi asta. Nu te-a interesat când ţi-am arătat-o data trecută. Nici acum nu te interesează?

Banish se uită la scrisoare. O împături în două, plimbându-şi încet degetele peste muchia formată.

— Şi dacă ţi-aş zice că n-are nicio

importanţă?

— Nici acum nu are nicio importanţă?

Banish ţinea în mână foaia de hârtie şi nu zicea nimic.

— Ce-ai spune, îl întrebă Blood, dacă toată nebunia asta ar dovedi o greşeală nenorocită?

Banish rămase tăcut o vreme, probabil gândindu-se concentrat la ceva. Apoi mai împături scrisoarea o dată şi şi-o puse în buzunarul de la cămaşă. Dădu din cap către Blood, care stătea acolo în picioare.

— Şi tu eşti periculos.

Periculos de inept, gândi Blood. Un covoraş pe care păşesc oamenii, o statuie care uneori prinde glas. Moody dăduse practic o spargere în biroul lui. Poliţiştii parcau pe spaţiul lui. Deke Belcher îi arunca insulte în obraz, în propria lui maşină. Nu ripostase la niciunul din aceste lucruri. Gândul că se chicotea pe seama lui îl înfurie. De ce aşteptase atâta vreme? Şi cât îl costa asta?

Şi-i imagină pe toţi indienii aceia – tineri, beţi, îngroziţi – încolţiţi, atacaţi de o bandă.

Banish se îndreptă spre uşă.

— Te vreau aici, în baza de operaţiuni, de acum încolo.

— De ce? întreba Blood.

Se simţea furios şi frustrat – şi încerca s-o ascundă.

— Am început negocierile cu Ables. Cunoşti felul de-a fi al oamenilor de-aici, uzanţele locului. Ai putea sesiza ceva care să-mi scape mie.

— Şi?

Banish păru să reflecteze un moment.

— Există o vorbă, răspunse. Pe cineva periculos trebuie să-l ţii în preajmă.

Blood simţea aproape acelaşi lucru. Acum era în starea aceea de amorţeală care urmează unei bătăi încrincenate. Simţea durerea care îţi cade grea, deasupra şi se cuibăreşte adânc în muşchii şi în sufletul tău. Ieşi în urma lui Banish, de care se despărţi, luând-o de-a curmezişul platoului.

Cortul de comandă
PARASIEGE, pag. 66

Agentul Banish a revenit în cortul de comandă şi a instruit-o pe agenta Coyle să ia legătura cu Biroul pentru Alcool, Tutun şi

Arme de Foc din Spokane, Washington, pentru a le ordona agenţilor Riga şi Crimson să revină în teatrul evenimentelor în scopul unor noi clarificări.

Vehiculul de sunet

Banish păşi în duba aglomerată, cu capul aplecat, pentru a nu se lovi de tavan. Îşi făcea de lucru cu mâinile, şi le împreuna, şi le desfăcea, şi le freca, şi le ştergea de stofa pantalonilor, în dreptul coapselor. Blood se sprijinea de un perete, în picioare, în colţul cel mai apropiat de uşa închisă. Sunetistul asculta în căşti şi îşi urmărea aparatele.

Cu un „clic”, rolele de bandă începură să se învârtă din nou.

— Se apropie, rosti sunetistul, scoţându-şi căştile şi apăsând un comutator. În dubă se auzi un zgomot de paşi pe o podea de lemn. Paşii se apropiară de microfonul care capta sunetul şi se opriră, după care urmară nişte zgomote înfundate. Cineva îşi dregea glasul. Urmă un „clic”.

— Watson?

Vocea umplu banda. Sunetistul ajustă

volumul, iar Banish se îndreptă în scaun. Luă doar un microfon, lăsând glasul lui Ables să răsune în difuzorul de sus, pentru ca Blood să poată auzi.

— Da, domnule Ables.

— Tu ai familie, Watson?

Întrebarea îl puse pe Banish pe gânduri. Ar fi putut minţi uşor, dar din moment ce treaba lui era să intre în rezonanţă cu suspectul, să stabilească un raport, i se păru că cel mai bun răspuns, în situaţia dată, era, la drept vorbind:

— Da.

— Vreau să-ţi spun câteva lucruri despre a mea, continuă Ables. În cazul în care mi se întâmplă ceva.

— Nu înţeleg. Ce vrei să zici?

— Bravo, dă-i înainte, m-ai convins.

Banish se strâmbă, privind în gol, în direcţia consolei pe care o avea în faţă.

— Domnule Ables, nu pricep unde baţi. Te gândeşti să ieşi?

Evitase să spună: „să te predai” sau „să renunţi”. Voia să-l lase pe Ables să se decidă, iar tăcerea care urmă fu scurtă.

— Poate că nu ştii nici tu ce se-ntâmplă, de fapt, se auzi glasul lui Ables. Am bănuit

că sunteţi toţi băgaţi în treaba asta, dar dezinformarea nu funcţionează niciodată într-un singur fel. Sau poate că nu ai o funcţie suficient de înaltă pentru a şti.

— Pentru a şti ce anume, domnule Ables?

— Despre planurile pe care le au cu mine. Despre felul cum se va termina toată treaba asta.

— Cine are planuri cu dumneata, domnule Ables? insistă Banish.

— Planul e să fiu asasinat chiar în clipa în care pun piciorul în afara casei, ucis cu sânge rece. Ştiu că asta se va întâmplă.

— E total neadevârat ce spui, domnule Ables. Nimeni din toţi cei aflaţi aici nu va întreprinde niciun fel de act ostil împotriva dumitale, dacă nu vei săvârşi din nou ceva necugetat.

Banish aştepta din nou. Urmă încă o tăcere, mai lungă.

— Nevastă-mea, rosti Ables. Dacă ies. Ea n-are să fie închisă.

Banish nu răspunse imediat, ca şi cum s-ar fi gândit concentrat la cele de mai sus.

— Cu siguranţă asta se poate aranja, rosti.

— Nu te bucura prea devreme, Watson. Lucrurile nu-s chiar aşa de simple. Am nişte responsabilităţi. Ştiu că ei vor casa mea. Că mă vor pe mine, cu pământul meu. Am clădit cabana asta cu mâinile mele, eu, şi soţia mea, şi fetele mele. Înţelegi, Watson?

— Înţeleg, domnule Ables.

— Ar cam fi cazul. Şi am plătit pentru pământul pe care-l am pe muntele ăsta, şi am muncit pe el din greu.

— Domnule Ables… vorbeşti despre lucruri pe care eu nu le pot controla decât într-o mică măsură. Din punct de vedere legal, locuinţa dumitale a trecut în proprietatea statului în momentul în care te-ai decis să nu apari la proces.

— N-am avut *cum* să apar. A fost un alt sabotaj viclean. Scrisoarea aceea a ajuns la mine la două luni după termen.

Din nou, Banish nu înţelegea.

— Ce scrisoare? întrebă.

— Scrisoarea de la tribunal. Cu data citării mele. Adusă de poşta federală, Watson. Pentru voi toţi, cei de-acolo, e doar un joc, nu? Vă purtaţi de parcă n-aţi fi băgaţi cu toţii în treaba asta. Ştiţi că mi-aţi făcut-o cu bună ştiinţă, şi totuşi nu

recunoaşteţi faţă de mine. Minţiţi sau spuneţi adevărul de parc-aţi minţi, pentru ca să mă umpleţi de îndoieli.

— Domnule Ables, eu nu încerc decât să stabilesc o înţelegere între noi pentru ca dumneata să ieşi, cooperând cu autorităţile, înainte de a fi prea târziu ca s-o mai faci.

— Cine e Banish? întrebă Ables.

Banish se cutremură. Pieptul i se răci.

— Poftim?

— Banish. I-am auzit numele la radio mult mai mult decât pe-al tău.

— Nu e niciun Banish pe muntele ăsta, rosti Banish şi imediat îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală.

— La radio zic că el comandă.

— Nu e aici acum. Domnule Ables, vorbeam de casa dumitale.

— Vreau să vorbesc cu Banish ăsta.

— Ţi-am zis, nu e aici.

— Unde e, atunci? Eu sunt la telefonul ăsta, nu? Cine dracu' comandă pe muntele ăsta?

— Domnule Ables, cred că cel mai bine-ar fi să ducem treaba la capăt noi doi. Dacă apare şi un al treilea, lucrurile se vor complica.

— E de la Tactice, atunci, Tu eşti gura, el e degetul care apasă pe trăgaci. Aşa e? Stă undeva, în copaci, chiar acum. Mă pândeşte. El e cel care o va face, nu? Mă vrea în cătarea lui, şi mă vrea atât de tare, încât aproape simte gustul sângelui.

— Domnule Ables, nimeni dintre toţi cei de-afară, nimeni, nu vrea să vă facă niciun rău, nici dumitale, nici familiei dumitale. Te asigur că-i aşa. Şi, dacă ai vrea să te arăţi înţelegător, putem continua să discutăm realist asupra satisfacerii nevoilor dumitale imediate…

— Dar Banish are familie?

Banish aruncă o privire în lături. Se încruntă uşor, apoi se concentra din nou asupra consolei.

— Nu ştiu, răspunse.

— Atunci, tu. Dacă tu ai şti, Watson, că în viitorul foarte apropiat urmează să ţi se întâmple ceva, n-ai vrea să aranjezi lucrurile pentru familia ta dinainte? Nu ai simţi că aşa ceva cade în sarcina ta? N-ai vrea ca ai tăi să aibă casa lor, în care să. Trăiască, o casă pe care te-au ajutat s-o clădeşti? Să li se dea voie să stea împreună şi să nu fie deranjaţi de tot felul de tâmpenii

guvernamentale când n-ai să mai fi cu ei?

Banish închise ochii.

— Domnule Ables, ai dreptate.

Urmă cea de-a treia tăcere. Banish aştepta răbdător. Tăcerea se prelungi.

Banish deschise ochii.

— Domnule Ables. Domnule Ables!

Urmă un „clic”. Banish îşi întoarse privirea către sunetist. Acesta scutură din cap. În cabană se auziră paşi îndepărtându-se.

Banish opri microfonul. Rămase o vreme aşezat, privind la panoul de control. Capul i se învârtea. Se ridică în picioare.

— Bun, rosti distrat, fără a se întoarce, numai pentru că trebuia să spună ceva. Vin imediat.

Biroul

Se plimba în sus şi-n jos prin birou. Zgomotul din cortul de comandă nu-i deranja agitaţia interioară. De fiecare dată când trecea pe lângă masa de lucru, se uita la telefon. Se simţea tulburat. Era obosit şi nu era deloc în largul lui. Un vârtej de gânduri i se îngrămădea în cap. Acum, faţa îl mânca în partea de unde pulberea neagră încă nu-i ieşise, dar dacă şi-ar fi frecat

obrazul şi falca cu mâinile uscate, ar fi fost mai rău.

Se gândea la Molly şi Nicole. Se uita la telefon şi îşi imagina diferite moduri de a începe. Derula în minte scenarii. Doar felicitări amicale, pentru început. Ar fi putut zice că auzise de logodna lui Nicole de la un prieten al unui prieten. Că suna doar ca să-i spună toate cele bune. Asta ar fi lăsat mingea în terenul lor. Dacă va urma ceva, nu va fi, în niciun caz, foarte repede. Câteva telefoane de politeţe, în cele cinci sau şase luni care aveau să vină. Un dar de logodnă. O invitaţie la nuntă. Un dans. O îmbrăţişare.

Se îndepărtă repede de birou, mustrându-se amar. Fantezii romantice. Niciuna din ele n-ar dori ca el să se întoarcă. Îşi amintea destul de bine prin ce trecuseră şi avea toate motivele să creadă acest lucru. Scutură din cap. Le terorizase. Le făcuse să le fie teamă să trăiască în propria lor casă, să doarmă în propriile lor paturi. Le înfricoşase. Voia ca ele să se teamă de el, de tot, asta era cea mai aprinsă dorinţă a lui. Nu le-a atins niciodată, nici măcar cu un deget. Era aproape sigur de asta. Era vorba numai de atmosfera pe care

o crease după eşecul de la World Financial Center, după ce le văzuse pe femeia aceea şi pe fiica ei murind. Vinovăţia pe care o simţea se manifesta în tirade acerbe de beţivan, ce alternau cu ameninţări deschise şi cu accese bolnave de atenţie şi grijă exagerată. Se străduia să le ţină tot timpul în alertă. Gata de orice pericol posibil. Să le facă să vadă ceea ce văzuse el şi să le împărtăşească din ceea ce aflase el, astfel încât niciodată să nu le atingă nimic asemănător, nicio moarte, niciun act de teroare săvârşit la întâmplare, nicio durere. Moartea acelei familii şi răspunderea pe care o simţea îl copleşeau. Îşi aminti de ultimul weekend, în care îşi făcuse praf casa: toate aparatele, suporturile lor, aplicele din pereţi, uşile, camerele. Nimic nu te poate proteja la infinit, nimic nu ţine o veşnicie, decretase. Asta i se demonstrase la World Financial Center şi asta le dovedea el lor acum. Le dovedea că oricine şi orice – *orice* – poate fi distrus.

Şi se distrusese şi pe el. Şi familia lui. A doua zi au plecat la mama ei şi nu s-au mai întors niciodată. Pentru a obţine un ordin prin care lui Banish i se interzicea să le

vadă, Nicole repetase în faţa unui judecător toate ameninţările pe care tatăl ei, în accesele lui de disperare, le formulase la adresa ei. Că ar putea fi strânsă de gât în somn. Că oricine ar putea-o lua ostatică. Că ar putea fi violată şi ucisă. Că şi mama ei ar putea fi omorâtă. Că oamenii mor pe nepusă masă, fără absolut niciun motiv. Că cei răi nu primesc nicio pedeapsă, iar cei buni, nicio recompensă.

Tiradele trebuiau s-o scoată din inerţia zilnică, să o pună în gardă. De fapt, erau doar mărturia frământârilor unui beţiv cu sănătatea mintală pe ducă şi, bineînţeles, fuseseră luate drept ameninţări. Lăsase căminul lor să se ducă de râpă. Profanase, prin ceea ce făcuse, un lucru sacru. Aşa ceva nu se putea ierta. Nici măcar nu cerea să fie iertat. Faptul că îşi distrusese familia, lunile de chin – toate acestea nu puteau fi şterse cu buretele. Şi cu toate astea, îşi voia soţia şi fiica înapoi. Acum era altul. Făcuse doi ani de penitenţă la Skull Valley şi acum era mai bine – şi totuşi, nu era de ajuns. În adâncul sufletului, îşi dădea seama că era pur şi simplu prea târziu.

Se duse la birou şi se aşeză, dorindu-şi

ceea ce nu putea obţine. Dorindu-şi din nou ceea ce fusese odată al lui. Privi din nou telefonul. Aparatul îşi bătea joc de el. Se gândi să cheme centrala şi să le ceara să-i dea o linie exterioară, pentru a se putea pedepsi mai departe cu mizerabilele lui visuri de reconciliere. În acel moment, Coyle dădu la o parte pânza de la uşă şi intră. Îi aducea lista cu cheltuielile din ziua precedentă. Banish trebuia s-o verifice, refăcând şi semnând fiecare adunare, apoi suma totală a zilei. Coyle rămase în picioare, privindu-l.

Vehiculul de sunet

Bărbatul cu căşti făcu un semn, iar Banish se îndreptă în scaun, cu faţa la panoul de control. Blood rămase unde era, urmărind ca şi în alte dăţi, dintr-un colţ, tot ce se întâmplă. Se făcuse ora cinei şi nici el, nici Banish nu-şi luaseră prânzul, dar în aerul dubei plutea o nerăbdare de existenţa căreia şeriful îşi dădu seama doar când se auzi vocea lui Ables. Nerăbdare care te face să uiţi până şi apetitul zilnic.

— Watson?

Vocea îi puse pe toţi pe jar. Panourile clipeau din tot felul de luminiţe, iar rolele

de bandă începură să se învârtă. Glasul lui Ables era ca o siguranţă pusă la loc, adusese din nou duba la viaţă. Se auzea în difuzoare de parcă ar fi fost chiar acolo cu ei.

Banish apăsă pe clapeta microfonului.

— Sunt aici, domnule Ables.

Privea exersat înainte şi în jos.

— El e acolo? întrebă Ables.

— Care „el”, domnule Ables?

— Banish.

Banish se îndreptă puţin, aranjându-se în scaun. Această parte a discuţiei îl deranja în mod evident.

— Nu, răspunse. Nu e aici.

— Chiar dacă l-am chemat eu?

— Ţi-am mai spus, domnule Ables, nici nu poate fi vorba. Mă aflu eu aici, pentru dumneata. Discuţia o purtăm numai dumneata şi cu mine.

— Ce-a zis despre mine?

Banish îşi frecă pielea obrazului.

— N-a zis nimic, domnule Ables. N-am vorbit cu el. La ce te referi?

— Vreau să ştiu cum va veni.

— Domnule Ables, ţin să te asigur: dacă nu încerci din nou să faci ceva prostesc…

— Şi familia ta, Watson?

— Nu vorbim despre familia mea, domnule Ables.

— Vreau să ştiu.

— Ai luat vreo hotărâre? Te-ai decis să ieşi?

— Pot să-mi închipui, rosti Ables. Vâd trei băieţi. De vârste apropiate. Iubiţi de colegi, bine făcuţi, americani de nădejde. Cât se poate de drăguţi, la şcoală, cu profesorii lor evrei.

— Domnule Ables…

— O soţie pe care o iubesc toţi vecinii, care mimează săruturi pe obraz cu toate prietenele ei evreice. O văd, într-un şort roşu, făcând cu mâna de la un gard alb, cu ţăruşi.

— Domnuel Ables, chiar vrei să mă insulţi?

— N-am ştiut că asta e o insultă. Am trăit o vreme în America, nu uita. Am văzut ce se întâmplă în suburbii. Nu spun decât că familia ta trebuie să fie genul de familie americană perfectă. Pariez. Tu, soţia ta şi trei băieţi blonzi, bine făcuţi, toţi conducând maşini cu faruri puternice, lucrind pentru a umple cu bani buzunarul omului cu barbă.

— Domnule Ables, am ajuns atât de departe…

— Cred că-mi ascunzi ceva, Watson.

Banish întârzie o clipă răspunsul.

— Nu-ţi ascund nimic, domnule Ables.

— Ba da, Watson. Sunt sigur că-mi ascunzi.

Banish îşi aţinti privirea-n gol. După un răstimp, rosti:

— Nu am băieţi, domnule Abbs. Am o fată, care e logodită.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi unu.

— Cam târnără să se căsătorească, pentru generaţia ei.

— Ne-am simţit uşuraţi când am aflat, răspunse Banish. Pare pe drumul cel bun.

Sprâncenele lui Blood se ridicară. Nu-şi dădea seama care e strategia.

— Deci a avut probleme, îl trase de limbă Ables.

Banish dădu din cap, amintindu-şi.

— În adolescenţa. S-a împrietenit cu cine nu trebuie. Am avut nişte ani destul de grei. A fugit de acasă la paisprezece ani, pentru o zi, şi la cincisprezece, alte trei. Maică-sa nu-şi vedea capul de treabă, iar eu

eram mai tot timpul plecat. Acum regret că nu am stat mai mult pe-acasă.

Lui Blood îi veni să-l bată pe umăr. Banish părea că se pierduse în propria candoare. Indianul îl văzu şi pe sunetist întorcându-se să se uite la el.

— Toate şcolile alea au devenit nişte ghetouri, răspunse Ables. De asta mi-am oprit copiii acasă.

— Arme, violenţă, îi ţinu Banish isonul.

— Aşa este.

Banish încuviinţă din cap.

— Nu poţi să ştii la ce să te aştepţi, domnule Ables, rosti, cu un fel de autoironie.

Apoi păru să revină cu picioarele pe pământ.

— Acum eşti satisfăcut?

— Nu caut satisfacţie, Watson. Tu te duci acasă, la ai tăi, când toată treaba se termină. Eu nu.

— Domnule Ables, supraveghez personal fiecare aspect referitor la arestarea dumitale. Îţi garantez că nu se va trage un foc, că nu ţi se va face niciun rău.

— Mai că-mi vine să te cred, Watson. Zău. Nu poţi să-mi oferi niciun fel de

garanţii. Garantează-mi că soarele răsare mâine.

— Atunci, în cine ai încredere, domnule Ables? Pot face ca arestarea dumitale să aibă loc cu martori oculari. În cine ai încredere?

După ce păru că se gândeşte câteva clipe, Ables răspunse:

— În nimeni.

— În socrii tăi, propuse Banish.

— Nu.

— Camerele TV, atunci. Presa. Îi las să filmeze arestarea ta, ca să fii sigur că nu o să ţi se întâmple nimic. Ce-ai zice?

— Dar casa mea, Watson?

Banish dădu din cap. Se părea că făcuse un progres real.

— Nu pot decât să-ţi sugerez să-ţi treci proprietatea pe numele soţiei. Altă ideea mai bună nu am. Nouă zecimi din lege se bazează pe posesiune.

— Din a cui lege, Watson? Din legea voastră sau a mea? Legea mea zice că oamenii liberi, nevinovaţi, sunt lăsaţi în pace de guvernul lor.

— Am făcut nişte progrese, domnule Ables. Hai să ne ocupăm de detaliile ieşirii

dumitale…

— Crezi că sunt un om râu, Watson? Vreau să ştiu asta de la tine. Crezi că sunt vinovat?

Banish expiră scurt.

— Domnule Ables, nu am nicio părere în această chestiune.

— Sunt la fel de vinovat ca şi tine, Watson. Am încercat să-mi trăiesc viaţa aici, singur, de capul meu. Mi-am văzut de ale mele la fel cum ceilalţi îşi văd de ale lor, şi dacă n-aţi fi venit până aici, amestecându-vă în treburile mele, nici eu n-aş fi deranjat pe nimeni. Voi aţi venit la mine, Watson, şi m-aţi zgâriat, dar nu curge sânge.

— Domnule Ables…

— Aţi văzut că nu curge sânge. Că ştiu şi eu să zgârii. Dacă lupta asta ar fi fost dreaptă, aş fi câştigat-o. S-ar putea ca până şi tu să-ţi dai seama de asta. Dar nimic nu e drept pe lumea asta, Watson. Rezistă-le şi au să te strivească. Neagă-i şi încearcă să-ţi păstrezi convingerile şi au să se ridice impotiva ta, au să încerce să dea un exemplu cu tine. Asta se întâmplă acum şi aici, Watson. Poate că ţi-ai dat şi tu seama. Exemplul sunt eu.

Era clar, după hârâitul din difuzoare, că Ables închisese din nou. Banish se lăsă în spătar. Sunetistul îşi scoase căştile, rostind:

— Gata.

Banish închise ochii, rămânând tăcut un moment.

— E pe drumul cel bun.

— Se distrează de minune, spuse Blood.

Banish deschise ochii şi se îndreptă din nou. Vorbea în general, evaluând situaţia.

— E încă destul de coerent. Vrea o relaţie personală cu negociatorul. Asta e ceva obişnuit. Cu toţii cer garanţii în clipa în care se termină totul. Aşa că n-ai decât să te foloseşti de asta, să-ţi închipui ce vor să audă, problemele tale asemănătoare cu ale lor. Te pui pe aceeaşi lungime de undă cu ei şi le exploatezi slăbiciunile, le arăţi că nu sunt singuri în toată treaba, îi faci chiar să creadă că eşti de partea lor, dacă poţi.

Se întoarse şi se uită la Blood.

— Ce părere ai?

Blood era pe punctul de a-i spune că nu îl crede nici cât negru sub unghie, că lui Banish i se părea că mersese prea departe şi încerca să se scuze prin cele de mai sus.

— Despre ce? întrebă.

— Despre Ables.

Blood dădu din cap.

— Aş zice că încearcă să-şi confecţioneze o imagine de martir.

Cu accentul lui din Sud, sunetistul luă apărarea lui Banish.

— Cred că e bine că l-ai lăsat să-şi exhibe ego-ul de fiecare dată. O să meargă.

— Şi ai să-l întrebi de Mellis? rosti Blood.

Banish scutură uşor din cap.

— Nu prea-mi vine să aduc aşa ceva în discuţie. Şi cred că nici lui.

Apoi se ridică în picioare. Umerii îi păreau apăsaţi de o povară. Îi spuse sunetistului:

— Cheamă-i pe cei de la cortul de comandă şi cere-le transcrierea. Vreau să mă uit peste ea.

Sunetistul dădu din cap.

— Sus e linişte şi pace, îi aminti lui Banish.

Acesta se opri în loc.

— Ce ai?

— Depinde. Ce anume îţi trebuie?

Banish reflectă un moment.

— Ceva nou. Trebuie să-l mai stimulăm

puţin.

Sunetistul începu să-şi înşire selecţia:

— Am litanii de călugări tibetani, marşuri militare, un ceas care ticăie, iepuraşi sugrumaţi, colinde de Crăciun cu Andy Williams…

— Ceasul, decise Banish pornind la drum. Cât poţi de tare.

Cortul de comandă

Când intră Banish, Fagin citea transcrierea convorbirii. Trebuia să se ţină singur la curent cu negocierile, fiindcă niciunul din nenorociţii ăştia de la FBI nu-i spunea nimic.

— Vrei să te pup să-ţi treacă? îl întrebă.

Banish îi luă foile scoase la imprimantă. Apoi îşi dădu seama că pe canalul de transmisie se auzea vocea lui Ables. Se întoarse şi făcu câţiva paşi către difuzor.

— Lecturi din Biblie, bombăni Fagin.

— Tocmai a început, rosti Coyle.

Banish privi în jur.

— Ce pasaj citeşte? întrebă.

Era sigur că i se va răspunde imediat. Jumătate din agenţii Biroului Federal aveau

o Biblie pe birou tot timpul.

— Din Psalmi, răspunse cineva de la centrala telefonică.

Fagin văzu că era Kearney, poliţistul din oraş care se ridicase în apărarea lui Banish.

— Băiat silitor, îi spuse Fagin, întrebându-se ce dracu' căuta bobocul la centrala Biroului Federal.

— Nu de asta, răspunse poliţistul. A spus chiar el ce urmează să citească.

Apoi privi peste umărul lui Fagin.

— Domnule Banish!

Banish ridică o mână, pentru a-l face pe Kearney să tacă. Stătea acolo, ascultându-l pe Ables sau gândindu-se. În orice caz, nu făcea altceva.

— Ia-i piuitul, propuse Fagin.

Banish mai aşteptă puţin.

— Nu, răspuçse. Îl mai lăsăm. Dacă îl întrerupem la jumătatea versetului, cei care-l ascultă de jos sau de oriunde, au să se gândească la ce e mai rău.

Se uită la Coyle.

— Când termină de citit, închideţi-l. Închideţi-l dacă începe să turuie despre altceva. Dar numai după ce a terminat de citit.

— Domnie Banish, rosti Kearney.

Dar Fagin i-o luă înainte. Era mort de foame şi avea de gând să spună ce avea de spus.

— Mă duc să mănânc, rosti către Banish. Vii?

— Stai puţin, răspunse Banish. Era derutat. Fără îndoială, prezenţa lui Ables pe canalul radio îl neliniştea. Se întoarse către Kearney.

— Ce este?

— Sunteţi căutat, domnule.

— Să răspundă Coyle.

— E pe linia cu exteriorul, insistă Kearney. O femeie.

Fagin văzu că ochii lui Banish se opresc asupra lui Kearney.

Rămaseră aşa, privind vag, ca şi când ar fi văzut cu totul altceva.

— Transfer-o la mine în birou, rosti Banish.

— Mă duc să mănânc, repetă Fagin, dar Banish se îndrepta deja către fundul cortului.

Biroul

Banish se duse direct la telefon. Se uită la luminiţa care clipea. Îşi şterse mâinile de

cămaşă şi ridică receptorul.

— Alo?

— John? John Banish?

— Da.

— Doctor Julie Reed la telefon.

Banish încercă să-şi amintească.

— De la Sanatoriu, continuă doctoriţa Reed.

Banish se întoarse şi se sprijini de birou.

— Doamna doctor Reed, rosti. Îşi apucă fruntea cu mâna şi o strânse uşor. După o clipă, închise ochii.

— Bună ziua, John. Credeam că n-o să mai răzbesc până la tine.

— Da.

— Cum merge?

Banish deschise ochii. Dezamăgirea îl copleşea.

— Bine.

— Am citit despre tine în ziare. Îşi dai seama cât de surprinsă am fost. Am luat legătura cu nişte persoane de la Sanatoriu mai mult într-o doară. Ele m-au sunat şi mi-au dat numărul ăsta de telefon. Ziceau că nu e o idee rea să te sun.

— Mda, rosti Banish. Auzindu-i vocea fu cuprins de un val subtil de inerţie. Parcă

nici n-ar fi trecut toţi aceşti ani şi trăia încă în mijlocul micii comunităţi de podele sterilizate şi oameni distruşi.

— Nu mai lucrez la Sanatoriu, spuse doctoriţa Reed. Acum am un cabinet privat în Boston. Mi se imtâmplă foarte rar să iau legătura cu un fost pacient. Spune-mi, John, continui cu terapia?

— Da.

— Tot poezie?

— Tot.

— Excelai în asta. Te-ai gândit să publici?

— Acum lucrez la o traducere. Doar pentru mine, ca să-mi ocup mintea cu ceva.

— Ce traduci? întrebă doctoriţa Reed. Dacă poţi să-mi spui.

— Un caiet de poezii în germană. Scrise de un gardian de grad inferior de la Buchenwald. Au fost găsite după eliberare. Mi-a făcut rost de ele un prieten, care avea un prieten în fostul oss.

— Da, rosti doctoriţa Reed, ca şi când şi-ar fi tras răsuflarea, sună de-a dreptul fascinant. Nu-mi dau seama, gardianul acela mai avea un rest de omenie? Sau era un căpcăun, ca toţi ceilalţi?

— Nu cred că aş putea răspunde în două vorbe la întrebarea asta.

— Nemaipomenit. Cum merge cu cazul la care lucrezi?

— Am început negocierile, răspunse, pe un ton optimist folosit din reflex. Ar trebui ca totul să se termine în curând.

— O situaţie îngrozitoare. Şi moartea fetiţei aceleia – o tragedie. Am urmărit totul în ziare. E remarcabil ceea ce se întâmplă acolo. Şi teribil.

Banish îşi şterse faţa cu palma.

— Doamnă doctor Reed, sunt sigur că n-o să te superi pe mine, nu am nicio secundă liberă…

— Eşti în putere, John? Te simţi în putere?

Banish fu mişcat de întrebarea ei.

— Destul de în putere.

— Te-ai vindecat cu totul de pe urma rănii?

Banish îşi pipăi cicatricea în partea de jos a torsului.

— A fost un gest foarte frumos să mă vizitezi la spital. N-am să uit asta.

— A fost ceva înfiorător. M-am ocupat eu însămi de Lucy Ames, într-o altă aripă a

clădirii. După ce ai renunţat la acuzaţii. Era destul de puternică, înainte de ieşirea din spital. Destul de integră psihic şi de raţională. Se opri o clipă, reflectând. Nu ştiu de ce am vrut atât de mult să vorbesc cu tine, John. Ce anume, exact, m-a mânat s-o fac. Poate îngrijorarea, dar nu e deloc o dovadă de profesionalism să te interesezi de un fost pacient. Mai ales de un pacient de la Sanatoriu, dată fiind natura mai specială a locului. Dar mi s-a părut dintotdeauna că terapia pe care ai urmat-o acolo nu a fost dusă până la capăt. Că nu am avut destul timp. Asta m-a îngrijorat mereu.

— Acum chiar trebuie să plec, spuse Banish.

— Dar îmi dau seama, după vocea ta, John, că eşti puternic. Probabil că tu însuţi ai cerut acest caz. Îmi pare atât de bine de progresele tale… Ţi-ai revenit mai mult decât toţi ceilalţi, John. E un triumf, şi sper că-ţi dai seama de asta. Să ajungi până unde ai ajuns tu. Ai de ce să fii mândru.

Doctoriţa Reed mai continuă puţin pe aceeaşi temă, apoi îşi spuseră la revedere. Banish rămase aşezat un timp, privind telefonul.

Vehiculul de sunet acum, în dubă se afla şi Perkins. Erau patru: Perkins, Banish, sunetistul şi el, Blood. Înăuntru mirosea vag a pui cu sos, menu-ul pe care îl avuseseră la cină. O farfurie din care cineva mâncase puţin se afla pe pupitrul de control, în faţa lui Banish.

Se făcea târziu şi toţi îşi dădeau seama de asta, îngrijoraţi. Banish se lăsase pe spate, în scaun. Clocea ceva.

— Mai pune-o o dată, rosti.

Sunetistul umblă la butoane şi conversaţia îndepărtată, adormitoare se auzi din nou.

Vocea lui Ables zicea:

— Esther! Vino-ncoace!

O voce de fetiţă, mai îndepărtată:

— Mama e-n camera din spate.

Ables, din nou, mai tare:

— Becca, ad-o-ncoace.

Apoi zgomot de paşi. Asta era tot. Banish rămăsese nemişcat, gândindu-se.

— Care ziceaţi că e Esther? întrebă Blood.

— Cea de cinci ani, îi răspunse Perkins.

Sunetistul era intrigat.

— În camera din spate… probabil că

acolo e postul ei.

— Watson!

Vocea îi surprinse; cel mai tare, pe Perkins, care nu mai fusese luat pe nepregătite până acum. Făcu un pas, postându-se în spatele lui Banish ca şi cum urma să se întâlnească cu Ables în persoană. Banish se aplecă, întinzându-se după microfon.

— Spune, domnule Ables.

— Unu: casa va fi trecută pe numele nevestei mele. Ea nu va fi arestată, şi nici Shelley sau copiii mei.

Banish se îndreptă de spate. Perkins scoase un carneţel şi un pix. Începu să scrie grăbit.

— Se face, răspunse Banish pe un ton calm. Mai departe.

— Doi: voi ieşi de pe pământul meu ca om liber. Voi ieşi din casa mea şi voi coborî la poalele muntelui. Camerele TV vor fi gata să filmeze arestarea mea.

— De acord, domnule Ables, începu Banish. Singura problemă pe care o văd este locul…

— Aşa vreau eu, Watson. Trei: nu mi se vor pune niciun fel de cătuşe.

Banish stătea, ascultând. În mod clar, exista o problemă. Perkins mâzgâlea în carneţelul lui, lângă el.

— Patru: voi citi un discurs pentru televiziune în momentul arestării. Cinci: guvernul federal va admite în mod public că a conspirat şi este vinovat de uciderea cu premeditare a lui Judith Ann Ables.

Tăcerea care urmă însemna că Ables terminase. Banish se încruntă.

— Nu ne-nţelegem, rosti în receptor.

— Nu e vorba să ne-nţelegem, Watson. Aşa vreau eu.

Banish luă lista de la Perkins şi o parcurse în grabă.

— Unu, rosti. Toate declaraţiile pe care doreşti să le faci, politice sau de altă natură, le poţi transmite prin avocatul dumitale, la un anumit interval de timp după arestare. Doi: arestarea dumitale la pod ar putea stârni o revoltă, ceea ce este periculos pentru siguranţa oamenilor mei. Deci nu sunt de acord. Trei: nici eu, şi nici altcineva dintre noi, cei de-aici, nu suntem autorizaţi să vorbim în numele Guvernului Statelor Unite ale Americii.

Se auziră un „clic” puternic şi un hârâit.

Ables trântise telefonul. După o clipă de tăcere, urmă un „Ticăloşilor!”, apoi zgomotul unor cizme îndepărtându-se.

Banish închise microfonul şi se întoarse în scaun. Era tras la faţă şi obosit, dar, spre surprinderea lui Blood, deloc dezamăgit. De fapt, părea chiar mulţumit.

— Ritualul? întrebă Perkins.

Banish încuviinţă din cap.

— Începe să se dea pe brazdă.

— Ce înseamnă” Ritualul”? îi întrebă Blood.

Perkins se întoarse către el ca şi când ar fi găsit o bancnotă pe podea.

— Ritualul de predare, rosti. Suspectul se pregăteşte să plece, îşi goleşte buzunarele, îşi împarte lucrurile. Îşi rezolvă socotelile.

Îi aruncă o privire rapidă lui Banish, care era cu ochii aţintiţi în podeaua dubei, apoi se uită din nou la Blood.

— Un proces complex prin care trec înainte să se predea.

— Ca şi cum şi-ar face testamentul înainte de a pleca într-o călătorie lungă, rosti Banish, ridicându-se brusc în picioare şi făcând un pas către uşa dubei. Am pus

mâna pe el.

Marţi, 10 august

Cortul şerifilor

Şerifii erau adunaţi în cortul şerifilor, la micul dejun, pentru o întâlnire strategică de dimineaţă. Perkins, care o organizase, se gândea că vor fi discutate aspecte legate de ridicarea taberei, ce urma să aibă loc după dezamorsarea situaţiei. Scotea cu linguriţa albuşul unui ou fiert moale. Stătea între adjunctul său, Hardy, şi un reprezentant al Crucii Roşii Americane ce nu purta cravată. Se mai aflau acolo Banish şi Coyle, doi reprezentanţi ai Echipei de Salvare a Ostaticilor, Fagin şi încă un şerif, doi procurori ai Statelor Unite din Helena cu care Perkins făcuse deja cunoştinţă, o stenografă de la GS-5 şi Blood, şeriful ţinutului. Starea generală era de optimism. Cu toţii întrezăreau sfârşitul unui asediu prelungit şi erau mulţumiţi de treaba pe care o făcuseră, bineînţeles cu excepţia lui Fagin, pe. Care nu l-ar fi mulţumit decât o acţiune ceva mai rapidă decât un râzboi-fulger şi a lui Banish, care părea distrat. Perkins credea că din cauza tăcerii de peste noapte a lui Ables.

Protocolul capitulării se afla pe lista procedurilor Operaţiunilor Speciale, deci era binecunoscut tuturor celor de faţă care se adunaseră doar pentru a pune la punct detaliile, astfel încât evenimentul să se producă fără a da naştere unor situaţii neprevăzute – şi pentru a se asigura că arestarea va avea loc după litera legii. Erau cu toţii de acord că se ajunsese prea departe ca să-şi permită să se poticnească de cine ştie ce amănunt tehnic.

După arestare, sarcina de a-l prelua pe Ables revenea Echipei de Salvare a Ostaticilor. Aceasta se asigurase deja că va beneficia de serviciile unui elicopter militar UH-60 Black Hawk, care va fi sub comanda unui membru al Regimentului 160 de Aviaţie,» Night Stalkers” pentru Operaţiuni Speciale. Elicopterul era deja pe drum de la baza lui din Fort Campbell, Kentucky. Ables urma să fie transferat, sub paza Echipei de Salvare a Ostaticilor, în custodia Tribunalului Zonal din Helena, unde avea să fie reţinut până al trimiterea în judecată.

Un elicopter special, medical, urma să o ducă pe doamna Ables la un spital din Great Falls, unde avea să primească îngrijiri,

urmând apoi să fie interogată împreună cu doamna Mellis. Copiii erau daţi în grija bunicilor după o masă hrănitoare, examinări medicale şi psihologice de rutină şi interogare separată. Când se ajunse la acel punct, Banish luă cuvântul pentru prima oară, aducându-le aminte tuturor că preocuparea lor de căpetenie era salvarea copiilor.

Starea de alertă avea să fie menţinută până când Ables se va afla la bordul elicopterului. Apoi agenţii şi şerifii vor urca până la cabană, pentru a constitui un cordon de securitate în zonă. În acţiune va intra o echipă judiciară a FBI care va perfecta o examinare punct cu punct a clădirii şi terenului înconjurător, inclusiv teste balistice şi fotografii în culori, ca posibile probe ulterioare în justiţie. Armele urmau să fie inventariate, adunate la un loc şi expuse pe o masă amplasată afară, pentru presă. Perkins va citi o scurtă declaraţie în faţa cabanei, referindu-se la condiţiile aspre dinăuntru şi sfârşind cu o enumerare a diferitelor agenţii care participaseră la operaţiune. Toate întrebările vor fi adresate Departamentului Justiţiei.

La acel punct, Fagin, care stătea lângă şeriful mai tânăr şi ocupat cu notiţele, obiectă.

— Ne trebuie o variantă de rezervă. O reţea-filtru, pentru cazul că lucrurile se-ncurcă.

— Protocolul curent e mai mult decât suficient, răspunse Perkins. În orice situaţie, nu trece nimic de noi.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, insistă Fagin, apare deruta. Ables ar putea să facă nişte lucruri care să ne scape de sub control. Cu ce credeţi că se ocupă el acum? A tăcut mâlc aproape douăsprezece ore. Credeţi că joacă şeptic?

— Noi suntem stăpâni pe muntele ăsta, rosti Perkins peste masă. În momentul în care vedem că iese, intrăm în alertă maximă şi ne repezim cu toţii la cabană.

Problema mai fu dezbătută o vreme, după care se trecu mai departe fără gălăgie. Majoritatea era de acord cu planul existent, iar Banish, despre care nu se ştia dacă ascultă sau nu, nu ridicase niciun fel de obiecţii. Singurul punct la care mai luă cuvântul fu desfăşurarea Grupului pentru Operaţiuni Speciale al Serviciului Şerifilor

pentru asigurarea securităţii la pod.

— Sub nicio formă nu se va trage în civili, ordonă. Gaze lacrimogene şi bastoane cu şocuri electrice, în caz de necesitate, dar nu trageţi sub nicio formă. Să le fie clar tuturor.

Nimeni nu prevedea niciun fel de problemă din acest punct de vedere. Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor avea o experienţă vastă în stăpânirea revoltelor şi a mulţimilor.

Perkins le spuse atunci tuturor să ia în mână foile tipărite la imprimantă, pe care le aveau în faţă. Acestea conţineau programul elaborat de el pentru ridicarea bazei de operaţiuni. Estima că evacuarea completă a autorităţilor federale va avea loc în termen de douăzeci şi patru de ore de la plecarea lui Ables. Pe listă se aflau transportul tuturor mijloacelor grele, vehicule şi generatoare, inventarul şi încărcarea materialelor refolosibile de felul corturilor, ca şi a tuturor rezervelor neutilizate, indicaţii de astupare a latrinelor şi de demontare a bucătăriilor. Plus transportul la aeroport al personalului federal, cu indicaţii speciale referitoare la Banish şi la el,

Perkins. Ei urmau să zboare până la Washington, pentru consulturile generale de după misiune.

Se prevedea că protestatarii se vor dispersa după ieşirea lui Ables din cabană. Conform aranjamentelor prealabile, Crucea Roşie va supraveghea întoarcerea locuitorilor muntelui la casele lor, după evacuarea autorităţilor federale. Nu era considerată necesară, şi nici nu fusese oferită, niciun fel de compensaţie pentru vătămări aduse proprietăţilor particulare în timpul încercuirii. Aşa hotărâse Departamentul Justiţiei.

Către sfârşitul expunerii, la care Perkins lucrase aproape toată noaptea, Banish se ridică în picioare şi ieşi din cort, fără a da niciun fel de explicaţii. Îl priviră cu toţii îndepărtându-se. Şeriful ţinutului îşi ceru scuze şi îl urmă, la scurt timp.

Biroul

Banish intră grăbit în birou. Se săturase. Vedea lucrurile într-un mod deformat. Erau soţia şi fiica lui şi avea să le sune, ca oricare altul. Ocoli biroul, se aşează şi ridică receptorul. Apăsă un buton, pentru a cere centralei o linie cu exteriorul.

Atunci intră Blood. Banish îşi îndepărtă receptorul de ureche.

— Ce este? întrebă aspru.

Blood se apropie de birou.

— S-au întos manifestanţii.

Banish încuviinţă cu un gest scurt al bărbiei:

— N-a fost nicio minune?

Blood scutură din cap.

— Acum, problema e că, se pare, am moştenit o mulţime de oameni de acolo. Cred că dezamăgirea i-a mânat încoace. Au blocat ambele sensuri ale drumului, sunt cel puţin o mie. Vor un spectacol, bănuiesc. Vor ceva, orice.

Banish auzi un glas mic în cască. Era Kearney. Puse receptorul în furcă nerăbdător, bătând din picior sub masă.

— Magazinul de arme despre care ţi-am spus a fost spart azinoapte, continuă Blood. Jefuit. Arme de foc, cuţite, arbalete – peste şaizeci de bucăţi. Au luat şi toată muniţia.

Banish îşi frecă faţa insistent.

— Ai suspecţi?

— Două cuvinte, pictate cu aerograful pe rastelurile de puşti golite: „Război sfânt”.

— Război sfânt, repetă Banish, dând din

cap.

— Şi încă ceva: ieri, către ora închiderii, a fost mare înghesuială la Banca Huddleston Dime. A trebuit să încuie uşa din faţă. A fost aproape răzmeriţă.

— Doamne Dumnezeule, rosti Banish.

— Şi-au pierdut capul. Au ajuns să vorbească despre raiduri şi invazii. Unii dintre ei, în orice caz – sunt sigur că alţii văd în lucrurile asta izbucniri de isterie colectivă şi nu vor decât să-şi pună banii la adăpost.

— Tot ce ai de făcut este să îi calmezi.

— Situaţia e explozivă. Am înţeles că acum urmează şi un război rasial, deşi nu ştiu exact ce şi cum. Au făcut din Glenn Ables un soi de principiu pentru toate convingerile lor. Se pregătesc de revoluţie.

— Bun, rosti Banish, vrând să termine mai repede.

— Încă un lucru, continuă Blood, scoţând ziarul local şi apucându-se să-l despăturească. Renunţă însă, punându-şi-l la loc sub braţ şi mărginindu-se să-i spună lui Banish:

— În ziarul de azi. Au obţinut de la tribunal o copie a citaţiei trimise lui Ables.

N-a minţit în privinţa termenului. A fost eroarea grefierului. Data era greşită.

Banish ridică ochii la el, pentru o clipă.

— Crezi că e nevinovat? întrebă răstit, făcând brusc impresia că abia se mai stăpâneşte. După tot ce s-a întâmplat? Traficant de arme. De explozibil. Relaţii cu rasişti violenţi. Asasini de agenţi federali, ucigaşi de poliţişti.

Blood scutură din cap.

— Cred că e vinovat. De o mulţime de lucruri. Mai puţin ăsta, poate.

Banish ridică mâna până la înălţimea capului şi o strânse într-un pumn tremurător.

— Doamne, rosti, apoi vru să se ridice. Atunci, ar trebui să plecăm cu toţii acasă, nu?

— N-am spus asta.

— Atunci de ce-ai venit la mine şi mi-ai spus tot ce mi-ai spus? Te-ai hotărât aşa, dintr-odată, să devii un cavaler cruciat?

— Dacă vrei…

— În sprijinul celor vinovaţi?

— În sprijinul a ceea ce e drept. A ceea ce e legal. Cred că am discutat despre asta ieri. Şi mi-ai cam frecat ridichea, la drept

vorbind.

Banish dădu din cap.

— Bun. Perfect. Dar ce faci tu e frecţie la picior de lemn, şi ştii. Pentru că acum nu mai am de ales. Am fost trimis pe muntele ăsta ca să fac o treabă. Şi am făcut-o, am să termin ce-am început, la dracu'! Şi pe urmă, n-au decât să se certe cât or vrea, la tribunal. Nu mă interesează. Dacă balonul se dezumflă, foarte bine. Am să citesc despre asta în ziare.

Blood încuviinţă din cap.

— În regulă.

— Ce cuvinte ai vrea să folosesc? continuă Banish". Nedoiit"? „Nefericit"? „E o situaţie nefericită"? Poftim, barem ştim pe ce călcăm. Fiecare cu ale lui. Tu, eu, Ables, toţi. Da? Asta ai vrut să auzi de la mine?

— Înţeleg care este situaţia.

— Nu am voie să-mi pese. Nu asta am eu de făcut aici.

Blood dădea din cap.

— Te înţeleg, rosti.

Banish îşi dădu seama că a exagerat cu protestele. Dădu totul la spate înălţând emfatic din umeri şi ridicând mâinile, iar Blood dădu din nou din cap.

— Asta e, rosti Banish.

Blood aprobă iarăşi din cap şi ieşi.

Banish rămase nemişcat, adunându-şi gândurile.

— Doamne, rosti încă o dată.

Apoi ridică receptorul şi îl chemă pe Kearney.

— O linie cu exteriorul, îi ceru.

— Da, domnule.

Tonul veni imediat. Banish ştia numărul pe dinafară. Îl formă atent. Legătura se făcu, iar el trecu receptorul la cealaltă ureche. Îşi frecă faţa, care-l mânca. Aşteptă şase apeluri lungi, goale, până ce fu limpede că nu va răspunde nimeni. Atunci, Coyle dădu la o parte pânza de la intrare şi anunţă:

— Ables pe fir.

Vehiculul de sunet

— Watson.

Glasul suna straniu, obosit.

— Da, domnule Ables, răspunse Banish.

— Nu-mi place tancul ăla de-afară.

Banish se uita repede la Fagin, care stătea lângă el. Tancul se afla acolo mai ales pentru intimidare. Fagin ridică din umeri.

— Tancul, rosti Banish în receptor.

— E prea aproape. Ştiu ce-ar putea să facă o chestie ca aia din casa mea, dacă ies.

— Am să le spun să-l dea înapoi.

Ables începu să vorbească mai cumpănit.

— N-am prea dormit de când au început toate astea, rosti.

— Nici azi-noapte?

— Am vegheat, cu copiii. Ne-am rugat împreună. Pentru un semn.

Banish aruncă o privire pe raportul sunetistului, unde se pomenea despre una sau mai multe fetiţe plângând, înainte de răsăritul soarelui.

— Copiii nu vor să ies, rosti Ables. Ar prefera ca tancul acela să ne radă casa de pe faţa pământului decât să mă vadă ieşind.

— Le cer să dea tancul înapoi, domnule Ables.

— Nu voi fi arestat decât de un om alb.

Banish încuviinţă din cap.

— De acord, rosti.

Nu putea să pară prea grăbit.

— Casa va fi pusă pe numele soţiei mele. Ea, Shelley şi copiii mei nu vor fi arestaţi. Camerele TV se vor afla de faţă când ies. Vor avea lumini, ca să pot să le văd. Nu mi

se vor pune cătuşe pe proprietatea mea şi mi se va permite să-mi salut susţinătorii.

În sunetele abia auzite de dezaprobare ale celor din jur, Banish simţea propria epuizare şi dezamăgire.

— Domnule Ables, aşa ceva nu se poate.

Un moment de tăcere, apoi, din nou vocea lui Ables în difuzoare.

— Watson, se mărgini să zică.

Părea obosit, lipsit de vlagă.

— Ai auzit la radioul dumitale că oamenii fac de veghe la poalele muntelui. În primul rând, presa a exagerat cu numărul lor. În al doilea, au trecut nouă zile, şi au mai rămas doar câţiva.

Într-o negociere de ostatici, numele minciunii era *dezinformare*.

— Cu toate astea, continua Banish, nu pot să te las să faci ceva care ar putea de naştere unei revolte.

— Ştiu că sunt destui oameni acolo jos, Watson, răspunse Ables. Sunt sigur. Oameni de ispravă, pe care te poţi bizui. Oameni cu frica lui Dumnezeu. Eşti gata să mă minţi, atunci când asta serveşte scopului tău. Sunt toţi acolo, jos, aşteptând. Mă aşteaptă pe mine.

Răspunsul lui Banish veni imediat.

— Ce-ai dori de la mine, domnule Ables? S a fiu de acord cu tot ce-mi ceri, să-ţi spun că sunt sute de oameni acolo, jos, că poţi să-i saluţi, să le faci cu mâna şi să le ţii discursuri, să faci ce vrei după ce coborî de acolo? Şi pe urmă, când eşti în mâinile noastre, să-mi iau vorba înapoi? Eu încerc doar să ajung la o înţelegere cinstită. Oricât de greu de crezut ţi s-ar părea, eu garantez pentru dumneata.

Banish îşi calculase riscul. Ables tăcu un lung răstimp.

— Domnule Ables.

Banish îl privi pe sunetist, care îi confirmă că mai era pe fir.

— Domnule Ables, repetă.

— Copiii mei te urăsc, Watson.

Banish simţi cum faţa i se goleşte de sânge.

— Domnule Ables.

— Vor scuipa pe mormântul tău.

— Domnule Ables.

— Fără salut, atunci. Dar *şi fără cătuşe!*

Banish îşi întoarse privirea către Fagin. Acesta înălţă uşor din umeri. Banish ridică din nou microfonul, se hotărî, apoi aşteptă.

O clipă. Şi încă una.

— De acord, domnule Ables. Accept termenii dumitale. Înţeleg că am ajuns la un consens.

— Să ştiţi că aveţi de-a face în continuare cu un bărbat, lipitorilor! Cu un bărbat nevinovat.

— Domnule Ables, avem o înţelegere?

— Ticăloşilor! Laşilor!

— Domnuel Ables…

— Crezi în Iehova, domnule Watson?

Brusc alarmat, Banish se concentra din nou.

— Domnule Ables, am acceptat termenii dumitale şi n-am să-i încalc. Avem o înţelegere?

— N-aveţi decât să-mi luaţi viaţa, rosti Ables, acum ceva mai încet. N-aveţi decât să-mi luaţi viaţa, păgânilor! Să-mi luaţi pământul, să-l călcaţi în picioare. Dar credinţa n-o să mi-o luaţi niciodată.

Banish se îndreptă în scaun.

— Domnule Ables, am ajuns la o înţelegere. Acum eşti dispus să ieşi? Se opri, aşteptând îndelung răspunsul. Eşti dispus să ieşi, domnule Ables?

— Cred că Iehova are un plan cu fiecare

dintre noi.

Urmă clic-ul uşor care anunţa că legătura fusese întreruptă.

— Domnule Ables… Domnule Ables… se încăpăţână Banish.

— Mama mă-sii, scuipă Fagin.

— Domnule Ables! insistă Banish, devenind din ce în ce mai îngrijorat.

— Ce, a înnebunit de tot? întrebă Blood în spatele lui.

— Mai râu, răspunse Perkins. Cu Ritualul de Predare e o problemă…

Banish închise microfonul şi se lăsă brusc pe spate.

— E identic cu Ritualul de Sinucidere, rosti.

Se întoarse către sunetist.

— Sună-l. Îl vreau din nou pe fir.

— Mai dă-l în mă-sa, se băgă Fagin. Lua-l-ar dracu'. Lasă-l să-şi roadă unghiile.

Banish se întoarse. Era din ce în ce mai alarmat.

— Îl vreau viu.

— Îţi convine să zici asta, răspunse Fagin. Eu sunt mai negru de felul meu.

— Ar putea să-şi omoare soţia şi copiii.

— Nu răspunde, rosti sunetistul, de

lângă el.

— Da’ ştiu că-i bună, spuse Fagin. E bună rău de tot. Acum n-avem altă treabă decât să ne dăm de ceasul morţii să-i salvăm viaţa cretinului ăstuia pe care-am fost trimişi aici ca să-l omorim.

Banish se ridică în picioare.

— N-am fost trimis să omor pe nimeni.

— Iisuse – Perkins stătea în spatele tuturor, cu un aer buimac – Iisuse, nu putem să facem din omul ăsta un martir. Dacă se-alege cu un loc de veci – Iisuse…

— Domnule Banish!

Banish se răsuci pe loc, auzindu-se chemat.

— Agenţii de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc au sosit.

Banish se clătina. Evită să privească pe cineva în faţă, încercând să-şi stăpânească disperarea.

— Spuneţi-le celor de la Salvarea Ostaticilor să fie pe poziţie, acolo sus. Şi continuaţi să încercaţi cu telefonul.

Biroul

Banish intră. Riga şi Crimson îl aşteptau, aşezaţi.

— De ce l-aţi aranjat pe Ables? îi întrebă,

sărind peste politeţuri. Nu mai era timp de aşa ceva, acum.

— Care-i treaba? spuse Riga. Avem şi noi o slujbă, şi tu ne chemi înapoi şi nu ne laşi să ne-o facem. Doar ai dosarul.

— Lasă dosarul.

Banish se postase dinaintea lor.

— De ce tocmai pe Ables? continuă. Sunt atâţia membri activi ai Rezistenţei Ariene în tabără. De ce tocmai pe Ables?

— Ce vrei să spui? întrebă Riga.

— Aţi avut un informator chiar în buricul taberei Rezistenţei Ariene Albe şi l-aţi folosit ca să înhăţaţi un nebun mistic cu puşcă şi cu accese de grandoare. Un rasist din afara Rezistenţei, supărat pe viaţă, care locuia pe vârful unui munte, la câteva mile distanţă.

— Ce înseamnă asta? rosti Riga. De ce te interesează?

— Cum de l-aţi umflat doar pentru o puşcă-mitralieră şi niciun fel de explozive?

— Ţi-am spus de ce.

— De ce n-au existat martori oculari la întâlnirea voastră cu Ables?

Riga deschise gura pentru a răspunde, apoi se răzgândi. Alături de el, Crimson se

uita la Banish, tâcând.

— De ce nu avea niciunul dintre voi un microfon?

Niciunul dintre cei doi agenţi nu spuse nimic.

— De ce n-a fost recuperat niciun ban de la Ables după ce v-a vândut Berreta? şi de ce tocmai el, când nu avea niciun fel de antecedente?

Tăcere.

— Ce contacte anterioare aţi avut cu Ables?

Riga îi aruncă o privire piezişă lui Crimson.

— I-aţi făcut vreo vizită la cabană? îi întrebă Banish, mai tare.

Tăcere.

— L-aţi ameninţat vreodată cu arestarea, dacă nu cooperează cu voi?

Tăcere. Cei doi agenţi aşteptau.

Banish se ambalase singur, devenind de-a dreptul furios.

— De ce dracu’ nu ziceţi nimic?

Agenţii se uitară unul la altul. Riga se lăsă încet în scaun, cu o expresie severă şi cu ochii îngustaţi, iar Crimson rămase neclintit cu mina lui politicoasă, care acum

îi trăda îngrijorarea. Nu asta era regula jocului.

— Nu pui întrebările care trebuie, rosti.

Cortul de comandă

Agentul Banish se întoarse în cort imediat după ce le ceruse agenţilor de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc să plece. Se apropie de Brian, al cărui telefon îl folosi, formând un număr. Brian auzi în cască apelurile neurmate de răspuns. Agentul Banish aştepta, iritat. Îşi freca partea arsă a feţei. Când închise, Brian îşi dădu seama că vorbea singur, în şoaptă. Apoi scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon, cu prefix. Îl răsuci pe Brian cu tot cu scaunul lui rotitor şi îi arătă hârtia.

— Lasă ce faci acum, îl instrui. Din momentul de faţă, ai o altă misiune. Formează numărul ăsta. Nu te opreşti decât atunci când răspunde. Atunci, mă cauţi imediat. E telefonul de-acasă al soţiei şi fiicei mele din Cincinnati, Ohio, şi trebuie neapărat să vorbesc cu ele. Ai înţeles?

— Da, domnule, răspunse Brian.

— Asta e unica ta responsabilitate, începând de acum. E clar?

— Da, domnule, rosti Brian, încuviinţând

din cap.

Apoi, agentul Banish ieşi. Brian nu puse niciun fel de întrebare. Nici măcar nu-i spuse agentului Coyle. Începu pur şi simplu să formeze numărul.

Vehiculul de sunet

Fagin trecu de scaunul lui Banish. Acesta stătea cu capul în mâini. Şeriful indian se afla într-o parte, cu braţele încrucişate neglijent, sprijinit de perete.

Trecerea timpului îl înnebunea pe Fagin.

— Cât e ceasul? întrebă.

— Patru, răspunse Perkins din spatele lui.

— Mama lui!

— Watson!

Banish reacţionă rapid, apăsând pe butonul microfonului.

— Domnule Ables, te-ai hotărât să ieşi?

— Sunt obosit, Watson, rosti Ables cu voce slabă. N-am fost în viaţa mea atât de obosit.

— De ce nu ieşi, atunci? Ieşi şi rezolvă-ţi problemele cu legea, domnule Ables. Pe urmă dumneata şi ai dumitale puteţi să daţi tot ce s-a întâmplat la spate şi să vă vedeţi de-ale voastre.

— Watson, rosti Ables, după care oftă sau îşi înăbuşi un chicotit. Ai limba despicată, Watson. Sunt acuzat de uciderea unui reprezentant al autorităţilor federale. N-am să apuc ziua în care să mai ies din închisorile voastre federale.

Până şi Blood se dezlipi de perete, în acea clipă. Nu exista un semnal de alarmă mai grăitor decât ceea ce tocmai auziseră.

— Domnule Ables, rosti precipitat Banish, ştiu că lucrurile nu arată prea încurajator de acolo, de unde te afli, dar nu trebuie să ne pripim cu concluziile. Îţi garantez că vei avea parte de un proces echitabil…

— Într-un tribunal federal. Are grijă guvernul de asta. Un linşaj legalizat. Sau au să economisească oamenii tăi banii contribuabililor, Watson?

— Domnule Ables, ascultă-mă – Banish se sprijinea de microfon – pari extrem de prost dispus.

— Ticălos… plin de venin.

Ables vorbea cu întreruperi, obosit, oprindu-se pentru a respira adânc.

— Tu cui ai să te predai, Watson? Ţie cine îţi va executa sentinţa?

— Domnule Ables, rosti Banish, Domnule Ables! Ai de gând să ieşi?

Repetă, mai tare:

— Ce-ar fi să ieşi chiar în clipa asta?

Aşteptară cu toţii o vreme, dar asta era tot. Ables închisese şi plecase. Banish se lăsă în scaun. Fagin se apropie de el. Ştia ce urmează.

— Ê de-a dreptul disperat. Ar trebui să intrăm chiar acum peste el.

— Nu, răspunse Banish fără să se întoarcă. Încearcă să-l prinzi din nou, rosti către sunetist.

— Ascultă-mă, insistă Fagin. A luat-o pe arătură rău de tot, în coşmelia aia a lui. E din ce în ce mai periculos. Nici noi nu suntem proaspăt duşaţi şi dormiţi, dar cel puţin avem viteză, elementul-surpriză, tactici mai bune…

Banish se întoarse către el.

— Copiii, la dracu'! rosti, ridicându-se în picioare. De ce dracu' crezi – dădu din mână, stângaci – că ne batem capul în halul ăsta? De ce crezi că suntem aici, în primul rând? Suntem aici ca să salvăm nişte vieţi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ca să omorâm pe cineva. Copiii, Fagin!

Fagin îşi aţinti ochii în tavan şi încuviinţă din cap. Ştia foarte bine ce mă-sa au de făcut aici. În momentul de faţă, aveau de făcut psihoterapie.

— Şi dacă ne duce cu zăhărelul? întrebă, în spatele lui, şeriful indian. Dacă face pe mortul? Noi ne facem numărul nostru, de unde ştim că el nu şi-l face pe-al lui?

Banish scutură din cap, dezaprobator.

— Trebuie să aşteptăm. Să aşteptăm şi iar să aşteptăm.

Părea că încearcă să se convingă pe el însuşi. Situaţia era cât se poate de tensionată şi altceva nu aveau de făcut ca să nu se urce pe pereţi. Se ridică şi se îndreptă către cealaltă parte a dubei, ciocnindu-se de Perkins şi făcând un pas în lături, furios.

Se auzi un pârâit în urechea lui Fagin. Acesta îşi apăsă cu degetul casca în ureche, apoi îşi porni radio-ul.

— Vine imediat, spuse.

Banish îl privi peste umăr. Fagin rânjea larg.

— O să-ţi placă asta, rosti.

Banish se întoarse, privind monitoarele alb-negru. Apoi plecă împreună cu Blood. Ceilalţi rămaseră pe loc, încercând să nu se

privească. Fagin zâmbea şi scutura din cap, plimbându-se încet, în sus şi-n jos.

Podul

Blood coborî din Jeep-ul guvernamental după Banish, la jumătatea distanţei dintre capătul drumului şi podul de fier. În faţa lor se întindea o mare de manifestanţi, îngrămădiţi umăr la umăr, umplând cu totul spaţiul larg de după pod şi lăţindu-se în ambele sensuri ale şoselei, până la locul unde copacii îi ascundeau vederii. Stăteau liniştiţi, fără să strige nimic. Niciun fel de discursuri, niciun fel de agitaţie. Stăteau tăcuţi în apusul din ce în ce mai întunecos, se uitau la ce se întâmpla pe munte şi aşteptau.

Singurele siluete care se detaşau pe acest fundal erau vreo duzină de tineri raşi în cap, chirciţi, fără cămăşi, pe stâncile zimţate din dreapta podului. Pe pielea albă aveau tatuaje mari cu svastici, şi tot svastici alcătuiau curelele galbene înfăşurate în jurul cizmelor lor negre. Se râdeau pe cap, în pârâul mâlos. Se ghemuiau acolo, provocator, şi-şi trasau dungi curate cu aparatele de ras pe ţeste, luând apoi apă în căuşul palmelor şi spâlându-şi pielea acum

netedă a capului.

Un şerif de la pod se apropie de Blood şi de Banish şi se prezentă ca fiind Orton. Le raportă că fusese o sperietură cu o bombă mai devreme, că şerifii au admonestat mulţimea şi că, de atunci, nu s-a mai întâmplat nimic.

Banish le ordonă lui Orton şi celorlalţi vreo patruzeci de şerifi de la pod să-şi pregătească echipamentul de revoltă. Apoi îşi repetă dispoziţia să nu se tragă în civili, oricare ar fi situaţia.

Blood îşi dădu seama că un număr de capete încep să se întoarcă spre ei. Credincioşii adunaţi îl recunoscură pe Banish şi scandaloasa descoperire trecu din gură-n gură, în şoaptă, prin mulţime.

Banish îi privea.

— Nu vom câştiga aici, rosti liniştit.

Blood se întoarse şi îl privi.

— Poftim?

— Nu vom câştiga aici, repetă Banish, privind gloata. Nu se va termina bine.

— Ce vrei să zici?

Banish nu răspunse.

Câteva voci se ridicară atunci din grămadă, cu întreruperi, dar din ce în ce

mai tare. Banish îi asculta cum îl provoacă şi-l înjură. Rămase acolo încă o vreme, pârind să accepte ocările. Apoi se întoarse, urcă în Jeep şi porni pentru ultima dată către vârful muntelui.

Vehiculul de sunet în spatele ochilor închişi, Banish naviga pe un tărâm întunecat. Aştepta. Mintea înfierbântată i se răcorise în cele din urmă. Acolo, în întuneric, era pace. Ochii i se relaxaseră în negura amorfă, umedă.

Îi deschise. Era aşezat pe treapta uşii laterale a dubei cu capul în palme, şi-şi apăsa pantofii, cu toată talpa, în pământul buruienos. Ridică ochii. Kearney stătea în lumina crepusculară, dinaintea lui. Banish vru să se ridice în picioare.

— Nu răspunde, spuse repede Kearney, pentru a-l împiedica s-o facă. Nici acum nu răspunde. Voiam doar să ştiţi că sun în continuare. Am format numărul fără oprire.

Banish se aşează la loc pe treapta de metal.

— Trebuie să fi ieşit undeva, rosti Kearney.

Banish încuviinţă din cap, obosit. Kearney îl privea.

— Mă întorc acum la treabă, spuse, voiam doar să vă asigur că…

Lăsă fraza fără sfârşit.

— Mă întorc la treabă.

— Vreau doar să vorbesc cu ele, rosti Banish.

Kearney încuviinţă repede din cap.

— Vă înţeleg.

— Acum sunt mai bine. Trebuie să dau de ele, ca să le spun asta.

Kearney încuviinţă din cap.

— Ştiu şi eu ce înseamnă o familie, domnule.

Se priviră unul pe altul, apoi privirea lui Kearney căzu în ţărână, iar poliţistul se întoarse, vrând să se îndepărteze.

— Mai… rosti Banish mai curând decât „Stai”, nu implorându-l, dar cumva pe acelaşi ton. Kearney se opri şi se întoarse şovăitor, apoi făcu câţiva paşi înapoi. Banish scutură din cap.

— Ascultă, spuse. Nu mai am prea mulţi prieteni. Dar cunosc încă vreo câteva nume, în Birou. Nişte oameni pe care aş putea să-i sun.

Faţa lui Kearney se goli treptat de orice expresie, dându-şi seama ce i se propunea.

Gura i se deschise şi se mai apropie puţin.

— Nu sunt sigur că are să folosească la ceva, continuă Banish.

— Domnule… Kearney privea în pământ, clipind. Scutura din cap, încet. Domnule, asta înseamnă lumea-ntreagă pentru mine.

Banish scutură din cap.

Kearney continuă, cu ezitări.

— Când au început toate astea, spuse, a fost nemaipomenit să fiu şi eu în mijlocul evenimentelor. Eram pur şi simplu… pur şi simplu gata. Nu-mi dezlipeam ochii de la dumneavoastră. În cursul evenimentelor, de câte ori puteam… domnule Banish. Şi-mi dau seama că aş dori şi eu să fac ceea ce faceţi dumneavoastră aici. Să fiu ceea ce sunteţi. Şi faptul că mi-aţi dat o şansă, în cortul de comandă…

Se opri şi privi în jos, la Banish.

— Dar când mă gândesc la Leslie… Leslie e nevastă-mea. Şi la copilul pe care o să-l avem…

Acum, Banish îl vedea cu ochi mari, limpezi. Urmărea schimbările de pe faţa lui. Ştia că este refuzat.

— Îmi dau seama ce poate face slujba asta dintr-un om, spuse Kearney. Şi mă

gândesc că trebuie mai întâi s-o pornim pe drumul nostru comun, Leslie şi cu mine. Nu pot să nu fac asta, domnule. Trebuie să mă gândesc la ea, în momentul de faţă. Ceea ce mă face să cred că poate nu sunt făcut pentru meseria asta, cel puţin nu acum. La drept vorbind, nu sunt sigur.

Banish încuviinţă din cap. Kearney se mai apropie puţin.

— Dar, domnule, rosti, ridicându-şi mâna şi întinzându-şi palma deschisă către Banish.

Acesta privi palma tânără brăzdată de linii, dar nu de cicatrici, apoi îşi ridică ochii la Kearney, la expresia cu care copilul acela stătea acolo, în faţa lui. Îi apucă mâna şi i-o scutură puternic.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Kearney. Vă mulţumesc.

Apoi se îndepărtă. Banish nu se uită după el. Încă nişte ochi pe care îi făcuse să se deschidă şi să se-nspăimânte. Zâmbi amar, privind în pământ. Câţi ani îl despărţeau de Kearney? Treizeci? Iisuse! se întrebă ce preţ ar trebui să plătească pentru ca s-o ia din nou de la capăt. Să aibă o a doua şansă, să nu mai facă greşelile pe care

le-a făcut. De câte şanse ai parte, pe lângă cea pe care-ai avut-o deja? Se întrebă. Şi câte irosiri? Şi câte, exact, îi mai rămăseseră?

— Watson!

Inima lui Banish se opri, când vocea îl chemă de undeva, din spate. Se ridică şi intră din nou în dubă, trecând pe lângă Fagin, pentru a se aşeza pe scaun.

— Domnule Ables, te-ai hotărât să ieşi?

— Tu unde-L găseşti pe Dumnezeu, Watson?

Banish se stăpâni.

— Domnule Ables, nu avem timp de aşa ceva acum. Te-ai hotărât să ieşi?

— Tu unde-L găseşti pe Dumnezeu, Watson?

— Poftim?

— Acolo unde tremuri. Acolo îl găseşti, Watson. Acolo te găseşte. Acolo unde carnea se înmoaie pe tine şi părul de pe ceafă ţi se zbârleşte. Acolo unde te simţi slab. Unde strigi şi eşti trântit în genunchi.

— Domnule Ables, rosti Banish, ştergându-şi faţa, nu eşti deloc în apele dumitale. Sunt cât se poate de sincer cu dumneata.

— Am să-ţi spun un mic secret, Watson. Glon tele acela care mi-a lovit soţia, prin uşă. Cel pe care l-aţi tras voi, asasinilor. N-aş vrea să vă dau satisfacţie, dar… m-a lovit şi pe mine.

Graba fu mai tare decât precauţia, în vocea lui Banish.

— Domnule Ables, ai nevoie de îngrijiri medicale imediate. Cât de râu eşti rănit?

— E şi Banish cu tine?

— Nu… Domnule Ables…

— El e cel care a pus toată treaba asta la cale, Watson. Acum ştiu. El şi toată maşinăria aceea guvernamentală coruptă a voastră.

— Domnule Ables! Banish era disperat. Simţea că se topeşte în scaun. Bine, spuse în cele din urmă. Bine, domnule Ables. Poate că s-a exagerat cu dumneata, la început. Poate că ai dreptate. Totul a fost pus la cale. Ai încurcat-o. Cu toţii o mai păţim. Dar ce-ar fi să ieşi, pentru a rezolva problema?

— Ce-au făcut cu trupul fiicei mele?

Banish îşi pierduse din nou capul şi se precipita.

— A fost dat în grija rudelor dumitale,

domnule Ables.

— N-au să mă lase să particip la înmormântare, Watson, nu-i aşa? Voi lipsi de la înmormântarea propriei mele fete.

Era acolo, în vocea lui. Banish simţea tensiunea celor care se mişcau în spatele său. Puse din nou mâna pe microfon.

— Domnule Ables, rosti. Insist să ieşi de-acolo imediat.

— M-am rugat cu copiii mei, Watson. Pentru îndrumare şi iertare. Dar mărturisirea ta cine o va auzi? A ta, Watson, care ai pornit război împotriva cărnii…

— Domnule Ables – Banish aproape ţipa – ai de gând să ieşi de-acolo?

Zgomotul respiraţiei lui Ables umplea duba. Respiraţie grea, muncită. Banish se agăţa de orice sunet.

— Watson.

— Da, domnule Ables.

Ables lăsă să-i scape un oftat lung, cavernos, apoi spuse, cu o voce mai aproape de gâfâială decât de şoaptă:

— Poate că această tragedie se va sfârşi într-o mai mare glorie.

Urma un clic. Banish se uită la microfon. Oamenii începură să se agite în spatele lui,

în dubă. Apăsă din nou pe comutatorul pentru transmisie, cu putere.

— Ables! Domnule Ables!

Mişcându-se în spatele lui, Perkins rosti:

— Ar fi mai bine să mă duc sus.

— Fiţi gata… spuse Fagin în radio-ul lui.

Banish strânse microfonul în pumn, strigând:

— Ables!

— L-ai pierdut, spuse Fagin. Trebuie să intrăm. Trebuie!

— Nu, răspunse Banish. Era în picioare, ameţit, şi îşi ridicase braţele, pentru a opri în loc timpul şi toată larma din jurul lui. Încerca să gândească. Capul îi era plin de zgomot. Le spuse tuturor celor care fugeau în jurul lui:

— LĂSAŢI-Mă SĂ MĂ GÂNDESC PUŢIN! …

Podul

Şeriful Orton aştepta, liniştit, chiar în faţa podului. Auzea, din mulţimea enormă care se adunase acum de partea cealaltă, un bâzâit. Până atunci, tăcuseră cu toţii şi stătuseră liniştiţi. Acum, de la un om la altul circulau licăriri de emoţie, ca descărcările electrice, din ce în ce mai multe şi mai tare.

Orton nu era primul care se uita la copaci. La pădurea deasă care se înălţa de ambele părţi. Se făcuse noapte, aşa că nu mai vedea bine ce se-ntâmplă în frunziş. Nici nu avea de ce. Copacii se mişcau. Ca şi cum în ei s-ar fi aflat nişte animale, numai că până atunci nu fuseseră niciun fel de animale. Orton îşi dădea seama de asta treptat. Mulţimea imensă bâzâia dincolo de albia râului. Alţi şerifi veniseră acum de la pod şi se opriseră, privind la copacii înalţi de parcă aceştia erau pe punctul de a se repezi spre ei urlând şi de a le face vreun râu. În copaci erau oameni. Era clar acum. Înaintau grăbiţi, în sus, trecând de şerifi.

Orton îşi porni radio-ul.

— Domnule Fagin, spuse grăbit. Domnule Banish…

În pădure, oamenii fugeau.

— Domnule Banish…

Baza de operaţiuni

Banish sări din dubă, derutat. Agitaţia lui îşi găsise un debuşeu. Strigă în Motorola:

— Am ordonat încetarea comunicaţiilor prin radio!

O explozie care avu loc în partea

cealaltă a bazei de operaţiuni îl trânti la pământ. Privi în sus, din locul unde era întins, şi văzu ridicându-se şi răspândindu-se un nor de flăcări negre şi portocalii. Norul pocni apoi ca un balon spart, transformându-se în fum negru. Localiză cu aproximaţie explozia şi îşi dădu seama că unul sau mai multe dintre generatoare săriseră în aer.

Când se ridică în genunchi, o săgeată aprinsă descrise un arc de o frumuseţe stranie pe deasupra bazei de operaţiuni. Săgeata căzu pe pământ în locul unde începeau copacii, în partea de jos a platoului. Auzi pocnetul unei arme de mic calibru în stânga lui şi în prima clipă se gândi că erau oamenii lui, apoi remarcă păcânitul ce venea de la santinelele aflate sus, în copaci.

Când fu în picioare, Fagin se rostogoli din dubă, în spatele lui. Şeriful cercetă cu privirea platoul şi îşi scoase arma, ducând mâna la radio.

— Întăriri tactice la baza de operaţiuni. Izolaţi-o.

Banish îşi dădu seama că avea şi el radio-ul în mână.

— Doar foc de avertizare…

Din pădure se ivi încă o săgeată aprinsă, care descrise un arc graţios deasupra bazei şi se înfipse în acoperişul unuia din corturile de deţinere. Focul se răspândi cu repeziciune.

Atenţia lui Banish fu atrasă de o lumină stranie. Se întoarse la stânga, pentru a-i urmări parcursul, şi cu uimire că un fascicul roşu de laser se deplasează de-a lungul părţii laterale negre a vehiculului de sunet, pentru a se opri pe cauciucul din faţă şi din dreapta. Urmă un bubuit, distinct de celelalte pocnituri, şi cauciucul cel negru şi mare se dezumflă cu un geamăt.

Încă o explozie, în partea cealaltă. De astă dată, Banish fu zgâlţâit, dar nu azvârlit pe jos de muntele care se legăna sub el. Baza de operaţiuni era pocnită ca o tobă mare, din toate părţile. Se auziră din nou împuşcături, evidenţiate şi de apariţia mai multor lumini, sus. Fagin părea nerăbdător să înceapă şi el să tragă.

— Nu trageţi, rosti Banish, de parcă ar fi putut fi auzit în mijlocul zgomotului de împuşcături. Vor să ne provoace!

Fagin îi privi furios. Urmă o explozie mai

puţin puternică, iar şeriful se întoarse. Sărise în aer cel de-al doilea rezervor cu propan de la bucătărie.

O rafală mătură platoul, îndreptându-se către limita copacilor, unde aterizase prima săgeată. Banish văzu din nou raza roşie, care acum se îndrepta către cauciucul din dreapta şi din spate al dubei. Cauciucul se sparse şi vehiculul de sunet se lăsă pe-o rână, schilodit.

Fagin înjură în radio Oamenii se repezeau afară din corturile subţiri şi fugeau pe platoul atacat, căutându-şi adăpost în spatele echipamentelor grele. Banish descoperi din nou fasciculul laser, care se prelingea de pe cauciucul spart pe pământ. Lumina începu apoi să se târască pe solul negru spre el. Se apropie, ocoli paiele aflate la picioarele lui, îi atinse pantoful, îl parcurse, apoi începu să urce pe picior. Banish nu simţi nimic. Fasciculul îi trecu de mijloc urcând către locul unde jacheta era închisă cu fermoarul, deasupra stomacului. Banish îşi ridică privirea şi, în partea cealaltă a platoului întunecat, descoperi sursa fasciculului, care strălucea, mică şi nemişcată, în pâlcul de copaci de

jos, dincolo de focul care se răspândea. Îşi privi din nou propriul mijloc, faţă de care raza începuse să urce. Nu simţea absolut nimic. Raza mai urcă puţin şi se opri, vibrind uşor, în centrul pieptului.

Baza de operaţiuni

Fagin se uită la Banish. Acesta privea fix în jos, la o rază de laser care îi încremenise în centrul pieptului. Ochii îi erau ceţoşi.

Fagin întinse braţul stâng şi îl înhâţă de haină, răsucindu-l spre stânga şi trântindu-l jos. Glonţul ce îi fusese destinat trecu şoptitor prin aer, pe deasupra lor, şi se izbi de trunchiul unui copac aflat la câţiva metri în spate. Fagin îl apăsă pe Banish cu o mână şi urmări raza până la sursa ei, ridicând arma stângă în celălalt pumn şi făcând risipă de gloanţe, ce muşcară din ţărână aflată în faţa copacului vinovat, din trunchiul acestuia şi ramurile de jos. Raza dispăru imediat – nenorocitul acela, în cel mai bun caz, făcuse pe el.

Fagin trase de Banish, pentru a-l ridica în picioare.

— Ce dracu’ ai? îi strigă în ureche, pentru a acoperi gălăgia.

În faţă – puţin în dreapta – şi mult în

stânga lor se auzea o răpăială continuă. Platoul era brăzdat de focul încrucişat, abundent. Se trăgea de peste tot, gurile de foc îşi schimbau poziţia tot timpul. Ei doi erau destul de bine acoperiţi acolo, în apropierea dubei, cu muntele care se ridica în spate. Fagin trebuia să se descurce singur până aveau să-i sosească subalternii.

Văzu o luminiţă mişcându-se printre copaci, în stânga, şi figura întunecată a unui om, ghemuit lângă un trunchi la marginea platoului. Omul se pregătea să tragă o săgeată aprinsă. Ridicase un arc curbat şi ţintea un loc aflat în partea cealaltă a platoului. Fagin privi, dincolo de corturi şi vehicule, la singurul elicopter care se mai afla la sol. Tocmai se alimentase şi îşi pornise rotoarele, grăbindu-se să se ridice în aer. Lângă el se afla o pompă grăsană de combustibil.

Fagin se răsuci către stânga. Ridică arma, ţinti.

— Nu-l omorî, spuse Banish.

Nebun de legat. Plecat râu de tot cu sorcova. Fagin îşi coborî arma, strâmbându-se, stând acolo ca un prost şi privindu-l pe arcaş cum ţinteşte mai atent. Banish privea

şi el. Şi piromanul acela nenorocit dădu drumul corzii.

Săgeata porni. Fagin o pierdu din vedere pentru o clipă, când trecu prin spatele unui cort, apoi o urmări cum parcurge aerul de deasupra bazei de operaţiuni, urcând, cu flacăra din vârf conturată într-un arc răsucit înapoi.

Blood făcu repede un pas în faţa lui. Îşi ridică Browning-ul şi trase de două ori, în succesiune rapidă.

Incredibil, una din împuşcaturi îşi nimeri ţinta. Glonţul întâlni săgeata chiar când traiectoria acesteia începea să coboare, deviind-o. Flacăra se zbătu în aer, se despărţi în două şi căzu în spatele elicopterului, dispărând după copaci.

Fagin se întoarse iute la stânga şi făcu să sară scoarţa de pe copacul în spatele căruia se afla arcaşul, un nenorocit de guerillero de duminică, şi laş pe deasupra, pentru că, în timp ce el îşi golea magazia armei, dobitocul se ghemui brusc şi se făcu nevăzut în pădure.

Fagin se întoarse şi începu să-şi încarce arma. Banish încremenise, iar Blood îşi încărca şi el Browning-ul.

— Au înnebunit toţi, rosti Fagin.

Apoi, pe drumul forestier apărură Jeep-urile. Dintre copaci se iviră şi oamenii lui Fagin, şarjând alert, cu pistoalele şi puştile înainte.

— Umflaţi-i! ţipă Fagin în radio. Puneţi laba pe toţi, până la unu! Atac armat asupra autorităţilor federale!

Apoi îl privi pe Banish şi decise că îşi poate permite o mică concesie.

— Fără focuri de armă, adăugă. Nu merită să strici gloanţele pe ei. Repet, nu vă lăsaţi antrenaţi în schimburi de focuri.

Cavaleria venise în ajutorul fortului. Fagin îl trase pe Banish în spatele dubei schilodite, întrebându-se dacă acesta îşi dădea seama că îi salvase viaţa.

Apoi se porni gălăgia pe reţeaua radio. Rapoartele preliminare începeau ca la carte şi se transformau rapid în strigăte ce se întretăiau. Banish îşi dădu seama că Fagin aflase ceva şi îl trase de mânecă, dar şeriful voia să audă întâi toată povestea. Stătea cu capul în jos, apăsându-şi casca în ureche. Banish îşi porni şi el radio-ul, dar acum pe canal circula numai emoţie, voci peste voci, pline de adrenalină.

Fagin îl privi pe Banish, nedorindu-şi să fie el cel care îi dădea vestea.

— Foc la cabană.

Faţa lui Banish se albi. Păru că se năruie.

— Nu, se mărgini el să spună.

— Eu mă duc sus, rosti Fagin.

Porni în graba, printre flăcările care acum scăzuseră în intensitate, către elicopter.

Vehiculul de sunet

Banish se repezi înăuntru. Numai sunetistul se mai afla acolo, supraveghind haosul de pe linie, apăsându-şi cu mâinile căştile pe urechi.

— Foc, rosti surescitat. Aud paşi. S-ar putea să iasă cineva.

Banish se răsuci, pentru a se uita la monitoare. Erau toate întunecate.

— Lumina! spuse.

Sunetistul acţionă toate comutatoarele şi nocturna de stadion se aprinse, umplând de albeaţă pentru o clipă monitoarele. Ca nişte pupile prea dilatate, acestea trecură gradat de la strălucire ceţoasă la o claritate alb-negru extremă.

Cabana era înfăţişată din trei unghiuri

diferite. Un fiim negru se strecura prin crăpăturile ferestrelor acoperite de scânduri.

Banish privi scena câteva momente, timp irosit, în care nu putu înţelege ce se întâmplă. Parcă îşi vedea coşmarurile transmise la televizor. Fumul negru, gros ieşea în vălătuci din coşul de piatră şi din găurile de glonţ din acoperiş. Cabana era în flăcări.

Glasul lui Banish părea al altcuiva.

— Focul se întinde, rosti, apucând spătarul scaunului pe care stătea sunetistul şi zgâlţâindu-l. Se întinde! Afară! Afară!

Sunetistul apucă microfonul şi repetă bâlbâindu-se comanda lui Banish. Acesta rămăsese nemişcat, privind fix la monitoarele pe care nu se clintea nimic.

— Mă duc şi eu, spuse Blood.

Banish încremenise. El nu putea să-l urmeze. Negociatorul nu avea ce căuta în teatrul evenimentelor. Negociatorul rămânea în umbră. Banish tremura, aşteptându-i pe copiii lui Ables să iasă. Degeaba. Oricât de tare se holba la monitoare, nicio uşă sau fereastră nu se deschise, iar fumul care ieşea era din ce în

ce mai negru şi mai dens. Nişte flăcărui apărură lingând acoperişul.

— Nu, nu, nu, începu să spună Banish, repetând întruna. Trebuia să rămână acolo. Era prins în capcană. Trebuia să rămână în umbră, privind cum totul se transformă încet în cenuşă. Atunci, în cadrul alb-negru apărură oameni, agenţi şi şerifi, care avansau încet cu pistoalele şi puştile pregătite.

Banish porni şi el către cabană. Era o greşeală, ştia că e o greşeală, dar nu mai conta. Nu putea să stea acolo şi să se uite. Nu putea să ignore totul, să-nchidă ochii şi să plece. Era încolţit, îşi înhăţă radio-ul şi o porni după Blood.

Podul

Totul s-a petrecut atât de repede, încât nimeni nu a putut să facă nimic. Să le dai unor bărbaţi în uniformă arme, dar să nu-i laşi să se folosească de ele, era mai rău decât să nu le dai deloc. După ce intrară în pădure, din ambele părţi ale podului, şi opriră trecerea, lăsându-i de cealaltă parte pe ultimii dintre manifestanţi şi operând arestări, şerifii se adunară la câţiva metri de capătul drumului. Ca toţi ceilalţi, Orton

întoarse capul către baza de operaţiuni, atunci când cei de sus începură să schimbe mesaje prin radio. Mulţimea imensă de jos se frământa şi făcea zgomot. Ca şi ei, Orton simţea că undeva, aproape, se întâmplă ceva, dar el nu poate să participe.

Aşa că rămase pe poziţie, cu ceilalţi şerifi, aşteptând întăriri sau câteva cuvinte care să le explice ce se întâmpla ori un ordin propriu-zis de sus. Fumul negru fu văzut întâi de mulţime, înainte ca vreun şerif să-l remarce, gălăgia se porni ca o avalanşă. Se auziră glasuri strigând, iar trupurile prinseră să se mişte. Orton le văzu capetele întoarse, braţele întinse şi degetele arătând în sus, apoi se întoarse, se uită şi el şi văzu coloana de fum negru, dens ridicându-se din vârful muntelui, luminată strălucitor de dedesubt. Semăna cu un foc de tabără. Auzi o voce strigând:” Îl ard de viu pe Glenn!” Nu era nevoie de mai mult.

Gloata se întoarse. Se repeziră cu toţii către pod, înainte ca Orton să-şi dea seama ce se întâmpla. Benzile galbene ale poliţiei pocniră, rupte de piepturile oamenilor care pătrunseră pe pod. Orton şi încă vreo câţiva şerifi se zoriră către locurile lor, pentru a

lua poziţie, pregătindu-se să facă faţă foarte numeroasei mulţimi. Strigară somaţii, îşi scoaseră armele şi le îndreptară către cei din frunte. Aceştia se opriră în loc pentru o clipă, dar iureşul orbesc al celor din spate îi propulsă pe toţi înainte. Podul de fier începu să vibreze sub paşii furioşi. Orton nu apăsă pe trăgaci. Ajunseră repede la el. Patru sau cinci perechi de mâini îl apucară şi îl răsturnară peste parapet. Orton căzu. Aterizâ drept pe burtă şi rămase cu faţa-n jos, în noroiul rece. Câteva sute de perechi de cizme tropăiau trecând prin stânga şi prin dreapta lui, alergând acum prin apa pâriului, pentru că podul era prea îngust pentru toţi. Alergau, săreau, se repezeau înainte, agitându-şi inutil trupurile, într-o goană nebună. Orton nu apăsă pe trăgaci. Avea încă pistolul în mână, dar nu apăsă pe trăgaci. Dacă aveau să-i dea o decoraţie pentru că nu trăsese, le-o va da înapoi sau o va pune-n plic şi i-o va trimite lui Banish.

Nu-şi mai putea alege ca ţintă decât spinările lor. Îşi porni radio-ul şi începu să strige în el, privind cum ultimii manifestanţi ajung în fugă la locul de unde începea panta drumului forestier. Maşinile grele ale

televiziunilor intrară urnind pe podul de deasupra lui, urmând mulţimea. Toţi erau pur şi simplu cuprinşi de nebunie. Glasul zăpăcit şi surescitat al lui Orton se amestecă în concursul de ţipete pe care-l auzea în cască, iar în juml lui şerifii începură să se ridice în picioare. Repeta strigătele în radio. Spera că cei de sus vor putea să ţină piept gloatei.

Cabana

Trebuiră să renunţe la Jeep la jumătatea drumului. Săriră din el şi parcurseră în fugă porţiunea care mai rămăsese, trecând pe lângă vehiculele de serviciu, Jeep-urile şi ambulanţele intrate în ambuteiaj. Blood vedea cum fumul negru de. Sus se răspândeşte în aer, luminat în mod straniu.

Ajunseră la reflectorul care lumina cabana din stânga, traversară zona vastă a copacilor ciopârţiţi care fusese odată Ţara nimănui, acum ţara tuturor – pompieri, agenţi, şerifi. Un haos. Oamenii fugeau încoace şi-ncolo cu arme şi topoare. Vântul răscolea duhoarea fumului şi a câinilor intraţi în putrefacţie.

Blood trebui să încetinească, fiindcă piciorul rănit începuse să-l doară din nou.

De unde era, vedea porţiunea slab luminată din spatele cabanei: magaziile de dimensiuni mai reduse înconjurate fiecare de câţiva copaci, pietroaiele pe jumătate îngropate în pământ, bucăţile de scoarţă şi de lemn şi pământul acoperit de paie ce se întindea până la locul de unde începea stânca. În lumina flăcărilor totul părea că unduieşte.

Partea din faţă a cabanei arsese deja. Veranda se desprinsese, în flăcări, şi se prăbuşise în faţă, ca un vehicul distrus, carbonizat şi bun de nimic. Acoperişul era lins de flăcări care alimentau coloana de fum negru, scoţând un fluierat gol asemănător cu cel al unei izbucniri de vânt.

Dinaintea casei erau oameni în costume de protecţie. Intrau câte doi, repezându-se printre limbile zdrenţuite ale flăcărilor când ieşea echipa dinainte, cu costumele de protecţie înnegrite, împleticindu-se, scoţându-şi căştile şi măştile şi înghiţind guri mari de aer. Maşinile de pompieri erau parcate în apropiere, cu furtunurile pe jumătate desfăşurate, dar aruncate pe pământ, turtite. Cisterna cu apă nu putuse să ajungă până sus. Lumina unui reflector

mătura zona. În aer era un elicopter, ale cărui rotoare apucau fumul, îl răsuceau şi îl propulsau mai sus.

Banish stătea dinaintea cabanei distruse de parcă ar fi fost propria-i casă ipotecată. Faţa pe jumătate arsă îi era împurpurată de reflexul flăcărilor roşu-portocalii, pâlpâinde, care-i făceau expresia şi muşchii faciali să se clatine în acelaşi ritm cu temeliile construcţiei măcinate de foc.

Perkins se apropie pieziş şi în grabă de ei. Mâinile îi erau negre de scrum, iar părul de culoarea nisipului i se zbârlise. Apăruse din dreapta cabanei şi era foarte încordat.

— E un cadavru în spatele cabanei, rosti dintr-o suflare. Foarte ars. Are un traumatism cranian imens şi un pistol în mâna. Îşi trase sufletul, cu un aer chinuit. L-au examinat şi zic că e Ables, conchise.

Banish înălţă puţin capul, iar privirea i se concentra şi se ascuţi. Urmară câteva clipe nesfirşite, în care păru că examinează aerul dinaintea ochilor în căutarea a ceva de o importanţă vitală. Apoi, se înecă, încercând să înghită în sec sau poate doar din cauza filmului. Blood îşi îndreptă privirea în altă parte, coborând-o.

Apăsat de propria-i dezamăgire, Blood îşi dădea seama că Banish îl îngrijorează din ce în ce mai tare. Îşi ridică ochii şi văzu că acesta căuta mai departe cu privirea în gol, uşor aplecat în fată.

— Copiii, rosti, dintr-o suflare.

I se adresase lui Perkins, ca şi cum ar fi fost vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte, de care depindea iertarea lui. Sau ruperea firului de păr de care îi atârna deasupra capului sabia.

— Încă nu ştim nimic, răspunse Perkins. Privi în stânga lui, deci în dreapta lui Banish şi a lui Blood.

— Doamna Ables a reuşit totuşi să iasă.

Blood întoarse capul. Doamna Ables se găsea la o oarecare distanţă de cabană, lângă doi membri ai echipei medicale, îndoită de spate şi tuşind. Avea braţul prins într-o legătură, hainele îi erau pline de cenuşă, iar părul îi era pe alocuri ars.

— Refuză îngrijirile, continuă Perkins. Încercăm s-o convingem să urce în elicopterul medical.

Văzând că trăieşte, Banish păru că prinde puteri. Se întoarse.

— Izolaţi muntele, la poate, rosti repede.

Faceţi ordine aici, lăsaţi focul şi cabana. N-are decât să ardă până la temelie. Ne interesează numai copiii.

Privi în jur disperat, concentrându-se pe partea stângă a cabanei. Porni el însuşi după ei.

Cortul de comandă

Brian Kearney rămase la postul lui multă vreme după ce toţi ceilalţi plecaseră. Fuseseră mai întâi exploziile şi împuşcăturile, care găuriseră pânza cortului şi îi trântiseră pe toţi pe jos. Apoi, explodaseră generatoarele. Şi, imediat, începuse focul, sus, la cabană, şi frecvenţa radio se umpluse de strigăte. Brian se afla la panoul centralei pentru că nimeni nu-i spusese să plece. Chiar şi agentul Coyle plecase către vârful muntelui după ce se terminase cu împuşcăturile de la baza de operaţiuni şi fusese raportată izbucnirea focului la cabană. Brian stătea pe scaun, în dreptul panoului pentru legătura cu exteriorul, tastând din nou cifrele, auzind clic-ul legăturii interurbane. Primul apel, care începea târziu, apoi aşteptând să sune de alte cinci ori, înainte de a o lua de la capăt.

Afară era din ce în ce mai mult zgomot, aşa că se gândi că agenţii se întorc la baza de operaţiuni. Păreau că jubilează. Moralul lui Brian crescu şi poliţistul trebui să se lupte cu impulsul de a se repezi afară pentru a vedea ce se întâmplă. Simţea mai curând uşurare decât altceva – o dulce uşurare. Dar continua să apese pe cifre şi ajunsese la jumătatea numărului când îşi dădu seama că în cască nu se mai aude nimic. Apăsă pe furcă o dată, apoi de alte câteva ori. În receptorul pe care-l strângea în mână nu se mai auzea nimic. Telefonul era mort.

Se ridică. Zgomotul de afară era acum îngrozitor, dar Brian, luă mai întâi la rând celelalte aparate din cort, ale căror receptoare le ridică. Toate erau moarte. Liniile fuseseră întrerupte.

Brian se duse la ieşire, făcu un pas afară şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Nu era sărbătoare, ci revoluţie. Gloata de manifestanţi parcurgea în fugă baza de operaţiuni, erau sute, o mie, se revărsau pe platou din gura drumului forestier ca o armată civilă. Îşi pierduseră cu toţii capul. Brian văzu câţiva cunoscuţi, vecini de-ai lui,

alergând către drumul ce ducea sus, ţipând şi împingându-se unii pe alţii, cu pumnii în aer, mişcându-se frenetic. Mai văzu câţiva agenţi care încercau să oprească mulţimea, dar fără niciun folos. Erau ca pietrele dintr-un râu. Zăgazul fusese rupt. Pe urmă apărură, în spatele gloatei, maşinile televiziunii, care-i împingeau pe râu-făcători pe platou şi apoi către drum ca nişte pistoane. Erau un roi de albine. O mulţime de oameni fanatizaţi mişcându-se ca unul singur. Când maşinile trecură de corturi şi pătrunseră pe drumul ce ducea la cabană, Brian se repezi afară, pornind în fugă după ele. Era deja o revoltă în toată regula. Brian se temea să nu aibă loc un măcel.

Magazia

Văzând cum se dă la o parte lada în colţul întunecat şi auzind în cască toată gălăgia de sus, de la cabană, Taber îşi adună tot calmul de care era în stare pentru a rămâne nemişcat. Capacul de pământ se ridică şi se risipi, iar fumul izbucni din gura tunelului înainte ca o femeie sa iasă tuşind violent. O femeie care putea fi identificată drept Michelle Mellis. Avea o armă în mâna dreapta.

Înainte ca ea să poată face un pas, Taber rosti autoritar din spatele cositoarei scoase din uz şi culcate la pământ:

— Staţi pe loc!

De la intrarea în magazie, Porter îi ţinu isonul:

— Serviciul Şerifilor Federali!

Bluza şi pantalonii de trening ai doamnei Mellis erau murdari de pământ. Fumul se prelingea pe lângă ea. Se opri, dar nu-şi coborî imediat arma.

— Cum doriţi, rosti Taber.

Doamna Mellis mai rămase în cumpănă o clipă.

— La dracu', spuse apoi scurt, tuşind sec în pumnul murdar şi aruncând pistolul.

— Mâinile sus, comandă Porter.

Taber se ridică în picioare şi înaintă cu arma îndreptată către ea, trecând în spatele ei, cu cătuşele pregătite.

— Cine v-a omorât soţul, doamnă Mellis? o întrebă.

Doamna Mellis îşi înăbuşi tuşea. Îşi luă ochii de la Taber în timp ce acesta închidea cătuşele cu un pocnet în jurul încheieturilor ei.

— Vreau un avocat.

Şopronul

Se auzi un pocnet în spatele lui Banish, atunci când o parte a acoperişului se prăbuşi şi scânteile se risipiră afară, în aer liber, în spatele cabanei care ardea. Şerifii şi agenţii se agitau peste tot. Banish scrută repede cu privirea scena. Era chiar în zona din spatele cabanei, dincoace de porţiunea luminată de reflectoarele din Ţara nimănui.

Între cabană şi stânci se aflau trei magazii de dimensiuni reduse şi atenansa. Cel mai apropiat era un ansamblu scheletic de grinzi şi traverse aflat încă în construcţie. Banish se îndreptă către magazia din mijloc, care era făcută din placaj bătut în cuie cu floarea plată. Avea o fereastră ce dădea către cabană şi o uşă înaltă de vreun metru şi douăzeci pe latura dreaptă, cu o curea care servea de mâner. Uşa era închisă.

Banish se apropie de ea. Rămase în picioare, ascultând, peste propria-i respiraţie răguşită, zgomotele dinăuntru, apoi trase uşor de cureaua uşii. Aceasta se ridică şi uşa se deschise de o palmă. Niciun zgomot. Banish o deschise mai larg şi păşi înăuntru.

Ceva se mişcă brusc, iar Banish se opri. Lumina portocalie a flăcărilor pătrundea pieziş prin fereastră. Banish o văzu pe una din fetele lui Ables, apoi încă una, aşezate una lângă alta pe podea, în umbra dintre picioarele de lemn ale unui banc de tâmplărie, aproape de peretele din dreapta. Cea mai mare, Ruth, stătea cuprinzându-şi genunchii cu braţele, speriată, holbându-se în sus, la el. Esther, fetiţa de cinci ani, îşi băgase un braţ pe după altul al surorii ei. Sub celălalt strângea ceea ce părea a fi o Biblie. Esther începu imediat să plângă. Amândouă fetele erau slăbuţe şi purtau tricouri şi sandale murdare. Amândouă aveau încinse în jurul mijlocului tocuri de piele. În fiecare dintre acestea se afla câte un pistol de calibru mic.

Banish era atât de mulţumit să le vadă în viaţă, încât în prima clipă nu-i trecu prin cap ce să le spună. Mai făcu încet un pas înăuntru, după care le arătă, nu prea ostentativ, mâinile goale. Văzu că Ruth remarcase că nu are armă.

— Bună, rosti.

Esther se întoarse, îngropându-şi faţa în umărul lui Ruth. Aceasta îl privi cu ochi

temători, apoi îşi întoarse din nou capul către fereastră. Lumina pâlpâitoare şi portocalie îi juca pe faţa murdară. Afară, cabana era acum în întregime cuprinsă de flăcări. Cu toţii stăteau în mica magazie, privind vâlvătaia.

— Bună, repetă Banish. Sunteţi bine?

Ruth se întoarse şi îl privi. Niciuna din ele nu spuse nimic.

— Unde sunt sora şi fratele vostru?

Niciuna nu răspunse. Feţişoara de copil de nouă ani a lui Ruth era întunecată şi concentrată din cauza suspiciunii.

Banish se mai apropie puţin. Încet, fără a se uita la tocurile lor de revolver, dându-şi în lături poalele hainei pentru a le convinge pe fete că nu are nimic la şold sau la brâu. Ruth văzu că nu avea. Un elicopter bâzâi pe deasupra capetelor lor şi, pentru o clipă, magazie fu scăldată în lumina reflectorului.

— Nimeni nu vă va face niciun râu, rosti Banish. Faţa lui Esther era în continuare ascunsă. Amândouă fetele aveau un aer extrem de fragil, ca nişte păpuşi de cârpă aruncate în colţul unei mansarde.

— Vă e foame? întrebă Banish. Avem mâncare pentru voi. Orice vreţi.

Ruth se întoarse să privească vâlvătaia din nou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Banish.

Atunci Ruth îi răspunse, pe un ton egal, curajos, privind fix la flăcări:

— Tata a dat foc şi ne-a zis să ieşim şi să fugim.

Banish încuviinţă din cap.

— Era îngrijorat din cauza voastră.

Acum, Esther îl privea iscoditoare, smiorcâindu-se, cu nişte ochi copilăreşti. Banish mai făcu un pas mic înainte, ajungând în mijlocul magaziei.

— Am şi eu o fetiţă, rosti. Arăta exact ca voi, când avea aceeaşi vârstă. Tot cu părul negru şi ochii mari.

— Ai încercat să ni-l iei pe tata, rosti Ruth.

— Nu, răspunse Banish. N-am vrut decât să vă ştim în afară de pericol. Bunicii voştri ne-au cerut să venim şi să vă luăm.

Se auziră nişte paşi grăbiţi afară. Erau cei din Echipa pentru Salvarea Ostaticilor. Banish făcu un pas înapoi, către uşă, în timp ce agenţii în echipament ninja negru se apropiau. Le arătă o faţă severă şi o palmă deschisă, poruncitoare, apoi se întoarse

încet către fete. Erau tot acolo, pe podea, absorbite de priveliştea flăcărilor. Armele le aveau tot în tocuri.

— Am venit să vă salvăm, rosti Banish, apropiindu-se încă de ele, să vă ducem la mama voastră. Mama voastră e în siguranţă. Vă aşteaptă în faţă. Vreţi să vă duc la ea?

— Mama e în camera din spate, rosti Esther, smiorcâindu-se.

Banish o privi fix, până ce ochii îi scânteiară. Îi deveniră aproape incandescenţi. Se mai apropie puţin de ele, aproape orbit.

— Haideţi, le spuse calm, cu braţele desfăcute. Haideţi.

Mai întâi se ridică Esther, neîncrezătoare, fără a da drumul nici surorii ei, nici Bibliei. Apoi Ruth. Ruth avea capul întors, privea încă flăcările, pe fereastră, când Banish se aşeză într-un genunchi, dinaintea lor.

— Sunteţi în siguranţă acum, rosti, desfâcându-i centura cu revolverul lui Ruth, apoi lui Esther.

Ruth îşi întoarse în sus faţa golită de expresie, strălucitoare ca alama:

— Mama, rosti.

După ce le luă amândurora armele, Banish le făcu un semn cu mâna agenţilor din echipa de Salvare a Ostaticilor aflaţi în spatele lui. Se ridică în picioare şi îi înmână centurile primului dintre ei. Apoi înşfâcă arma pe care acesta i-o oferea şi se repezi afară din magazie.

Cabana

Banish ocoli cabana, ajungând în faţă cu arma ridicată, în poziţie de tragere. Elicopterul medical aterizase şi aştepta, cu rotoarele învârtindu-se, momentul când avea să se poată ridica din nou. Doi infirmieri o duceau pe doamna Ables către el. Aceasta mergea pe picioarele ei, între ei, şi purta un pulover larg, o fustă gri le fel de largă şi o perucă lungă de culoare întunecată, pârlită. Banish se îndreptă către ei, oprindu-se la vreo zece metri. Erau prea aproape de elicopter pentru ca să mai poată aştepta.

— Doamnă Ables, strigă.

Doamna Ables încremeni în loc. Infirmierii care o flancau se opriră şi ei, se întoarseră şi îl priviră miraţi.

— Doamnă Ables, strigă Banish din nou.

Îşi dădu seama că Perkins şi ceilalţi agenţi din jur se întorseseră către el şi îl priveau, neînţelegând nimic, cum stă acolo, cu arma ridicată. Cineva din elicopter făcu un semn. Acum, infirmierii o priveau pe doamna Ables. Aceasta nu se clintea din loc. Banish strigă o ultimă dată, ameţit:

— Doamnă Ables!

Aceasta lovi brusc cu pumnul, apoi cu cotul aceluiaşi braţ, cel sănătos, şi ambii infirmieri se prăbuşiră la pământ. Se întoarse repede, cu un pistol în mână. Era Glenn Ables. Peruca îi atârna, zdrenţuită, pe frunte, iar faţa îi era înnegrită de funinginea, care îi ascundea identitatea. Hainele imbrâcau inform silueta scundă şi erau murdare de funingine, iar braţul stâng îi atârna în eşarfă.

Agenţii din jur îşi scoaseră cu toţii armele. Infirmierii îşi dădură seama ce se întâmplă şi o şterseră.

Ables se holba la Banish, cu o expresie întunecată, din spatele pistolului calibru 45 pe care-l avea în mână.

— Watson, rosti. Ticâlosule!

Banish îşi scoase legitimaţia, deşi se afla la vreo zece metri distanţă de Ables.

— Banish, rosti. Biroul Federal de Investigaţii. Eşti arestat.

Expresia lui Ables se schimbă o clipă, apoi îşi recâpâtă stăpânirea de sine nefirească.

— Ticâlosule. Repetă, aruncând priviri în stânga şi în dreapta. Dacă faceţi vreo mişcare, îl omor, îi avertiză pe agenţi, apoi îşi aţinti din nou ochii asupra lui Banish. Mă urc în elicopter!

Banish se mărgini să scuture din cap.

Îl văzu pe Fagin, îndreptându-se către botul elicopterului, în dreapta lui. Şeriful ciocăni în parbrizul rotund şi îi făcu un semn expeditiv cu degetul mare în sus pilotului. Acesta nu avu nevoie de mai mult. Trase repede de o manetă şi ridică aparatul.

Curentul de aer al rotoarelor îl biciui pe Ables când elicopterul se răsuci deasupra capetelor tuturor, apoi aparatul se cufundă brusc în spatele copacilor şi dispăru. Nu se mai auzea nimic, acum, cu excepţia pârâitului flăcărilor. Ables privi în jur, disperat. Alţi şerifi şi agenţi ieşeau din pădure şi din spatele cabanei. Cu toţii aveau câte un pistol sau o puşcă, îndreptate spre el. Ables îi văzu pe toţi şi îşi ridică puţin

braţul, reafirmându-şi hotărârea, luând linia de ochire ca şi când era pe punctul de a trage în Banish.

— Mi-aţi ucis fiica şi soţia, spuse, tare.

— Ai tras într-un poliţist, răspunse Banish. Ai omorât un şerif al Statelor Unite.

— S-a conspirat împotriva mea.

— Tu ai vrut-o, rosti Banish, scuturind din cap. Stăteau acolo, cu pistoalele îndreptate unul asupra celuilalt. Tu ai vrut-o, repetă Banish.

În spatele lui Ables, pământul vuia. Strigătele şi paşii tropăitori se apropiau cu repeziciune. Banish văzu mai întâi capetele, apoi trupurile manifestanţilor apărând între vehicule, apropiindu-se. Mulţimea reuşise să pătrundă cumva pe munte. Alergaseră pe drumul proaspăt amenajat şi se repezeau acum către vârf cu sutele. Dacă ajungeau la cabană, Ables putea să se piardă uşor printre ei. Câţiva dintre agenţii din apropiere făcură un pas înapoi, copleşiţi numeric, cu armele ridicate. Erau pe punctul de a trage. Pe faţa lui Ables se vedea că ştie exact ce se întâmplă în spatele lui. Rânjea satisfăcut. Visul i se împlinise.

Cineva se ivi în capul drumului,

înfruntând mulţimea cuprinsă de streche. Era Blood. Acesta se opri dinaintea manifestanţilor şi trase un singur foc de puşcă în aer, apoi armă şi aţinti arma asupra gloatei, oprind-o în loc. Protestatarii din faţă încremeniră, iar ceilalţi se îngrămădiră în spatele lor.

— Niciun pas mai departe, îi avertiză Blood.

Rămaseră cu toţii acolo, respirând greu, împingându-se unii în alţii, buimaci, privindu-l pe şeriful ţinutului, aflat în drumul lor, şi, în spatele lui, pe toţi agenţii cu arme, pe Banish şi silueta în fustă şi perucă.

Ables îşi dădea seama ce se întâmplă şi îşi pierdu încrederea în sine.

— Înapoi, toată lumea, strigă la agenţi. Îl împuşc! Nimeni nu se mişcă. Înapoi, strigă Ables din nou. Nu glumesc!

Rămaseră cu toţii pe locuri. De-abia se clintiră câţiva dintre agenţi. Doar Fagin se mişcă din loc. O porni către Ables, în câmpul vizual al acestuia, apropiindu-se din dreapta. Avea pistolul la vedere, îndreptat către el.

Ables îl văzu cu coada ochiului că se

apropie. Fără îndoială, îi remarcă culoarea neagră a pielii.

— Îl împuşc! strigă, cu ochii pe Banish. Nu mi-e frică de moarte.

Fagin nu se opri. Ochii lui Ables se mutau de la Fagin la Banish şi apoi, cu repeziciune, înapoi. Fagin se apropia însă neabătut. Lui Ables îi tremura mâna în care ţinea arma. Îşi făcu roată ochii şi văzu că pistolul lui Fagin îi ajunsese lângă cap.

— Nu mi-e frică de moarte, repetă.

Fagin se opri lângă el, cu mâna întinsă. Ţeava pistolului se afla la mai puţin de zece centimetri de urechea stângă a lui Ables.

— Asta-i marea ta şansă.

Pe faţa lui Ables se citea disperarea. Sprincenele i se ridicară de parcă ar fi încercat să-şi ferească capul de ţeava armei. Pistolul îi tremura în mână, dar rămânea ridicat.

Banish îşi coborî arma şi şi-o înfipse neglijent la centură, apoi o porni către el.

Capul lui Ables se întoarse, dar foarte puţin. Nu putea înţelege de ce Banish vine către el neînarmat. Pistolul rămase în poziţie de tragere.

— După tot ce-ai spus, rosti Banish,

ajuns la jumătatea distanţei.

Faţa lui Ables se întunecă de mânie.

— Ticâlosule, rosti, ţinţind din nou.

Banish continuă să se apropie până ce ajunse chiar în faţa lui Ables, cu ţeava pistolului acestuia îndreptată exact către inimă, îi cercetă chipul sub peruca neagră, umbrit de funingine, mic, cu trăsături indecise, căutând o ieşire, agitat, înduioşător. Văzu flăcările reflectate în ochii minusculi, negri. Îl văzu pe omul care stătea acolo, în spatele pistolului. În spatele întregii retorici şi al întregului conflict, un om mic, demn de milă. Luat de val şi incapabil să-şi dea seama că e luat de val până în ultimul moment. Făcuse atâtea probleme, îl costase atât.

Banish întinse mâna şi dădu la o parte ţeava armei privindu-l de sus pe Ables. Acesta respira repede. Se holba la Banish. Banish nu simţea nimic pentru el. Tot timpul irosit, toţi banii cheltuiţi, oamenii, echipamentul. Toate lucrurile prin care trecuseră el şi oamenii lui pentru a ajunge la acest moment de triumf, pentru a-l ridica pe omul din faţa lui.

— Asta-i, rosti.

— Fagin îl ocoli pe Ables şi îi luă pistolul, smulgându-i banduliera şi ducându-i amândouă braţele în spate. Ables gemu de durere, întoarse capul, pentru a-l vedea pe negru cum îl ia în primire.

Banish îl răsuci pe Ables cu faţa spre mulţime. Îl văzu pe Deke Belcher făcându-şi loc pentru a ajunge în frunte. Kearney stătea alături de Blood.

Apucă peruca lui Ables şi o trânti pe pământ. Simţea exact starea de spirit a gloatei, vedea cum sentimentul culminant de triumf îi moare brusc, acolo, dinaintea lui, aşa cum se ridică sufletul dintr-un trup. În faţa lor stătea salvatorul. Multpreadefâimatul.

Şeriful Blood se întoarse cu spatele la mulţimea rămasă nemişcată. Manifestanţii deveniseră simpli privitori, ieşind brusc din transă şi părând că vedeau pentru prima oară actorii ciudatei scene ce se desfăşura dinaintea lor. Blood se apropie de Ables şi scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei. I-o lipi de pieptul costeliv.

— Poftim, rosti. Ordin de evacuare.

Fagin avea cătuşele în mână. Le închise cu un pocnet în junii încheieturilor lui Ables.

— Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta, începu, cu voce tare, adăugând printre dinţi: *idiotule!*

Banish făcu un pas înainte. Era cuprins de un sentiment de milă privind gloata. Nu era nimic eroic. Măsură din ochi coloana groasă de trupuri ce se înghesuiau unele în altele pe drumul proaspăt amenajat.

— Duceţi-vă acasă, le zise. Acasă. S-a terminat.

Urmă o tăcere ciudată. Înfrângerea adusese gloatei o clipă de pace adevărată. Apoi, oamenii din frunte se cutremurară, reacţionând brusc la ceva anume, începând să murmure din nou şi privind în stânga lor – deci în dreapta lui Banish. Acesta se răsuci în loc. Din pădure ieşea o siluetă. Era Rebeca, fata de paisprezece ani. Îl ţinea în braţe pe bebeluşul Amos, cu o mână, iar în cealaltă avea un pistol calibru 38. Şerifii şi agenţii începură să se dea la o parte circumspect din drumul ei. Rebeca îşi văzu tatăl stând acolo, în fustă şi cu cătuşe, şi o porni către el, aţintindu-şi arma aproximativ în direcţia lui Banish.

Banish întinse mâinile către ea.

— Nu, rosti pur şi simplu, cu braţele

îndreptate spre ea, încercând s-o oprească numai prin puterea voinţei. Nu. Nu face asta!

Şerifii se dădeau în lături, lăsându-i Rebecăi cale liberă, iar aceasta se apropie, cu copilul şi cu pistolul, dinspre copaci, de cabana în flăcări. Plângea. Lacrimile i se scurgeau în două pârâiaşe net delimitate pe faţă. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din bumbac destrămat, şi purta sandale cu baretele rupte.

— Dă-i drumul, rosti.

Banish se interpuse între ea şi tatăl ei. Avea braţele întinse.

— Nu-mi face asta, spuse.

— Becca… începu Ables în spatele lui, după care scoase un mormăit. Fagin îl înghiontea să tacă.

Lacrimile curgeau în voie pe faţa fetei.

— Dă-i drumul lui tata, repetă, cu pistolul tremurându-i în mână.

Se opri la câţiva metri distanţă de Banish. În braţele ei, copilul se trezea. Şerifii începură să se strângă în jurul ei.

— Nu, nu, nu, rosti Banish, cu braţele întinse, oprindu-i pe şerifi şi, în acelaşi timp, implorând-o pe fată. Nu, repetă, vrând să

ţină timpul în loc, să ţină totul în loc.

Şerifii îşi încetiniră mişcarea, dar nu se opriră. Banish îşi scoase arma de la centură şi o aruncă. Porni către Rebeca. Dădea din cap. Dacă nu reuşea s-o convingă cu vorba bună, avea să se arunce asupra ei. Acum, fata îşi îndreptase arma chiar către el.

— Dă-mi pistolul. Întinse palma deschisă către ea. Dă-mi pistolul. S-a terminat.

Fata scutură necontrolat din cap.

— Dă-i drumul.

Banish mai făcu un pas către ea. Cu mâinile întinse. Implorând-o.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

— Nu mă atinge!

— Dă-mi-l.

Se apropie de ea, scuturând trist din cap.

— S-a terminat, repetă. S-a terminat. S-a terminat.

Colţurile ochilor Rebecăi se încreţiră. Lacrimi proaspete se porniră să curgă. Fata scoase o buză în afară, pentru a o susţine pe cealaltă. Asediul îşi făcea simţite urmările. Banish îşi dădu seama că se uita la tatăl ei, care era încadrat de oamenii legii. Se lupta cu propria-i raţiune. Sughiţă de două ori,

scoţând două zgomote mici. Înlăuntrul ei se dădea o luptă. Bebeluşul, Amos, aşezat pe braţul ei, îl privea fix pe Banish.

— Gata, spuse Banish.

Aproape ajunsese la ea. Buza de jos a fetei tremura, iar trăsăturile feţei erau descompuse. Copilul şi pistolul cântăreau greu. Rebecca se lupta din răsputeri să-şi păstreze stăpânirea de sine. Banish era pe pucntul de a o face să renunţe. Iar ea nu avea decât paisprezece ani.

Banish scutură din nou din cap, gata să izbucnească în lacrimi el însuşi. Se apropie de ea, aproape plângând.

— Nu-mi face asta, repetă.

Rebecca începuse să coboare arma. Aceasta era acum îndreptată în jos. Umerii fetei tremurau, lacrimile îi scăldau faţa, iar arma era îndreptată în jos. De ambele părţi, doi şerifi începură să se apropie de ea. Banish îi lăsă. Nu îndrăznea să se mişte. Pistolul era aţintit cu aproximaţie către genunghii săi. Se decise să mai facă un pas şi să-l ia.

Fata se mai uită o dată la tatăl ei. Umerii i se opriră din tremurat şi rămaseră nemişcaţi, expresie parcă a cedării

definitive. Dar şi pistolul încetă să mai coboare. Era aţintit către picioarele lui Banish, iar acum Rebecca îl privea intens pe tatăl ei. Numai Banish era destul de aproape de ea ca să-i vadă ochii arzători, să-şi dea seama că expresia de pe faţă i se schimbă, concentrarea face să dispară orice altceva. Avea o privire sălbatică, ochii îi reflectau flăcările de la cabană, iar Banish îşi dădu seama, într-o străfulgerare, că nu se uita nicidecum la tatăl ei, se uita la omul aflat în spatele acestuia, cel care-i pusese cătuşele şi-l păzea, şi vedea că are pielea neagră. Banish îşi dădu seama ce se întâmplă sau ce avea să se întâmple. În clipa imediat următoare, avu pur şi simplu o viziune şi se repezi la ea, în timp ce ea ridica din nou pistolul şi trăgea pe lângă el, înainte ca el să se arunce asupra ei şi a copilului, lovindu-se de ei şi trântindu-i la pământ.

Cabana

Totul s-a petrecut într-o clipă. Blood văzuse cum braţul fetei încetează să mai coboare, apoi expresia aceea de pe faţa ei, care o înlocuise pe cealaltă, aşa cum curăţă vântul nisipul de pe un cadran solar. Saltul

lui Banish înainte, arma care se ridica, focul tras în Fagin. Acesta se împleticise de-a îndâratelea în spatele lui Ables, atins, zvâcnindu-şi brusc capul în spate, luat de pe picioare de împuşcătura care îl nimerise în piept. Trupul i se nâruise la pământ, arma săltase în mâna mică şi albă a fetei, a cărei faţă era golită de orice expresie – o făcuse pur şi simplu din instinct – iar puştile celor doi şerifi care se apropiaseră de ea se ridicaseră. Banish sărise în sus cu braţele întinse, aterizase peste fată şi bebeluş, izbindu-i, ascunzându-i cu propriul trup şi lrântindu-i pe pământ. Puştile şerifilor zvâcniseră, scoţând puţin fum, Totul s-a întâmplat într-o clipa. Banish se prăbuşise greu asupra fetei cu copilul şi cu arma, iar Ables căzuse pe burtă, fiindcă Fagin fusese luat de pe picioare, căzuse pe jos şi rămăsese nemişcat.

Cabana

Văzu din nou cerul serii. Ameţit, încercă să se ridice în capul oaselor. Durerea îi sfredelea pieptul ca dracu'.

— Mama mă-sii de treabă, înjură cu răutate, privind în jos.

Văzu gaura din veston, pe care-l desfăcu

brutal, pentru a descoperi că şi ţesătura de dedesubt era găurită. Şi vesta de Kevlar avea un semn ca acela al unui parbriz lovit de o piatră. Iisuse, ce mai durea. Fix în stem, tu-i mama mă-sii. Îşi ridică repede ochii, în timp ce durerea îl cuprindea de la gât la mijloc, îi luaseră arma? De ce mama mă-sii nu-l ajuta nimeni?

Se ridică în genunchi, apoi în picioare. Iisuse, durea ca dracu'. Ables era întins pe burtă în faţa lui, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, incapabil să facă vreo mişcare. Fagin se împletici înainte. Trebuia să rămână în picioare. Îl lăsaseră toţi baltă. Îşi ridică din nou privirea şi văzu că Banish o trântise pe fată. Corpul lui îi acoperea pe Rebecca şi pe copil, imobilizându-i la pământ, iar pistolul era aruncat la o oarecare distanţă. Şerifii şi agenţii se învârteau cu toţii în jurul lor. Primul care ajunse la Banish fusese Blood, care-l bătu pe umăr. Atunci văzu Fagin pentru prima oară cele două găuri din spatele lui Banish. Văzu cum sângele îi pătează, ca o cerneală roşie, cămaşa. Blood îl răsturnă cu faţa-n sus, eliberând copiii, care deveniseră isterici. Faţa pe jumătate arsă a lui Banish

era imobilă. Ochii îi erau aţintiţi pe cerul serii, iar gura mormăia ceva.

Cabana

Blood fu primul care ajunse la el. Banish nu se mişca. Îl strigă pe nume şi îl bătu pe umâr în timp ce fata şi bebeluşul urlau sub el. Apoi văzu găurile din spatele lui. Două, distincte, care se înroşeau. Şeriful îl apucă de umăr, îl întoarse cu faţa-n sus, apoi se ridică imediat în picioare. Banish privea fix în sus. Avea ochii sticloşi şi clipea, încercând să înţeleagă. Pe faţa pe jumătate arsă i se întipărise o expresie leneşă, iar buzele i se închideau şi i se deschideau fără sens. Degetele îi zgâriau uşor ţărâna, încercând să apuce. Blood făcu un pas mare, îngrozit, înapoi, după care se lăsă grăbit pe vine. Sângele mustea pe pământ, în jurul lui Banish, răspândindu-se. Capul îi atârna într-o parte. Îi privea pe copii. Blood îi puse mâna pe cap şi i-l întoarse spre el. Nu ştia ce să spună. Încercă totuşi să scoată un cuvânt. Apoi gâtul slab al lui Banish îşi pierdu din nou vlaga şi capul îi căzu în partea cealaltă. Sângele începu să-i curgă

ca un sirop roşu din gură. Blood îi îndreptă capul, prinzându-i-l acum cu amândouă mâinile. Banish mormăia ceva, ininteligibil în prima clipă. Apoi horcăi:

— Chemaţi-o pe nevastă-mea.

Blood îl auzi pe Fagin, în spatele lui:

— Aduceţi dracului infirmierii ăia!

Îşi dădu seama că oamenii încep brusc să se agite în jurul lui, sub povara revelaţiei colective pe care tocmai o aveau. Fata şi bebeluşul fură duşi de-acolo, ţipând. Banish privea în sus, peste umărul lui Blood.

— Îmi pare rău, rosti. Îmi pare rău.

Îşi cerea întruna iertare. Blood ţipa la el, ţinându-i capul drept, privind cum viaţa roşie i se scurge din gură.

Cabana îl răsturnară cu faţa-n sus, iar privirea îi urcă pe coloana de fum până în locul unde se vedea ultima* tjLjrc portocalie de flacără. Un elicopter îi traversă încet, bÂ2fitfv nipul vizual. Ochii i se răsuciră spre stânga. O văzu pe Rebecca, îi văzu pe Amos, văzu sângele lui pe hainele lor murdare, dar arma era azvârlită la distanţă şi copiii plângeau amândoi şi erau nevătămaţi. Erau nevătămaţi.

Îi mişcară din nou capul, iar el ceru să

fie chemată nevastă-sa. Ceru ca Molly şi Nicole să fie aduse la el imediat. Când reuşea să vorbească, asta spunea. Voia să mai adauge ceva. Acum nu-şi simţea decât capul. Nimic în braţe, picioare sau piept, în afară de o greutate ciudată care-i dădea mai degrabă senzaţia de absenţă.

Îl văzu pe Blood, deasupra lui. Indianul nu mai avea pălărie, părul lung şi negru îi atârna acum liber, şi ţipa ceva, cu o privire cruntă. Îi spuse să-i cheme soţia şi fiica, cât mai repede. Trebuia să le spună. Niciodată nu e prea târziu. Aşa se spune-n toate cântecele. Niciodată nu-i prea târziu. Apoi îl văzu pe Fagin, nevătămat. Ceilalţi îl priveau cu expresii paralizate. Kearney, cu faţa deschisă. Coyle, în lacrimi. Perkins. Fumul, care se ridica într-o coloană, în spatele lor.

Văzu fumul, focul, elicopterele, noaptea. Apoi auzi bâzâitul, doar în capul lui. Bâzâitul. Molly era acolo, lângă el.

— Îmi pare rău, rosti.

Repeta întruna. Acum, totul în el se relaxa.

— Îmi pare atât de râu. Fumul, focul, noaptea. Lartă-mă. Pentru tot râul pe care-l făcuse vreodată cuiva.

Blood striga la el. Fagin se foia în preajmă. Infirmierii îl trăgeau, îl scuturau. Aprinseseră nişte lumini, îi ţipau ceva în faţă.

Există lucruri care nu se negociază. Lucruri bătute-n cuie, în schimbul cărora n-ai ce să dai. Pe care n-ai în schimbul a ce să le primeşti. Banish se relaxă total şi îşi lăsă ochii să se decontracteze, încet, aşa cum se desfăşoară o panglică de pe un mosor.

Butte, Montana

PARASIEGE, pag. 83

Agentul special Banish a încetat din viaţă la ora 22.47, ora Montanei, în ziua de 10 august 1993. Corpul lui a fost transportat cu vehicul utilitar, apoi cu un avion de la Paradise Ridge până la cartierul general al FBI din Washington, pentru autopsie. La scurt timp după deces, zona în care acesta s-a produs a fost izolată şi toate armele au fost predate pentru verificare. Ziariştii prezenţi au fost pentru scurtă vreme reţinuţi, iar filmele şi casetele video au fost confiscate pentru utilizarea ca probe.

Încadrarea iniţială a morţii agentului Banish ca accident s-a dovedit a fi justă, iar

neînceperea urmăririi penale asupra celor doi membri ai Serviciului Şerifilor Federali a fost confirmată. Nimeni dintre autorităţile prezente pe teatrul evenimentelor nu a procedat în mod eronat şi nici nu şi-a depăşit atribuţiunile în demersurile lor făcute cu scopul dejucării tentativei de crimă, săvârşite asupra coordonatorului Grupului pentru Operaţiuni Speciale al Serviciului Şerifilor Federali, Fagin, de către Rebecca Ables.

Cu referire la subiectul acestui raport, agentul special John Banish:

În conformitate cu instrucţiunile telefonice ale directorului adjunct Salvadore Richardsen din 4 august 1993, subsemnatul a stat cât mai mult posibil în preajma agentului Banish în cursul operaţiunii PARASIEGE, supraveghindu-i activitatea şi raportând în fiecare seară cele observate directorului-adjunct. Subsemnata a luat totodată un număr de note în chestiunea menţionată, note al căror cuprins este reflectat în documentul de faţă. Pe scurt, subsemnata consideră că nu se poate pronunţa cu acurateţe în chestiunea sânătâţii mintale şi a eventualelor

predispoziţii patologice ale agentului Banish, şi nici asupra unor presupuse alterări ale facultăţilor raţionale ale aceluiaşi, cu impact asupra capacităţii de luare a deciziilor în cursul asediului. Subsemnata poate, totuşi, să ofere o comparaţie între performanţele profesionale ale subiectului documentului de faţă şi acelea care încadrează generic activitatea unui agent federal.

Metodele agentului Banish nu au fost nicidecum ortodoxe. Acţiunile sale erau suspecte şi adesea contradictorii, iar motivaţiile lor obscure şi chiar necunoscute oricui altcuiva în afara lui însuşi. Acesta s-a dovedit inconsecvent în respectarea regulilor de bază privind negocierea de ostatici, ca şi a Protocolului pentru Operaţiuni Speciale al Biroului Federal. Cel puţin în două prilejuri, asupra cârora s-a făcut referire în raportul de faţă, agentul Banish a încălcat în mod flagrant sau, în cel mai bun caz, a nesocotit neglijent ordinele Biroului Federal. Încrederea componenţilor diferitelor forţe aflate sub comanda agentului Banish în acesta a variat puternic pe parcursul asediului, dar în medie poate fi

apreciată ca situându-se la o cotă mai joasă decât aceea caracteristică pentru orice agent însărcinat cu un caz. Aptitudinea pentru relaţii umane a agentului Banish era nulă, iar personalitatea sa – prin care se înţelege prezenţa sa pe teatrul evenimentelor, în calitate de conducător al operaţiunilor – s-a dovedit a fi în cel mai bun caz distantă.

Acestea fiind zise, subsemnata consideră că nu se poate ralia corului care în ultima vreme consideră prestaţia agentului Banish la Paradise Ridge drept necorespunzătoare. În ciuda numeroaselor sale carenţe, agentul Banish s-a dovedit în întregime concentrat asupra misiunii ce i-a fost încredinţată şi, fără încetare, dedicat reuşitei operaţiunii PARASIEGE. Totodată, subsemnata trebuie să contrazică evaluarea profesională a agentului Perkins şi a altora în privinţa agentului Banish, în cei mai categorici termeni: niciodată, în timpul numeroaselor contacte zilnice, acesta nu s-a comportat, nu’ a mirosit şi nu a acreditat în niciun alt fel presupunerea că ar fi consumat alcool. Acuzaţiile nefondate nu fac decât să complice şi-aşa dificila examinare *post*

factum. Agentul Banish a fost numit la comanda operaţiunii PARASIEGE în circumstanţe aparte, cu ordinul de a pune capăt delicatei situaţii de asediu şi de a evacua suspectul fără ca ostaticii din propria familie a acestuia să fie vătămaţi. Lăsând la o parte, pentru moment, moartea lui Marjorie Ables, care este principala problemă cu care se confruntă raportul intern, şi moartea lui Judith Ables, care a avut loc înaintea sosirii agentului Banish, agentul Banish a îndeplinit misiunea PARASIEGE cu succes şi a plătit pentru aceasta un preţ extrem de mare. Agentul Banish a reuşit să scoată din cabană pe cei patru copii, nevătămaţi, ceea ce include salvarea vieţii fetei celei mai mari şi a copilului cel mic cu preţul vieţii proprii. Având în vedere cele de mai sus, consider campania de revizuire a reputaţiei agentului Banish dusă în ultima vreme de către agentul Perkins şi de către alţii nu numai fără suport real, dar şi, sincer vorbind, cât se poate de deplasată.

Subsemnata ar dori o audienţă personală, domnule director, în sprijinul acestui raport.

Agent special Mary Grace Coyle
26 octombrie 1993
Butte, Montana semnat: *indescifrabil*
Ştampilat: „TELEIMPRIMATOR” şi „CONFIDENŢIAL” 1.
— Dl Richardsen 1.
— Dl. Carlson 1.
— Dl Frankson 1.
— Dl Lewis 1.
— Dl Patrick imprimat în subsolul paginii:
Aceste aserţiuni nu constituie nici recomandarea, nici concluzia Biroului Federal de Investigaţii. Prezentul raport nu va fi difuzat în afara agenţiei noastre.